

Bruno Gröning

Revoluce u lékařství

Rehabilitace
zneuznaného

LÉKAŘSKA DOKUMENTACE
LÉČENÍ DUCHOVNÍ CESTOU

MUDr. Matthias Kamp

Revoluce v lékařství

Bruno Gröning

Revoluce v lékařství

Rehabilitace
zneuznaného

LÉKAŘSKÁ DOKUMENTACE
LÉČENÍ DUCHOVNÍ CESTOU

MUDr. MATTHIAS KAMP

Kruh přátel Bruno Gröninga

Tato kniha je neprodejný exemplář
Kruhu přátel Bruno Gröninga,
který byl předán na základě dobrovolného daru.

1. vydání 2008

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Fasanenweg 12
53773 Hennef/Sieg, Německo
Tel.: +49 2242 901199 - Fax: +49 2242 901233
E-Mail: info@bruno-groening.org
Internet: www.bruno-groening.org

Dílo je včetně všech svých částí autorsky chráněno.
Každé zhodnocení je bez písemného souhlasu Kruhu pro duchovní pomoc
v životě reg. sp. (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) nepřístupné. To platí
obzvláště pro rozmnožování, překlad, uložení na mikrofilm
a ukládání a zpracování v elektronických systémech.

ISBN 978-3-933344-40-3 tschechisch

Německé originální vydání:
Bruno Gröning - Revolution in der Medizin
ISBN 978-3-933344-69-4 deutsch

Jch bin nichts, der Herrgott ist alles,
Jch will weder Geld noch Gold,
Was ich will und kann allen
Menschen helfen und heilen.
Wer den Herrgott verläumdet
ist es nicht wert gehalten
zu werden.
Der größte Arzt aller Menschen
ist und bleibt unser Herrgott.

Gräfelfing den 8. ~~12.~~ 49.

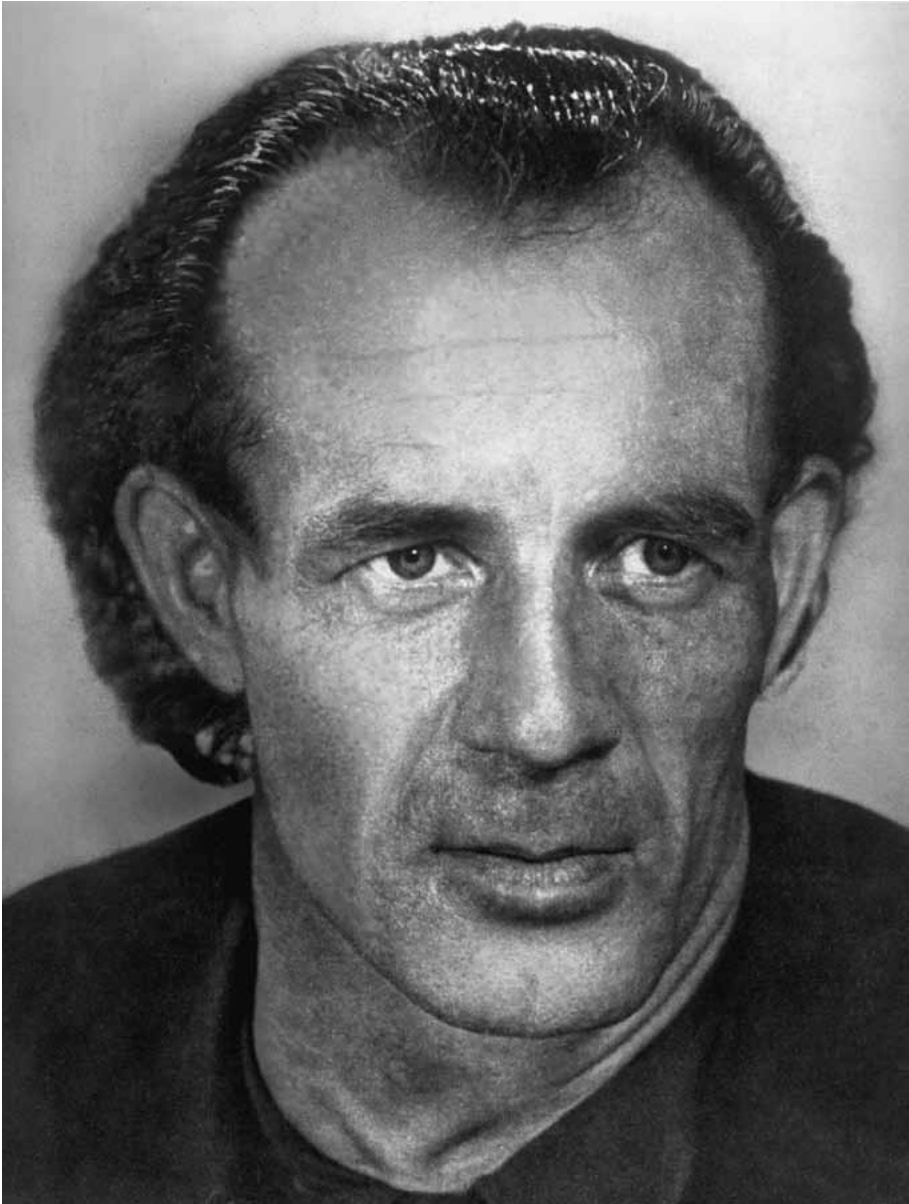
Gröning

*Nejsem nic, Pán Bůh je vše.
Nežádám si ani peněz, ani zlata,
co chci a čeho jsem schopen je jen jedno:
pomábat lidem a léčit je.
Kdo Boha pomlouvá,
není hoden toho, aby mu bylo
pomozeno.
Největší lékař všeho lidstva je
a navždy i bude jen náš jediný - Pán Bůh*

Gröning

Gräfelfing dne 8.12.1949

Rukopis Bruna Gröninga

Bruno Gröning (1906-1959)

Obsah

Předmluva	13
Promluva Bruna Gröninga dne 31. 8. 1949 na Traberhofu v Rosenheimu	16
1. Zneuznaný	19
Nevyléčitelnost neexistuje	19
Herfordský zázrak	24
2. Osobnost Bruna Gröninga	27
Neobvyklé dítě	27
Mnohostranný pracovní život	32
Trpké manželství	33
Válka a zajetí	35
„Jsem jen nepatrný služebník Boží“	37
Davy trpících	41
„Byl ten, který Boha miloval“	48
„Nejsem nic jiného než obyčejný, přirozený člověk“	49
Posudky odborných lékařů	56
Posudek Bruna Gröninga	59
3. Učení Bruna Gröninga	63
Tajemství Bruna Gröninga odkryto vědou?	63
Bruno Gröning: „Existence Boha je holá skutečnost.“	64
Přijímání Stvořitelovy síly	66
Heilstrom: Sugescie či léčebná síla?	
Faktor „X“ v působení Bruna Gröninga	67
„Regelungen“ - očista těla?	71
Význam myšlenek při „procesu Regelung“	77
Síla myšlenek	78
Stálé mluvení o nemocech - velké nebezpečí pro léčení	83
Soucit místo soustrasti	87
„Pryč se žvásty a tlachy“	88
Kázeň v myšlení jako brána k Božímu světlu	91
Podřízenost Bohu místo podřízenosti člověku – cesta vedoucí zpět k citu	92

Učení Bruna Gröninga - cesta k Bohu?	101
Shrnutí	104
Dobro a zlo - posvátný boj v duši člověka	106
Čas	121
„Důvěřuj a věř, Boží síla pomáhá a léčí“	123
Láska, základní pravidlo života	130
4. Působení Bruna Gröninga	133
Herford a Traberhof - léčebné působení na tisících	135
Cesta k náležitému působišti	143
Hranice působení	145
Jakým způsobem dochází k uzdravení?	152
Uzdravování na dálku	161
Zneuznaná velikost ducha	168
Vyšší roviny lidského bytí	174
Oslovené předměty	188
5. Překážky a protisíly	195
Zákaz léčení	196
Boj o povolení k léčení	203
„Obětaví“ spolupracovníci	220
Akt pomsty bývalých manažerů	231
„Odhalení“ hraběte Soltikova	253
Nevinně odsouzen	259
6. Mylná cesta moderního lékařství	263
Cesta do slepé ulice	264
Pokusy na zvířatech – millionnásobné utrpení ve službách “zdravotnictví”	277
Genová technika – cesta do propasti	286
Potlačení ducha	300
Bruno Gröning v zorném poli medicíny	310
Revoluce v lékařství	316
7. Nepoznané utrpení – cesta utrpení zneuznaného	321
Šance lidstva	321
Hořká mise	328
Smrt neexistuje	351

8. Dílo Bruna Gröninga dnes	357
Kruh přátel Bruna Gröninga – dílo lásky k bližnímu	358
9. Dokumentované zprávy o vyléčení	369
- Uzdravení při poruchách mozku Susanne Weidig (26)	369
- Vyléčení z chronické polyarthritis Dagmar de Meester (34)	378
- Vyléčení z vrozených střevních potíží Raimund Schreiber (1)	383
- Vyléčení z těžké nedoslýchavosti Jürgen Böhlendorf (54)	387
- Vyléčení z bronchiálního astmatu a z alergií Anne-Marie Schwabe (49)	390
Dodatek	395
Projev Bruno Gröninga (1957)	395

Vysvětlivky

Heilstrom: Tímto výrazem označoval Bruno Gröning duchovní sílu, která způsobuje vyléčení. Synonymně k tomuto slovu používal i výrazů Heilwelle a Boží síla.

Einstellen: Člověk se na příjem Boží síly zaměří, přizpůsobí se k tomu, aby ji mohl přijmout, naladí se na její příjem tak, aby ji mohl přijmout do svého nitra.

Regelungen: Skrze příliv síly do těla je v tomto vyvolán očištný proces, který se může projevit i bolestmi. Tělo se od nemoci vyčišťuje. Tento očištný proces nazýval Bruno Gröning Regelung.

Předmluva

Neustále stoupá počet těch, kteří po neúspěšném léčení konvenčními (běžnými) lékařskými metodami hledají cesty jiné a to takové, které by je přivedly k znovunabytí jejich zdraví. Přitom se zde nejedná jenom o narůstající zájem o léčbu přírodní, velkou pozornost vzbuzuje také učení o léčbě duchovními cestami, které bylo na veřejnosti po dlouhou dobu tabu. Na druhé straně se ve sdělovacích prostředcích v oblasti této tematiky často setkáváme s negativními představami, ve kterých je tento fenomén duševní léčby většinou nediferencovaně a na základě ojedinělých případů zpochybňován.

Z důvodu rozmanitosti názorů, které se většinou vymykají hlubším odborným znalostem v této oblasti a jsou často přednášeny v polemických formách, je střizlivé vypočtení tohoto problému nezbytně nutné. Právě neustále se zostřující krize moderního zdravotnického systému, jehož výdaje v posledních desetiletích při rapidním vzrůstu nemocných přímo explodují, nemůže vyhrázovat prostor světonázorové polemice, nýbrž vyžaduje rozhodné jednání zodpovědných kruhů v zájmu nemocných.

Ve smyslu hesla: „Kdo léčí, je v právu“ otevřelo již koncem 50. let ve Velké Británii 200 nemocnic mezinárodní zdravotnické služby své brány léčení duchovní cestou. Dnes je to již kolem 1800 nemocnic, které povolují duchovní léčitele. Britská lékařská komora zaujala již před desetiletími stanovisko, že

„pomocí duchovního léčení jsou dosahována uzdravení, která jsou lékařskou vědou nevyšetřitelná.“

V protikladu k situaci ve Velké Británii se zdá být Německo ve vztahu akceptování léčby cestami duševními ve vládních kruzích a v lékařské vědě rozvojovou zemí. Pojem duchovního léčení není zakotven v německém zákonodárství. Duchovní léčitelé jako takoví nejsou právně uznáváni. Dokonce i jen spolupráce mezi lékařem a léčitelem, lékařem a duchovním léčitelem je ve spolkové republice pracovně-právními ustanoveními zakázána.

Pro mnohé zástupce lékařského establishmentu není působení neviditelné léčebné síly na lidský organismus rozumově přístupné, člověku přijde velmi zatěžko přehoupnout se zrakem přes horizont školní medicíny a pokusit se vidět dál.

Jestliže ještě nyní v 90. letech, zvláště pak v Německu, musí člověk podstupovat boj s odporem, předsudky a chybnými informacemi o duchovní léčbě, není těžké si představit, s jakými obrovskými těžkostmi se asi musel potýkat Bruno Gröning (1906-1959), jehož působením se v Německu 50. let konala udivující uzdravení.

Nevědomost, závist, světonázorové předsudky a odstrašující povrchnost zkoumání jeho činnosti vykreslily tohoto muže ve sdělovacích prostředcích v takovém obraze, který stojí v příkrém rozporu k výpovědím, obsaženým ve velkém počtu svědeckých zpráv, odborných posudků (viz kap.2) a dokumentací o vyléčení, které mi byly k dispozici k napsání této knihy. Kromě toho byla využita i možnost nesčetných osobních rozhovorů s očitými svědky tehdejšího dění.

V průběhu sbírání materiálu k této knize mi bylo umožněno nejenom hluboké porozumění podstaty duchovního léčení, nýbrž se i stále výrazněji začalo jevit pozadí tohoto zčásti masivního odporu ze strany etablovaných institucí naší společnosti proti této prastaré a primární formě léčení. Nyní rozumím, proč muž jako je Bruno Gröning, který radikálně zastupoval potlačované vědomosti o síle ducha a tisícům lidí, kteří byli lékařskou vědou odepsáni jako nevyлéčitelní, navrátil zdraví bez nároku na odměnu, se musel stát nebezpečím těm silám ve společnosti, které svou moc stavěly na základech nevědomosti a utrpení lidu.

Lékařská věda, to osudné spletení farmaceutického průmyslu, medicíny a státních institucí, je tak v souvislosti se svou zodpovědností za bezmezné utrpení dnešních dnů stavěna za pomoci pro ni neznámých a nevysvětlitelných informací do pravého světla veřejnosti.

Popudem k napsání této knihy byla konečně i ta skutečnost, že se uzdravování neděla jen za života Bruno Gröninga, nýbrž že zasahují i do dnešní doby, kdy dochází v rostoucí míře k návratu zdraví i při těžkých organických onemocněních a to jen skrze zprostředkování jeho učení. Kromě zpráv o uzdravení z doby života Bruno Gröninga jsem mohl nahlédnout i do více než 1000 zpráv o uzdravení a pomoci z doby nynější. u mnohých jsou přiložena i lékařská vysvědčení.

V tomto vpravdě „nevyлéčitelném čase“ otvírá učení Bruna Gröninga - o čemž jsem se mohl jako lékař přesvědčit - cestu k uzdravení, kterou bych nebýval považoval za možnou. Vždyť jen nemocným, kteří jsou lékařskou vědou označeni za nevyлéčitelné, se dostává touto cestou přístupu k léčebné síle, která pojem nevyлéčitelná vůbec nezná.

Tuto knihu jsem napsal ze zodpovědnosti lékaře k těmto lidem. Vyzývám tímto i mé kolegy, aby si tuto zodpovědnost vůči svým pacientům uvědomili a zaměřili své další vzdělávání i tímto směrem. Vyzývám je dále k tomu, aby se vymanili z dogmatické sešňorovanosti jednostranně orientované lékařské vědy a aby se otevřeli možnostem léčení duchovními cestami. Jen tehdy, když se naučí ne proti, nýbrž společně pracovat s největším lékařem všeho lidstva, jak Bruno Gröning Boha nazývá, budou schopni se vymanit z pout temnoty v lékařství a stát se lékaři věrohodnými.

Úspěchy všech těchto lékařů, kteří se tohoto kroku odvážili, hovoří řečí, která je víc než srozumitelná.

MUDr. Matthias Kamp

„Věřím, že léčba na ne-materialistickém základě, tzn. léčba cestami duchovními, představuje budoucnost plnou neuvěřitelných možností. a také věřím tomu, že tato psychická oblast postupně přeroste přes všechno, co dnes právem či neprávem označujeme jako „funkční“ a zahrne do sebe i vše „organické“. Vidím před sebou zářit červánky nové epochy, ve které budou určité chirurgické zákroky např. na vnitřních orgánech považovány za pouhé vyspravování a s údivem bude konstatováno, jak je to jen možné, že lidstvo vůbec kdy disponovalo tak málo znalostmi o léčebných metodách. Pak zbude sotva ještě místo pro dnes obvyklá chemická léčiva. Jsem na hony vzdálen tomu, abych podceňoval nějakým způsobem moderní lékařství a chirurgii, ba naopak jsem jejich obdivovatelem. Patřím však také k těm, kterým bylo umožněno nahlédnout do nitra obrovských energií, které sídlí v každé osobnosti a také do těch, které mají své prameny mimo živé bytosti, které jsou však za určitých podmínek schopny do nich proniknout a skrze ně proudit. To jsou ty síly, které nemohu nazvat jinak než Boží. Síly, které jsou schopny léčit nejen poruchy funkční, nýbrž i poruchy organické, které jsou v největší míře výsledkem psychického strádání.“

Prof. dr. Carl Gustav Jung

Promluva Bruna Gröninga dne 31. 8. 1949 na Traberhofu v Rosenheimu

„Moji milí spoluobčané, milé sestry, milí bratři!

Vy všichni zde již roky hledáte pomoc. Dlouhé roky hledáte znovu zdraví, které jste kdysi ztratili. Já vím, tak jako tady tak i všude jinde jsou lidé, je jedno, kam kráčím, jedno kde stojím, všude se mi naskýtá stejný obraz. Každý hledá pomoc, každý hledá uzdravení. Tím nechci ale vůbec říci, že lékaři, kteří nasadili vše pro to, aby vám pomohli, byli špatní, protože nebyli schopni pomoci. Ne. Tento lékař vydal ze sebe nejlepší, aby vám pomohl. Není to jen lékařům dáno, přinést pomoc všem, kteří to od nich očekávají. Jedno je však jisté, to vám říkám se vši zodpovědností. Jediný lékař, lékař všeho lidstva, je jediné náš Pán Bůh.

Již před tisíciletími nastoupil člověk cestu, která vedla jiným směrem než k přírodě, víře, k našemu Pánu Bohu. Každý si myslel, že je schopen prosadit se sám. Tato země patří nám, my jsme jejími pány, my si zařídíme vše podle naší vůle. Jsme tak dobří a schopní, že si poradíme se vším, myslel si každý. Já vám ale dávám na vědomí, že nikomu nemůže být pomoheno bez našeho Pána Boha. On jediný je a navždy zůstane náš otec, on jediný je a zůstane ten největší lékař veškerého lidstva.

Kdo si myslí, že se může odtrhnout od přírody, kterou pro nás všechny Pán Bůh tak nádherně stvořil, ať si jde, kam chce. Nejedno si myslel, že se může od druhého lišit tím, že se obrátí k přírodě zády a bude stoupat po stupních kultury. Zde je právě ta chyba. To je právě to, co člověku chybí. Příroda. Zpět k přírodě! Zpět k našemu Pánu Bohu, zpět k víře v Boha, zpět k víře v to dobré v lidech.

Já sám se nikdy neptám, kdo ke kterému náboženství, ke které víře či národnosti patří. Hlavní a podstatné je, že má Boha v srdci. Ten, kdo však víru v Boha ztratil a pomoc Boží očekává, ten musí cestu k Bohu znovu hledat a najít. Kdo tuto cestu našel a věří, kdo cítí povinnost také podle této víry jednat, tomu se dostane pomoci.

Vždy jsem dával každému jednotlivci najevo: Ten, kdo ke mně cestu našel, ten musí svůj strach, své obavy a především však své peníze nechat doma [...]. Prosím vás, zapomeňte na to, abyste mně popisovali svá utrpení nebo je přede mnou všechna jednotlivě vyjmenovávali [...].

Skutečnost, o které se teď zmíním, mi můžete potvrdit i sami: Dříve byly nemocnice obsazeny jen částečně pacienty. Dnes se už nedají ani rozlišovat nemocnice od obydlí, protože dnes už jsou vlastně všechna obydlí nemocnicemi.

v každém domě, kde si člověk myslí, že by se měl cítit dobře, najdeme nějakého nemocného. Tomuto musí být jednou učiněna přítrž! Jsme již na nejlepší cestě, abychom toho dosáhli. Oznamuji tímto, že se již mnoho lékařů přiklonilo k myšlence spolupracovat na tomto obrovském Božím díle.

Já jen s velkou radostí přivítám, když všichni beze zbytku vyvinou své úsilí k tomu, aby bylo všem lidem pomoheno, aby byli všichni uzdraveni. Teprve potom se zbaví svého utrpení nejenom jeden národ, nýbrž všechny národy, celé lidstvo.

Slovíčko egoismus je vám všem známo. Ale člověk by měl být v životě jednou i egoista a to tehdy, když své ztracené jmění - své zdraví - znovu přijme [...].

Člověk nesmí na svých nemocech lpět, nesmí na ně denně myslet a zabývat se jimi, musí se umět uvolnit a zahodit takové myšlenky. Má se ptát sám sebe: Co se teď děje s mým tělem [...].?

Není to moje vina, když tomu tak nebude a nemohu ani vědět, do jaké míry jste schopni vzít si má slova k srdci, tzn. jak jste tedy oprávněni přijmout pomoc Boží - staň se tedy vůle Boží!“

1. kapitola

Zneuznaný

Nevyléčitelnost neexistuje

Sotva bylo kdy o jednom člověku v poválečném Německu tolik napsáno jako o Brunu Gröningovi. Brzy poté, co vešly v březnu 1949 ve známost jeho první léčebné úspěchy ve westfálském Herfordu, bylo jeho jméno ve všech ústech. v tisících byli k němu lidé přitahováni, lidé, kterým ublížila válka nejen na těle, ale i na duchu a kteří byli z velké části tradičním lékařstvím odepsáni, viděli v Brunu Gröningovi svou poslední naději. Ten k nim hovořil o Bohu jako o největším lékaři lidstva nejen na Traberhofu v Rosenheimu, nýbrž na mnoha místech Německa a dokonce, jak psaly jedny noviny, biblické výjevy se stávaly skutečností.

Nad čím zůstává člověku rozum stát, bývá označeno za pohádku, poněvadž to není možno vtěsnat do předem určených hranic naší představivosti, přesto všechno mluví skutečností jinou řečí. Nejen tehdy, nýbrž i nyní, více než 30 let po smrti Bruna Gröninga, jsou vyléčení na základě jeho učení dokázána, vyléčení, která jsou tradiční medicínou nevysvětlitelná.

Tváří v tvář dnešní katastrofální situaci ve zdravotnictví se jeví seriózní prozkoumání tohoto jevu bez ohledu na všechny předsudky jako nezbytně nutné. Ten, kdo klade na přední místo osobní pohodlí, ješitnost a vlastní zisk a z tohoto důvodu pak podle tisíc let starého hesla „co být nesmí, být nemůže“ zapírá úžasně možnosti léčby duchovní cestou, ten jedná nezodpovědně.

Ale i zde je nezbytně nutné mít se na pozoru a důsledně diferencovat v této již víceméně nepřehledné oblasti „léčení psychickou cestou“ a oddělit zrna od plev.

Zevšeobecňování ve smyslu úplného odklonění se na základě negativních zkušeností jsou však znakem nedostatečné důslednosti při zkoumání tohoto jevu. Bohužel je tomu tak, že všude můžeme narazit na šarlatány, kteří chtějí zbohatnout na utrpení svých spoluobčanů. Před tímto nedokáže mnohdy uchránit ani lékařská aprobace a ani osvědčení léčitele. Lehkověrnost se zde nevyplácí a může mít právě pro těžce nemocné nedozírné následky. Zde jsou informace ze strany znalců, přesahující konvenční myšlení, nezbytně nutné.

Z tohoto důvodu jsem se přenesl přes všechny předsudky a počal jsem se důsledně zabývat všemi zprávami týkajícími se bohatého působení Bruna

Gröninga od minulosti až po dnešní dny. Výsledky jsem na následujících stránkách uspořádal a sepsal. Kdo má přes všechny důkazy pořád ještě problémy řečenému uvěřit, připomene si prosím Shakespearova slova:

“Je mnohem více věcí na zemi a na nebesích, o kterých může věda jen snít.“

Považuji za smysluplné uvést hned na počátku jednoho takového výzkumu léčebnou zprávu, která živě a podle skutečnosti vypovídá o pozitivním působení léčebné síly, která si až po dnešní dny udržela skrze slovo Bruno Gröninga nevídanou působnost.

Před více než pěti lety se objevily u paní Margarety Mastové (52) z A. těžké poruchy oběhu krevního v žilách (chronická žilní insuficience - CVI) na nohou, které jí působily nesmírné obtíže.

Podala mi tuto zprávu:

„Krev v mých nohou nebyla správně transportována směrem nahoru, nýbrž se hromadila v dolní části a následkem toho zde vznikaly krevní nahromadění. Nemohla jsem ani pár okamžiků stát na nohou, aniž bych neměla pocit, že se napětím roztrhnou. Zvláště nepříjemné to však bylo za teplých letních dnů, za horka přímo nesnesitelné. Kvůli těmto těžkostem jsem byla u svého lékaře, který diagnostikoval tento můj výše popsaný stav a předepsal mi kompresní punčochy v nejpevnějším provedení. Punčochy jsem pak denně nosila. Když jsem se posadila, musela jsem i přesto nohy podložit jinou židlí, aby byly aspoň ve vodorovné poloze. v posledních dvou letech mi už ani tato židle nestačila, aby se tímto bolestí zmírnily. Potřebovala jsem již vysoký stůl a polštářek pod nohy.

Můj ošetřující lékař mi sdělil, že mé utrpení je nevyлéčitelné, že se však může dosáhnout nezhoršujícího se stavu za pomoci jednotlivých procedur, které mohu doma i sama praktikovat: Střídavé sprchy, masírování nohou kartáčem, nošení zdravotní obuvi.“

Po dobu 25 let se k tomu ke všemu dostavovaly v nohou ještě silné křeče, které se objevovaly výlučně v noci a odolávaly veškerým lékařským terapiím.

Dále trpěla paní Mastová dvacet let zánětlivým kožním onemocněním na obličej, které se nehojilo ani po trvalém používání všelijakých mastí a tinktur (byly jí v tuto dobu předepsány Voluminat 20g, Acidum salicicum 0,25g, Glycerin 7,5, Eucerin cum aquosum ad 50,0, Unguentum emulsifikant aquosum 50,0, Lotio Alab Aquos AA 50,0, Liniolitial emulsion, Aknefug-mléko).

Přes třicet let mořily paní Mastovou stále bolesti zad, které jí dokonce zabraňovaly ještě asi v posledních deseti letech, než byla zasvěcena do učení Bruno Gröninga,

sedět na normální dřevěné židli. Musela opustit i své zaměstnání a její manžel jí musel doma vyrobit speciální pohovku, pod jejíž polstrování byla podložena masivní deska, pomocí které bylo pro ni dosaženo vhodné polohy - pololeže, polosedě.

Kvůli špatnému prokrvení nohou musela ještě tyto držet ve zvýšené poloze.

Ze strany lékařské byla zjištěna ještě těžká osteochondróza L4/5 a L5/S1. Bylo zahájeno jednání o nástupu do invalidního důchodu, kterému se dostalo ze strany ortopedů plné podpory.

Tato obrovská omezení v denním životě způsobená těmito četnými onemocněními měla za následek těžké deprese, které se projevovaly hlubokým smutkem, malomyslností a byly navíc ještě spojeny se stále rostoucím pocitem beznaděje. Byla stále naplňována pocity viny vzhledem ke své rodině, pocity selhání v životě a pocity neschopnosti.

Paní Mastová:

„Není divu, že se toto utrpení přeneslo i na mou rodinu a neskonalejší smutek se zračil také ve tvářích mých dětí.

Tyto pocity viny, kterou jsem si jako samozřejmost připisovala na svůj účet, mne trýznily po mnoho let. Tolik jsem si přála být dobrou matkou, přesto se mi to nedařilo. Toto více než dvacetileté utrpení se dá popsat jen v náznacích. Oč víc jsem se snažila otočit vše do pozitivního světla, nepodařilo se to nikdy, k původním strastem se družily další, neštěstí následovalo za neštěstím.

„Žádný z lékařů, které jsem ve všech těchto letech konzultovala, mi nemohl pomoci.“

V roce 1988 se paní Mastová dověděla o učení Bruna Gröninga. Krátce nato se objevují první léčebné úspěchy:

„Po mém uvedení do učení Bruna Gröninga jsem pocítila v nohou jen vždy krátce přerušovaný trvalý proud. Tento proud byl zvláště jemný a příjemný. Hřejivé svědění se objevilo nejdříve ve spodní partii holeně, přecházelo do horní části, až jí konečně proudilo celou.

Čtyři měsíce po mém uvedení do učení jsem mohla odložit kompresní punčochy. Od té doby nosím jen nylonové punčochy jako dříve a docela normální obuv. Bez potíží mohu delší dobu stát na jednom místě, nedostávají se žádné bolesti. Není už vůbec nutné podkládat nohy při sezení.“

Paní Mastová se nechala ještě téhož roku na mou prosbu vyšetřit v r. 1991 jedním tamním lékařem. Hned poté následovalo ještě téhož roku 1991 dopplersonografické vyšetření.

Ve své zprávě napsal lékařský kolega toto:

„Toto lékařské vyšetření dolních končetin následovalo po podezření na chronickou žilní insuficienci - CVI (selhání). Dopplersonografické vyšetření obou stran nevykázalo žádnou CVI. Nejsou patrné žádné vnější varixy, žádné žilní zúženíy i náznaky trombózy jsou negativní.“

Od uvedení do učení Bruna Gröninga zmizely i bolesti páteře, které paní Mastovou třicet let mučily. Byla nyní schopna sedět i několik hodin na tvrdých židlích. i tady seděla denně osm až deset hodin na jedné normální dřevěné židli. Své povinnosti jako matka a hospodyně je znovu schopna plnit na výbornou. Za sedm měsíců po jejím uvedení do učení se vytratil i noční křeče v nohou.

Také její kožní záněty, se kterými se musela 21 let potýkat, odešly natrvalo poté, co půl roku přijímala Heilstrom*. Nyní nepotřebuje žádné masti ani žádné tinktury.

Podobně se dělo i s depresemi:

„Od té doby, co jsem ve společenství Bruna Gröninga, nemám žádné deprese. Stal se ze mne optimistický člověk. Do naší rodiny se navrátila radost a s ní i úplně jiné rodinné vztahy. Stala jsem se vnitřně klidnou, vyrovnanou, plnou důvěry. Raduji se z každého dne mého nově darovaného života. Dostává se nám pomoci v každém směru. Mohla bych o tom podávat svědectví každým dnem!

Nestačí mi slova k tomu, abych jimi mohla vyjádřit díky za tento můj nově darovaný život.“

Jak je toto všechno skrze učení zemřelého možné? Pouhá iluze to nemůže být v žádném případě. Byly mi přístupny lékařské chorobopisy a nálezy. Místopřísežné výpovědi osob z okolí Margarety Mastové potvrzují k tomu dojemným způsobem její po desetiletí trvající křížovou cestu. Já sám jsem se setkal osobně s mnoha jinými, kteří byli rovněž po mnohaletém utrpení vyléčení skrze učení Bruna Gröninga a mohl jsem se na vlastní oči přesvědčit o jejich nynějším dobrém zdravotním stavu.

Existuje skutečně souvislost mezi událostmi dnešních dnů a mužem, který v roce 1949 hovořil na Traberhofu u Rosenheimu před třemi tisíci lidí o Bohu jako o našem největším lékaři?

Když jsem slyšel před několika lety o Brunu Gröningovi poprvé, utkvěla mi v paměti především tato jeho slova:

„Nevyléčitelné neexistuje, Bůh je lékař největší.“

* *Heilstrom*: viz vysvětlivky str. 12.

Na klinice jsem zažíval denně opak. Často jsem se střetával s pacienty vnitřně zlomenými prognózami jako např. „s tím už musíte žít“ nebo „dáváme vám ještě tak půl roku.“ Takoví pacienti opouštěli kliniku s vidinou beznaděje. Když jsem se kolegů ptal, jakým způsobem přicházejí k takovým prognózám, poukazují na statistiky a na vlastní zkušenosti. Chtějí být vůči svým pacientům upřímní, nechťejí v nich budit v žádném případě falešné naděje. Může být takový postoj vůbec akceptován? Je statistika schopna určit osud každého jednotlivého případu? Můžeme připustit, aby lékař tím, že nechce budit falešné naděje, budil falešnou beznaděj?

Co je tedy pravdou? Kdo je tu v právu? Lékař, který na základě svých zkušeností vloží svému pacientu na jeho další cestu životem do rukou to „nevléčitelné“, nebo tento neznámý muž, který nemá žádné akademické tituly, jen základní školu a přesto se odvažuje veřejně tvrdit, že „nevléčitelné“ neexistuje?

Po staletí se milióny lékařů usilovně a všemi prostředky snaží vymanit lidstvo z pout nemocí. v dnešních moderních státech nehrají peníze roli v úsilí pomoci člověku v tisícerych nemocnicích a zdravotnických zařízeních. Na druhé straně nemůžeme popřít, že možnosti tradičního lékařství mají také své hranice. Statistiky hovoří jasnou řečí. Přes miliardové náklady můžeme pozorovat ne úbytek, nýbrž nárůst rozličných onemocnění. Nemoci srdce, krevního oběhu, revma, alergie, nádory apod. jsou na nezadržitelné cestě vpřed.

Mnichovský lékař dr. Scheiner k tomu píše:

„Statistika druhů nemocí vědeckého institutu všeobecných nemocenských místních pokladen v Bad Godesbergu z roku 1988 poznamenává, že častost onemocnění neustále stoupá [...]. Statistika druhů nemocí AOK porovnává přitom případy nemocných z roku 1980 s případy z roku 1988. Ve všech sektorech je patrný značný vzestup. Tak např. stouply: Psychiatrická onemocnění asi o 50%, nemoci nervového systému a smyslových orgánů o 70%, nemoci kostry, svalů a šlach dokonce o 90%, nádory o 30%, nemoci krevního oběhu o 35%. Zároveň nebylo v dějinách lidstva ještě nikdy poskytováno na hlavu a rok takové množství lékařských zásahů a služeb. Za rok němečtí lékaři předepisují 500 miliónů receptů - kdyby se položily všechny na sebe, vytvořily by věž, která by byla dvěstěkrát vyšší než je věž při Kolínském dómu.“

Lékařství se nachází v krizi. Při všech úspěších v boji s akutními chorobami, které se nedají popřít, přináší však u značné části pacientů namísto úplného uzdravení jen zmírnění nemocí.

Na druhé straně leží přede mnou na tisíc zpráv o úspěšné pomoci a vyléčení z posledních let skrze následování učení Bruna Gröninga. Jak dochází k tomuto

rozdílu? Leží kámen úrazu snad v tom, že moderní medicína opomíná toho jednoho, kterého Bruno Gröning svými slovy:

„Ten největší lékař všeho lidstva je a zůstane náš Pán Bůh“

staví stále a stále do středu svého učení a působení?

Aby se staly tyto otázky lehčeji zodpověditelné, chtěl bych se dále podrobněji zabývat událostmi okolo Bruna Gröninga a vejít i tak trochu do jeho života.

Herfordský zázrak

Neodlučitelně spjaty jsou s Brunem Grönigem události z Herfordu z března 1949. Tehdy byl léčitelský úspěch na devítiletém Dietrovi Hülsmannovi, který léta trpěl pokročilými svalovými úbytěmi (nevyléčitelná choroba, při které svaly stále více ochabují, při některých formách následuje smrt již v mladých letech) začátkem veřejného působení, které přesahuje až do dnešních dnů. PHDr. Kaul podává zprávu ve své knize: „Zázrak z Herfordu“:

„V tisících přicházejí nemocní a neduživí do tohoto malého westfálského městečka, které skrývá ve svých zdech zázračného lékaře. v autobusech, v nákladních autech, v osobních automobilech nebo pěšky, koňskými potahy, na kolech, na žebříňácích, na vozičkách či v sanitkách - za dne i za noci přicházejí masy lidí do Herfordu na Wilhelmovo náměstí [...] k domu č. 7, ve kterém našel Bruno Gröning přístřeší u rodičů chlapce, kterému navrátil zdraví. Lidské utrpení, které se zde zjevuje, je strašné, je bez hranic [...]. Ze všech stavů a společenských vrstev, Američané, Angličané, Belgičané, Švýcaři, Švédové, Maďaři, Poláci, dokonce i cikáni, kteří se tu začali houfovat po vyléčení jednoho němeého cikánského dítěte.“

Dále píše:

„Moje zpráva je pravdivá a týká se jen toho, co jsem na vlastní oči viděl. Zajímal jsem se o to, co se povídalo a osobně jsem mluvil s vyléčenými. Sám jsem stál uprostřed zástupů hledajících pomoc před domem na Wilhelmově náměstí č. 7 v Herfordu. Jednu celou noc jsem strávil v domě „zázračného doktora“ a mohl tak z bezprostřední blízkosti pozorovat veškeré tamní dění. Mluvil jsem s duchovními i s lékaři Tři dny a tři noci jsem v Herfordu bydlel, pracoval, zkoumal a pokoušel se najít odpověď“ na otázku dnes už milionů lidí, která by osvětlila ‘mystérium z Herfordu’ “.

Nakonec shrnuje dr. Kaul své výsledky následujícími slovy:

„Nikdo nemůže popírat, že Bruno Gröning vyléčil lidi, kteří platili za nevléčitelné. Tradiční lékařství připouští a tvrdí, že to není nic mimořádného, neboť se jedná o choroby, které mají svůj původ v duševní oblasti. Proč ale dosáhlo tradiční lékařství tak malého úspěchu právě v této oblasti, řečeno není. Nebo jsou tyto případy tak ojedinělé, že se o nich raději nemluví? Nová metoda z Herfordu si v každém případě takového uznání zaslouží, protože mluví sama za sebe.“

Státní místa se na nadšení z těchto úspěchů nepodílela. Místní zdravotní úřad přiznal Bruno Gröningovi velkomyslně jedině pozitivní ovlivnění špatného duševního stavu.

Po krátké době veřejného působení v Herfordu mu bylo léčení zakázáno.

Podkladem k tomuto zákazu byl „zákon o profesionálním výkonu léčitelství bez jmenování“, krátce „léčitelský zákon“. Přesto přicházely zástupy hledajících pomoc do Herfordu i nadále a lidé tábořili zčásti celé dny před domem, ve kterém se Bruno Gröning zdržoval. v tomto čase obdržel asi 8000 dopisů a venku se nacházelo zhruba 5000 lidí. Několikrát uvolnily úřady na nátlak událostí tento zákaz. Konečně musel ale Bruno Gröning - úřady neudělily povolení k léčení, zřejmě z obav před masivním přívalem nemocných do města - začátkem června 1949 Herford opustit. Následovalo pozvání do Hamburku. Ale i tam mu úřady neudělily povolení k léčení, zřejmě z obav před masivním přívalem nemocných do města.

Časopis „Revue“ projevil zájem o Bruna Gröninga a nabídl mu financování vědecké studie o jeho působení na univerzitě v Heidelbergu. Tato studie mu měla umožnit cestu k nemocným. Vyšetřování v oddělení proslulého psychosomaticky zaměřeného lékaře prof. v. Weizsäckera přinesla velmi dobré výsledky. Vědci dospěli k názoru, že Bruno Gröning není žádný šarlatán, žádný hypnotizér, žádný zázračný lékař, nýbrž že je sice bez lékařského studia, ale přesto nadaný psychoterapeut (lékař duše)

Vyléčení dosažená Brunem Gröningem byla potvrzena. Přesto všechno mu však nebylo vystaveno žádné dobrozdání, přislíbené otevření cesty k nemocným se nekonalo. Protože se v Heidelbergu mezitím znovu začaly shromažďovat davy nemocných, přijel Bruno Gröning na pozvání na Traberhof u Rosenheimu. Majitel domu pan Harward doufal, že Bruno Gröning uzdraví jeho ochrnutou švagrovou a chtěl nabídnout Bruno Gröningovi místo, kde by měl klid. Zveřejnění jeho pobytu v tisku však způsobilo, že na Traberhofu se nacházelo víc než 30 000 lidí. i zde se vyskytují zprávy o vyléčených (viz kap. 4). Bavorská vláda se zachovala zprvu milostivě, později však udělila také zde Bruno Gröningovi zákaz léčení s ohledem na výše uvedený „léčitelský zákon“.

Bruno Gröning však hledal nové možnosti, jak získat přístup k pomoc hledajícím. Jeho cílem bylo založit léčebná zařízení, ve kterých by se léčilo jeho spoluprací s lékaři. Jeho úsilí ztroskotalo na odporu úřadů.

Krátce nato pracoval nějaký čas s jedním léčitелеm v jeho ordinaci u Mnichova, ale brzy došlo k jeho soudnímu procesu (1952). Přesto, že prokuratura podala odvolání, byl Bruno Gröning obžaloby z porušení zákona o léčitelství zproštěn. Soud uznal, že kvůli protikladnému stanovisku bavorské vlády, která udělila zpočátku povolení, nebyl právní stav zcela jasný. Přesto byl zákaz léčení potvrzen, působení Bruna Gröninga bylo podřízeno podmínkám lékařského zákona a tím učiněno závislým na zvláštním úředním povolení (viz kap. 5).

Bruno Gröning se nyní pokusil dostat povolení k práci léčitele při zdravotním úřadu ve Stuttgartu (1953). Jeho žádost byla však pod průhlednými argumenty zamítnuta (viz kap. 5).

Tím vším však neodrazen, hledal další cesty a možnosti, které by vedly ke zprostředkování nutné pomoci všem pomoc hledajícím, aniž by byly porušeny předpisy úřadů.

V r. 1953 byl založen „Gröningův svaz“, který měl jeho působení zprostředkovat právní podklad. Bruno Gröning mluvil nyní uvnitř jednotlivých společenství (místních skupin) „Gröningova svazu“ v Německu a Rakousku k těm, kteří u něj hledali pomoc.

Poněvadž se uskutečňovala další uzdravení, byl proti němu v r. 1955 znovu nařízen soudní proces. Přípravy k hlavnímu přelíčení se protáhly až do roku 1957. Konečný rozsudek vynesena nebyl, neboť Gröning zemřel v Paříži dne 26.1.1959 ještě před ukončením procesu.

Mnozí z těch, kteří doufali v jeho pomoc, odpadli. Společenství se zmenšovala. Ale posléze se stalo něco neuvěřitelného: Uzdravení se konala dále tak, jak předpověděl. Po delším mezičase začala od počátku osmdesátých let růst opět společenství pod vedením Grete Häuslerové, která byla také jednou z těch, které se dostalo od Bruna Gröninga vyléčení. Od roku 1992 existuje víc než 170 společenství v celé střední Evropě. Jsou podávány zprávy o stále rostoucím počtu neobvyklých uzdravení. u několika z nich jsem měl příležitost k odborným lékařským vyšetřením, která toto nepochopitelné dění jenom potvrdila.

Od té doby, co jsem se plně přesvědčil o tom, že uzdravení jsou i v dnešní době událostmi skutečnými, chtěl jsem se dozvědět o Brunu Gröningovi víc. z výpovědí nesčetných přímých svědků, s kterými jsem z části hovořil osobně, osobních spisů a zápisů Bruna Gröninga a magnetofonových nahrávek jsem si mohl udělat živý obraz o jeho osobnosti. Toto je i tématem další kapitoly.

2. kapitola

Osobnost Bruna Gröninga

Neobvyklé dítě

Bruno Gröning se narodil jako čtvrté dítě ze sedmi sourozenců 30. 5. 1906 v Gdaňsku-Oliva. v jednom životopise píše o svém dětství:

„Během svého dětství jsem se již čím dál častěji střetával s tím, že asi oplývám zvláštními vlastnostmi, které působily na jiné lidi, ale i na zvířata uklidňujícím způsobem a i dokonce hojivě. Již jako malé dítě jsem svou pouhou přítomností zbavoval nemocné jejich potíží a děti, jakož i dospělí se ve svých sporech a hádkách při mnou vyřčených slovech zcela uklidnili. Dále jsem pozoroval, že zvířata, která byla velmi plachá, nebo ta, která platila za zuřivá, se v mé přítomnosti chovala velmi pokorně a dobrosrdečně. Mé vztahy k rodině se stávaly díky tomu zvláštní až napjaté. Usiloval jsem proto dostat se co nejdříve z tohoto prostředí neporozumění do úplné samostatnosti.“

Již v okamžicích kolem porodu začalo to neobvyklé kolem dítěte Bruna. Jeho matka měla před ním jen samé těžké porody, ale Bruno přišel na svět podivuhodně lehce. Již velmi brzy po porodu se vydala jeho matka do blízkého lesa, aby oznámila udivenému otci dítěte, který tam pracoval, narození syna.

Rodiče byli přísní katolíci. Nebyla vynechána jediná návštěva kostela a i přes mnohdy velkou únavu kvůli náročným denním povinnostem, nebyly nikdy vynechány večerní modlitby s dětmi klečícími před svými postelemi. Otec Bruna Gröninga byl, jak píše E.A.Schmidt, drsný, neobyčejný muž. Pracoval jako zedník, byl vážený a vždy vyhledáván jako dobrý pracovník.

Jeho bratr Kurt si vzpomíná na jednu neobvyklou příhodu, kterou s malým Brunem zažil. Kurt měl jednou ráno za povinnost prostřít ke snídani rodinný stůl. Dal však přednost hraní před povinností. Jeho bratr vyplnil příkaz rodičů za něj, aniž by o to byl požádán. Dostalo se mu za to od rodičů nemalých pochval.

Kurt líčí dále:

„Vjela do mne najednou taková zlost, protože Bruno byl vždycky představován jako ten lepší. Neovládl jsem se, popadl jsem konev s kávou a vylil její vřelý obsah

Matka Margarete Gröningová

Otec: August Gröning

Bruno Gröning jako dítě (2. zleva)

na jeho hlavu. On zůstal úplně klidný, ostatní byli mým činem přímo otřeseni. a opět se stalo něco neobvyklého. Bruno neutrpěl ani na těle, ani na obličejí žádné popáleniny!“

Časopis „Revue“ ze dne 4.9.1949 psal o dětství Bruna Gröninga:

„Již jako dítě, které sotva začalo mluvit, hledal samotu. Utíkal z domu pryč a hrál si v sousedství s domácími zvířaty, která mu byla, jak se zdálo, bližší než jeho sourozenci. Když byl trochu větší, objevil ten velký les, který se rozprostíral v blízkosti nájemné kasárny. Nořil se do něho jako do nějakého tajuplného světa. Jedno se od matky naučil: Modlení! a celou svou naivní dětskou víru ve svatou matku Boží a ve stvoření bral s sebou tam, kde byl jeho svět. Ten malý byl podivín, jakého člověk mezi chlapci v dělnické čtvrti v Ludolfinské ulici ještě nikdy předtím neviděl. Býval neznámý i několik dnů. z čeho žil, nevěděl nikdo. v jeho rodičovském domě platilo pravidlo, že ten, který se ke společnému jídlu zpozdí, dostane jen to, co zbylo, zbylo-li vůbec něco. Bruno musel asi tyto dny hladovět. Mnohdy jej viděli známí, jak leží pod keřem a pozoruje bedlivě trávu a listy. Příležitostně také pozorovali, jaký podivuhodně úzký vztah se vyvíjí mezi ním a veverkami či jinými zvířaty. Býval viděn, jak tráví chvíle na hřbitově úplně sám. Mnohdy byl viděn, jak se tam modlí [...]. Jednou jej pozoroval jeden muž, jak hluboce zamýšlen sleduje jednoho kulhajícího psa. Začal si se psem hrát. Hladil jej po srsti [...]. To se stalo i v dalších dnech až konečně přestal pes kulhat [...]. Následovalo jej vždycky mnoho zvířat. a když tu ležela zvířata nemocná, vstala a následovala jej do lesa.“

Často ho v lese lidé chytli a přivedli domů k rodičům. Dostalo se mu vydatného výprasku a býval zamčen v jedné místnosti.

Jednou k tomu napsal:

„Nikdy jsem nebyl schopen plakat kvůli výprasku, nepocít’oval jsem tyto rány nikdy jako bolest, přestože mé tělo hrálo mnohdy všemi barvami, zelenou, modrou i žlutou, které vykouzly tyto údery. Mé zajetí v rodičovském domě však nikdy netrvalo dlouho, protože jsem se dokázal vždy brzy vymanit. Les a mí přátelé - zvířata - byli vždy tak silní, že jsem se k nim cítil přitahován neskonale silou.“

Za předpověď“ začátku první světové války si Bruno vysloužil od svého otce notný pohlavek, ale ani to nezabránilo tomu, aby se jeho předvídaní do puntíku nevyplnilo.

Jeho otec se k tomu vyjádřil v místopřísežném prohlášení dne 26.6.1949 v Löhne ve Westfálsku:

„Jako otec mého syna Bruna Gröninga prohlašuji tímto místopřísežně, že se již při porodu tohoto dítěte ukazovalo, že se jedná o dítě se zvláštními vlastnostmi. Toto se i v pozdějších letech prokázalo. Příbuzní a známí potvrzují tento zvláštní případ. Již za jeho dětství se děly neobyčejné věci, když praktikoval svá nezvyklá nadání na zvířatech. Kromě jiného vzal jednou do rukou hodiny, které hodinář nebyl schopen opravit, vložil je mezi své dlaně a hodiny začaly okamžitě jít. Dokázal dokonce předvídat zvláštní události. Začátek a konec války 1914 - 1918. Viděl také předem smrt své matky, zrovna tak jako počátek a konec druhé světové války. Viděl také předem to, že jeho otec a sourozenci budou muset opustit po kapitulaci svůj dům a vlast a věděl také, kam se uchýlí. Všechno to viděl a předpověděl. k tomu přistupuje ještě další jeho vlastnost, která mu umožňuje léčit lidi z jejich trápení a nemocí.“

Ernst Kohn, tehdejší soused Bruna Gröninga, prohlásil místopřísežně, že „pan Bruno Gröning [...] na začátku druhé světové války v r. 1939 v mém domě v Gdaňsku Langfuhr, Magdeburská ulice 77, podal následující vyjádření:

„Válka se potáhne dlouhou dobu, Polsko podlehne zrovna tak jako Francie. Německo nebude ale skrz dobývání území větší, nýbrž menší. Bude rozděleno. Poté mi ukázal hranice obou zón, přesně tytéž, které existují i dnes. [...] Působení léčivé síly Bruna Gröninga jsem měl možnost pocítit už v době, kdy jsme byli v Gdaňsku - Langfuhr sousedé. Často jsem býval vysvobozován od mých bolestí. Také moje manželka Frieda Kohnová rozená Pettkeová to může dosvědčit. Poznala Bruna Gröninga po naší svatbě v roce 1940.“

Charakteristické zůstalo pro Bruna Gröninga to, že se již od útlého mládí cítil přitahován k nemocným lidem. Dokonce už jako u dvaapůlletého hochy u něj tento zvláštní jev pozorovali.

Později píše ještě ke svým vzpomínkám z dětství tento dodatek:

„Z těl některých zvířat zmizela nemoc, když jsem jim tiše našeptával: ‘Moje milé zvířátko, brzy bude tvoje tělíčko zdravé, uvidíš.’ a tak se taky stalo. u člověka to přece není jiné. [...] Zrovna tak jsem byl přitahován i nemocnými lidmi a to velikou silou. [...] a vždy jsem k nim hovořil: ‘Přece už nejsi nemocný!’ Nebo ale když jiní říkali: ‘Ten brzy zemře,’ řekl jsem jen krátce: ‘Ne, ten tak hned nezemře, ten se uzdraví!’“

Později upozoroval, že je schopen pomoci současně ne jenom jednotlivcům, ale že může pomoci hned vícero nemocným najednou. Bylo to pro něj až podivuhodně lehké a ve většině případů měl úspěch. Jeho působení zůstalo ale kvůli válečným zmatkům ohraničeno jen na malý okruh lidí.

Jeho kamarádům bývalo při hrách podivné, že nikdy nevracel rány, byl-li některým z nich napaden. Jeho starší sourozenci si nedovedli s takovýmto neobvyklým chováním také poradit a ze zlosti, že se nebrání, se ho snažili stále častěji týrat. Jeden ze dvou starších bratrů mu udělal jednou tak silné rány, že mu roztránil nosní kost. Toto chování trvalo tak dlouho, až se stalo něco neobyčejného.

Bratr Kurt o tom podává zprávu v roce 1954:

„Chlapci se mezi sebou venku prali a když viděli, že Bruno stojí vedle a do rvačky se nepřidává, popadl jednoho z nich takový vztek, že zpolíčkoval Bruna jenom proto, že se nikdy nezapojoval do krutých her a stál vždy mimo ně. Jako vždy, neopltil mu Bruno ani tentokrát jeho rány. Stál klidně a bez hnutí čekal. Ten chlapec ale musel potom chtít nechtít domů. Doma se začal sám od sebe políckovat a nemohl sám od sebe přestat. Zkrátka to vůbec nešlo. Všichni ostatní pozorovali toto prapodivné dění. Vše trvalo tak dlouho, až počal chlapec křičet: 'Bruno, pomoz mi přecel!' Bruno vstoupil dovnitř, chlapec se uklidnil a ten se přestal políckovat.“

Od tohoto zážitku ho přestali jeho sourozenci a i ostatní chlapci ze sousedství bít a pronásledovat.

Jeho bratr si vzpomíná ještě na jednu událost, která ještě více vyzdvihuje charakter Bruna Gröninga. Vypráví, jak v období hladu během první světové války byly postupně spotřebovávány všechny zásoby jídla, které rodina Gröningova měla k dispozici a nikdo nevěděl, kde by se dalo něco k jídlu sehnat. Malý Bruno se vydal na svém kole na objížďku a obstaral zázračným způsobem u rolníků pár pytlů brambor výborné kvality, které pak jeho bratři přinesli domů. v tomto období přišel ke stolu a jedl vždy až tehdy, když byli všichni nasyceni. Přestože tímto způsobem jen velmi málo jedl, mnohdy vůbec ne, vykazoval udivující tělesné výkony.

Chodil do základní školy a jako žák nebyl sice špatný, ale jako vynikající se taky nejevil. Mnohdy působil na učitele jako v hádankách. Příhodilo se např., že četl až do konce věty, které učitel začínal teprve na tabuli psát. Po skončení vyučování se často ubíral do blízkého lesa, kde setrval až do večera. v lese se cítil Bohu, kterého tolik miloval, velmi blízko. Zde prožíval Boha, jak sám vypověděl, v každém stromě, v každém zvířeti, ale i v kamenech. Zde mohl dlouhé hodiny sedět a přemítat a cítil se tak blaze, jako by se jeho život rozšiřoval do nekonečných dálek.

Jednou vyprávěl Bruno Gröning, že jako dítě utíkal často pryč od lidí, protože mu život mezi nimi připadal strašně temný a bezcitný. v tomto čase jeho duševní

nouze prosíval často Boha, aby si ho vzal k sobě z tohoto temného světa. v lese mu bylo, jak sám říká, skrze vnitřní motlitby vyjeveno, proč byl na tento svět vyslán a v čem spočívá jeho životní úkol.

Každý, kdo kráčí zrovna takovou duchovní cestou a z celého svého srdce Boha hledá, chápe tohoto chlapce a rozumí, že byl veden hlubokou touhou své duše hledat Boha tam, kde je i jeho stanoviště nejčistší, v samotě a v klidu přírody.

Tato do té míry velmi raná a uvědomělá touha po vyšším Duchu, touha po Bohu svědčí o existenci jeho vyspělého ducha. Takoví lidé musí žít často v nepochopení a v odsouzení svým okolím, kterému v mnoha případech tento přístup k vyšším prožitkům chybí. Jako nějaká zvláštní zkouška, nějaká vnitřní škola, leží na životě těchto lidí určitá tvrdost jako příprava jejich duše na pozdější náročné úkoly.

V roce 1915 ve věku devíti let onemocněl Bruno Gröning životu nebezpečným onemocněním, úplavicí. Silně ubíral na váze a ležel týdny v horečkách. Tvrdohlavě však prosadil to, že neležel měsíce v posteli, nýbrž nahý na podlaze. Lékař dr. Klinge, který k jeho rodičům častěji přicházel, mu nedával žádnou naději. Nikdo by nevěřil, že toto na kost vyhublé a horečkami týrané dítě vyvázne živé. On ale přece jenom nemoc překonal a jako zázrakem se uzdravil.“

Mnohostranný pracovní život

Po skončení základní školy nastoupil Bruno Gröning do obchodního učiliště. Jeho otec, povoláním řemeslník, byl však od začátku proti rozhodnutí svého syna, až konečně své rozhodnutí prosadil.

Bruno Gröning k tomu říká ve svém životopise:

„Tohoto místa v učilišti jsem se musel vzdát na žádost svého otce z toho důvodu, protože si otec přál, abych se vyučil v oboru stavebního řemesla. Vyhověl jsem tedy přání otce a začal se učit tesařem. k závěrečným zkouškám však bohužel nedošlo, neboť v tehdejší době panovala v Gdaňsku velká nezaměstnanost. z toho důvodu jsem musel předčasně a bez závěrečných zkoušek čtvrt roku před ukončením mého učení z místa odejít, protože firma, u které jsem se učil, musela kvůli nedostatečnému počtu zakázek svůj provoz ukončit.“

V roce 1925 se mu pak podařilo jako devatenáctiletému otevřít vlastní stavební a stolařskou firmu. Dva roky se mu dařilo udržet tuto firmu v provozu, ale z důvodů špatných hospodářských podmínek v Gdaňsku byl posléze přinucen pracovat přechodně u různých podniků, jako na stavbě, při zpracovávání dřeva, v lakovně, v továrně na krabice a ještě v dalších odvětvích. Jistě patří mnoho píle a dovednosti

k tomu, aby se mladý chlapec s tak málo prostředky danými mu k dispozici a v tak těžkých podmínkách, jaké byly v období mezi dvěma válkami, v Gdaňsku osamostatnil, i když pak musel po dvou letech provoz ukončit a byl tak přinucen hledat jiné výdělečné možnosti. Nedostatek pracovních příležitostí podmiňoval jen krátkodobé pracovní smlouvy a rychlá propouštění při nedostatku odbytišť. Tak byl např. Bruno Gröning z jedné lakovny již po roce propuštěn, protože zde došlo k úbytku zakázek a protože byl poslední, který byl před rokem přijat.

Dále říká ve svém životopise, že po roce 1933 bylo ještě mnohem složitější najít práci, protože hospodářské poměry v Gdaňsku byly ještě horší než v „Říši“ a firmy byly z větší části polské, takže v nich byli upřednostňováni polští pracovníci. (Gdaňsk byl po první světové válce od německé Říše izolován. Spojení s Německem bylo tedy možno jen přes polské území). Bruno Gröning pak našel práci na určitý čas v jedné čokoládovně, v přístavu a potom na poště v Gdaňsku. Až do svého nástupu k wehrmachtu v r. 1943 pracoval několik let jako slaboproudý technik u firmy Siemens a Halske.

Jeho spolupracovníkům bylo vždy velmi nápadné, že prokazuje ve všech oblastech neobyčejnou šikovnost a mnohdy přesahovala jeho šikovnost i při nově naučených pracích veškeré meze. Mnoho z jeho spolupracovníků dosvědčilo, že se mu až neuvěřitelným způsobem jednoduše vše dařilo, co vzal do rukou, ať už to byla oprava hodin nebo radiopřijímačů, anebo to byly práce zámečnické. Ve věcech technických se vyznal obzvláště dobře. Velký význam přikládal tomu, jak sám tvrdil, aby člověk všechny práce vykonával s velkým zájmem a láskou. Ve velkém počtu různých zaměstnání, které byl nucen vykonávat, viděl svou životní praxi, životní školu a důkladnou přípravu pro své další úkoly. Bylo pro něj velmi důležité, jak sám zdůrazňoval, pozorovat a poznávat lidi v jejich nejrozličnějších oborech a životních situacích.

Trpké manželství

Bruno Gröning se oženil ve svých 21 letech. Ale toto manželství mu nemohlo dát to, po čem marně snil již ve svém rodičovském domě a to bylo teplo domova a porozumění. Jeho žena Gertrud mu to nebyla schopna dát, jejich povahy byly až příliš protikladné.

Zároveň s počátkem jeho pracovního života se ztrácela do pozadí i jeho rezervovanost z dětských let a do popředí se tlačila stále více touha pomáhat lidem. Svědkové potvrzují, že se Bruno Gröning stal štědrým a obětavým hostitelem a často hostil ve svém domě spoustu přátel, zatím co jeho paní by

nejraději nikoho do domu nepustila. Když se některý z jeho spolupracovníků a známých ve své nouzi na něj obrátil, zapomněl často své problémy a zůstal s ním sedět a hovořit mnohdy až do časných ranních hodin. Usiloval o to, aby pak společně našli cestu z těžkostí. v obvyklých formách společenského života (návštěva kina, chození do různých lokálů, karetní hry atd.) nenalézal zalíbení.

Jeden svědek z této doby říká:

„Chtěl bych něco potvrdit písemně. Jedná se o Bruna Gröninga. Pana Gröninga znám od roku 1928 z Gdańska, což je moje rodné město. Pan Gröning se již tehdy zajímal o duchovní věci, pomáhal lidem a léčil je. Mně samotnému je známo asi dvacet případů, které byly úspěšné. [...] Mohu podat i mnohá svědectví o tom, kdy Bruno Gröning pomohl dětem, např. při ochrnutích (apod.) a také dětem, které byly hluché a slepé. Ve všech případech byla pomoc úspěšná. My sami a i lidé, kterým pomohl, stojíme ještě dnes před velkou hádankou. Dříve jsme si nad tím lámali hlavy, jak je něco takového vůbec možné. Pan Gröning se zabýval také jinými věcmi, které možná k této věci vůbec nepatří, ale i přesto se chci o nich zmínit. Např. se zabýval radiopřijímači a auty. Rádía se ani nedotkl a ono přestalo přesto na jeho přání hrát. Rádiové přijímače, které byly opravdu v dezolátním stavu a proto už ani nehrály, uvedl znovu do provozu.“

Z roku 1931 je k dispozici místopřísežné prohlášení o vyléčení, které podal E. A. Schmidt. Bruno Gröning si měl vzít za úkol vyléčit jednu paní, která onemocněla těžkou diphterií a lékaři ji odepsali jako nevléčitelnou. Schmidt říká o tomto případě: „Když Bruno Gröning mluví o tomto případě, který má stále v živé paměti, vyzařuje z něj vždy ohromná radost, když říká: 'Tuto paní jsem vyzvedl z lůžka smrti.' Přitom vytahoval vždy fotografii této mladé ženy ze své peněženky a ukazoval ji všem se šťastným zadostiučiněním.“

Pan Max Bruhn z Gdańska podal zprávu o jednom zvláštním zážitku, který mu vylíčila sestra Bruna Gröninga, Marie.

„Znal jsem sestru Bruna Gröninga. Byla již objednaná v nemocnici k operaci. Musel jí být odňat prs, byla to rakovina. Den před nástupem do nemocnice přišla k Brunovi. Prosila jej o pomoc. Byl velmi udiven, že má jeho vlastní sestra k němu tolik důvěry, chvíli si ji prohlížel a pak řekl: 'Jdi klidně do nemocnice, já v tobě nevidím nic zhoubného.' Sestra šla tedy, jak ujednáno, do nemocnice. Při předoperačních vyšetřeních nebylo nic nalezeno, co by se mělo operovat - operace se nekonala.“

Jeho manželka však považovala jeho výjimečné schopnosti za „vrtochy“. Chyběl jí očividně duchovní přístup k motivaci jeho života, pomáhat lidem

a léčit je. Neobávala se ničeho více, než buzení pozornosti a toho, že budou zesměšněni. Proto jí bylo také do nejvyšší míry nepříjemné, že se její muž věnoval tolika lidem. Chtěla ho mít jen pro sebe. Jednou z největších zkoušek jeho života byla ta skutečnost, že odepřela jeho pomoc jejich vlastním dětem, které nadevše miloval. Chtěla ochránit děti před jeho „kouzelnictvím“, všemi prostředky držela děti od něj odtrženy a bez jeho vědomí je poslala do nemocnice. Starší syn Harald zemřel v jedné nemocnici v Gdaňsku ve svém devátém roce života v roce 1939 na srdeční vadu. Mladší Günther zemřel zrovna tak ve svém devátém roce života v r. 1949 v Magdeburgské univerzitní klinice na zápal pobříšnice.

Grete Häuslerová, současnice z Hennef /Siegu, která znala Bruna Gröninga od roku 1950, potvrdila, že byl teprve až v r. 1955 schopen o osudu svých dětí vůbec mluvit. Když o nich v okruhu svých nejbližších přátel hovořil, tekly mu přes celý obličej slzy.

Když v roce 1949 veřejné působení Bruna Gröninga počalo, musel svou manželku opustit, protože nebyla schopna změnit své protichůdné stanovisko vůči jeho činnosti a pokoušela se mu dokonce léčení zakazovat. Manželství bylo rozvedeno v květnu 1955.

Válka a zajetí

V roce 1943 byl Bruno Gröning poslán ve věku 37 let do wehrmachtu. Kvůli jeho postoji vůči násilí, neopláčet zlo násilím, nezabíjet lidi, který měl své kořeny v jeho hlubokém náboženském zaměření, došlo k nesrovnalostem, kdy mu dokonce vyhrožovali válečným soudem. Nakonec se dostal přece jenom na frontu. Je dokázáno, že Bruno Gröning v souvislosti s druhou světovou válkou s velkou přesností předpověděl i svůj vlastní osud.

Byl nasazen ve středním a severovýchodním úseku východní fronty a v prosinci 1943 poprvé zraněn střepinou granátu. Utrpěl povrchní postřelení levého stehna. v únoru 1944 došlo ke druhému zranění na pravém stehně. Po vyléčení byl ale začátkem roku 1945 znovu nasazen a upadl dne 5. března 1945 v Hammersteinu (Pomořany) do ruského zajetí. v květnu 1945 byl transportován do zajateckého tábora v Petrozavodsku. v ruských zajateckých táborech se mu podařilo záhadným způsobem vyléčení mnoha spoluzajatců, kteří trpěli vodnatelností. Také zde vedl jeho velmi silný vnitřní pocit pomáhat lidem ke konfliktům. Tváří v tvář nadřizeným tábora si „nebral nikdy ubrousek před ústa“ a byl proto u Rusů považován za rebela. Opět unikl jen o vlásek smrti a to proto, že při něm stálo

pár ruských oficírů, kteří ho před zastřelením ochránili. Koncem r. 1945 byl propuštěn.

Zpětný transport v přeplněných dobytých vagonch přesahoval u propuštěných jejich poslední síly. Jeden z navracejících se později popisoval, že přitom povolovala všechna pouta lidskosti a kamarádství mezi vojáky se změnilo v boj o holý život. Dotyčný poznal Bruna Gröninga na této zpáteční cestě a strávil s ním společně nějaký čas. Byl mu mezi ostatními okamžitě nápadný, protože se úplně jinak choval. Uprostřed všeho zůstal navýsost lidský. Proto mu nabídl, aby ho doprovázel do jeho bavorského domova. Bruno Gröning chtěl ale nejdříve navštívit na severozápadě svoji rodinu. Očividně věděl již tehdy o své cestě na veřejnost v následujících letech, poněvadž prosil svého kamaráda již v roce 1945 při jejich loučení o to, aby ho vyhledal v případě, bude-li se o něm v novinách příliš mnoho psát.

Následovala těžká doba poválečná. Bruno Gröning přišel s jedním spoluzajatem do Heigerselbachu v Dillském kraji. Tam se jim dostalo společně od starosty města malého bytu a Bruno Gröning se snažil různými pracemi u rolníků v okolních vsích a při obci sehnat to nejnnutnější k přežití. Pro svou skromnost a vlastnost nic nepožadovat, spokojit se se vším, pro svou šikovnost při všech pracích byl ve svém okolí vždy velmi oblíben. Jeho činnost ho zkontaktovala s mnoha krajaney. Ke zmírnění nouze uvedl v život současně s ostatními uprchlíky „Pomoc vyšťvaným“. Cílevědomě pracoval ve službách věci a společnými silami mohla být vybudována i místní zastupitelství této organizace. Tato práce ho přiváděla často do Dillenburgu. Zde obdržel krátce nato ještě jednu funkci v jedné bytové komisi této organizace a snažil se tak pomoci, jak se dalo. o nějaký čas později našel znovu svou ženu a přišel s ní do uprchlického tábora v Dillském kraji. Nastěhoval se do jednoho uprchlického bytu, který byl nouzově zbudován na půdě jednoho domu v Dillenburgu.

Erich K., dnes léčitel v S., tehdy Bruna Gröninga poznal. Líčí ze svých vzpomínek:

„Ten muž mne zkrátka fascinoval. Člověk s ním mohl hovořit o věcech, o kterých nemohl mluvit s nikým jiným. Bylo na něm vždy něco zvláštního. Přestože ničeho nebylo, každý kdo k němu přišel, dostal talíř polévky - to bylo typické. Přesto, že byla připravena zcela primitivně z nějakého obilí - nebylo totiž ničeho, sotva jsme měli k jídlu trochu chleba a dařilo se nám mizerně - ale toto bylo typické, každý kdo přišel - talíř polévky byl zde.“

Skrze svou činnost se Bruno Gröning setkával s velkým množstvím lidí a opět se děla uzdravování. Byl volán stále větším počtem nemocných. Byl zván od domu k domu až přišel dne 14. 3. 1949 do rodiny Hülsmannovy na jejich

úspěšnou prosbu. Jeho léčebný úspěch u jejich syna upoutaného na lůžko, který trpěl na úbytek, se díky jeho otci brzy roznesl, a tak se stalo, že se před domem Hülsmannů na Wilhelmově náměstí 7 shromažďovalo stále více trpících. Bruno Gröning promlouval k těmto lidem o Bohu a jeho slova působila zázraky. Bolesti se vytrácely, slepým se dostávalo znovu zraku, ochrnutí se pozvedali se svých vozíků nebo odhazovali berle a byli schopni sami jít. Brzy přicházeli nemocní nejen z blízkého okolí, ale i z různých koutů Německa a z ciziny v naději, že jim bude tímto mužem znovu navráčeno jejich ztracené zdraví.

„Jsem jen nepatrný služebník Boží“

Bruno Gröning byl člověk, který žil výlučně ze svého nitra. Nečetl žádné knihy, jeho vědění mu bylo dáno „shora“. Při všem co činil, důvěřoval svému citu. Již během války se často přihodilo, že ovlivněn svým pocitem opustil místo, na které o něco později dopadl granát. Tento jeho postoj tak úzce spjatý s duševnem se odrážel v celém jeho životě. Neplnil žádné rozkazy či příkazy lidí, podřizoval se bezpodmínečně jen vyššímu vedení, které vycházelo z jeho hluboké a bezprostřední pobožnosti a projevovalo se v jeho pocitech či vlohách. Uzdravení, která se jeho prostřednictvím uskutečnila, jsou neoddělitelně spjata s návratem neochvějné víry v Boha a s novou orientací (viz kap. 3) myšlení léčeného. Neoznačoval se sám jako léčitel, nýbrž chtěl objasnit existenci vyšších zákonů života a tím přimět trpící k víře v Boha, který jediný je největším lékařem celého lidstva. Vůle k obratu myšlení, vůle k dobru a přání přijmout znovu víru v Boha byly pro něj základními podmínkami k léčbě. Zároveň však striktně odmítal jakékoliv ovlivňování svobody vlastního rozhodování:

„Smím lidem pomoci najít cestu k dobru, nemohu jim ale jejich rozhodnutí k tomu ani odejmout, nemohu je však k dobru ani nutit. Každý musí najít svou cestu sám“.

Jeho projevy se vyznačovaly stejnou prostotou a jednoduchostí, jako byl on sám. Způsobem velmi výrazným dokázal málo slovy odhalit stěžejní duchovní souvislosti mezi zdravím a nemocí. Jeho slova nepotřebovala žádných rétorických okras. Ležela v nich síla, která svým účinkem nikoho neminula. To dokládá velký počet léčebných vyléčení. Člověk v jeho projevech cítí, že vše to, o čem hovoří, také osobně hluboce prožívá. Když ve svých 43 letech života vystoupil v Herfordu na veřejnosti, čerpal již ze zkušeností svého vnitřního boje, který měl své počátky již v jeho nenasytné touze po Bohu v čase jeho dětství. Hovořil ne jako akademik, ale jako mudrc.

Tehdejší tisk, vycházející v období jeho působení, podával o Brunu Gröningovi obraz plný rozporů. Jedni v něm viděli muže Božího, pro jiné byl šarlatán. E.A.Schmidt, který si o něm chtěl pomocí osobního setkání utvořit správný a jasný obraz, ho vyhledal v Herfordu na Wilhelmově náměstí 7 krátce poté, co se stal na veřejnosti znám.

Popisuje své první setkání takto:

„Probojovali jsme se množstvím lidu k cestě, která vedla k zadním dveřím, které nebyly uzamčeny. Zůstali jsme před nimi stát a slyšeli jsme, jak uvnitř klapou dveře, lidé chodí uvnitř bytu spěšně z jedné místnosti do druhé. Až po třetím zvonění nám bylo otevřeno. Byl to Bruno Gröning sám, kdo přede mnou stál. Muž silné, podsaditější postavy, přesně 170 cm vysoký, jednoduše oblečen, bez saka, v tmavomodré košili a v tmavomodrých dlouhých kalhotách. Opálený, značně výrazný obličej, dlouhé, přirozeně zvlněné vlasy. Do této tváře vyryl vrásky sám osud. Tento muž musel kráčet všemi propastmi. Před mýma očima stál jasný důkaz, žádný plnovous mu nepropůjčoval odcizené či dokonce mystické vzezření, což se ale v novinách tvrdilo. Jeho oči byly jasné a byly namířeny na mne. Zářily dobrotou a hlubokým lidským porozuměním.“

PHDr. Kaula přivedly podobné motivy na Wilhelmovo náměstí 7. Jeho zájem byl vzbuzen různorodými články v tisku, proto se chtěl na místě přesvědčit o pravdě.

Píše o „člověku Brunu Gröningovi“:

„Kdo se setká s tímto mužem poprvé, nepocítí v žádném případě cizost. Naopak, člověk se okamžitě cítí být ve spojení s tímto podivuhodným mužem. [...] Opálený, poněkud podlouhlý obličej, který i přes energické vrásky kolem úst vyznačuje dobrotivost, nese v sobě potlačený výraz smutku. Viděl jsem ho často hovořit s nemocnými a vždy jsem měl ten dojem, že vnitřně pláče kvůli toliké lidské nouzi a utrpení, které se před jeho očima odvíjejí. Bruno Gröning je muž z lidu. Ješitnost je mu cizí, stejně jako póza. Jeho proslavenost, která učinila jeho jméno v krátkém čase známým nejen v Německu, ale i daleko za jeho hranicemi, ho nepřiměla k tomu, aby se věnil do role hvězdy nebo prominenta. Měl jsem jednu z řídkých příležitostí prodlít v jeho společnosti několik hodin a dozvědět se od tohoto spíše mlčenlivého člověka útržky z jeho života. Neměl rád, když ho někdo přepadal otázkami, mluvil raději sám od sebe. Často to vypadalo tak, že dokáže číst myšlenky naproti sedící osoby a navazuje tak nápadně lehce i bez otázek na to, co se chce dotyčný člověk dozvědět. z toho mluví zase jen sám k sobě a budí tak dojem, že na svého společníka úplně zapomněl. Jeho oči jsou přitom zaměřeny do daleka. Osobní potřeby nemá Bruno Gröning téměř žádné,

vyjma výrazné lásky k cigaretám a silné zrnkové kávě. Jeho oblečení je skromné, jednoduché. Žije v domě vděčných rodičů, jejichž dítě, nevyлéčitelně nemocné, hrající si nyní vesele v zahradě, bylo jeho pomocí vyléčeno. Starají se o něj a paní Hülsmannová musí vždy použít svého řečnického umění k tomu, aby ho přiměla sednout si k jídlu. Nejí skoro nic a žije již více než tři měsíce téměř beze spánku. [...] Celý dům mi potvrdí tuto skutečnost.' Také jsem se mohl přesvědčit o tom, že Bruno Gröning nepožaduje za svá vyléčení žádné peníze a ani si od nikoho žádné nevezme. Denně přináší pošta přes 2000 dopisů, několik stovek doporučených zásilek, přes 300 telegramů a hory balíků a balíčků. Požádal přísně své spolupracovníky, aby peníze z dopisů a neotevřené balíky nechali poslat zpět na jejich odesílatele.“

Z pozorování současníků jasně vyplývá, že Bruno Gröning zůstal i ve světle veřejnosti sám sebou. v žádném případě se nikdy nevydával za žádného zázračného léčitele a nechtěl se ani jiným způsobem povyšovat. Takováto povrchní označení v senzacechtivém tisku mu byla hluboce proti mysli.

„Nesmím se povyšovat“, to podtrhoval stále znovu „musím však následovat svůj cíl, jedno kam mě i vede.“

Jeho touha pomáhat jiným ho nechávala v době pobytu v Herfordu působit dnem i nocí. Viděl v sobě „malého služebníka Božího“ a chtěl lidem zprostředkovat svými slovy přístup k léčivým Božím silám. Přitom si připadal jako zprostředkovatel nebo také jako kanál, jimž tyto síly proudí. Vždy a znovu zdůrazňoval, že ne on, nýbrž „To“ je síla Boží, která způsobuje uzdravení. Oč rozsáhlejší byl okruh pomoc hledajících, o to mocnější byla léčitelská síla, kterou předával, o to spokojenější a št'astnější se pak sám mohl cítit. Bylo-li mu dopřáno léčit bez překážek, naplnily ho tyto síly, jak sám říká, v takové obrovské míře, že nepocíťoval ani hlad, ani únavu. Tuto skutečnost jsem dostal potvrzenou z více pramenů.

Jeho náboženské zaměření mu zakazovalo přijímat jakékoliv materiální odškodnění za jeho léčitelské úkony. Říkal, že by o svou sílu mohl přijít, kdyby ji zneužil, tzn. kdyby ji použil pro svůj osobní zisk. Ve své schopnosti léčit viděl dar Boží, dar milosti, dary, které nevyžadují zaplacení, které však předpokládají vnitřní obrat k víře a k lásce. To málo, co potřeboval, dostal od svých přátel a z toho ještě polovinu rozdal. Bruno Gröning nacházel všude dveře otevřeny, lidé dokonce soutěžili o to, aby jej mohli přijmout.

Superintendent církevní společnosti v Herfordu pan Kunst zaujal k němu na mnohé žádosti z jeho obce a po mnoha osobních kontaktech s Brunem Gröningem toto stanovisko.

Zde výpis:

„S ohledem na veškeré snažení lékařů nechci vynášet uzavřená hodnocení, chci ale podat zprávu v souvislosti s osobou Bruna Gröninga. Nezavdal mi svým chováním žádný podnět k tomu, abych věřil, že chce na základě svých vloh získat osobní finanční výhody. Několikrát mne ujistil, že chce zůstat nezámožným člověkem. Bylo mi i věrohodně dáno ve známost, že mu byly nabízeny vysoké peněžní částky od zámožných lidí, kterým vrátil zdraví. Je mi taky známo, že tyto nabídky nikdy nepřijal.“

Přes velký ohlas, který působení Bruna Gröninga na veřejnosti vyvolal, anebo právě kvůli němu, vzrůstal proti němu v určitých kruzích odpor. Jeho vynoření v Herfordu uvedlo statisíce lidí v pohyb, více než milión dopisů došlo v prvních letech jeho působení, strádání a bezútěšnost této epochy se ukázaly v celé její šíři.

Mnozí se pokusili o to, aby se mu dostali k ruce a vytěžili takto ze situace pro sebe peněžní výhody. Často bylo jeho jméno zneužíváno k osobním účelům osob, které se vnutily do jeho nejbližšího okruhu. Hluboce zakořeněné neporozumění a již předem zaujatý negativní názor na léčení pomocí duše v mnoha akademických a zvláště pak vlivných lékařských kruzích učinily své v pokusech zabránit působení Bruna Gröninga. Započal se urputný boj, který se projevoval hlavně v zaujatých tiskových zprávách a v četných soudních procesech. Bylo vyvíjeno úsilí zaměřené k diskriminaci tohoto muže a jeho léčení na veřejnosti, a to všemi prostředky. Zpočátku uspokojovalo tyto kruhy tvrzení, že jeho léčení je jen výsledkem sugesce, přestože to nebylo pravdou, bral-li člověk v úvahu organická vyléčení, např. u válečných invalidů. Později se přidala i osobní nařčení, která se dostávala na veřejnost pomocí tisku, takže důvěra všech zdraví hledajících, kteří neměli možnost osobně Bruna Gröninga poznat a tím i jeho obrovskou snahu jim pomoci, byla podlomena.

Je až udivující, s jakou mocí jsou schopny oznamovací prostředky na veřejnosti rozhodovat o blahu či utrpení jednotlivců. Tato zpravodajství, která se neštitila ani ponižujících či zesměšňujících vyjádření, se jeví zároveň jako výkřik současného vládnoucího ducha, který se pokoušel odtrhnout společnost pomocí klamného obrazu Bohu a duši vzdáleného materialismu od jejího spojení s vnitřním pramenem života. Přesvědčivá slova Bruna Gröninga o Bohu jako o největším lékaři lidstva, prokázána jeho léčebnými skutky, zasahovala nejcitlivější místo tohoto nesprávného a falešného světového názoru.

Davy trpících

Tomu, kdo pozorněji sledoval cesty Bruna Gröninga na veřejnosti, bude jistě nápadná až dojemná důslednost jeho veškerého jednání. Tento muž je neomylně a přes všechny překážky směřoval k tomu, aby si vybudoval pevný základ pro své řádné působení. Svou úlohu viděl ve vytvoření takové nosné základny, která by i po jeho pozemském bytí dala lidem možnost jednoduchým způsobem přijímat uzdravující Boží sílu. Dosažení tohoto cíle v letech jeho působnosti bylo výrazně ztěžováno tiskem, hladovějícím po senzacích, a zkosnatělým úředním aparátem.

Bez odpovídající pomoci a podpory ze strany úřadů stál Bruno Gröning přívalu mas tváří v tvář. v Herfordu to bylo v době od března do června roku 1949 až k pěti tisícům pomoc hledajících, kteří se nacházeli denně, v naději na jeho pomoc, na Wilhelmově náměstí 7. o něco později, a to od konce srpna do poloviny září 1949, se toto množství zřestinasobilo na Traberhofu, což byla bývalá stáj v jedné části Rosenheimu, která byla dána Brunovi Gröningovi jejím majitelem k dispozici.

Ne dosti. v Herfordu ho zastihlo mnohdy volání o pomoc z Porýní a z okolních obcí. Vícekrát hovořil před větším shromážděním ve Viersenu. k tomu přistupovaly ještě návštěvy u jednotlivých osob, které ve své hluboké nouzi prosily o jeho slova pomoci. Ne jinak tomu bylo na Traberhofu u Rosenheimu, odkud cestoval mnohdy na prosby hledajících pomoc až do severního Německa.

Očití svědkové bývali vždy hluboce dojati vnitřním výrazem víry v Boha, který v tisících pomoc hledajících Bruno Gröning znovu vyvolal a rozvíjel. Mnozí se počali po dlouhé době poprvé znovu modlit, nejednou sjednotila tato znovu probuzená víra celé množství lidu, který začal dokonce společně zpívat i chorály.

V křiklavém rozporu k tomuto dění stály reakce mnoha úřadů a rozhodujících úředních lékařů.

Hned od počátku svého působení usiloval Bruno Gröning o těsnou spolupráci s příslušnými úřady. Přesto nedošlo ani přes několikere pohovory ke sblížení. v květnu 1949 mu bylo jeho působení zakázáno.

Již jednou výše jmenovaný superintendant místní církevní obce Kunst se vyjádřil k poměrům v Herfordu v daném období:

„Krátko poté, co přišel v roce 1949 Bruno Gröning do Herfordu, se naplnilo celé město a jeho okolí zprávami o jeho úspěšném léčení. Místní noviny [...] přinášely podrobné články.

Mne přivedli s Brunem Gröningem dohromady zástupci tisku. Byl jsem tehdy superintendantem církevní obce v Herfordu. Bruno Gröning byl i několikrát u mne v domě, kde jsme spolu vedli rozhovory. Poměry ve městě se stávaly stále bouřlivější. Přicházely tisíce lidí ze spolkové republiky a ze zahraničí a hledaly u pana Gröninga pomoc. Když chtěl nejvyšší řídící městské správy jeho činnost zakázat, počalo hrozit nebezpečí ze strany pobouřeného mnohatisícového davu, který byl schopen vtrhnout i do radnice. Byla svolána vyšetřovací komise, ve které byli přítomni nejvyšší řídící města Meister z Herfordu, pan prof. Schorsch z Bethelu a příslušníci vládní lékařské rady v Detmoldu. Po nějakou dobu jsem byl vedoucím tohoto výboru. Vyšetřovací komise brala svou práci tak neobyčejně vážně, že vedla s panem Gröningem jednání a nechala si předvést osoby, které vyléčil. Jednání s panem Gröningem nevedla k žádnému kladnému výsledku z toho důvodu, protože se lékaři při svých hovorech s panem Gröningem pohybovali v kategoriích a slovníku jen z oboru školní medicíny, což nebyl obor Bruna Gröninga. Vyšlo najevo, že Bruno Gröning nevyšetřil ani jednoho jediného člověka, který k němu přišel. Není mi znám jediný případ toho, že by se byl pan Gröning některého pacienta jen dotknul. Také mi nikdy nepřišlo ve známost, že by se pokusil odradit některého nemocného od pomoci odborného lékaře nebo mu v tom bránil. Nepředpisoval ani žádné léky.“

Boj Bruna Gröninga o povolení k léčení nebral konce a trval až do jeho posledního dne, táhl se skoro deset let.

Tomuto muži, jehož působení se podobalo spíše práci faráře než práci lékaře nebo léčitele, byla jakákoliv cesta dobrá, musela to být ale cesta, která vedla k tomu, aby mohl nerušen policií nebo soudy pomáhat nemocným.

Byl ochoten dát se k dispozici jedné lékařské vyšetřovací komisi v Heidelbergu, která vykazovala při vyšetřování jím provozovaného léčení velmi dobré výsledky, ale ani ta mu bohužel cestu neotevřela. Po léta se pokoušel založit ve spolupráci s odbornými lékaři léčebné stanice, ve kterých by byla prováděna řádná vědecká vyšetření před léčbou a po ní. Tato snaha však ztroskotala na obchodních zájmech nabízejících a na odporu úředních míst. i když byl Bruno Gröning přesvědčen o tom, že jeho působení nemá nic společného s léčitelskou praxí, byl ochoten podřídit se a splnit právní podmínky pro léčitelské povolání a složit léčitelské zkoušky, což mu však povoleno nebylo.

Prosby o vyléčení v Herfordu

Uzdavení hledající z herfordského období

Člověku bylo v takové situaci zapotřebí v pravém slova smyslu skálopevné vůle k tomu, aby si nezačal zoufat.

Podpory tisku se mu dostalo málokdy. Naopak, byla to jen malá menšina žurnalistů, kteří byli schopni a ochotni tvář v tvář negativnímu postoji rozhodujících tiskových orgánů, lékařských civilních organizací a dále i církevních kruhů, osobním prověřováním čtenářů utvořit objektivní a reálný obraz Bruna Gröninga. Ve většině případů bylo obvyklé přebírat bez jakéhokoliv prověření negativně zaměřené články. Tímto způsobem se spolehlivě vyhnuli konfliktům s vedoucími společenskými kruhy. Je ale zajímavé pozorovat, že žurnalisté, kteří si udělali po osobním kontaktu s Brunem Gröningem o něm svůj vlastní obraz, viděli věci v docela jiném světle. Jeden příklad k tomu podává zprávu v časopise „Veřejné slovo“ (nezávislý list pro časové otázky a toleranci, PAD nakladatelství Mnichov) na začátku padesátých let.

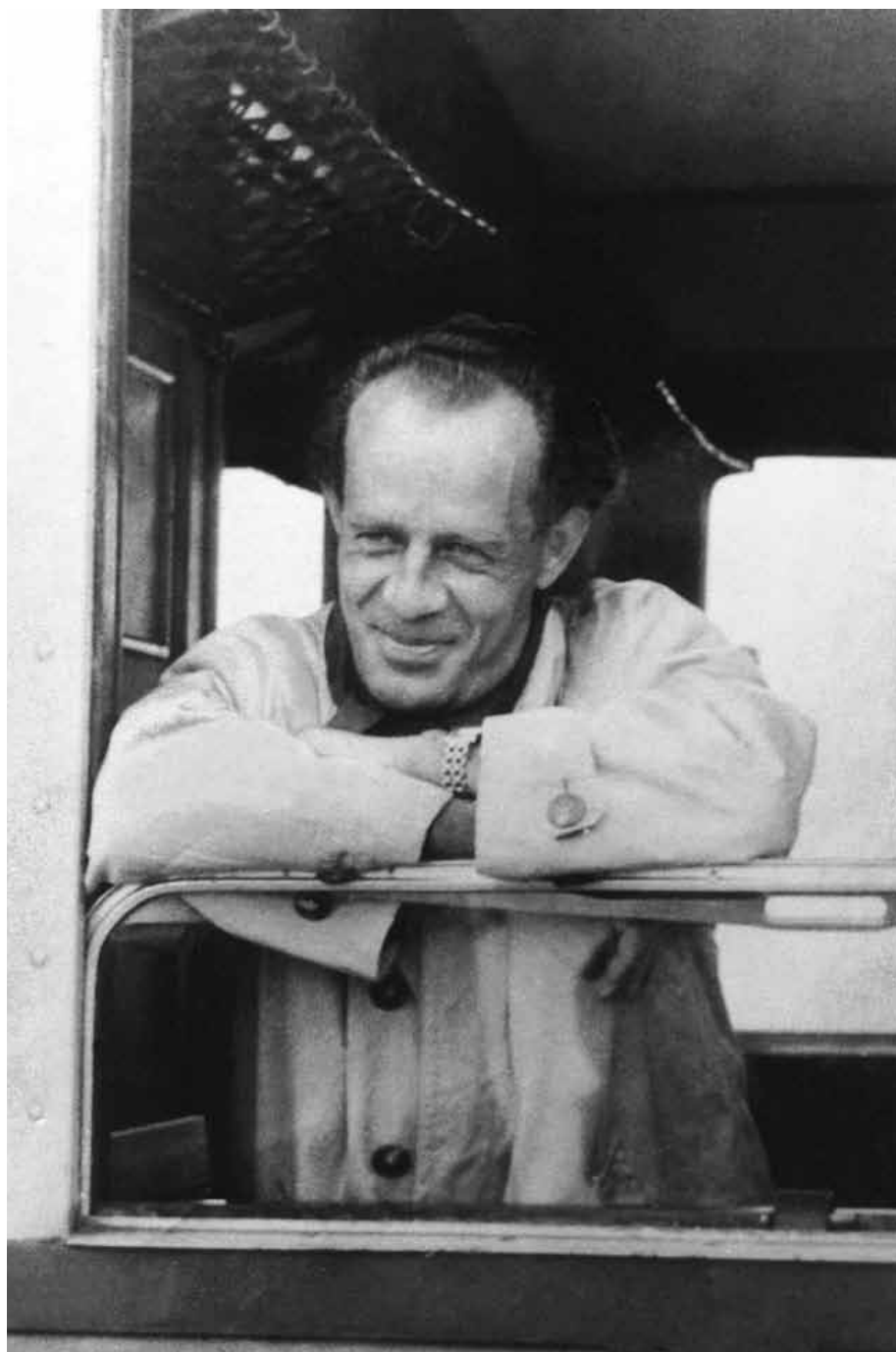
Jeden žurnalista popisoval veřejnosti svůj dojem v jednom svém článku s nadpisem:

„Gröning [...] jaký skutečně je!“

Uznal všechny snahy a obtíže Bruna Gröninga na jeho nelehké cestě ke svobodnému působení a vysoko hodnotil, že oplýval takovou houževnatostí, že dokázal odmítnout nespočetné a velmi lukrativní nabídky z ciziny a přes všechny těžkosti se rozhodl zůstat v Německu, kde lidé, zbědovaní válkou, jeho pomoc velmi nutně potřebovali. Pro tohoto autora byl Bruno Gröning osobností, které si hluboce vážil pro její přímočarost a rozhodnost podřadit se svému vnitřnímu cíli i přes všechny brakové články a vědomý podvod, který se v tisku objevoval, a dokonce i přes všechny překážky, stavěné mu do cesty státními orgány a jejich zakazy. Popisoval ho jako muže „plného lidské dobrotivosti a obětavosti, plně odhodlaného přinášet oběti pro své poslání léčit lidi.“ Podle jeho pojetí překročil Bruno Gröning dalece tehdejší rámec dosavadních vědeckých zkušeností. Jeho cílem je „pomoci člověku a vést ho na cestě k vnitřní obnově“. Své poznatky shrnul v resumé: Odjakživa tomu bylo tak: Určitá nová teorie byla nejdřív zsměšněna, potom bylo proti ní bojováno a nakonec se stala samozřejmou.“

„Zkušenosti nás poučují,“ dodal nakonec, „tak tomu bohužel je, člověk je jen netolerantní a nikdy se nepoučí.“

Bruno Gröning zůstal i přes značné těžkosti věrný své zásadě nebrat peníze za vyléčení. Na druhé straně věnoval všecek svůj čas a sílu pomoc hledajícím v celém Německu a Rakousku a nemohl proto vykonávat žádnou jinou pracovní činnost.

Byl závislý na dobrovolné pomoci a pohostinnosti druhých. Soudní procesy ho přivedly z tohoto důvodu do velké finanční tísně.

Jeho čistě intuitivní počínání bylo velmi často střízlivému a výhradně podle zákona logiky jednajícím intelektu nevysvětlitelné. Někdy se stalo, že připustil do své bezprostřední blízkosti i takové osoby, které - pod záminkou snahy pomáhat druhým - chtěly stát po jeho boku, ve skutečnosti však nemyslely na nic jiného, než na dobrý obchod. Takovým ponechával po určitou dobu a k určité hranici volné pole působnosti. Jestliže ale tito lidé neměli pak v úmyslu obrátit se k dobru a upustit dobrovolně od svých plánů a ani se tváří v tvář všemu odstrašujícím dění v jejich blízkosti nehodlali vnitřně změnit, v takových případech odhaloval Bruno Gröning nemilosrdně jejich zistné počínání. Vleklá soudní jednání bývala následkem tohoto jeho kroku. Bývalí spolupracovníci se tak stávali zahořklými nepřáteli, kteří se nezastavili ani před tím, špinit na veřejnosti jeho pověst údajnými „odhaleními“ jeho osobnosti. Přesto, že ho leckterý ziskuchtivý spolupracovník přivedl do značných nesnází, neslyšel nikdy nikdo ze strany Bruna Gröninga slova zloby nebo nevládné kritiky na jeho adresu. Ba naopak, i těm, kteří mu těžce škodili, dopřál na jejich prosbu i druhé šance pracovat znovu po jeho boku (viz kap. 5).

Toto pro normální rozum jistě nezvyklé jednání se stane pochopitelnější, když je člověk schopen si ujasnit, že léčba prostřednictvím duševna je proces neobyčejně citlivý a jako takový může pak být protipólným duchovním vyzářováním silně rušen nebo dokonce i úplně přerušen. Tak může negativně naladěná osoba dokonce již skrze svůj zjevně neviditelný postoj, a ještě více skrze rušivé mluvné projevy, bránit léčivým proudům v jejich citlivé činnosti. Skoro nikdy mu nebyly přítomné osoby z větší části známy, jeho reakce však sama byla důsledkem jeho neobvykle zvýšené schopnosti vcítit se.

Rovněž ukázal nekompromisně své odmítnutí v případech, kdy si chtěli zdraví hledající své zdraví koupit nabídkami peněžního honoráře.

E. A. Schmidt podává ve své knize zprávu o jednom takovém případě:

„Opakovaně docházelo k případům, kdy se objevil zámožný prosebník s úpěnlivou prosbou o pomoc, kterou však nechťel zadarmo, byl ochoten dát za ni 5000 DM a i mnohem víc. v tomto okamžiku ‘zalapá Bruno Gröning po dechu’, což mohou pozorovat a cítit nejen ti v jeho nejbližším okolí, ale i všichni venku stojící. Kontakt je přerušen, Bruno Gröning říká s odmítavým gestem: „Neprodávám žádné zdraví.“ Odvrací se a odchází a my, jeho spolupracovníci, máme nepříjemnou povinnost vypoklonkovat takového návštěvníka ze dveří. v jednom případě jsem zažil následující: Gröning se posadil proti postiženému

a řekl asi toto: 'Vím, že jste bohatý člověk. Je mi taky známo, že jste své bohatství nenabyl poctivým způsobem. Vykořisťoval jste své zaměstnance a zřizence a hrabal bohatství. Nesloužil jste dobré věci a váš majetek není nabytý právem.' Oslovený zneklidněl a vrtěl se na své židli sem a tam. Zbrunátněl, nedalo se rozpoznat jestli studem nebo hněvem a opustil mlčky místnost.'

Něco obdobného pozoroval také dr. Kurt Trampler:

„Nejednou jsem měl možnost být svědkem toho, že byl zdraví hledající vykázán z místnosti, protože chtěl za vyléčení nabízet peníze.“

Přes všechny zde popsané překážky se podařilo Brunu Gröningovi dosáhnout svého cíle. v roce 1953 založil Gröningův svaz, aby mohl pod ochranou spolku pronášet projevy pomoc hledajícím v různých městech a na různých místech. Tam také začala vznikat „společnosti“, ve kterých se vyléčení bezplatně věnovali - jako vyjádření díky za vrácené zdraví - nově příchozím a pomáhali jim na jejich cestě ke zdraví v jeho nepřítomnosti.

On sám již nejednou zdůraznil, že pro vyléčení nemocných není vůbec nutná jeho osobní přítomnost:

„Každý z vyléčených je schopen dále léčit“ řekl a jeho slova potvrzuje prokazatelně velký počet zpráv o vyléčení z mnoha společností, která nastala v době jeho nepřítomnosti.

V roce 1955 se Bruno Gröning znovu oženil a to poté, když ztroskotaly všechny jeho snahy navázat spojení s jeho bývalou manželkou. Jeho druhá žena Josette byla Francouzka. Snažila se mu v jeho činnosti při budování dalších společností pomáhat ze všech sil.

Krátce po založení „Gröningova svazu“ došlo k zahájení „velkého procesu“ namířeného proti němu. Tento proces měl učinit definitivní konec jeho působení. Následovalo nejtěžší období jeho života. Útoky tisku dosahovaly toho času svého vrcholu. Mnozí z těch, kteří se ve společnostech v Německu i v Rakousku nabídli pomoci a byli ochotni starat se o pomoc hledající, byli předvoláni k policejním výslechům a bylo jim vyhrožováno též soudem, protože svým jednáním porušují údajně zákon a vykonávají nepovolenou léčitelskou praxi. Nedošlo k tomu sice nikdy, ale tyto vyhrůžky nepřešly u mnohých jen tak beze stop.

Paralelně k obsáhlým přípravám na soudní proces vyvíjel Bruno Gröning značné úsilí k upevňování pozic mladých společností, tolik vydávaných na pospas veřejným útokům. Jeho práce byla však do velké míry ztěžována jeho finanční tísň.

Jedna z jeho současnic popisovala s dojetím, jak i v době největšího zatížení si dokázal Bruno Gröning uchovat nevysvětlitelný klid a rozvahu a pro něho tak typický humor. Toto pozorovala i při soudním jednání k poslednímu procesu, který byl pro něj jeden z nejtěžších. v jedné z přestávek k němu přistoupila, on se na ni jen usmál a prohodil, že je přece známo, že se nic nejl tak horké, jak se uvaří.

V lednu 1959 Bruno Gröning zemřel. Proces byl z tohoto důvodu zastaven, aniž by byl vynesen konečný rozsudek. i po jeho smrti se ukázalo, kolik pravdy se v jeho tvrzeních a snahách skrývalo a jakou pevnou základnu pro pomoc hledající vytvořil, základnu sahající až za hranici jeho pozemského bytí. Vyléčení se uskutečňují i po jeho smrti.

„Byl ten, který Boha miloval“

V těch několika desetiletích před svým působením na veřejnosti si vypěstoval Bruno Gröning v důsledku svého vnitřního boje takovou vlastnost, která dnes většině lidí chybí.

Katharina Dichtlová (82), léčitelka z M., měla možnost pozorovat ho několik měsíců v začátcích jeho působení z bezprostřední blízkosti a vyjádřila tento povahový rys pár slovy:

„[...] byl to opravdu člověk, který Boha miloval.“

Z této lásky k Bohu rostla v něm na dnešní poměry tak citově chladném čase jeho neobyčejná láska k lidem. Paní Dichtlové nemohlo nikdy ujít, s jakou náklonností byli pomoc hledající u něho přijímáni, zvláště nápadná byla tato náklonnost ve vztahu k dětem. Ty miloval vřele, paní Dichtlová byla sama svědkem několika spontánních vyléčení.

Inge Thiedová z F. mi o něm vyprávěla podobně. Měla roky kontakt k Bruno Gröningovi a tvrdí, že z něho vycházelo něco, co u žádného jiného člověka ještě nikdy nezažila. Dá se to jen těžko popsat, snad to byla ta přemíra lásky a jeho hluboký soucit především s nemocnými, co z něj tak silně vyzářovalo. Tuto lásku, kterou vyzářoval, přijímal člověk zcela nevědomky, člověk totiž nemohl jinak než ho mít rád.

„Byla to ale“, pokračuje dále, „zcela jiná láska než je ta mezi mužem a ženou. Člověk ji mohl označit jako láska duší.“ a hned nato dodává: „Je to pocit, který vniká až do největší hloubky duše a zprostředkovává pocit největšího štěstí, pocit hlubokého bezpečí, který se slovy popsat nedá. Tento zvláštní pocit lásky jsem

v přítomnosti Bruna Gröninga neprožívala jen já sama, ale také ostatní lidé, ať už to byly ženy nebo muži.“

Podobně se o něm vyjadřovali i Christa a Werner Hasseovi z S. Rovněž oni popisovali ten silný pocit lásky, pohody a síly, který pociťovali vždy, když byli v přítomnosti Bruna Gröninga při jeho častých návštěvách u nich doma. Vycházelo z něj něco zářivého. Pozorovali také, že i když se stalo, že byl u nich několik dní, nebývali nikdy unaveni, přestože měli jen málo příležitosti dobře se vyspat. Bylo také udivující, že se nedostavoval při těchto návštěvách ani pocit hladu.“

Také Christa Pohlová (55) z G. označuje tuto lásku, kterou nejen ona, ale i ostatní v přítomnosti Bruna Gröninga pociťují, jako lásku duše. Na přednáškách ve společenství ve Springe, které navštěvovala, mluvil Bruno Gröning velmi často o lásce k lidem, rostlinám a zvířatům. Paní Pohlová nabyla dojmu, že láska pro něho byla to ze všeho nejdůležitější. Během přednášek pociťovala klid, mír a pohodu a zvláštní blahý pocit, který nemůže popsat slovy.

„Člověk musí tyto pocity sám na sobě prožít, aby byl schopen něco tak nepopsatelného vůbec kdy pochopit.“, říká paní Pohlová.

Lidé, kteří byli za života Bruna Gröninga s ním delší dobu ve spojení a měli možnost ho jako člověka blíže poznat, mluví o něm, jak jsem se o tom osobně přesvědčil, s netajenou úctou, ať je to v Husumu, Hamelnu nebo Herfordu, v Mnichově, u Bodamského jezera nebo na jiném místě Německa nebo Rakouska. Ve výpovědích svědků nalézáme stále znovu zmínky o tom, že na něm bylo něco tak zvláštního, tento pocit se nedá blíže popsat ani zdůvodnit. Vedle těchto již zmíněných jevů bylo mluveno o pocitu světla či mocné síly, které jakoby z něj vystupovaly, jiní zase popisovali pocity nevysvětlitelného blaha, pociťovali neobyčejnou lehkost a radost, když byli v jeho společnosti.

„Nejsem nic jiného než obyčejný, přirozený člověk“

Úzké spojení s přírodou nebylo charakteristické jen pro jeho dětství, nýbrž ho provázelo po celý život. Moře a hory ho přitahovaly magickou silou, velmi často sedával dlouhé hodiny bez pohnutí a nechal se unášet svými dojmy. Rostlinám a zvířectvu byl tak hluboce nakloněn, že nepřenesl přes srdce, kdyby si měl utrhnout nějaký květ. Choval v sobě tu pradávnu, hlubokou úctu ke každé formě života, což vplynulo i z výpovědí jiných současníků, protože v každé cítil lásku Boží. Nebyl příznivcem rituálů a okázalostí, jeho chování nebylo přehnané, vyplývalo z jeho přirozené povahy.

Hluboká sounáležitost také ke zvířatům...

Až do dospělosti si uchoval některé charakteristické znaky dítěte, které se projeví v jeho nekomplikovaném, velmi otevřeném způsobu jednání a jeho výrazné schopnosti bezvýhradně důvěřovat.

Jednou k tomu Bruno Gröning řekl:

„Jsem a zůstanu dítětem [...], nebudu se měnit, ne, a vy všichni si o tom můžete myslet, co chcete. Jsem a zůstanu dítě, jsem jen dítě Boží, nic víc. Nic si nenamlouvám, ne, nejsem ani zbabělý, když opakuji stále znovu, jsem jen dítě. Spousta lidí není více dítětem, protože jsou dospělí.“

Zrovna jako dítě, byl i on schopen těšit se z těch nejjednodušších darů života. Např. mu mohl člověk udělat velkou radost tím, že mu nabídl bramborovou polévku, kterou neobyčejně rád jedl. Při styku s ním neměl člověk nikdy ten dojem, že jedná s člověkem světu vzdáleným, spíš naopak, člověk se s ním mohl bavit nenuceně o všem možném zrovna tak, jako s každým jiným. Přitom měl rád humor a rád se od srdce smál, i když byl jinak spíše člověk vážný a mlčenlivý.

Bruno Gröning pokračoval ještě často po svých projevech se svými přáteli v soukromých rozhovorech v užším kruhu. Přítomní se tak jeho slovem dovídali ještě více o existenci Boží říše (onoho světa) a mnohý zde našel i odpověď na své otázky o Bohu a o tajích života. Tato přátelská posezení se protáhla mnohdy až do časných ranních hodin.

Christa Pohlová byla několikrát ve Springe přítomna takovým rozhovorům až do ranních hodin a vylíčila jednu událost, která se přihodila na závěr jednoho takového večera:

Společnost se tehdy loučila až v 6 hodin ráno. Hned nato musela jet paní Pohlová do Hannoveru do zaměstnání. Při loučení ji Bruno Gröning řekl, aby si nedělala žádné starosti a jela do práce ve vší pohodě. Ujistil ji, že tento den bez problému přežije. Do 15 hodin tomu také tak bylo. Pak ji ale přepadla silná únava. Ve svých myšlenkách se vrátila k Bruno Gröningovi a upomněla ho na jeho slib. Najednou se jakoby probudila a byla úplně čilá. Po skončení pracovní doby jela znovu do Springe a byla Brunem Gröningem srdečně přivítána. Ještě než stačila sama něco říci, poznamenal se smíchem on: „No, jak to bylo dnes odpoledne ve tři hodiny?“ Očividně mu bylo známo vše, na co ona ve vzdáleném Hannoveru v danou hodinu myslela.

Jiná současnice, která udržovala kontakt s Brunem Gröningem po mnoho let, mi vyprávěla další osobní zážitek:

„Při jednom společném pobytu s panem Gröningem u pana Loye v rakouském Klagenfurtu se téhož večera dostavil ještě jeden manželský pár S. Bruno Gröning

znal tu paní, ale její manžel mu znám nebyl. Po určité době se Bruno Gröning počal intenzívně bavit o lodích. Rozhovor šel tímto směrem stále více do detailů. Bruno Gröning s ním mluvil jako jeden, který se v tomto oboru dokonale vyzná. Po nějakém čase řekl pan S. zcela udiven:

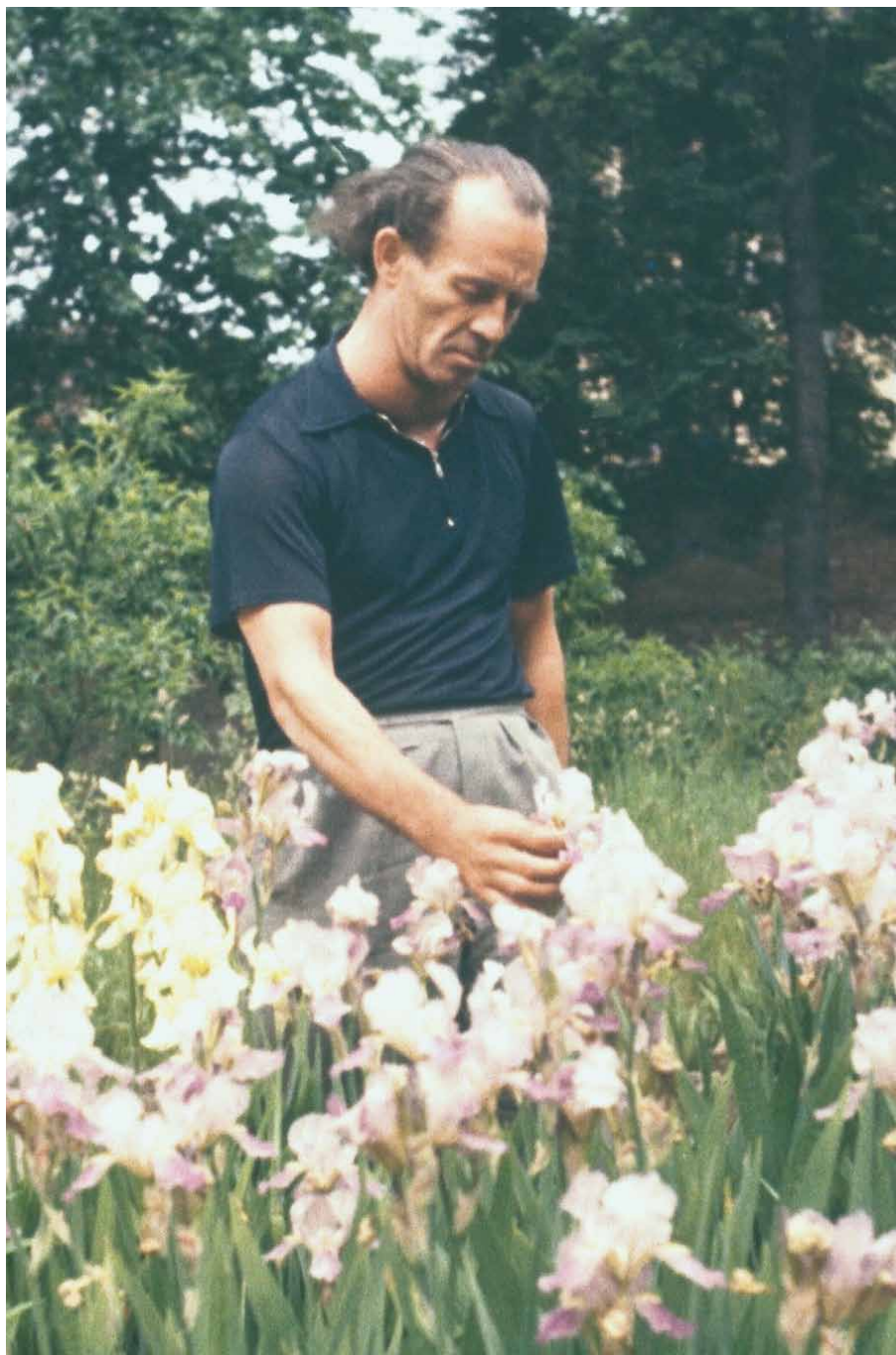
‘Pane Gröningu, to jsou přece ale podrobnosti, které vy nemůžete vůbec vědět!’ Pan Gröning se usmál a odpověděl s humorem: ‘No jo, jsem zkrátka starý mořský vlk!’ Panu S. bylo jasné, že jeho vědomosti musí mít kořeny ve vyšší moci, jinak to není možné, jak sám řekl. Pan S. byl specialista na stavbu lodí a zaujímal během války jedno velmi důležité vedoucí místo v tomto oboru, což Bruno Gröning v žádném případě nemohl vědět. Byl přímo otřesen zjištěním, že Brunu Gröningovi jsou známy i věci, které byly služebním tajemstvím a které byly panu S. přístupny jen s ohledem na jeho vysokou funkci.“

Něco podobného se událo i rodině Weberově v Essenu, když Bruno Gröning začal mluvit s jedním přítomným reportérem o vývoji a konstrukci letadel. Po určité době se tento reportér ptal, odkud má Bruno Gröning takové vědomosti. Nikdo nevěděl, že tento reportér měl za války vysokou pozici při luftwaffe a v tomto oboru se přirozeně výborně vyznal.

Käthe Tamsová z B. popisovala jeden opravdu nezvyklý příběh, který se dověděla od pana Loye. Pan Loy s ním byl jednou venku na procházce a během jejich společného rozhovoru se stalo, že Bruno Gröning najednou zmizel. Pan Loy ho nemohl při nejlepší vůli nalézt. Po pěti minutách stál Bruno Gröning vedle něj a otázal se jen: „Ach, měl jste snad obavy, že jsem utekl?“ Pan Loy nebyl schopen jediného slova, nemohl totiž vůbec pochopit, jak se může člověk stát jen tak, z ničeho nic, neviditelným.

Vzpomíná si ještě na jednu událost. Bruno Gröning byl velmi úzce spřátelen s panem Preulem. Jednoho dne si spolu vyrazili na výlet. Během jízdy si položil Bruno Gröning hlavu na volant, vypadalo to, jako by chtěl spát. Tak to zůstalo několik minut. Auto však jelo dále, aniž by sjelo z cesty. Pan Preusel zneklidněl a když to Bruno Gröning upozoroval, obrátil se k němu a ptal se ho, jestli si myslí, že by auto mohlo narazit do nějaké překážky a uvést je tak oba v nebezpečí. Pan Preul přiznal, že měl strach. Bruno Gröning k tomu jen poznamenal: „Ale ne, umím přece řídit.“

Grete Häusler z Hennefu / Sieg, která znala Bruna Gröninga od dob svého vyléčení v roce 1950, popisuje následující událost: Byla s panem Petzem a s manželi Bavayovými z Rosenheimu na návštěvě u pana Gröninga v Augsburgu. Pozdě v noci chtěli jet zpátky, bohužel však zjistili, že na jejich autě nefunguje zpáteční světlo. Pan Petz vše prohlídl, ale závadu nemohl najít. Prosil o pomoc Bruna

...a roslinám je mu vlastní.

Gröninga. Namísto toho, aby začal závalu hledat, postavil se Bruno Gröning s rukama založenýma za zády před otevřenou kapotu a díval se dovnitř. v tomto okamžiku se rozsvítlo i zpětné světlo jejich auta.

V knize „Zažit uzdravení je pravdou“ popisuje Grete Häuslerová ještě jednu událost. Dne 25. května 1952 hovořil Bruno Gröning u ní v domě před několika zdraví hledajícími, mezi nimiž byla i 73letá paní Kulleová, která trpěla těžkou srdeční chorobou a hned toho večera se jí dostalo uzdravení. z ničeho nic byla schopná vykonávat cviky, které byly pro ni předtím kvůli její nemoci zcela vyloučeny.

Grete Häuslerová líčí tuto příhodu takto:

„Musela ta cvičení opakovat a byla radostí celá bez sebe. Nikdy by nevěřila, že se jí něco takového v životě ještě podaří. Zářila štěstím. Pan Gröning řekl láskyplně: ‘To se bude váš syn těšit, že jste opět zdravá!’ Ale ona odvětila jakoby na obranu: ‘Pane Gröningu, nemám žádného syna!’ a já jsem si v duchu pomyslela: ‘No tak vidíš, nemůžeš přece jenom vědět všechno. Teď ses ztrapnil.’ Pan Gröning si byl ale jist a zeptal se znovu: ‘A ani jste žádného neměla?’ ‘Ale ano,’ odvětila paní Kulleová, ‘ale před třiceti lety. Zemřel jako kojenec.’ ‘Takže přece syn!’ řekl Bruno Gröning lichoťně: ‘On to vše vidí a má z toho radost. Dnes je jen trochu jinak oblečen.’”

To vše se přihodilo jen tak, jakoby se nic nedělo, bez nějakého závoje velkého tajemství. Se svými schopnostmi, které byly normálnímu člověku těžko uvěřitelné, zacházel Bruno Gröning zcela přirozeně. Byly pro něj tak normální, jako všechna jeho léčení a jiné, pro ostatní lidi zcela neobvyklé příhody, žádné zázraky, byly jen výrazem stavu hlubokého spojení s přírodou, tzn. hlubokého spojení s Bohem.

Z tohoto úhlu vzato, není těžko porozumět jeho opětovným tvrzením:

„Nejsem nic jiného, než zcela přirozený, obyčejný člověk a takovým i zůstanu.“

Přirozenost a nenucenost pro něho tak charakteristická, byla i vlastní všem jeho projevům. Jeho příprava na ně spočívala v tom, že se vzdálil a zahloubal se sám do sebe. Nikdy si nedělal písemné přípravy. Slova k jeho projevům mu přicházela sama od sebe. Jeho způsob mluvy byl zcela neobvyklý. Často se přerušil, aby se obrátil na některé z přítomných a kladl jim otázky. Přitom s nimi začal krátký rozhovor. Mnohdy vkládal do svých projevů vsuvky, které očividně nebyly částí projevu, protože do něj vůbec nezapadaly, i když měly svůj smysl: byly totiž odpovědi na otázky, které si ten či onen posluchač v duchu kladl. Současně Christa Pohlová to mohla potvrdit. Vzpomíná si na to, co neprožila jen jednou. Spontánně jí Bruno Gröning odpovídal na otázky, kterými se v duchu zabývala.

Tyto věty, jimiž jí odpovídal, nedávaly souvislost s jeho projevem a byly pro ostatní nepochopitelné. Sama pojednou během jednoho jeho projevu poznala, kdo před ní stojí v osobě Bruna Gröninga a sotva jí tato myšlenka bleskla hlavou, přerušil svou řeč, obrátil se k ní a řekl: „To, co vám teď přišlo na mysl, si ponechte, prosím, jen pro sebe.“

Cizí mu byla i veškerá dogmatika. Nikdy se nestalo, že by někomu jakýmkoliv způsobem něco zakazoval. Svou úlohu viděl právě v tom udělovat jen rady, nazýval je svými životními moudrostmi. Nikdy neřekl, že ten nebo onen něco musí a byl na hony vzdálen tomu, aby něco zakazoval. Christa a Werner Hasseovi si toho všimli při jedné návštěvě u Bruna Gröninga někdy kolem vánoc. Byli k němu pozváni zrovna tak, jako někteří další lidé. Postřehli, že někteří z hostů pijí bowli. Přestože byl Bruno Gröning zapřísáhlým nepřítelem alkoholu, nezakázal jeho požívání dokonce ani při takové příležitosti.

Posudky odborných lékařů

Jak posuzují Bruna Gröninga lékaři, jejichž obzor sahá dále než jsou hranice školské medicíny a kteří jsou schopni věřit na sílu vyšší moci, která prostřednictvím tohoto muže působí na vše živé? Co pro ně znamenal, pro ty, kteří byli prosti předsudků materialistického věku a kteří jeho působení pozorovali ve vší střízlivosti?

Hella Emrichová, lékařka a spoluvydavatelka časopisu „Nová Evropa“ byla roky i se svým manželem Louisem Emrichem v kontaktu s Brunem Gröningem.

Navštěvoval je často v jejich bytě v Badenu a z jejich známostí se vyvinulo vřelé přátelství. Při jednom rozhovoru mi ho popsala jako obyčejného, ale velmi inteligentního člověka.

„Z jeho bytosti vycházelo příjemné teplo,“ vyprávěla mi. „Člověk se cítil v jeho blízkosti prostě blaze. Často, když nás i spolu s jeho paní navštěvovali, sedávali jsme zkrátka jen tak, mlčky. Člověk ani nepotřeboval mnoho mluvit, již sama jeho přítomnost byla schopna zprostředkovat obrovskou sílu.“

Ve své knize „Tajemství zázračného léčení, pokus o objektivní pohled do sporných otázek léčitelského umění“ podává zprávy o výsledcích dlouhodobých zkoumání u mnoha léčitelů.

V jedné kapitole popisuje „fenomén Bruno Gröning“:

„Když vešlo ve známost, že při masových schromážděních v Herfordu uskutečnil Bruno Gröning s úspěchem mnohá uzdravení, proudily k němu ze všech zemí světa nemocní [...]. Výsledek tohoto dění byl ten, že se brzy začala o něho horlivě starat lékařská obec, ne že by to bylo v kladném smyslu slova, naopak, tato starost sebou nesla jen odcizení a rozhořčení. Byly hledány všemožné prostředky, kterými by se „protivník“ zneškodnil [...]. Tvořily se skupiny, které vášnivě bojovaly buď s ním, nebo proti němu. Vznikl pravý shon okolo Bruna Gröninga, jehož následkem se vynořovala spousta obchodních manažerů, o jejichž intrikách neměl Bruno Gröning ani tušení. [...]

Člověk by to nepovažoval ani za možné - kdyby bral za věrohodné všechny zprávy v tisku - že Brunu Gröningovi peníze, hodnosti či tituly mnoho neznamenal.

‘Chci přivést lidstvo zpět k víře Boží. Ta je bude i léčit,’ bylo hlavním naplněním a smyslem jeho učení. [...]

Jestliže byl Bruno Gröning určitými kruhy úplně zneuznán a pomlouván, nebylo to snad jen proto, že byl svými současníky představován jako zázračný doktor [...]. To zamlžovalo jen jeho skutečný a diferencovaný charakter křesťana, zvěstovatele a hlasatele. Co bylo vlastním jádrem jeho života a jeho úsilí, bylo známo jen velmi malému počtu lidí.“

Dr Beyer, lékař, který se po desetiletí zabýval fenoménem duchovního léčení, podal soudu ve velkém soudním procesu v roce 1955 - 59 odborné dobrozdání o způsobilosti Bruna Gröninga k duchovnímu léčení. v tomto dobrozdání, kterému předcházely mnohé společné osobní výměny názorů, popisuje úlohu duchovního léčení jako průchodní stanici, jako potrubí, jako zprostředkovatele pro „obrovskou kosmem proudící tvůrčí sílu“ a připojuje v souvislosti s Brunem Gröningem:

„Zrovna tak pocit'uje Gröning své působení a vyjadřuje to ve své jasné a dobře srozumitelné výpovědi:

‘Ne já léčím, nýbrž To léčí skrze mne.’

Toto vědomí, že ne já sám působím, ale že sloužím jen jako prostředek vyšší mocnosti, je výrazem pravého náboženského citění - pravé religiozity. Takové výjimečné zdůraznění tohoto nadání, které u Bruna Gröninga vyšlo překvapivě na denní světlo, vzbudilo pochopitelně velký ohlas, jak je z průběhu událostí zřejmé. Nával pomoc hledajících byl tak obrovský, že samotná osobnost takto ze všech stran sevřeného léčitele nemohla dostát požadavkům na ni kladených. a ani o pomoc žádané úřady nebyly sto takovému nečekanému živelnému

návalu čelit. Tak se stalo, že došlo k velkým nepořádkům, které budily veřejné pohoršení nejen skrze neudržitelné vnější poměry, nýbrž také skrz nečestné osoby z Gröningova okolí, které neodolaly pokušení sledovat a uskutečňovat vlastní cíle, takže se celkovému dění nakonec dostalo stínu nekalosti a nečestnosti. Bylo by neoprávněné, zatahovat do takových obvinění osobu Bruna Gröninga. [...]

Jako člověk, který se již po tři desetiletí zabývá léčivým působením duchovní cestou a který se tedy v této oblasti na základě vlastních zkušeností dokonale vyzná, dívám se na osobnost Bruna Gröninga daleko nezaujatěji než ten, který je v této oblasti nezkušený a proto neznalý, nebo přinejmenším nejistý. Můj posudek není založen na základě protirečících si zpráv z tisku, nýbrž na základě osobního styku s Brunem Gröningem. Poznal jsem ho jako muže s nejčistšími úmysly. [...] Po znalecké stránce nejsou známy důvody k tomu, aby mu nebyla povolena činnost, poněvadž není pochyb o jeho schopnostech, kterými skutečně pomáhá nemocným lidem při jejich uzdravování.“

Dr. Gemassmer, jiný lékař s dlouhodobými zkušenostmi v léčení duchovními cestami, vyjádřil ve svém dobrozdání pro soudní jednání ze dne 17. 4. 1955 o Brunu Gröningovi kromě jiného:

„Poznal jsem Bruna Gröninga v prvních dnech měsíce ledna roku 1954 a navštívil ho v jeho bytě v blízkosti Mnichova. v průběhu rozmluvy s ním jsem ho poprosil o léčebný zážitek. Na to mi řekl: „Povíte mi, co se teď s vámi děje, co cítíte?“ Nevěnoval mi více pozornost a začal se bavit s jiným pánem, který stál ode mne vzdálen asi čtyři metry.

Již po několika málo minutách se u mne dostavil pocit silného proudění, který stoupal od chodidel k lýtkům a holeni. Tento proud vyvolal v jedné z mých nohou palčivou bolest, která však po několika okamžicích zase zmizela. Stále více mne naplňoval příjemný klid [...]. Silný pocit blaha se ve mně rozšiřoval víc a víc. [...] Pocit klidu, který se mne zmocnil, rostl až k mocnému pocitu síly, tak že jsem sám přerušil toto působení a děkoval jsem panu Gröningovi [...]. Cítil jsem se mimořádně dobře. z důvodu cestování jsem byl již druhý den bez svého poledního spánku, na což jsem byl velmi háklivý. Po půlnoci jsem pana Gröninga opustil. Do postele jsem se dostal až teprve ve dvě hodiny v noci. Byl jsem tak obdivuhodně cílý, že jsem měl obavy z toho, že neusnu. Přesto jsem však usnul již po několika minutách a druhého dne jsem po čtyřech hodinách spánku vstával plně odpočat. Bydlel jsem ve Starnbergu, vzdáleném od nádraží asi 25 minut. Naneštěstí jsem se nemohl dovolat taxi, a tak jsem byl přinucen k nádraží běžet, abych nezmeškal vlak. To byl výkon, kterého jsem dříve nikdy

nebyl schopen. Tímto zážitkem byl fenomén síly vycházející z Bruna Gröninga jednoznačně potvrzen.“

Dále ještě dr. Gemassmer zdůraznil, že taková síla, jaká se u Bruna Gröninga tak výrazně projevuje, zavazuje jejího nositele k tomu, aby ji poskytl k dispozici. Viděl to jako morální povinnost veřejných činitelů, „poskytnout možnost nechat tento účinek dále působit ve všech případech, kdy se takový fenomén objeví.“ Tomuto harmonickému působení bylo však ze strany zdravotnických zákonodárců i přes očividnou ochotu Bruna Gröninga zabráněno.

Dr. Gemassmer k tomu dodává:

„Vím, že je ze strany civilních organizací vykonáván nátlak na lékaře, aby nespolupracovali s Brunem Gröningem a tím, že mu nebylo vydáno povolení k výkonu praxe jako léčitele, bylo znemožněno harmonické působení Gröninga přímo zdravotnickým zákonodárstvím.“

V Brunu Gröningovi jsou skryty vnitřní síly, říká dr. Gemassmer dále, které nepůsobí jen jako mohutná energie směrem ven na nemocné, nýbrž působí i na něho samotného. Tyto síly ho musí bezpodmínečně vnitřně roztrhnout, nebude-li mu umožněno uskutečňovat to, co je jeho vnitřní úlohou a co mu bylo určeno vyšší mocí.

Pokračuje dále:

„Neumožnit člověku cestu, na které by mohl blahodárným, harmonickým způsobem nechat působit tuto prasičku, jejíž léčebná účinnost se již tisíckrát prokázala, je zodpovědnost, která bude jednou souzena zákonem Ducha.“

Posudek Bruna Gröninga

Na závěr bych se chtěl ještě zmínit o posudku na Bruna Gröninga, který jsem našel v aktech. Po své osmileté známosti s Brunem Gröningem zachytil v tomto posudku pan Erich Pelz, hostinský z R., své postřehy o jeho osobnosti. Vše je sepsáno formou osobního dopisu, který byl napsán v lednu 1958 krátce poté, co bylo ukončeno odvolací jednání velkého soudního procesu v Mnichově.

„Tímto právě skončeným procesem i s jeho očekávající se jistou revizí se dostává Váš zápas a boj o Vaši osobnost do velmi závažného stadia.

Protože jsem sledoval tento i jemu předcházející proces do všech podrobností přímo na místě dění, pocítuji potřebu napsat Vám dobrovolně a neodvolatelně toto prohlášení:

Poprvé jsem přišel s Vámi do styku v roce 1949 na Traberhofu u Rosenheimu. [...] Já sám se zabývám intenzivně asi čtyřicet let indickou, čínskou a tibetskou moudrostí. Poté, co jste díky událostem v Herfordu vešel do oslnivého světla veřejnosti a stal se známým, bylo mi jasné, že jste [...] jeden z těch nevšedních a jen řídkce se objevujících velkých poznatelných duchů v lidské podobě - což je v zemích Východu známo, ne však na Západě - jimž byla Stvořitelem všech věcí udělena neobyčejná síla a jejichž existenci nedokáže tzv. exaktní věda dnešními prostředky vůbec vysvětlit. Tyto Boží síly jsou nám přesto všechno k dispozici a nemohou být ani diskusemi sprovocovány ze světa.

Proto jsou u nás takoví lidé již po staletí pronásledováni a kamenováni. Bylo mi jasné, že také Vy [...] budete nucen jít takovou cestou. Dosavadní vývoj věcí mi moji domněnku bohužel jen potvrdil. Také názory na Vás se u mnoha lidí liší [...]. Přitom se sotva kdo z nich přesvědčil sám o Vás a o Vaši činnosti. Protože jsem si toho byl vědom, sledoval jsem od počátku Vaši cestu a snažil se s Vámi navázat bližší kontakt. Začalo to na Traberhofu jedním zázrakem. Od roku 1939 jsem trpěl na zbytky pravostranného ochrnutí [...]. Přes osmiměsíční intenzivní ošetřování v jedné speciální klinice v Kielu zůstávalo ochrnutí v pravém rameni tvrdošjně i nadále. Na tento stav jsem si v průběhu dalších deseti let zvykl. i když jsem tehdy na Traberhofu stál od Vás dosti vzdálen, a to asi za dvěma tisíci lidí, byl jsem během okamžiku od mého zatížení osvobozen! a jsem až doposud.“

Aby svůj názor a posudek oprávnil, píše Erich Pelz dále, že v průběhu dalších let navštívil spolu s Brunem Gröningem mnoho společenství v Německu a v Rakousku a mohl se opakovaně přesvědčit o jeho privátním životě během svých návštěv u něho v Plochingenu a udělat si tak o něm přesný obraz. Dále pokračuje ve svém dopise:

„Mohu tedy říci, že jsem měl příležitost v dostatečné míře a dostatečně dlouho k tomu, abych mohl pozorovat Vás samotného a také Vaši činnost a dění okolo Vás. Vycházejte z této situace se nerozpakují prohlásit následující:

- Podle mého přesvědčení jste jeden z poselů, který má v podobě prostého člověka zde v Německu žít a plnit své vyšší poslání. [...]
- v mé přítomnosti jste ještě nikdy neřekl nic, co by neodpovídalo pravdě.
- Nevykonáváte nic takového, co by se mělo hodnotit jako činnost léčitelská nebo lékařská. Zásadně zakazujete pacientům hovořit o jejich nemocech. Mohl jsem to opakovaně pozorovat od r. 1949 až do dneška. Přesto jsem i zažil, že Vás lidé takovými hovory opakovaně obtěžovali. [...]

- Nedotýkáte se žádného člověka, nevyšetřujete ho a neradíte mu, aby nechodil k lékaři. Ba naopak, doporučujete lidem, aby se na lékaře obraceli [...].
- Zrovna tak, jako jste neřekl nikdy nic proti žádnému lékaři, nestojíte ani svými projevy proti jakémukoliv náboženskému učení. [...]
- Léčebnou sílu, která z Vás vychází, jsem měl možnost i se svou manželkou na vlastním těle zažít. Viděl jsem i uzdravení nesčetných lidí z Vaší blízkosti, ale také ve společenstvích, kde jste přítomen vůbec nebyl. Byla mi k dispozici i místopřísežná prohlášení uzdravených. Rovněž jsem měl příležitost hovořit s jedním mužem z Jižní Ameriky o neslýchaných výsledcích a dojít tak k překvapivému závěru, že síla, která z Vás vychází, nezná žádných místních ohraničení.
- Musím důrazně upozornit, že Vaše přednášky jsou čistě religiozní. [...] povahy. v žádném případě nepřipomínají léčitelskou vědu. To, že v souvislosti s novou orientací myšlení, která vzniká v důsledku Vašich projevů, nastává i regulace tělesná, je něco, co se teprve nyní pokouší akademická medicína znovu vyhrabat z vědeckých trosk několika tisíciletí.

Proto se mi nyní zdá být vysvětlitelné to, že jste tak neseriózně pronásledován bez toho, aby se člověk aspoň jednou jedinkrát o Vašem skutečném působení přesvědčil.“

Cílem této kapitoly je podat čtenáři fakta, výpovědi a zážitky očitých svědků z okolí Bruna Gröninga, aby si mohl utvořit obraz o charakteru a vlastnostech tohoto neobvyklého muže. Skutečnost, že v době od jeho dětství až po jeho smrt docházely rozdílné osoby nezávisle na sobě ke stejným nebo podobným závěrům, znamená dojemná potvrzení pravdivosti všech těchto výpovědí.

3. kapitola

Učení Bruna Gröninga

Tajemství Bruna Gröninga odkryto vědou?

Bruno Gröning byl často označován v novinách jednostranně a se značně ironickým podtónem jako „zázračný doktor Gröning“. Ale o Gröningově učení se nehovořilo nikdy. Úloha snižování významu osobnosti Bruna Gröninga nebyla pro protivníky jeho učení z doktorských řad velmi těžká a to z toho jednoduchého důvodu, že jeho osobnost byla už tak jako tak zafixována ve veřejném mínění jednostranně v obraze léčitele či nějakého zázračného doktora.

Úspěšná léčení byla přiznávána, byla ale výlučně spjata s onemocněními podmíněnými duševně. Zprávy, ze kterých mohlo být zřejmé, že jeho úspěchy jsou očividně větší než ty, které byly dosaženy léčbou doktorů, byly buďto popřeny anebo odsunuty na vedlejší kolej masové psychózy. z tehdejších dokumentů jsem upozoroval, že byly vyvíjeny snahy dokázat veřejnosti, že lékařská věda je schopna začlenit Gröningovo působení do lékařských souvislostí a jsou jí i zjevné a vysvětlitelné příčiny tohoto dění hraničícího jakoby se zázrakem. Toto zaměření je jasně patrné i z titulní strany časopisu „Revue“ z října roku 1949, kde můžeme číst:

„Gröningovo tajemství odkryto vědou.“

Toto zařazení Gröningova působení do obvyklých lékařských myšlenkových schémat, která budila dojem absolutní bezproblémovosti, způsobilo, že se v širokých kruzích neprojevila nutnost podrobit dění kolem Gröninga důkladnějším zkouškám nebo průzkumům. Vždyť co mohlo přinést ještě nového, když jej věda už tak jako tak prohlédla?

Objektivní pozorovatel, který se děním kolem Bruna Gröninga zabývá bez ohledu na výše uvedené skutečnosti, musí chtít nechtě přiznat, že lékařský slovník je příliš chudý na to, aby podal uspokojivé vysvětlení k událostem souvisejícím s tímto mužem. Zprávy o vyléčení, které každou souvislost se sugestivním ovlivněním léčené osoby spolehlivě vylučují a mnohonásobná svědectví o nezvyklých duševních schopnostech Bruna Gröninga jsou očividnými důkazy, které dokazují existenci síly, která byla vědou doposud tvrdošjně popírána.

Při důkladnějším sledování projevů Bruna Gröninga vystupuje na denní světlo rozpoznání takových příčin zdraví a nemoci, které bychom marně hledali v naučných lékařských knihách. Poznáním, které je tak nekompromisně a srozumitelně představováno a přesto budí pohoršení, jsou tedy vědomě uváděny v pochybnost podstatné složky celospolečenského světového názoru. Výpovědi Bruna Gröninga mají tak ucelený charakter, který nese očividně známky učení, takže považuji za smysluplné vyjadřovat se v dalších kapitolách této knihy o jeho působení jako o „učení Bruna Gröninga“.

Bruno Gröning: „Existence Boha je holá skutečnost.“

Následující popis učení Bruna Gröninga vznikl na základě původních pramenů (osobní projevy Bruna Gröninga), písemností z jeho doby a informací, které jsem získal při osobních rozhovorech se svědky všech událostí. Snažil jsem se přijít k duchu jeho výpovědí tak blízko, jak jen to bylo možno.

Většina lidí věří, že jejich hlavním znakem je jejich viditelné tělo. Bruno Gröning viděl naproti tomu v lidském těle jen nástroj, který je schopen působit v oblasti materiální. Byl přesvědčen o tom, že člověk je ve skutečnosti duch, který má duši a ta může žít na zemi jen ve spojení s materiálním tělem. Nekompromisně zde poukazoval na vyšší duchovní existence. Duchovní roviny lidského pozemského bytí nebyly pro něj teorií, byly pro něj živou skutečností. Prožil ji sám v sobě a díky tomuto prožití rostlo i jeho přesvědčení a jeho vědomosti o hlubokých souvislostech mezi zdravím a nemocí. Tato věda není nová, tak vždy zdůrazňoval, je to jen část pravědy, ke které v dnešní době ztratila většina lidí přístup.

„Nevím mnoho,“ řekl jednou v jednom ze svých proslavů ve společenství ve Springe, „nevím o nic víc, než druzí, vím ale jedno a to je to, co dnes už lidé neví. Právě proto vidím svou povinnost každého jednotlivého člověka poučit, ke komu patří, co je za stvoření a jak má přijímat sílu Stvořitelovu, aby se s její pomocí stal pánem svého těla.“

Existence Boha byla pro Bruna Gröninga skutečností. z tohoto vnitřního vědomí rostlo vědomí existence všemohoucí moci, na kterou již mnoho lidí nebylo schopno věřit:

„Cítím se zavázán podat lidstvu vysvětlení. [...] a kdyby jeden z vás chtěl tvrdit, že Pán Bůh neexistuje, nechám se rozčtvrtit! Nikdy se od své víry neodvrátím.“

V jeho případě nezůstávalo jen u zbožných slov, chtěl vést lidstvo k tomu, aby samo znovu zažilo, že tento odcizený Bůh může pomoci a chce také pomoci,

V Oberammergau na pašijových hrá

jestliže mu v tom člověk sám nebrání. z tohoto důvodu viděl prvotní úlohu svého působení v tom, aby umožnil všem pomoc hledajícím přístup k této rozsáhlé léčivé síle, síle tvůrčí, síle, kterou nazýval Heilstrom.

Přijímání Stvořitelovy síly

Ve většině případů hovořival ještě před projevem Bruna Gröninga k pomoc hledajícím osobám jeho spolupracovník, který je svými pokyny připravoval k přijímání léčivé síly. Tyto předpoklady musely být splněny, mělo-li být dosaženo úspěchu. Přítomní neměli křížit ani nohy ani paže, myšlenky měly být zaměřeny k něčemu pěknému a příjemnému. Přitom měl každý pozorovat, co se děje v jeho těle.

Bruno Gröning shrnul tuto prosbu v následujících slovech:

„Kdybyste se prosím nyní zaměřili na své tělo a při opravdu dobré vůli mu mohli věnovat veškerou pozornost. Když už všem svým spoluobčanům radím, aby každý jeden z nich své tělo neznetvořoval, aby nekřížil své nohy, neboť k tomu ho Bůh nestvořil. Zde chcete přijímat to nejcennější, proto musí každý sedět s otevřenými dlaněmi a musí mít své toužebné přání v srdci, musí Boha prosit, aby mu dal to, čeho mu je opravdu zapotřebí. Když budete vždy takto činit, přátelé, budete přijímat nejen něco, budete přijímat a cítit to, čeho si vaše tělo žádá, co vaše tělo potřebuje.“

Při rozhovorech s mnoha léčiteli jsem měl možnost pozorovat, že tyto jednají stejným způsobem. Jeden léčitel z Brém mi řekl, že přišel zcela intuitivně na to, že léčivá síla proudí mnohem lépe, když člověk ruce a nohy nekříží. Jedna léčitelka mi líčila, že nemůže pracovat, když jsou končetiny přeloženy přes sebe. Má vždy pocit, jakoby se v ní něco hromadilo a nemohlo dále.

Bruno Gröning popsal tyto situace jednoduchými slovy. Léčivou sílu Boha označil jako Heilstrom. Je zajímavé, že většina osob, které přijímaly podle pokynů Bruna Gröninga tuto sílu, ji popisují jako pocit brnění a velmi příjemného tepla, které proudí jejich tělem. Pro lepší pochopení nabádal Bruno Gröning své posluchače k tomu, aby si své paže a nohy představili jako elektrické vedení. v technickém přirovnání vede dotek dvou neizolovaných elektrických vedení ke zkratu. Podobná situace nastává v těle. Překřížené končetiny způsobují nahromadění energie, která nemá možnost proudit dále. Tímto způsobem se člověk z léčivého působení těchto sil vymyká. Tento jev je člověk dokonce schopen vnímat, je-li dostatečně citlivý. Některé osoby, kterých jsem se na jejich pocity vyptával, mi v této souvislosti popsaly velmi nepříjemný pocit, který se u nich dostavil a působil jako nějaký tlak či zácpa. Většina lidí není schopna vnímat tyto pochody

v těle. Téměř všude lze pozorovat, např. při různých veřejných akcích, že více než 90% lidí kříží své ruce a nohy. Někteří dokáží přeložit své končetiny dokonce dvakrát. Toto držení těla je považováno za normální a dokonce za pohodlné. Člověk dokonce ani tímto špatným držením těla nepostrádá ztracenou energii, protože mu tato není vůbec známa. Poněvadž však tento stav nemá nepřetržitě trvání (nejpozději při chůzi je odstraněn), bývá dosahováno určitého vyrovnání a poruchy se dostaví teprve až po delší době.

Heilstrom: Sugescie či léčebná síla? Faktor „X“ v působení Bruna Gröninga

Vraťme se zpět k učení Bruna Gröninga. Otevřené držení těla je tedy nutné k tomu, aby mohla být přijímána tvořivá síla. Vedle těla musí být plně otevřena i mysl, přičemž člověk upustí od negativních myšlenek, především myšlenek na nemoc a starosti a připouští si jen myšlenky pozitivní, kdy myslí na něco pěkného a příjemného a pozoruje, co se děje s jeho tělem. Bruno Gröning nazval toto otevřené držení těla a vnitřní dění „Einstellen“*. i zde použil k lepšímu porozumění srovnání v oblasti techniky. Skrze Einstellen se člověk vědomě otevře léčebné síle, tvořivé síle, neklade žádné překážky této léčebné vlně, kterou mu Bůh vysílá. Bruno Gröning srovnává lidské tělo s rádiem. Rádio potřebuje také určité „naladění“, aby mohlo přijímat požadované vysílání.

Člověk přijímá léčivé vlny (léčivou sílu), jsou-li k tomu splněny všechny předpoklady. Většinou se dostávají tyto výše popsané pocity již poměrně brzy. Je zajímavé, že tyto pocity se nedostavovaly jen přímým Gröningovým posluchačům v době jeho života, také dnes jsou známy případy pomoc hledajících osob, které léčivou sílu pocítily a i přijaly. Jsou to však nejen pocity, které jsou podobny slabému proudu, často bývají popisovány jako pocity plné síly a lehkosti či pocity plného štěstí. Jiné osoby nepocítí naopak vůbec nic. Vnikání síly však není na vědomých pocitech závislé. Skrze mnohá pozorování se ukazuje, že se vyléčení dostavilo i u takových nemocných, kteří tyto pocity proudícího Heilstromu neměli. Léčivá síla působila i přesto.

Jak však k takovým pocitům dochází? Tuto otázku si kladli vědci při výzkumné komisi v Heidelbergu v roce 1949, když chtěli pod klinickou kontrolou vyzkoumat léčivé působení Bruna Gröninga. Objevili podobnosti s autogenním tréninkem zdůvodněným hypnózou, který zpracoval v roce 1920 na základě svých

* *Einstellen*: viz vysvětlivky str. 12.

dlouholetých zkušeností prof. J.H.Schulz, známý berlínský psychoterapeut. Při povrchním pozorování by člověk mohl tyto podobnosti akceptovat. Takzvané „drožkové sezení“ při autogenním tréninku vyžaduje také otevřené držení těla. Paže a nohy nemají být překládány přes sebe, záda jsou volná, nepodepřená, ruce leží na stehnech. Při bližším pozorování však neuniknou některé rozdíly. Schulz označoval autogenní trénink vždy za „cvičnou cestu k samohypnóze“. z tohoto popisu jasně vyplývá nikdy nepopřený vztah k hypnóze. Pro Bruna Gröninga bylo svobodné rozhodování člověka nedotknutelné, proto byl také odpůrcem hypnózy a sugesce vůbec.

Schulz stejně jako Gröning nabádá, aby se lidé hluboce soustředili na své tělesné pocity. Při autogenním tréninku jsou však tělesné pocity vyvolávány autosugescí. To znamená, že pacienti jsou vedeni k tomu, aby se soustředili na určité cvičné formule, aby ve své mysli vytvářeli opakovaně obrazy, až se stanou citelné. Používány bývají formule jako: „Pravá (levá) paže je těžká“, „jsem zcela klidný (á)“, „mé srdce bije klidně a mocně“ - a podobné.

Ten, kdo tato cvičení provádí, si musí tyto formule ve své mysli přeměnit na výrazné živé obrazy. Pomocí tohoto opakovaného sebesugerování se dosahuje ovlivnění jinak neovlivnitelného vegetativního nervového systému, např. svalového nebo cévního napětí. v protikladu k autogennímu tréninku není v případě „Einstellen“ nutná žádná autosugesce nějakých představových vzorů. Člověk, který se aktivně pokouší dosáhnout ve svém těle při autogenním tréninku určitých změn, je při Einstellení podle učení Bruna Gröninga ten, kterému se něčeho dostává, je tedy jen příjemcem. Ne on sám způsobuje něco ve svém těle tím, že svému podvědomí vnucuje určité myšlenkové vzory, nýbrž zde působí takzvané „to“ nebo „ono“, zde působí Boží síla. Člověk v sobě nechává jednoduše působit a pracovat to „ono“ a pozoruje toto dění ve svém těle a ve své duši.

Peter Drittler (31) z L. se naučil u jednoho lékaře autogennímu tréninku a praktikoval ho po dlouhou dobu. Obeznamil se také s učením Bruna Gröninga a začal se také na léčivé síly einstellen.

Jeho osobní zkušenosti potvrzují můj dojem, když mi podává tuto zprávu:

„Dopis mé bývalé přítelkyně mne přivedl k učení Bruna Gröninga. Krátce poté, co jsem jej četl, mnou projížděl od hlavy až k patám ve vlnách proud, v němž jsem ihned rozeznal Heilstrom. v mžiku mne naplnily blažené a osvobozující pocity, jakoby v mém nitru docházelo k nějaké očistě. Totéž prožívám od té doby vždy v těch chvílích, kdy se na Heilstrom einstellen. Zjistí uji také výrazné rozdíly v porovnání s autogenním tréninkem. Při něm se soustřeďuji na části těla nebo na stavy, kterých chci dosáhnout. Při Einstellen na Heilstrom umožním pozitivním

myšlenkám a pocitům cestu do mého nitra, uvolním se a myslím jen na pěkné zážitky, řekněme na východ slunce. Přitom pozoruji své tělo a přijímám a vnímám proudění v celém jeho pozitivním působení. Učení Bruna Gröninga mi umožnilo vybudovat si niterné spojení k tomuto léčivému životnímu proudění, které je schopno vyléčit dokonce choroby podle lékařské vědy nevyléčitelné. Autogenní trénink toho schopen není. Upustil jsem od autogenního tréninku, i když ho už velmi dobře ovládám, poněvadž mi už nestačí to málo, to krátce trvající a to povrchní, co je mi tento trénink schopen poskytnout. Skrze příjem Heilstromu se ve mně vyvinuly pocity, kterých bych autogenním tréninkem nikdy nedosáhl. Svou moc ztratilo nade mnou již kouření, alkohol a herní automaty, rovněž tak myšlenky na sebevraždu, deprese a strach ze zkoušek, které mne dříve tak trýznily, mne opustily a uvolnily místo optimismu a radosti ze života, což mi dříve bylo úplně cizí. Případá mi, jakoby se skrze tuto sílu ve mně rozsvítilo světlo, jakoby skrze Heilstrom mým nitrem procházel 'proud života'. Díky těmto dojemným zážitkům jsem našel znovu víru v Boha, kterou jsem již před lety opustil.“

Je zřejmé, že se z otázky, kterou si medicínské kruhy jsou nuceny klást - odkud - stává světonázorový problém. Výklad Bruna Gröninga o působení vyšší moci, kterou označuje za Boží Heilstrom, otrásl světovým názorem vědecké medicíny, poznamenané oduševněnými pojmy materialistické éry. Ukázal něco nového, něco co vyžaduje myšlenkové přeorientování. z historie jsou nám známy příklady, které svědčí o tom, že prosazení něčeho nového, co odporovalo soudobému světovému názoru, nemělo téměř nárok na úspěch. Když si člověk uvědomí, že první učebnice o psychosomatickém lékařství vyšla v roce 1943 a že přes všechny nové poznatky případně mnohým lékařům ještě dnes zatěžko akceptovat myšlenku převahy ducha nad tělesným děním, není zatěžko si představit, do jaké míry muselo být pro Bruna Gröninga v r. 1949 obtížné přesvědčovat o správnosti podstaty jeho učení rozhodující vědecké autority tehdejší doby.

Vědci z Heidelbergu se snažili zařadit účinky Heilstromu do svých myšlenkových systémů.

Prof. Fischer popisuje své dojmy z heidelberských vyšetření v jednom uzavřeném interview takto:

„Gröning nevyvolává takovou autosugesci (jako např. při autogenním tréninku), nýbrž vytvoří nejdříve stav velmi silného a napjatého očekávání, přičemž podněcuje pacienty k pozorování všech pocitů na svých orgánech. Tyto pocity se dostávají ve většině případů samy od sebe, poněvadž jsou vyvolány právě tím napětím, které toto očekávání produkuje.“

Příklad jednoho zcela neuspokojivého vysvětlení tohoto dění. Potíže, s jakými byly vyvíjeny snahy vtěsnat působení Bruna Gröninga do běžných formulací, jsou v dalších projevech prof. Fischera ještě výraznější. Pokouší se definovat ještě nějaký „mezistupeň“, který se však zdá být ještě pochybnější:

„Gröning zde vyvinul něco nového a sice nějaký mezistupeň, který je mezi autogenním tréninkem a sugescí dosaženou pomocí cizí osoby.“

Působení nějaké vyšší síly bylo popřeno, pocity měly být výsledkem nějaké zvláštní formy sugesce Bruna Gröninga, a tak se tedy mohlo na veřejnosti s čistým svědomím tvrdit:

„Gröningovo tajemství je vědou odkryto.“

Zcela na okraji veřejné diskuse stálo o několik let později čestné prohlášení známého psychoterapeuta dr. G.R.Heyera, který dal jasně najevo to, že působení Bruna Gröninga přesahuje daleko hranice sugestivního působení na člověka v psychoterapii a „nějaká zcela vzdálená podobnost existuje sice, ale jen v podstatě těchto jevů.“ Tvrdil, že „si člověk mnohdy z přespříliš vysoko postaveného vědeckého hlediska nemůže dovolit myslit se do takové míry, aby popřel zcela léčebné účinky sil, o kterých nemá důkladné znalosti a tím se dopustil staré a nebezpečné chyby, když by povýšeně tvrdil, 'něco takového neexistuje [...],' nebo ale 'to jsme věděli přece už dávno [...]'“ „Přiznal existenci ještě jedné neznámé veličiny, která je v působení Bruna Gröninga podpůrným faktorem. Nazval ho „veličina X.“

Bruno Gröning hovořil ve vsi otevřenosti na veřejnosti o této neznámé veličině, která byla vědou z větší části popírána, vždy, když byl dotazován, jak se dá dění kolem něj vysvětlit. Říkal:

„Ne já léčím, nýbrž 'to' vede v člověku skrze mé učení o víře k jeho uzdravení“ a „mně neděkujte, děkujte Bohu.“

V jednom projevu popsal své působení takto:

„Jsem připraven předat vám sílu, která mi byla dána ne od lidí, nýbrž skutečně od samotného Boha, abych mohl lidem pomáhat, abych je mohl léčit. Neříkejte prosím ale nikdy, že jsem vás vyléčil já. Ne! Víra v Boha, spojená s Pánem, to je ta léčivá vlna, kterou jste přijali, která jde přes mé tělo nebo skrze něj. Jsem jen malý zprostředkovatel, nic víc, maličký transformátor. Můžete ode mne tento proud mít a záleží jen na vás samotných, jak ho v sobě necháte působit.“

Tato slova svědčí o osobní pokoře a o hlubokém poznání vyšších zákonů. Toto „ono“, léčivá síla Boha, to bylo to nové a zároveň prastaré z jeho učení. Toto „ono“ předávat vědomě lidem, byla jeho úloha, v tom viděl své poslání.

Nezávisle na Brunu Gröningovi nacházejí i dnes mnozí léčitelé stejná nebo podobná slova, kterými vysvětlují své léčitelské působení. Margarete Rauerová, léčitelka z Wuppertalu se vyjadřuje v knize Anity Höhnerové „Duchovní léčitelé dnes“ o tom, že ona sama nikdy neléčila, to je možno jen Ježíši Kristu, ona byla jediné jakýmsi kanálem, kterým boží síly proudily. Stejně jako Bruno Gröning odmítá i ona slovo „zázrak“ jako označení pro tuto sílu.

Anita Starková, léčitelka ze Švýcarska, podává zprávu ve stejné knize:

„Cítím to sama, jak mnou něco prochází [...], pocit'uji to, jako bych seděla na mraveništi [...], někdy pocit'uji chlad, někdy teplo.“

Ještě jedna léčitelka, Erika Blöchingarová ze Švýcarska, zdůrazňuje, že tato síla nepřichází od ní. Mnozí pomoc hledající míní, že tuto sílu vnímají jako nějaké světlo:

„Pocit'ují proudění energie, které je zasahuje jako světelné paprsky [...], mají pocit tepla a cítí se přitom volně a blaze.“

V Anglii se spojili léčitelé ve spolky. Jeden z nich se jmenuje „Národní federace duchovních léčitelů“ a je v něm sdruženo 4000 z počtu asi 20 000 léčitelů z celé Anglie. Je-li těmto „duchovním léčitelům“ ve Velké Británii kladena otázka - „odkud“ jejich léčebné síly přicházejí, odpoví tito zpravidla stejně, že ne oni sami léčí, nýbrž jsou jen zprostředkovateli Božích sil a proudů, které pronikají celým Kosmem.

„Regelungen“* - očista těla?

Když se Bruno Gröning po svých projevech přítomných tázal, cítil-li něco ve svém těle, popisovali tito často bolest, která byla během jeho projevu podstatně větší než obvykle. Při takových výpovědích bylo možno pozorovat určité potěšení, které mu tato skutečnost očividně přinesla, což přivádělo mnohdy pomoc hledající osoby v údiv. Přišly sem především proto, aby se bolestí zbavily a ne proto, aby v jejich vystupňování viděly či našly něco dobrého. Bruno Gröning nazýval tyto reakce, vyvolané pronikáním léčivé síly do těla a právě tímto jevem zintenzivněné resp. změnu daných potíží nebo bolestí „Regelungen“.

Vyjadřoval se o tomto fenoménu takto:

„Regulační bolest je velmi nutná. Jednotlivci dostanou často strach, když se tyto regulační bolesti dostaví, že se nemoc zhoršuje. [...] Někteří se toho dokázali

* *Regelungen*: viz vysvětlivky str. 12.

hned chytit a říkali: 'Namísto uzdravení si od něho lidé odnášejí nemoci.' - Proto upozorňuji stále a znova, dostaví-li se regulační bolesti, musíte je trpělivě snášet. Neděje se nic špatného, jenom to, že se člověk uzdravuje.“

Bruno Gröning viděl v *Regelungen* očištný proces, reakci, která se dostaví tehdy, když Heilstrom zasáhne místa v těle a v duši, která byla postižena poruchou, t.zn. nemocí. Regulační bolesti mohou být považovány za vnější příznak proměnného procesu nebo za obnovu porušených tělesných a duševních funkcí. Často se projevují *Regelungen* jako bolesti nebo také tím, že se již existující příznaky nemoci stávají výraznějšími, někdy zase slabšími, jindy jsou pocíťovány ve změněné formě. Dostavit se však mohou i takové reakce jako je průjem, zvracení, horečka nebo pocity všeobecné slabosti. Nastanou-li *Regelungen*, je to vždy dobré znamení, neboť se stává zřejmým, že člověk na léčivou sílu reaguje a v jeho těle právě začíná probíhat očista.

Anna K. (59) z W. byla již více než 13 let ochrnuta na levé straně, což byl následek mrtvice s krvácením v pravé části mozku. Když ve svém těle přijala poprvé Heilstrom, pocítila brnění a přitom se dostavily bolesti v pravé (!) části hlavy. k pochopení tohoto jevu je třeba mít znalost v anatomii člověka a vědět, jak pracuje mozek. Dojde-li k ochrnutí levé části těla, jsou porušeny mozkové buňky pravé mozkové hemisféry, neboť nervové dráhy se v mozkovém kmenu kříží a vycházejí na opačnou stranu, takže svaly levé poloviny těla jsou zaopatřovány mozkovými buňkami pravé mozkové hemisféry. s úžasnou precizností tedy nastaly i regulační bolesti přesně v té části hlavy, kde došlo před 13 lety na základě mrtvice ke zničení mozkových buněk.

Každému čtenáři musí být jasné, dočetl-li se až k tomuto místu, že není v žádném případě namístě tvrdit, že působení Heilstromu je jen následkem nějakého klamu, iluze či sugesce.

Z hlediska medicíny nejsou nervové buňky schopny regenerace. Zmizení organického nervového ochrnutí, které trvalo více než jedno desetiletí, během několika málo dnů, není vysvětlitelné. Právě zde se ukazuje působení léčivé síly, která v těle působí podle svých zákonů a v jejíž moci je i náprava zřejmých poruch organických.

Christa Leiendeckerová (33) z K. mi řekla o svém vyléčení: Již od dětství měla astma, od svého dvanáctého roku sennou rýmu, roky byla alergická na vlašské ořechy a kromě toho trpěla na noční křeče v nohou. Ještě tentýž večer, kdy se v květnu 1981 dověděla o učení Bruna Gröninga a kdy se na léčivou sílu *einstellen*, se u ní dostavily silné dýchací potíže. Den nato byla z astmatu vyléčena, záchvaty se více nedostavily. Dvanáct let již žije bez této nemoci.

Několik dnů po zmizení astmatu následovalo i druhé vyléčení. Během jedné procházky se u ní náhle dostavily typické příznaky senné rýmy, a to v podobě silného slzení a svědění v pravém oku. Něco takového dosud ještě nezažila, vždy bývaly postiženy obě oči a teklo jí silně z nosu. Pevně věřila, že se jedná o Regelungen, které jí pomohou zbavit se těchto dlouholetých potíží. Silné svědění a slzení pravého oka bylo jen vnějším znamením tohoto očištného procesu. a skutečně bylo pravé oko příštího dne čisté a senná rýma se od tohoto dne nikdy více neobjevila. Znovu je jí tak umožněno běhat v létě po rozkvetlých loukách a těšit se z jejich krásy.

Třetí vyléčení z alergie na vlašské ořechy následovalo teprve na podzim roku 1981. Najednou se u ní dostavil silný pocit, který jako by jí říkal, že jí ořechy nemohou uškodit. Při prvním kousku, který snědla, zůstalo její tělo bez jakékoli reakce. v následujících dnech jedla znovu menší dávky vlašských ořechů. Při druhém kousku nastaly obvyklé příznaky: Svědění po celém těle, reakce sliznic a horečka. Paní Leiendeckerová byla ale opět vnitřně přesvědčena, že se jedná o Regelungen, že tyto projevy patří k očistě jejího těla.

Sama o tom říká:

„Při čtvrtém soustu nastaly tak silné Regelungen, že jsem měla pocit, že moje hlava roste do závratných velikostí. Měla jsem rovněž pocit obrovské horkosti, kdy mi však zároveň bylo chladno. Protože jsem byla pevně přesvědčena, že se zde jedná o mou poslední očistu, nepoužila jsem žádnou mast. Tento stav trval toho večera několik hodin. Příštího rána nebylo po všem ani památky. Od té doby jsem plně osvobozena i od těchto potíží a mohu jíst bezstarostně všechno.“

Ani dnes, po dvanácti letech není po těchto onemocněních nikde ani stopy. Noční křeče v nohách zmizely v červenci 1981. v tomto čase se u ní dostavila náhle silná křeč v noze (během dne) na hodině společenství hned po Einstellen na Heilstrom. Tato křeč trvala s přestávkami až do večera. Christa Leiendeckerová věřila i tehdy, že se jedná o projevy očištného procesu a regulací v jejím těle, které jsou s vyléčením úzce spjaty a měla pravdu: Od toho okamžiku se u ní křeče nikdy více nedostavily.

Vnitřní „očištný proces“ se po vnější stránce může projevovat velmi rozličnými příznaky. Regelungen mohou nastat ve stejné formě jako je onemocnění, tak jak tomu bylo v případě astmatu, nebo se objeví v příznacích zcela netypických, jak tomu bylo u senné rýmy a u nočních křečí v nohách. Takový atypický průběh ulehčuje přirozeně celou situaci, člověk očekává léčivou reakci s důvěrou, poněvadž je mu podávána formou značně důraznou. k tomu se pojí ještě pocit nevysvětlitelné vnitřní jistoty, kterou ještě navíc mnozí uzdravení pocitují. Je to

intuice, která nenechává člověka na pochybnostech, že se v jeho případě jedná právě o proces regulační, resp. o proces léčebný.

Ferdinand Duwe (44) z L. trpěl od svého šestnáctého roku bolestmi žaludku při zánětech sliznice břišní a stále nově se objevujícími žaludečními a dvanácterníkovými vředy. z tohoto důvodu byl také osvobozen od povinné vojenské služby. Příslušné léky byly jeho denními průvodci životem, kteří ho však jeho strastí nebyli schopni zbavit, byli schopni jeho situaci do určité míry jen ulehčit. Bolesti ho často budily i v noci. Byl několikrát v nemocnici, ale ani tam se mu nedostalo pomoci. Operace odmítal. Podle předložených lékařských zpráv byla u něj prokázána chronická, respektive chronicky se opakující žaludeční a dvanácterníková choroba. Možné následky této chronické poruchy mohou být odpozorovány a dokonce i předvíhány z osudů jeho nejbližších příbuzných.

U jeho otce i u bratra došlo kvůli tomuto onemocnění k prasknutí žaludečních vředů. Jeho mladší bratr si stěžoval rovněž na stejné potíže a všichni jeho strýcové byli rovněž tímto onemocněním postiženi. Jednomu ze strýců byla z tohoto důvodu odoperována dokonce větší část žaludku (2/3 resekce), jiný na toto onemocnění zemřel.

V roce 1988 se pan Duwe dověděl o duchovním léčení skrze učení Bruna Gröninga od svého spolupracovníka. Měl přání přesvědčit se na vlastní kůži. Jeho kolega mu v září 1988 vysvětlil, oč v tomto učení jde a ukázal mu, jak může léčivou sílu přijímat. Pan Duwe byl ihned na svém těle schopen pocítit proudění Heilstromu. Každé ráno a každý večer se einstellen na příjem této síly. Byl také schopen uvěřit, že bolesti, které nyní ve svém těle pocítuje, nepatří více k jeho nemoci, nýbrž že jsou to bolesti regulační. v příštích dnech pocít'oval sice tyto bolesti v plné síle, byly však jiné než ty, které mu byly tak známé. Byly sice mnohem silnější (!), netrvaly však nepřetržitě a přicházely v určitých odstupech. Tato odchylka od dřívějšího charakteru bolesti v souvislosti s přijímáním léčivé síly ulehčila panu Duwemu situaci a umožnila mu tak vidět správně v této vnější změně znamení vnitřního přeorientování v jeho těle, znamení léčení jeho nemoci.

Od 10.10. až do 15.10. 1988 pocít'oval pan Duwe každý den regulační bolesti, které byly stále silnější a přicházely ve stále kratších odstupech.

Popisuje, jak došlo k vyléčení:

„Sobotní ráno toho týdne bylo pro mne zvlášť těžké. Musel jsem vstávat už ve tři hodiny ráno, protože mi už ve čtyři začínala služba. Regulační bolesti jsem pocít'oval jako mimořádně silné. Nejraději bych se byl nahlásil nemocným, ale kde a u koho v tuto tak časnou hodinu? Sbalil jsem si do tašky knihu: ‘Zde je pravda o Brunu Gröningovi a kolem něho’ a vydal se na cestu do práce. Hned

po příchodu jsem se pustil do čtení, moje práce mi to totiž dovolovala. v sedm hodin jsem měl již přečtených mnoho stránek, četl jsem dále i přes silné bolesti. Pojednou jsem ve svém těle pocítil neobvyklou slabost, která se však rychle přeměnila v sílu. Začal jsem vnímat brnění, které přecházelo mým tělem od hlavy až k patám. Toto brnění jsem vnímal jako zvláštní, obdivuhodný a nádherný pocit. Když brnění ustalo, byly pryč i bolesti. Bylo to, jako kdybych stál celou tu dobu pod sprchou a voda ze mne všechnu bolest spláchla a odnesla. Trvalo to ještě nějakou dobu, než jsem si vůbec uvědomil, co se se mnou vlastně stalo, co jsem právě prožil. Od této chvíle nezůstalo po mých bolestech ani památky.

Na snímku, který byl pořízen krátce nato při jednom rentgenovém vyšetření, nebyl nalezen žádný vřed. Po desítkách let jsem byl osvobozen od svých bolestí a tento stav zůstal do dnešních dnů nezměněn. Jsem nyní zdravý a šťastný člověk, děkuji Brunu Gröningovi a všem těm, kteří mi pomohli věřit v Boha a v jeho Boží sílu.“

Paracelsus, proslulý lékař, věděl zřejmě také o fenoménu očisty a regulace těla bolestmi a to již na počátku 16. stol. v jeho písemnostech můžeme číst následující:

„Kdo se chce uzdravit, musí myslet na to, že to bez bolesti nejde [...] a stejně jako získáváme v potu tváře svou obživu, tak je to i zde: v potu a bolestech budeme od nemoci oproštěni.“

Také z homeopatie je znám pojem „první zhoršení“. Po začátečním podání léků bývá často pozorováno, že stadiu zlepšování se zdravotního stavu předchází stadium, které nese symptomy zhoršení.

Friedrich Brechbühl, léčitel ze Švýcarska, vidí v léčení „aktivizaci sil, které vyvolají v těle nejprve obrannou reakci či zdání této choroby.“ Léčebné krize nazývá porodními bolestmi zdraví. Tyto jsou mu vždy potvrzením, že nemocnému může být pomoheno.

Při rozhovorech s léčiteli se mi dostávalo dalších potvrzení těchto jevů: Léčitel Hossenfelder z D. mi sdělil své postřehy, ve kterých se bolesti v prvním stadiu zhoršily asi u 80% všech jeho pacientů. Toto zdánlivé zhoršení přetrvávalo pak často nějakou dobu, aby potom jedním rázem zmizelo.

Pro Eriku Petz, léčitelku z M., je počáteční zhoršení stavu u lidí, na které působila pomocí léčivé síly, přirozené. Je znakem toho, že pacient na tyto síly reaguje. Počáteční zhoršení nejsou ale k léčení nezbytně nutná, vyléčení nastávají mnohdy i bez nich.

Rudolf Thetter sděluje ve své knize „Magnetismus - prastarý léčivý prostředek“ své zkušenosti, které získal jako léčitel. Mnohdy se mu zdá být těžké vysvětlovat

pacientům, kteří u něho hledají pomoc, že je před jejich uzdravením nutné překonat období „krize“. Říká:

„Ani tak důrazné upozorňování na možné krize nebývá mnohdy dostatečně účinné, když se pak člověku donese často k jeho sluchu hned při jejím nástupu: Před zahájením léčení jsem nebyl docela zdrav, nyní jsem však opravdu nemocný. [...]“

Takové krize se dostávají často velmi bouřlivě. Mohou s sebou přinášet horečky, průjem až silnou běhavku, zvýšené nutkání k močení, závratě a únavu, silné pocení, těžkou nevolnost, nervózní podrážděnost, přechodnou nespavost, zesílenou nebo zeslabenou menstruaci. [...] Především jsou to ale syndromy nemoci samy [...], které náhle vykazují mnohonásobné zhoršení a není proto divu, že nemocný ztratí důvěru v takové léčebné postupy, které jeho stav očividně zhoršují.“

Thetter je však obhájcem tvrzení, že tyto krize jsou přirozeným předchůdcem uzdravení, jsou neškodné a k vyléčení nezbytně nutné. Tyto krize jsou projevem „moudrosti plného působení“ Božího podvědomí. Takto není nikomu možné předpovědět, jestli se krize dostaví, kdy se dostaví a jakým způsobem se projeví. Thetter vidí příčiny „krizí“ v tom, že do organismu jsou v důsledku léčení přiváděny léčivé síly ve zvýšené míře. Nemocnému organismu jsou současně dodána k dispozici tzv. „pomocná vojska.“ Zdraví hledající člověk se cítí nabývat nových sil, dochází ke všeobecnému oživení v jeho organismu, což se děje tak dlouho, až je tento „schopen postavit se sám do boje proti nemoci.“ Posílněný organismus začne svůj boj, což znamená začátek odeznívání „krize“. Zvláště pozoruhodné je takové dění u nemocí chronických. v období krize se poruchy stanou akutními, po nich nemoc odezní.

„Nezmizí-li nemoc po prodělané krizi dokonale a zůstane v těle nadále, byť i v oslabené formě, je nutno přivolat pomocí přívodu nových léčebných sil krizi další. Takové krize se budou opakovat ve stále vzdálenějších časových odstupech a ve stále slabší formě [...] tak dlouho, až se dosáhne vítězství, tzn. až se dostaví dokonalé vyléčení nemoci.“

Thetter zdůrazňuje, že je však na druhé straně bezpředmětné, obávat se těchto krizí:

„U valné části nemocí vystupují sotva zřetelně jako slabé zvýraznění obrazu nemoci, někdy se nedostaví vůbec a přesto dochází i zde k vyléčení.“

Dogmatický pohled na tento proces by nebyl vhodný a je nesprávný už z toho důvodu, říká Thetter, že „náš život není řízen námi, ale zákony, do kterých lidský rozum není schopen vůbec proniknout.“

Paní Mary Ehlenová (44) z B. zažila vyléčení bez regulačních bolestí. Od června 1991 trpěla bolestmi způsobenými rameno-pažním syndromem pravé ruky. Bolesti neustupovaly ani přes uvedení této paže do polohy klidu. Přidaly se k nim ještě bolesti páteře (chronické lumbago), které ji provázely po desítky let. Každé vstávání z postele bylo pro ni utrpením. Fyzikální terapie prováděná fangem (bahenní zábaly) a četné masáže přinesly jen zmírnění, nezabránily však tomu, aby se chronické potíže neopakovaly. v polovině roku 1991 se přidružily ještě bolesti žaludku, způsobené podle mínění jejího lékaře refluxem. Obdržela léky pojící kyseliny, které tyto bolesti zmírňovaly. Dne 31. ledna 1992 večer se paní Ehlenová dověděla o učení Bruna Gröninga a její bolesti zmizely do jedné ještě téhož večera. Od tohoto spontánního vyléčení zůstala až po dnešní dny úplně zdravá. Neužívá více žádné léky a je schopná se zcela bezbolestně pohybovat.

Význam myšlenek při „procesu Regelung“

Bruno Gröning zdůrazňoval neustále význam myšlenek v tomto přechodném období, vedoucímu k uzdravení. Samotný proces Regelung je působen duševní silou a z tohoto důvodu je podřízen v obrovské míře vlivu myšlení každého jednotlivce. Jak jsem již výše uvedl, je pro příjem „Heilstromu“ nutné nejen otevřené držení těla, neméně důležité je i „otevření mysli“. Skrze negativní myšlenky, např. starosti či myšlenky na nemoc se člověk přílivu blahodárných sil doslova uzavře, což může každý pozorovat lehce sám na sobě. Protože je regulační dění výsledkem průběžně plynoucí síly, je průběh této očisty těla plně závislý na nepřerušovaném dodávání Heilstromu. Proto je nám zcela pochopitelné, proč Bruno Gröning stále znovu připomínal a zdůrazňoval důležitost toho, jakými lidmi se léčení, hlavně v období jejich přeměny, obklopují.

Friedrich Retlov píše ve svém spisu „Heilstrom Bruna Gröninga - jeho povaha a jeho působení“ o tomto období přechodu:

„Náš myšlenkový život je v období od počátku léčení až do doby, kdy držíme svůj zdravotní stav pevně ve svých rukou, nesmírně důležitý. Zvláště při léčení léčivým proudem Bruna Gröninga je tato podmínka neodmyslitelná, neboť dnešní materialisticky zaměřený svět tyto metody odmítá a představuje tímto svým postojem velké nebezpečí pro všechny nemocné, toužící po uzdravení. Svými od Boha odpadlickými názory a zlovolnými předsudky sugestivně zpochybňuje učení a umění Bruna Gröninga, což vede k nabourávání víry v jeho působení nebo dokonce k úplnému zničení této víry v uzdravení. Že takové škodlivé ovlivnění, zvláště je-li nemocným přijato, klade překážky na cestě Heilstromu nebo je dokonce schopno ho zastavit úplně, je pochopitelné. Nejedna případ zpětného onemocnění

stejnou nemocí nás vede k jeho počátku, na kterém nalézáme právě tyto ničivé síly všech těchto negativních myšlenek. Myšlenky jsou síly, které mají své určité kmity a vyzářování. Tak jako může oheň v kamnech vyzářovat buď blahodárné teplo nebo taky jedovatý kysličník uhelnatý, zrovna tak vysílá člověk právě prostřednictvím svých myšlenek ustavičně buďto zdravé, pozdvihující síly v případě, že myslí na dobro, nebo nezdravé, ponižující, podlehne-li myšlenkám zlým.

Jestliže je léčený člověk vytržen z harmonického okruhu dobrých, ochotných a nadějeplných lidí a je nucen být ve společnosti pochybovačů, nevěrců a pomlouvačů, může u něj dojít právě z těchto důvodů k zastavení léčby či ke znovunemocnění. Příčiny takového pádu mohou zůstat skryté a nepoznané.

Mlčení o započatém léčení duchovní cestou je proto při změně prostředí považováno přímo za nutné a je označováno ve společnosti skeptiků a neznalců takového učení za moudrost nejvyšší. Mluvit o tomto dění je možno - a je to i moudré - teprve ale poté, kdy je období přechodu k plnému zdraví překonáno a nový zdravotní stav stojí na pevných základech.

O podobných zkušenostech podává zprávu léčitel R.Thetter ve výše uvedené knize:

„Velké zatížení pro léčené představuje již dostavivší se krize, která může vyvolat jeho první pochybnosti [...]. Celé jeho okolí, známí, vševědové i pochybovači mohou přiložit polínko do ohně [...]. To vše zatěžuje léčenému jeho situaci [...] a již se stavějí do cesty léčivému průběhu zatěžující překážky, které mají neblahé následky [...]. Nejlépe činí nemocný, když o svém léčení s nikým nemluví.“

Síla myšlenek

Postatnou část učení Bruna Gröninga tvoří věda o síle myšlenek. Jak bylo již dříve při procesu Regelung naznačeno, mají myšlenkové procesy při léčení rozhodující význam. Porozumíme tomu lépe, když si uvědomíme, že Bruno Gröning vidí ve všech myšlenkách působivé síly, které neponechají náš zdravotní stav bez následků. Negativní myšlenky člověka oslabují a způsobují při delším trvání jejich vlivu na duši a na těle poruchy, které se pak dříve nebo později mohou projevit jako skutečné choroby. Kladné myšlenky člověka obrozují, dávají mu sílu, povzbuzují a upevňují jeho zdraví. Bruno Gröning nabádal své posluchače vždy k tomu, aby dbali na obsah svých myšlenek, aby kladné myšlenky podporovali a záporné si vůbec nepřipouštěli. Věděl dobře, že negativní myšlenky jsou velkou, mnohdy až nepřekonatelnou překážkou na cestách, které jsou určeny povzbuzujícím, blahodárným silám a navíc dělí člověka od Boha.

V jednom projevu je jeho varování obzvláště patrné:

„Mějte se na pozoru před jakoukoliv zápornou myšlenkou! [...] Odvrát'te se od ní a říkejte si pro mne za mne třeba sami k sobě: ‚Nechci mít s touto zlou myšlenkou nic společného, chci jen myšlenky dobré!‘

Pak odvrát'te pozornost od tohoto zla a pohleďte z okna, zahleďte se tam, kde to dobré, to skutečně Božské, bydlí. Jistě mi potvrdíte, že se občas zahledíte do přírody, že pozorujete, jak se právě na jaře vše probouzí a začíná růst, jak se vynořuje nový život, jak se před očima vše zelená [...]. a když tak celou přírodu bedlivě sledujete, začnete pocít'ovat a vnímat, že vás zlé myšlenky opouštějí - už jenom toto pouhé pozorování přírody vás spojilo s Bohem.“

Bruno Gröning si byl vědom toho, že většina lidí se zabývá spíše ze zvyku negativními myšlenkami, aniž by si uvědomili, jak si tím sami škodí. Nejsou to jen pocity strachu, nenávisť, závisť, žárlivost, vzteku apod., které mají ničivý vliv na člověka a jeho mysl a které proto označil jako „zlé myšlenky“. Jsou to myšlenky negativní, které lidstvo obírají o radost, pohodu, klid a mír. Do lidských myslí se vtírá jed starostí a smutku, sebezpochybností a nespokojeností. Také myšlenky ješitnosti a egoismu a jakékoliv myšlenky na nějakou špatnost, ať už se týkají vlastního života či života jiných, působí rušivě a ničivě na naši mysl. Podle Bruna Gröninga spočívala základní povinnost každého, kdo chtěl svou nemoc vymýt z kořenů, v odvrácení se od takových zhoubných myšlenek a přiklonění se k myšlenkám dobrým, tvořivým.

Zrovna tak je také neustálá myšlenka na nemoc velikou překážkou v jejím léčení.

Bruno Gröning to ukázal na jednom jednoduchém příkladu:

„Vezměte mísu, která je naplněna, jedno čím, řekněme třeba ovocem, které po několik dní stálo a nikdo si ho nevsímal, nikdo ho nepřebíral, až se zkazilo. Takové ovoce nemůže nikdo jíst. a teď přijde někdo a chce vám nabídnout ovoce čerstvé, zdravé. Byl by to velký nerozum, položit čerstvé ovoce na to zkažené, poněvadž by se velmi brzy zkazilo i to čerstvé. Jestliže chcete mít zdravé ovoce, musíte to zkažené nejdříve vyhodit. Ale to samotné by nestačilo. Musíte důkladně vymýt i mísu, která nese stopy zkaženého ovoce. Teprve potom je schopna přijmout toto zdravé ovoce. Srovnajte si tuto mísu s vašim tělem a ovoce s vašimi nemocnými orgány. Zdraví je to, co si tak snažně přejete. Je to ale nemožné, jestliže nejste schopni to zkažené odhodit, to znamená v tomto případě, když nejste schopni přestat zabývat se svými nemocemi.“

Každá negativní myšlenka, každá myšlenka na nemoc brání v člověku přílivu léčivých sil. Myšlenka na zlo v jeho těle je jako „mlha“, do které je zahalen

a která nepropustí do jeho nitra světlo Boží síly, která by mu přinesla posílnění a očistu. Jestliže chce člověk přijmout dobro, musí se vnitřně vyprázdnit, musí se v myšlenkách dobrovolně od všech těchto negativních představ oprostit. Očista těla od negativních energií se uskuteční skrze příliv dobrých, kladných sil, které pak člověk přijímá ve velké míře skrze Heilstrom.

Bohužel ale myslí příliš mnoho lidí na své nemoci nepřetržitě a považují to dokonce za normální a správné. Myšlenky krouží neustále kolem každého jednotlivého slova lékaře, bedlivě je pozorována každá změna ve zdravotním stavu a každému novému pocitu je věnována mimořádná pozornost, rostou obavy ze zhoršování nemoci. Mnozí lidé jsou myšlenkami na svou nemoc naplněni až do takové míry, že nejsou schopni zavést řeč na jiná témata. Aniž by to tušili, spojují se tak často přes své myšlenky právě s tím, co jim působí bolest a čeho by se nejraději zbavili a vnucují svému podvědomí obraz bídy a utrpení ze zhoršující se nemoci a sami tak k tomuto zhoršení přispívají. Nepřetržitě je bráněno jakékoliv léčivé síle v jejích tvůrčích úmyslech. Tito lidé pracují nevědomky pilně na tom, aby se tolik obávané zlo stalo pro ně skutečností. Často se i přes mnoho dobrých terapií zdravotní stav těchto lidí zhorší. Ale jen málo z nich je schopno vidět pravou příčinu tohoto stavu a ještě méně těch, kteří by byli schopni hledat chybu sami u sebe. Nepochopitelná však zůstává i ta skutečnost, že také lékaři nejsou schopni vidět tyto souvislosti. Tímto způsobem je člověk zbavován zodpovědnosti za myšlenky s následky pro něj tak nebezpečnými.

Částečně se však začala i věda zabývat touto důležitou tematikou. Po psychosomatice se začalo vyvíjet v medicíně nové odvětví: Psycho-neuro-imunologie, která se zabývá zkoumáním vlivu myšlenek a pocitů člověka na jeho imunitní systém. Bylo zjištěno, že negativní myšlenky mají na něho velmi škodlivý vliv.

Ale přece není toto zjištění nic nového. Již Paracelsus (1494 - 1541), velký lékař začínajícího novověku, hovořil o „vnitřním lékaři“ v člověku, který stojí připraven na pomoc jako „vnitřní léčitel“, přinášející, udržující a obnovující jeho ztracené zdraví. Působí v lidském podvědomí a je myšlenkami lehce ovladatelný. Negativní myšlenky působí zábrany, pozitivní myšlenky posilují naopak činnost spořádaných, tvořivých sil v lidském organismu.

Diana Craigová, známá anglická duchovní léčitelka, která spolupracovala s nejproslulejším léčitelem Anglie Harrym Edwardsem, upozorňuje své pacienty stále znovu a znovu na moc jejich myšlenek, ať už v pozitivním či negativním smyslu. Je dokonce přesvědčena o tom, že každá nemoc je v podstatě způsobena sebou samým a to skrze destruktivní myšlenky, které uvedou tělo do disharmonie a nerovnováhy. Pro dosažení úspěšné léčby se

musí každý jednotlivec snažit v první řadě o to, aby „změnil své myšlenkové pochody, aby přeměnil negativní v pozitivní.“

Francouzský lékárník Emil Coué (1857-1926) rozpoznal, že všechny léky, které byly provázány poznámkami jako: „To je vynikající lék - s tím se vám velice brzy ulehčí - doktor vám nemohl nic lepšího předepsat“ - apod., přinášely velmi rychle a spolehlivě kladné účinky. z těchto svých poznatků vyvinul metodu uvědomělé autosugesce. Měl za to, že se v každém člověku nacházejí obrazotvorné síly, které můžeme označit za „jeho sluhly nejvěrnější a nejlepší.“ Jiní, kteří došli ke stejným závěrům, hovořili o „tajuplných pomocnících v našich nitrech“ nebo o „vnitřních lékářích“, kteří jsou ve svých činnostech pevně spjati s našimi myšlenkovými pochody.

Coué poukázal také na nebezpečí negativních myšlenek, které působení vnitřních sil ochabují. Zpracoval pro své pacienty tzv. pozitivní autosugesce, slovní formulace, které si má člověk stále znovu a znovu opakovat a také v duchu obrazně představovat. Jedna z nejznámějších je:

“Cítím se den ode dne lépe.“

Coué mluví konečně o zákonu myšlenkového uskutečňování: „Každá myšlenka, která nás naplňuje, se snaží veškerou svou silou o své uskutečnění - samozřejmě pokud se drží v hranicích přírodních zákonů“

Rakouský lékařský rada MUDr. Erich Rauch převzal Couéovu metodu a píše k tomu ve své knize: „Autosugesce a léčba“:

„Nemáme ani ponětí o tom, jaké množství mocné síly v člověku dríme. Síly, které jsou schopny toho nejnemožnějšího, když je jen člověk pomocí své neomylné víry probudí a uvede do správných kolejí. Pak se ukáží jejich možnosti. v životě jednotlivce může hrát jeho silné vnitřní cítění až osudovou roli a může dokonce určit i jeho další vývoj. Tato role je mnohem důležitější než vše, co si jenom povrchně přejeme nebo co se domníváme, že si přejeme [...]. Nedostane se nám toho, co si přejeme, stane se to, na co věříme.“

Dr. Rauch varuje důrazně před tím, aby se s ostatními lidmi o nemocech mluvalo a negativní myšlení a mluvení vidí jako „smrtelný prohřešek proti vnitřnímu lékáři“:

„Jakákoliv produkce projevů plných utrpení posiluje jen moc negativního nad námi a ztěžuje tak naše oproštění se ze spárů bolesti a utrpení.“

Dr. Rauch píše dále:

„Dokonce průběh nejtěžších nemocí, jako je rakovina, může být závislý zcela podstatně na (myšlenkovém) sebeovlivňování se nemocného. To platí stejně tak pro nemoci akutní jakož i pro nemoci chronické, dokonce i pro infekční choroby,

což také podtrhl ve svém projevu ve společnosti lékařské ve Vídni prominentní vědec, profesor V. E. Frankl:

‘Imunní mechanismus každého člověka je řízen výlučně stavem jeho mysli.’

Dokonce i utrpení na míle vzdálené všemu duchovnímu, jako jsou např. následky nehod a zranění či zlomeniny kostí, o čemž také píše známý profesor jedné kliniky A. Jores, jsou při svém hojení plně závislá na vnitřním postoji a tím i na myšlenkovém sebepůsobení zraněného.“

Americký lékař dr. Simonton přijal rovněž do své lékařské práce poznatky o moci myšlenek. Jeho zkušenosti vedly k vývoji metody, která připomíná léčitelskou cestu starou tisíc let, doporučovanou léčiteli a šamany, kterou ovšem dr. Simonton ze starých pramenů neznal.

Podstatná pro jeho práci je technika vizualizace (obrazotvornosti), zvané též imaginace, která spočívá v tvoření silných živých obrazových představ v mysli, zaměřených žádoucím směrem, např. na dobrý zdravotní stav.

Školí své pacienty v tom, aby si vedle svých obvyklých protirakovinových terapií navykli tvořit si v mysli živé obrazy, představující je jako zcela zdravé osoby. Od r. 1974 do r. 1981 vypracoval velkou studii s revolučními výsledky. Dokázal v ní, že pacienti, kteří se jeho terapii podrobili, žili v průměru jednou tak dlouho než jiní pacienti, léčení v nejlepších lékařských centrech, ale obvyklými terapeutickými formami. Srovnání se týkala vždy pacientů se stejnými chorobopisnými normami.

Jsou dokonce zprávy o tom, že se mu podařilo na jiných místech zachránit a částečně tímto způsobem vyléčit i pacienty, kteří byli prohlášeni za nevléčitelné a tím vlastně odsouzeni k smrti.

Simonton přišel také k závěru, že především ničivé emoce jako je potlačený hněv, strach, beznaděj, vytvářejí v těle živnou půdu pro bujení rakovinových onemocnění.

Základní léčebný cíl spatřuje Simonton v přeorientování myšlení jeho pacientů. Snaží se jim vštípit do mysli poznatek, že nejdůležitějším faktorem v boji proti rakovině jsou oni sami a jejich pevná víra v sebe samé.

V jednom interview se vyjádřil ke své práci takto:

„Moje celá činnost je výsledkem hluboké duševní přeměny, která se udála v mém nitru. Vyrostl jsem ve víře, že jsem od přírody špatný. Když jsem byl v počátcích své činnosti, dostalo se mi během jedné mé meditace do vědomí, že myšlenka, že jsem od přírody špatný, není správná. Nikdo není od přírody špatný. Od přírody je každý dobrý, poněvadž je stvořen ze stejné Boží hmoty.

Bylo to pro mne hluboké poznání. Stalo se to v roce 1971 krátce předtím, než jsem pochopil, že jsme schopni změnit chemii svého těla, když dokážeme změnit své postoje [...]. Od té doby medituji pravidelně.“

Tato skutečnost, že moc ducha je řízena myšlenkami se nachází již v učeních mnoha mudrců všech národů, žijících před tisíciletími. Ať to byli mudrci staré Indie či Číny anebo jiných národů, všichni si byli zajedno ve tvrzení, že ovládnutí a vedení myšlenek k dobru je klíčem pro vnitřní síly, zdraví a duševní rozvoj. Budha prý řekl:

„Moc nad myšlenkami je mocí nad tělem, životem, osudem.“

To jenom dnešní věk zavál do zapomenutí v přílivu vědeckých objevů a nových technik tu úžasnou sílu, která v každém člověku dríme. Ale zákony neztrácejí svůj účinek tím, že nejsou známy. Následky vzniklé nerespektováním zákona ducha se objevují v alarmující zřetelnosti.

Na druhé straně procítá spousta lidí ze zimního spánku zapomnění. Probouzejí se pod nátlakem své nouze a vnitřní prázdnoty. Zaměřují se sami na sebe a rozpoznávají v sobě znova tu osudovou moc svého ducha, v dobrém i ve zlém. Moc vědomí a myšlení je rozšiřována mezi lid pomocí různých písemností ze současné doby v miliónových nákladech od autorů jako je R. W. Trine, Scheldon Leavitt, Dale Carnegie, Joseph Murphy, Norman Vincent Peale, v německé jazykové oblasti je to zvláště K. O. Schmidt. Formou pozitivního myšlení je přijímán tento prastarý zákon o školení myšlenek, ve kterém mnozí našli a nalézají velkou pomoc na své cestě životem.

Stálé mluvení o nemocech - velké nebezpečí pro léčení

To, co platí pro myšlenky, platí ještě víc pro vyřčená slova. Bruno Gröning se zabývá tímto problémem v jednom svém projevu:

„Milí přátelé, nevěřím, že jste sem dnes přišli jen proto, abyste zde vyjmenovali všechny své starosti a strasti. Jistě byste si rádi postěžovali, zanařikali, nechali ze svých skleslých úst plynout sklíčená slova, abyste tím dosáhli politování od svých nejbližších a nejen snad od nich, obrovská lítost by měla být vzbuzena u každého, s kým přicházíte do styku. Víím, tak jste si to navykli. Mluvit o tom, co vás tlačí, co vás bolí, jakého zla jste se museli dočkat na svém vlastním těle, ale jen o tom, co jste schopni vidět, slyšet, chutnat, čichat nebo hmatat. Mnohé se vám stalo zlem a trápením, ale nikdy jste nepřišli na myšlenku, že vinu na všem nesete jen vy sami, vinu na tom, že je vaše tělo tímto zlem napadeno.“

Je až obdivuhodné, jak mnoho lidí zneuznalo moc vyřčeného slova! Vždyť jestliže se v samotné myšlence skrývá tolik síly, jakou sílu pak musí mít slovo vyřčené!

O tom věděl již Šalomoun. v první sbírce Šalomounových pořekadel nalézáme následující rčení o moci slova:

„Kdo si dává pozor na ústa, chrání svůj život; kdo svá ústa otvírá, míří do zkázy.“

„Smrt a život jsou v moci jazyka; kdo ho užívá v dobrém, sklízí jeho ovoce.“

„Kdo si dává pozor na svá ústa a na svůj jazyk, chrání svůj život před útrapami.“

Indický jogín Paramahansa Yogananda popisuje ve své autobiografii dojemný zážitek ze svého dětství, který svědčí o moci slova:

„Jiná vzpomínka z dětství je rovněž pozoruhodná a dokonce v pravém slova smyslu, neboť mám na ni až do dnešních dnů viditelnou památku - totiž jizvu. Jednoho rána jsem seděl se svou starší sestrou Umou v naší zahradě v Gorakhpuru pod cedrovým stromem [...]. Uma si stěžovala na jeden vřídek, který ji trápil na noze.

Přinesla mast, aby si postižené místo natřela. Také já jsem si natřel jedno místo na mé zdravé paži.

‘Proč si dáváš léky na zdravé místo?’

‘Protože mám takový pocit, jako kdyby se mi měl zítra vyrazit také takový vřídek na mé paži. Proto chci vyzkoušet tvou mast právě na tom místě.’

‘Ty malý podvodníku!’

‘Umo, nenazývej mne prosím podvodníkem. Počkej raději do zítřka!’

Řekl jsem odzbrojen. Moje sestra se však nedala odradit a škádlila mne stejným způsobem dál. Tu jsem ale vstal a odpověděl zcela pomalu, ale s velkým odhodláním:

‘Při síle mé vůle prohlašuji, že budu mít zítra právě na tomto místě velký vřed. a tvůj vřed bude jednou tak velký, než je nyní!’

Skutečně jsem měl příštího rána na popsáném místě velký vřed a vřed na noze Umy se zvětšil. Moje sestra běžela za matkou a křičela:

‘Mukunda (dětské jméno od Yogananda) se stal kouzelníkem!’

Moje matka mě poté přísně napomenula, abych nikdy více nepoužíval moci slova tam, kde bych jiným škodil. Vzal jsem si její slova k srdci a nečinil tak nikdy více.

Můj vřed mi musel být odstraněn chirurgicky a zanechal viditelnou jizvu. Tak nosím na své pravé paži trvalou upomínku, která mi neustále připomíná tu obrovskou moc slova.

V těchto jednoduchých a zdánlivě nevinných větách, které jsem v hluboké koncentrovanosti namířil na svoji sestru, bylo obsaženo tolik skryté síly, že působily jako střely a také způsobily i tolik škody. Později jsem přišel na to, že se tyto výbušné síly slov dají ovládat a vést k tomu, aby odstraňovaly z cesty všechny takové překážky, které by jednomu mohly přinést jizvy či výčítky.“

Mnozí lidé si ovšem navykli vypouštět ze svých úst slova bez zábran a ohledů, vyřknout vše, co jim slina na jazyk přinese. Protože mnozí na svých nemocech doslova lpí, líčí zaujatě celé historie o svých chorobách skoro všem, se kterými přijdou do styku a mluví znova a znova o všem, co tíží jejich srdce a duši.

MUDr. Rauch o tom píše ve své knize: „Autosugesce a léčba“:

„Nepříznivě působí také jakýkoliv ‘odborný’ výklad o nemocech, operacích, terapiích anebo také to věčné téma: stokrát omílané líčení celé historie všech chorob. Na Dálném východě platilo právem za nejhrubší netaktnost, když se někdo pokoušel mluvit před ostatními o svých nemocech. u nás je to naproti tomu až odstrašující, kolik lidí se na veřejnosti a ještě k tomu s velkou výdrží rozšiřuje o svých utrpeních. u mnohých se to stalo už dokonce vášní, zabývat se do nekonečna svými strastmi, analyzovat je a vyprávět o nich jiným.“

Člověk by si měl uvědomit, že tím, že o nemocech nebo starostech neustále mluví, děje se v jeho nitru stejný proces jako při myšlenkách na nemoc. Nemoc je k takovému člověku vědomě poutána, je pomocí vědomí vtlačována i do podvědomí, stává se tím jeho trvalou součástí. Člověk, který se však ve víře a v důvěře oprostí od všech starostí a bolestí, protože se chce nemoci zbavit, se každým svým negativním slovem znovu vkládá do řetězu, který předtím v dobrých myšlenkách odhodil. Upoutaná nemoc nemá vůbec šanci odejít.

Bruno Gröning zdůraznil proto v jednom projevu:

„Ten, kdo se zabývá svou chorobou, drží ji pevně při sobě a uzavírá tak cestu Boží síle.“

Tomu, kdo si ještě vzpomíná, co bylo řečeno o velikosti síly negativních myšlenek, která zabraňuje vniknutí léčebných sil do těla každého negativně myslícího člověka, bude jistě zřejmé, jakými negativními energiemi se lidé obklopují, když znovu a znovu formulují slovy vše špatné, co se v jejich životě nalézá. Bez oddechu pracují na tom, aby znásobovali svůj žal a žal svých blízkých. Visí v pravém slova smyslu skrze své myšlenky a slova na svých chorobách

a věnují jim veškerou pozornost. Jako kdyby je někdo k tomu nutil, stavějí své nemoci vždy a všude do středu pozornosti.

Jiní se spojují v myšlenkách rádi s nemilými událostmi ze své minulosti a vyzdvihují z ní svými slovy všechnu bídu a utrpení. Jakoby poutání magickou silou, zůstávají tito lidé u svých negativních zážitků, u nářků a bédování, stěžování a rozhořčení nad tím, co špatného slyšeli, viděli, zažili, to vše se táhne jejich vyprávěním jako červená nit.

Bruno Gröning věděl dobře o nebezpečné moci takových rozhovorů, kterou mají nad tělem a duší. Rozpoznal, že každé negativní vyjádření padne na člověka zpět, shodí ho a oslabí. Věděl také, že skrze všechna tato slova se moc negativního působení na člověka znásobí a vrátí ho znova do pout nouze, žalu a utrpení.

Proto napomínal:

„Myslete jen v dobrém, mluvte jen dobré, číňte jen dobré!“

„Uvažte si dobře každé slovo, každou větu, kterou vyřknete a každou myšlenku, kterou přijmete, jestli je hodna toho, aby byla přijata. Uvažte bedlivě, jestli jste jednali správně! Volejte se denně k pořádku, to znamená k Bohu! Kárejte se sami!“

„Člověk, kterému je známa moc slova, si dává pozor na svou řeč.“

Pravdou je, že mnozí lidé jsou ale příliš slabí, aby tváří v tvář všemu negativnímu, co je v životě potkalo, změnili najednou v dobro své myšlenky a svá slova. v takových momentech by neměl člověk zůstat sám. v okamžiku by byl pojat touto negativní mocí znova a byl by přinucen popisovat slovy své zlé pocity a svou bolest jiným, jejichž soucit a špatné myšlenky by pak urychlily jeho duševní chátrání. Bruno Gröning poukazuje ve svých projevech na to, že člověk se má v takové situaci obrátit na svého blízkého, který je silné víry a tomuto má vylít své srdce, aby se ulevilo jeho duši. Potom s ním má společně přijmout Boží léčivou sílu, rozloučit se se vším negativním a věnovat svou důvěru Bohu. Tento blízký člověk má stát tak dlouho se svými radami a činy po jeho boku, až se věci uvedou do pořádku a nemocný věří pevně ve své schopnosti. Jen tak se může stát lehčeji z člověka, který zažil tolik negativního takový člověk, který je v myšlenkách spojen s dobrem a dokáže si toto spojení také udržet.

Je však potřeba vždy dbát na to, aby se „vylévání srdce“ neopakovala, aby se to stalo jen jednou. Víckrát nesmějí být starosti a bolest formovány myšlenkami a slovy, jestliže člověk očekává pomoc z vyšších míst.

Zásadně to platí pro každého z nás, aby se měl na pozoru mluvit o tom, co si nepřeje, aby se uskutečnilo. Výše uvedený zážitek z dětství indického jogína Yogananda by měl být dostatečným varováním.

Soucit místo soustrasti

Význačným podnětem mnoha lidí, kteří své osobní strasti a nemoci těm ostatním pohnutě vyprávějí, je vzbuzení jejich soustrasti s nimi.

Bruno Gröning k tomu poznamenává:

„Na tomto místě bych mohl uvést dostatečné množství důkazů o tom, že nemohu pomoci člověku, že ho nemohu přivést na dobrou cestu, tzn. na zdravou cestu, když jeho okolí nebylo nezávadné, nebo když už mu přešla do krve vlastnost nechat se od druhých jen litovat. Proto tedy nekladte otázku co mohu léčit, ptejte se raději koho mohu léčit. Chci pomoci lidem k vyléčení tím, že jim ukážu tu dobrou cestu, jaká jiná by taky mohla Boží cesta být.“

Bruno Gröning ukazuje na rozdíl mezi soucitem a soustrastí.

Jak už toto slovo samo říká, znamená soustrast to, že člověk má s tím druhým stejnou strast a přijímá rovněž s jeho strastiplnými slovy jeho trápení do svého nitra, zabývá se tím myšlenkově tak dlouho, až je stejně postižen jako ten nemocný. Člověk přijal to negativní od svého protějšku a připustil tak, že i v jeho nitru může působit oslabující síla. Člověk pak nemůže více nic dobrého předávat. Slova útěchy, která jsou pak pronášena, jsou prázdná a nepůsobivá. Člověk totiž není schopen věřit na to, co tomu druhému říká.

Bruno Gröning upozorňoval ve svých přednáškách na tyto souvislosti stále znovu a znovu. Varoval své posluchače před tím, aby do sebe přijímali takovou soustrast, chtějí-li druhému pomoci. Vždyť člověk je schopen dát tomu druhému jenom to, co sám v sobě má. Ne to, co nemá. Nemůže dodat svému bližnímu odvahy a útěchy, jestliže on sám otevřel srdce jeho malomyslným a nárkuplným slovům.

Bruno Gröning radí svým posluchačům mít namísto soustrasti se svými bližními soucit.

Člověk může tento rozdíl mezi soustrastí a soucitem nejlépe rozeznat na příkladu matky, na kterou se obrátí její dítě, když si udělá bolístku. Dítě si nejprve ze srdce postěžuje, co se mu přihodilo a pak řekne, co ho bolí. Matka ale odvrátí láskyplně jeho myšlenky od této bolesti a začne mu raději něco pěkného vyprávět. Přitom ho může vzít i soucitně do náručí a chovat ho.

Matka řekne ke svému dítěti:

„To bude zase všechno dobré, musíš na to věřit, ale teď se dívej, vzpomínáš si ještě, co jsme včera hezkého dělali...“

Dítě otevře své srdce slovům matky a přijme je. Jeho myšlenky jsou teď od zlého odvráceny, nasměrovány na dobro, na příjemné věci. Tímto je i jeho nitro ve spojení s tím dobrým a posilujícím, oživující síly kladných myšlenek ukáží brzy svůj účinek. Matka si ponechá svou sílu, poněvadž se bolestí svého dítěte dále nezabývá, nýbrž svým jednáním spojuje ducha svého dítěte s tvořivými pozitivními silami.

Tento příklad činí rozdíl mezi soucitem a soustrastí dobře viditelný. Kdo chce pomoci nejen sobě, ale i těm druhým, musí své myšlenky, svá slova, ale i myšlenky a slova svého bližního orientovat nejen na dobro, nesmí nikdy lpět na utrpení a nemocech. Nemít soustrast neznamená tedy, že je člověku osud toho druhého lhostejný, znamená naopak to, že člověk v sobě nastrádal tolik lásky a soucitu, že je schopen ujmout se ho, posilovat jeho chuť k životu a důvěru v něj, jinými slovy, pomoci mu spojit se znovu s dobrem, tzn. spojit se s Bohem.

„Pryč se žvásty a tlachy“

„Myšlenky jsou svobodné“, zpívá se v jedné známé německé lidové písni. Opravdu jsou svobodné, přesto ale nezabývá tato skutečnost žádného člověka jeho zodpovědností. Člověk se velmi mýlí, když si myslí, že může svobodně a jak se mu zlíbí o druhém špatně smýšlet tak dlouho, pokud své myšlenky nevyřkne nahlas.

Vědecké průzkumy prokázaly, že myšlenky mohou být od člověka ke člověku vysílány a mohou dokonce u příjemce způsobit i tělesné následky (viz kap.4). Každá myšlenka je duchovní síla, která se počíná hned s okamžikem, kdy člověk začíná myslet a je tak silná, jak silná je i intenzita myšlení. Zrovna tutéž sílu má i její působnost. Tak má špatná myšlenka o jiném člověku za následek nejen negativní ovlivnění myslícího jedince, tato myšlenka zasáhne i toho, na koho je namířena. Tento ji do sebe přijme, bude ji vnímat nebo se bude náhle cítit zbaven bez příčiny všech sil.

R.W.Trine píše k tomu ve své knize „V harmonii s nekonečnem“:

„Nestačí, že si sami na sebe přitahujeme věci, které nám působí strach, přispíváme dokonce k tomu, aby i u jiných nastávaly situace, kterých se právě obáváme. Děje se to zcela v souvislosti se silou našich myšlenek a se stupněm naší vnímavosti, podle toho, do jaké míry jsme citliví, a proto lehce skrze myšlenky ovlivnitelní. Na tom všem nemění nic ani ta okolnost, že u nás nebo u osob, o které se bojíme, tato myšlenka nevědomky přetrvává [...]. Znam celé množství případů, kdy se někdo v jednom kuse do takové míry strachuje o dítě, že právě to, čeho se tolik obává, je k dítěti přímo přitahováno, zatímco by se

pravděpodobně nic nestalo, kdyby tyto pocity strachu neexistovaly. Velmi často chybí totiž i závažný důvod k takovým obavám. Ale i kdyby zde nějaký byl, bylo by mnohem moudřejší zaujat právě opačné stanovisko. Tím se totiž síly, které jsou připraveny zaútočit, odzbrojí. Potom musíme ale obklopit dítě moudrými a silnými myšlenkami, které jsou schopny zlu čelit. Místo toho, abychom se nechali zlem ovládat, staneme se jeho pánem.

Teprve před několika dny mi vyprávěl jeden přítel zkušenost, kterou v této oblasti získal ve svém vlastním životě. Měl si odvyknout jeden zlovyk. Teprve, když se mu to podaří, dostane se mu svolení k tomu, aby se oženil se svou dívkou. Během této doby vedl sám se sebou opravdu velmi těžký boj. Jeho matka a jeho dívka se velmi strachovaly o dobrý výsledek jeho snažení, že tento velmi jemnocitný muž pocíťoval nepřetržitě tísnivý a oslabující vliv jejich malomyslných myšlenek. Mohl v každou dobu přesně říci, co pro něho ty dvě cítí, jak smýšlejí, poněvadž ho jejich strach, jejich otázky, jejich nedůvěra trvale ovlivňovaly a ochabovaly. Následkem toho bylo, že ztrácel stále víc a víc pocit vlastní sebedůvěry a klesal stále hlouběji na mysl. Místo toho, aby ho podporovaly povzbuzením a posilňovaly ho svou důvěrou, stavěly do světla stále více bezvýslednost jeho boje.

Tito dva lidé, kteří ho tolik milovali a udělali by pro něj první poslední, aby mu dopomohli k vítězství sama nad sebou, nevěděli nic o tiché, jemné, stále působící a všude se nacházející síle myšlenek. Tak se stalo, že místo toho, aby mu dodávali síly a odvahy, jak si přáli, oloupili ho o tyto a ještě navíc přidali zvenčí k jeho vlastní slabosti svou malomyslnost. Tím se stal jeho boj ještě mnohonásobně těžším.“

Na tomto příkladě se zřetelně ukazuje, jak se nesprávně pochopené starosti o někoho mohou zcela negativně projevit, nevědomky a nechtěně od osoby, která je vysílá. Podobně bouřlivě působí myšlenky, kterými se člověk nad jiné povyšuje, protože si myslí, že je v právu. To se stává většinou ve vzteku, hněvu nebo ze závisti. Nevědomky se tak člověk stává spoluvinníkem toho, co na svém bližním odsuzuje. Stejným způsobem mají dobré myšlenky na jiného člověka blahodárný a pomoc poskytující vliv.

Tímto ovlivňuje člověk své bližní buď v dobrém nebo špatném, podle toho, jestli o něm smýšlí dobře či nedobře.

Negativní nebo pozitivní působení na naše bližní může být ještě znásobováno, když člověk o jiných lidech myšlené vyjádří slovy a toto rozšiřuje. Takové jednání vede často k tomu, že více lidí myslí stejným způsobem na určitou osobu, což se zákonitě neodráží jenom na jejich vlastním životě a zdraví, ale také na osudu postiženého.

Z tohoto hlediska jsou neblahé následky „tlachů a žvástů“ zcela zřetelné. Bruno Gröning znal ty hluboce zažitě návyky mnoha jeho současníků, kteří svůj čas a své síly mrhali pomlouvami druhých a zakrývali to rouškou tichého čtení novin a časopisů.

Z tohoto důvodu se také obrátil při jednom svém projevu na své posluchače a napomínal:

„Jak jen člověk marní čas, ve kterém pomlouvá své sousedy, příbuzné, známé, když si dělá starosti o tom, jak jeden nebo druhý žije! Milý příteli, - já říkám - ptej se sám sebe, jak žiješ! Starej se v první řadě o svůj vlastní život! Starej se nejprve o to, aby ses dostal do Božího vedení! Když chceš o někom mluvit, odsuzovat ho, to je již to špatné, to zlé. [...] Krátce řečeno, přátelé, pryč se žvásty a tlachy!“

Navíc lze ale ještě pozorovat, že vše, co člověk svému bližnímu v myšlenkách, slovech nebo činech přisuzuje, padá na něho zpátky. Člověk, který vyzařuje dobrotu a který svým kouzlem přitahuje, budí ve svých bližních rovněž dobré myšlenky, které se k němu vracejí a nechají v něm růst jen dobré, posilují ho. Stejným způsobem se děje u člověka, který svým bližním přisuzuje myšlenky, které se na něho znovu odrážejí a pronikají do jeho nitra. Takto přijde k němu s jistotou zpátky vše to, co on sám o druhých myslel, řekl nebo co jim udělal, jedno, jestli to bylo dobré nebo špatné.

Stejným způsobem se vyjádřil Bruno Gröning v jednom projevu:

„Co člověk seje, to i sklízí. To znamená: Vše, co člověk slovy nebo činy vysílá, se vrátí zase k němu zpátky. Každý přijímá to, co sám dává.“

Každý se má sám přezkoušet, aby zjistil, jak lehkověrně myšlenky přijímá a jak je bez rozmyslu lehce proměňuje ve slova a činy.

K tomu další citát Bruna Gröninga:

„Jak si stojíte vlastně v životě? Co jste učinili? Co jste řekli? Jaké myšlenky jste přijímali? Neprojevovali jste až příliš velký zájem o to, abyste slyšeli o zlu, tzn. o tom, co je pro vás senzace, jen aby byla látka k rozhovoru? Abychom nezaspali, nezadřímali, vždy bylo přece k dispozici tolik zajímavého. Bylo vždy tolik ke slyšení, ke čtení, bylo taky mnoho zlovolného k vidění. Ale tak tomu asi u větší části lidstva zůstane. Tak je tomu tato část lidstva jednoduše zvyklá.“

Je to už smutný fenomén dnešní doby, že skoro veškerý tisk, rozhlas a televize tento neblahý jev podporuje. Bedlivému pozorovateli neunikne, že i přes velmi širokou paletu programů je divákům jen velmi zřídka nabízeno filmovými společnostmi něco hodnotného a podnětného. Každý rozvoj osobnosti si však

nutně vyžaduje myšlenkového vedení k dobru. Základním stavebním kamenem tohoto vývoje je dobrý příklad. Tento se stal v dnešní době bohužel jen velmi řídkým jevem. Mnohým lidem chybí také informace a vysvětlení o významu a moci myšlenek. Tito lidé jsou tak vystaveni jen svým návykům a předávají tyto, aniž by tomu tak chtěli, skrze špatný vzor dále na své děti, které jsou v přívalu negativních obrazů a představ okrádány o svou duševní stabilitu.

Kázeň v myšlení jako brána k Božímu světlu

Pro mnohé lidi neznamená pozitivní myšlení o nic víc, než jistý druh techniky, kterou je nutno použít k tomu, aby si člověk „vtloukl“ podle libosti určité myšlenkové obsahy a tím se „přeprogramoval“. Tento postup je často nabízen na různých školeních managementu a je doporučován jako koncept úspěchu k dosažení hospodářských cílů. s jistotou můžeme říci, že myšlení představuje jeden z nejmocnějších zákonů ducha a mělo by velmi blahodárné účinky, kdyby se lidé znovu na zapomenutou moc myšlenek upamatovali. Přece jen představuje ale uvědomělé řízení myšlenek k dobru podstatně víc, než je nějaká technika k přeprogramování ducha z důvodu potřeby.

Bruno Gröning byl přesvědčen, že všechny dobré myšlenky a dobré pocity přicházejí od Boha. Člověk, který přijímá dobrou, víryplnou myšlenku, se skrze ni spojuje s pramenem dobra. Tyto souvislosti jsou patrné už při pozorování příjmu léčivých sil. Dobré myšlenky otvírají současně bránu srdce člověka léčivým silám Boha. z toho i vyplývá, proč je to možné, že dobrého, nápomocného slova nebo z dobré myšlenky číší tolik síly takového druhu. Tak dlouho, jak je člověk schopný si dobrou myšlenku ve víře udržet, tak dlouho zůstane oživující spojení zachováno. Když ale připustí vtíravé myšlenky pochybností do svého nitra, uzavře svou duši a tím i bránu Božímu světlu ve svém srdci. Myšlenkový příklon k dobru, tzn. k Bohu je tímto nejdůležitějším předpokladem každého léčení a duševního rozvoje.

Bruno Gröning k tomu řekl v jednom projevu:

„Musíte sledovat jen to dobré, jen to dobré musíte následovat, tzn. dobro musíte následovat, to máme za úkol všichni, k tomu jsme souzeni. To musíme činit! To je si každý sám sobě dlužen. a když toho někdo není poslušen: Komu není rady, tomu není pomoci.“

„Bůh nám dává vše dobré, jen musíme my to vše Jeho, co On nám posílá, do našeho nitra přijmout. Takže - učíňte tak!“

Zálež í jen na člověku samotném, aby se rozhodl pro první krok na cestě zpět k Bohu, k činění dobra v sobě samém tím, že svou vůli a své myšlenky k dobru obrátí a vytvoří tak duševní předpoklady pro léčivé a oživující spojení s prameny všeho dobra.

Myslím, že se mi podařilo důkladně vyložit, jaký ohromný význam pro tělesné, duševní a duchovní blaho člověka v sobě skrývá disciplinovanost myšlenek. Nepochopitelná však zůstává ta skutečnost, že tomuto základnímu předpokladu mravně-morálního a duchovního zrání člověka není ani ze strany státní, ale zvláště ani ze strany církevní připisován zvláštní význam. Tímto je již v základu zmařena šance, dát člověku již do vínku osobní a citelné spojení s léčivou silou Boha.

Na druhé straně je stejně tak politováníhodné, když je v mnohých esoterických kruzích pozitivní myšlení představováno jako možnost, daná člověku k jeho samospasení. Spasit a léčit lidi může jen ten jediný a to je Bůh sám. Dobré myšlenky plné víry jsou to jediné - a to nemůže být nikdy dost důrazně řečeno - které jsou branou k srdci, kterou člověk otvírá z vlastní vůle tím, že se oddělí od negativního a umožní tak nekonečné působení Boha ve svém nitru. Každé uzdravení a každé duchovní obohacení, které jsou následkem takového niterného stavu člověka, je vždy jen dar a milost Boží.

Podřízenost Bohu místo podřízenosti člověku – cesta vedoucí zpět k citu

Poněvadž je role myšlenkového života člověka v jeho pozemském bytí jistě nepodcenitelná, je na místě otázka, jakým způsobem je možno rozeznat myšlenky dobré od myšlenek negativních. Představy různých lidských společností o dobrém a nedobrem podléhaly během staletí různým změnám a nemohou být tedy tím pravým ukazatelem při správné definici tohoto rozdílu. Ke všemu jsou ještě pocity pýchy - hrdosti, nelásky, závisti tu a tam velmi těžko rozeznatelné a mnohý pocit pochybnosti se zdá lidskému rozumu až příliš logický. Věnuje-li člověk ale nějaké myšlence svou víru, vejde s ní ve spojení, potom je obtížné toto spojení zase zrušit. Ta „malá škvíra ve dveřích“, kterou člověk otevřel ve svém srdci, se bude rychle zvětšovat, bude vpouštět myšlenky stejného druhu a často postřehne člověk až potom, když víra v dobro, radost a mír ustoupí před trýznivým neklidem a duševním tlakem do pozadí, jakého druhu byly vlastně jeho myšlenky, které si zpočátku do svého nitra připustil. Jak může však člověk již v zárodku rozpoznat povahu myšlenky, nutnou k tomu, aby zavřel své srdce ještě před tím, než dojde k neblahému duševnímu spojení?

Bruno Gröning řekl v jednom svém projevu:

„To, co nemůžete vidět, můžete cítit, z tohoto důvodu je vaše tělo opatřeno vícero smysly. Ty však musíte znát, ty musíte všechny používat.“

Byl přesvědčen o tom, že každému člověku je dán vnitřní smysl, který mu umožňuje poznání duševní oblasti jeho bytí. Dobrá myšlenka je stejně tak jako myšlenka negativní naplněna určitou duchovní silou, která se ve spojení se silami víry v člověku projeví v jeho životě buď nápomocně nebo škodlivě. Stejně jako vnímá oko světlo, ucho zvuk, stejně tak je myšlenka po svém specifickém duchovním vyslání tomuto vnitřnímu duševnímu smyslu vnímatelná. To se dá ukázat na jednoduchém příkladu. Jestliže se člověk vnitřně podle povahy citu myšlenkovému postupu

„To zvládnou, to jsem schopen“

otevře a hned nato nechá na sebe působit opak,

„To nepůjde, to nemůžu nikdy zvládnout, to se mi nepodaří“,

bude tak rozdílné, můžeme rovnou říci protichůdné vyzářování zřetelně citelné pro každého, kdo vlastní tento do určité míry vyvinutý vnitřní duševní smysl. První myšlenkový postup zprostředkovává příjemný pocit, zatímco druhý je pocit'ován jako nepříjemný a u mnoha lidí může dokonce vyvolat i duševní bolest.

Toto se děje i při jiných myšlenkách, i když to zde není snad tak citelné. Když však stojí k dispozici každé myšlenky duchovní vyzářování, které je vnímatelné, musí to ve stejné míře platit i pro slova a činy, zrovna tak jako pro všechny formy a jevy. Jsou totiž materiálním výrazem myšlenek.

Kdo z nás už nebyl kdy přinucen mít se na pozoru před člověkem, který nám lichotil a hovořil k nám milými slovy, náš cit nám však prozrazoval něco jiného. Často je to tento cit, který rozezná zlé úmysly za smějící se přátelskou fasádou, i když by všechny ostatní rozumové argumenty mluvily jinak. Jiní by mohli dokonce referovat o tom, že při myšlenky podniknout něco určitého, pocítí značnou nevoli k tomuto úmyslu a nemálo lidí vděčí dokonce svým životem jen této skutečnosti, že tohoto pocitu uposlechli.

Jedna známá mi vyprávěla, že měla jednoho rána zcela nepříjemný pocit zrovna v tu dobu, kdy se její matka chystala do práce a sdělila jí, že tam dnes pojedou autem. Vycházejíc ze svého pocitu, prosila pak moje známá svou matku, aby autem nejezdila a nechala ho pro dnešek raději stát. Matka její radu uposlechla a jela drahou. Skutečně se udála toho rána autonehoda zrovna na cestě, kterou by matka jela a dokonce i hodina byla shodná.

Kurt Allgeier popisuje podobný zážitek známého insbruckého lékaře a léčitele dr. Leonarda Hochenegga:

„Den po výbuchu v Černobylu [...] chtěla podniknout paní Hocheneggová s dětmi výlet do hor. Její muž jí v tom však zcela rezolutně bránil. ‘Ne, dne s ne!’ Odporoval přímo zarputile. ‘Něco nebezpečného je ve vzduchu. Dnes nesmíme do hor, zůstaneme raději doma.’ Paní Hocheneggová znala svého muže dobře a věděla, že v tomto případě nemá smysl mu odporovat. Věděl asi víc. Den nato se dozvěděla to, co on věděl už den před tím, lépe řečeno cítil: z poškozeného reaktoru unikala radioaktivita.“

Mnoho lidí by mohlo vyprávět podobné zážitky. Zdá se, jakoby zde byl člověku skrze jeho pocit umožněn přístup k poznání, které přesahuje naučenou vědu a vnímavost vnějších smyslů a to v podstatné míře. Zvláště při jednání s jinými lidmi by měl člověk dbát na své pocity. Bruno Gröning nabádal k tomu, aby si člověk vnitřně kladl otázku: „sympatický nebo nesympatický?“. Přitom aby si všímal svých pocitů, aby se eventuálně vnitřně uzavřel a jednal s odpovídající pozorností. Zvláště lidé, kteří se nacházejí na cestě k uzdravení si musí dávat pozor, kým se obklopují a komu otvírají svá srdce. Bruno Gröning byl přesvědčen o tom, že byl tento cit dán člověku Bohem, nazýval ho také jako „opravdový lidský instinkt“, aby mu sloužil jako spolehlivý poradce na cestě k dobru a pravdě ve spletnosti životních dojmů a v rozpolcenosti lidských mínění a učení.

Jenou řekl:

„Člověk uklouzl tím, že ztratil ten pravý lidský instinkt, ne dnes, ne včera, ne, trvalo to celé generace a pozvolna došel člověk tak daleko, kde dnes je. Krátce řečeno, dnes je člověk tak daleko, že už dál ani nemůže.“

Bruno Gröning viděl v rozeznání tohoto pocitu v chaosu myšlenek a pocitů denního života a v jeho respektování nevyhnutelný předpoklad k návratu člověka k Bohu a ke zdraví. Kdo se naučí rozvinout v sobě tento smysl až k jeho původní srozumitelnosti uvědomělého vnímání, tomu bude umožněn přístup k jedné instanci v jeho nitru, která ho bude schopna osvobodit ze sevřenosti lidských mínění. Nebot' v lidských pocitech lpí mnohem víc, než jen smysl, který poskytuje nezvyklý náhled do pozadí jeho životních okolností. Člověk se může na tuto instanci obrátit a zažít, že se mu dostane odpovědi na jeho otázky. Zdá se, jakoby měl člověk skrze tento cit spojení k nějakému rádci a pomocníkovi, který však není z tohoto světa. Často přijde samo od sebe nějaké varování, nějaká ponuka, aniž bychom je vědomě vyhledávali. Bruno Gröning mluvil o vnitřním vůdci, o vedení Božím, které člověk vnímá pomocí tohoto citu. Byl toho názoru, že každý člověk má otevřenu možnost, stejným způsobem jako pociťuje Boží sílu

na svém těle, pocit'ovat také Boží vůli ke všem otázkám života. Každému čtenáři musí být zřejmé, jak obrovský význam má nejen v osobním životě člověka, ale i v životě celé společnosti vedení člověka k tak dokonalé schopnosti vnímání. Kolik bídy a utrpení vzniká jen z neschopnosti a chybějící ochoty lidí prosit pokorně vševědoucího o radu při mnohých závažných rozhodnutích.

K tomu Bruno Gröning:

„Člověk však, krátce řečeno, ztratil svůj pravý člověčí instinkt; nemůže být proto veden, nemůže být dálkově řízen. Pán Bůh ztratil své vedení, protože člověk na tom usilovně pracoval a říká: 'Jen si vytloukejte klín klínem!' Víím, že je mou povinností dát lidem na jejich cestu ponuku k přepnutí, aby tak našli znovu ten svůj lidský instinkt, aby byl v nich. [...] Já jsem se nenechal přeškolit. Jak je přeškoleno lidstvo. Takové množství knih! Takto se nemůže vše udržet. Jeden píše o nějakém tématu takto a ten druhý zase jinak. Co je správné? Žijeme v chaosu. My lidé bychom se měli učit od zvířat, musíme zpět, ale ne, abychom se stali zvířaty, nýbrž abychom našli svůj ztracený lidský instinkt.“

Většina lidí již není schopna porozumět a následovat tomuto jemnému dýchnutí, této tiché vnitřní pohnutce, která je chce láskyplně vést životem. Často chybí potřebná síla a víra, namnoze však jednoduše vůle být tomuto pocitu, tzn. sám sobě, tzn. Bohu, oddán. Většinou jsou mínění jiných lidí anebo sám rozum silnější, je dávana přednost zdánlivému míru před tím, zůstat věrný vlastnímu srdci.

R.W.Trine píše k tomu ve své knize: „V harmonii s nekonečnem“:

„Být sám sebou je to jediné, čeho jsi hoden, to jediné, co ti může činit zadostiučinění. 'Nemohla by to ale snad být přednostní politika, že se člověk nechá mnohdy ovládat svým okolím?' Jediná přednostní politika je pro tebe ta první a ta poslední a to je zůstat sám sebou.

‘Přede vším ostatním zůstaň věrný jen sám sobě:

Plyne z toho to, co plyne i ze střídání noci a dne,
tak proti nikomu nejednáš nesprávně.’ (Hamlet)

Jestliže se necháme vést jen Nejvyšším a náš život bude také řízen jen touto zásadou, nepostihne nás nikdy strach z veřejného mínění ani obavy z odsouzení ostatních a můžeme si být jisti, že Nejvyšší stojí na naší straně. Pokusíme-li se někdy zavděčit se jiným, stejně se nikdy nezavděčíme; oč víc se o to budeme snažit, o to větší nároky budou na nás kladeny. Vedení tvého života je věc, která se týká jen tebe a Boha a když se necháš z jiné strany ovlivnit a vnutit do určitých směrů, tak se nacházíš na špatné cestě.“

Mnoho lidí si plete pojmy a pod slovy být věrný sám sobě myslí na bezohledný egoismus. Uznání od lidí a ukojení osobní ješitnosti je jim důležitější než veškerá věrnost zákonům srdce.

Čím více však člověk spojuje své vědomí s egoistickými cíli, čím více se nechá ovlivňovat vnějšími přáními, o to více ztrácí spojení se svým nitrem. Všemmu a každému věnuje svou pozornost, moderní sdělovací prostředky mu přinášejí denně zpravodajství ze všech částí světa, jenom zprávy, které by měl skrze světlo Boží na svém těle pociťovat, zůstávají bez povšimnutí. Věnovat pozornost sám sobě, k tomu člověk nenachází čas, místo toho se honí lidé po desítky let za mrtvými cíli, aniž by se jednou jedinkrát zeptali svého srdce, má-li jejich činnost vůbec smysl. Množství myšlenek, kterým umožňují přístup, vzbuzuje podobné množství pocitů. Nepozorovaně vplouvají do stále větší a větší duševní nesvobody. Často musí teprve tělo učinit konec tomuto sebeničivému procesu, teprve bolest a choroba přimějí mnohé k tomu, aby zase začali hledat sami sebe.

Přece jen jsou ale lidé z velké části obětí všeobecné nevědomosti a od života vzdálené výchovy, většinou je již od dětství školen jen rozum a vnímání reality skrze vnější smysly. Naše školy a univerzity hustí člověka vnějším, mrtvým věděním místo toho, aby ho učily též nalézt vedení a vědění v sobě samém. Osobní citění je odsuzováno jako „chybná subjektivita“ a lidé jsou nuceni podřizovat svou víru „objektivitě“ technických pomůcek.

Vývoj, který odsoudil již přírodovědec a básník Johann Wolfgang von Goethe ve svém díle „Mravní zásady a odraz ve vědeckém učení“:

„Člověk je sám o sobě, pokud se nechá obsluhovat svými zdravými smysly, ten největší a nejpresnější fyzikální aparát, jaký kdy existoval; a právě největší zlo nové fyziky je to, že všechny experimenty byly od člověka odtrženy a příroda se poznává jen na základě umělých přístrojů. i přes tuto omezenost se pokouší dokazovat, čeho všeho je příroda schopna.“

Tento vývoj vedl ke stále větší duchovní nesamostatnosti lidí. Protože se vytratil vnitřní smysl člověka rozeznávat ve světle vyššího poznání pravdu od lži, dobré od špatného, správné od nesprávného, byli lidé ve velké míře ovlivnitelní míněním druhých a stali se na něm závislí. Odpovědi, které ve svém vlastním nitru nebyli schopni nalézt, hledali u druhých. Hodně se jich nechalo pod vlivem všeobecně akceptovaných veřejných názorů vtlačit do jednoho směru. Ověření pro dobré a špatné nevyrůstá dnes většinou z osobních pocitů, nýbrž z chování mas nebo jednotlivých skupin. Masy se zase nechávají manipulovat společenskými autoritami anebo různými médii.

Tak je připravována živná půda k rozšiřování mylných učení, které se snad mohou líbit rozumu a vnějším smyslům, vedou ale k nesprávným myšlenkovým a životním návykům a představují velké zábrany při přijímání životních sil. Následky těchto osudových procesů můžeme pozorovat nejen v ničení životního prostředí, nýbrž také v mnohých utrpeních, vyskytujících se na naší zemi.

V jednom projevu o tom mluvil Bruno Gröning takto:

„Také vy, milí přátelé, jste byli vedeni mylně. Nebyla vám řečena pravda [...]. Nemusíte věřit tomu, co říkám. [...] Povinnost, kterou máte: [...], že se sami na svém vlastním těle přesvědčíte. Důležité je však, že tomu budete věnovat i pozornost. Pak se dovíte pravdu, pak budete věřit. Pak nebudete žádní lehkověrci, pak budete přesvědčeni. Přesvědčte se, je to vaše povinnost! Já sám jsem hluboce přesvědčen. Nebo si myslíte, že mne můžete přesvědčit? Ne! Nepodléhám žádnému člověku. neposlouchal jsem ani své rodiče, co říkali, když jsem měl dělat to či ono. Když se mi nezdálo být správné, co po mně požadovali, řekl jsem: ‘Ne, to nedělám!’ Samozřejmě, že padaly políčky. Nevadí, já se ale bráním vždy, tehdy i dnes a budu to činit i nadále. Nedělám nikdy to, co chtějí lidé. [...] Nejsem přece poslušen člověku, já jsem poslušen Bohu. Víc nic. a k tomu chci přivést i vás, abyste se i vy stali poslušni Bohu, abyste se odvrátili od své lehkověrnosti, abyste nevěřili na kdejaký hokus pokus a abyste nikdy neupadli v pokušení.“

Pak pokračoval:

„Bůh, který je náš otec nám tolik dal. Vše jsme měli v sobě. Já to ještě v sobě mám, nenechal jsem se obrát o to vše přirozené, o to Boží. Proto nejsem poslušný nikomu, žádnému člověku. Ale Bůh to dal již každému dítěti do vínku [...]. Rodiče je však o to obrali a převychovali je. Nemyslete si, milí přátelé, že Bohu nepůsobí bolest to, že člověk připravil vše živé o vůli, kterou on mu dal. Ale Bůh nechce žádného živého připravit o jeho vůli. Rodiče to však udělali, vaši rodiče to také na vás udělali, vy jste to přejali, poslušni člověku. Předali jste to znovu vašim dětem a vaše děti to předají svým dětem a tak to jde dále od generace ke generaci. Kdy to vezme konce? Kdy se konečně skončí všechna ta bída a utrpení? Kdy se zmenší množství nemocí? Kdy nastane konečně stop? Tak, milí přátelé, tak je člověk zvyklý, ale ne, člověk se musí jednou vzdát svých zvyklostí, musí se obrátit a musí se konečně stát tím a dělat to, jak to určil Bůh, nic jiného. Musí se stát poslušným Boha. Musí se dostat do vedení Božího, bez toho není života.“

Jak má ale člověk v běžném denním životě toto vnitřní Boží vedení učinit dosažitelným? Nejdůležitější zde je, nechovat se v žádném případě dogmaticky nebo tomu podobně, jak tomu bylo, když člověk dopřával sluchu mínění druhých nebo rozumu, zaslepeně nevěnovat důvěru ani dostavivším se pocitům. Zrovna

tak málo vhodné je chtít klást na stejnou duchovní rovinu egoistické představy s údajným poznáním a chtít tyto takto obhajovat anebo uvolňovat nekriticky ve svém nitru prostor nízkým citům a to vše pod pokryteckým tvrzením nutnosti rozvoje osobnosti. Kdo pod tímto rozumí být věren sám sobě, kdo míní, že tímto způsobem je poslušný vyšší instanci, nepochopil vůbec oč jde, když Bruno Gröning o tom hovořil, že se člověk má stát „poslušným Bohu“. Ne bez příčiny nabádal opakovaně každého, kdo chtěl cestou duše kráčet, aby se stále a znovu přesvědčoval. i toho, který pak tímto způsobem dosáhl vyléčení a skrze starostlivé přezkoumání se mu dostalo také poznání pravdy těchto zákonů života, na které Bruno Gröning poukazyval, i toho pak upomínal, aby se znovu přesvědčil. Život nabízí velké množství možností, jakými se dají v těch nejrozličnějších situacích všechny tyto nadřazené zákonitosti přezkoumat.

Stejně tak je i cesta k opravdovému citu, k neomylnému vnímání Boží vůle cestou kritického zkoumání a nešetrné upřímnosti k sobě samému. Kdo již poznal „hlas svého srdce“, mohl zřejmě zjistit, že tento hlas není vždy v souladu s osobními přáními, někdy jim dokonce odporuje.

Dr. Hochenegg by se byl jistě v již výše uvedeném příkladu na horskou túru velmi těšil, přece jenom ale ho dlouholeté zkušenosti s „hlasem jeho srdce“ přiměly k tomu, aby odporoval rozumovým argumentům svým i své paní a zůstal věrný svému pocitu.

Čím víc je člověk schopen se vnitřně od své vlastní vůle oprostít, o to výrazněji může pociťovat vůli Boží. Kdo si ale ve svém nehlubším nitru přece jen přeje sledovat vlastní krátkozraké představy a přání, ten přijde brzy na to, že bude pociťovat jen to, co pociťovat chce. Dokud člověk není ochoten ohnout se a podřídit svou vlastní vůli vůli nejvyšší, bude se z nedostatku svého rozumového vědění přičít stále znovu a znovu vyššímu zákonu a bude tak přinášet sobě a ostatním jen strast. Takový pak musí, jak Bruno Gröning řekl, „vytloukat klín klínem“ tak dlouho, až na to přijde, že takto nemůže dál. Kdo je ale už tak daleko a jde tou druhou cestou, brzy rozpozná, že duchu nejvyššímu jsou otevřeny souvislosti a možnosti, které se zdají ohraničenému lidskému rozumu nepochopitelné.

Na mou prosbu vylíčit mně zkušenosti k tomuto tématu mi napsala Birgit Häuslerová (29) z R.:

„Moje pozornost na toto téma - poslušnost Bohu či lidem - byla vzbuzena jedním projevem Bruna Gröninga. Samozřejmě jsem se okamžitě odklonila od toho druhého, být poslušna člověku. Zároveň jsem se však sebekriticky ptala, jak budu tedy zvládat všechny mé všední starosti. Měla-li jsem kdy nějaký problém, zvažovala jsem všechna pro a proti, abych se dostala k nějakému závěru. Mluvila jsem pak

o tom ještě s několika jinými osobami, jejichž rady mne často ovlivnily. Dnes vím, že takový postup není sice v zásadě špatný, že jsem však v tom množství rad a zčásti si odporujících názorů zapomněla na tu důležitou instanci v mém nitru, která by měla být určující pro tak důležitá rozhodnutí. Zapomněla jsem na prosbu k tomu, který ví mnohem víc než já a víc, než se mohu v nekonečných diskusích dovědět.

Ale jak mohu v sobě postřehnout tento „Boží hlas“? Jak se mám stát poslušnou Boha?

Skrze pravidelné přijímání Heilstromu se mi dařilo stále více tento vnitřní hlas mým citem zachytit. Pozorovala jsem, že ani to nejstřízlivější rozumové zvažování mi nemohlo dát správnou a jasnou odpověď, kterou jsem hledala, ale skrze mé prosebné Einstellen a vypuštění všech myšlenek jsem zažila, jak mi ‘vnitřní’, často velmi tichý hlas tuto odpověď sděluje, a že byla správná, ukázalo se vždy poté.

Toho času jsem skládala maturitní zkoušky. Protože jsem se z nedostatku času nestihla naučit celou látku potřebnou k závěrečným písemným zkouškám, otevřela jsem se Heilstromu s prosbou, abych se směla dovědět, která témata budou zkoušena. Přišly mi myšlenky na určité okruhy, které jsem si pak nastudovala. a skutečně se točily otázky mých zkoušek kolem té látky, kterou jsem se naučila.

Při ústních zkouškách jsem dostala otázky z jednoho pro mne neznámého tematického okruhu. Okamžitě jsem se einstellen na příjem Boží síly a po krátké chvíli jsem byla schopna i přes neznalost dát správné odpovědi. Ústní zkoušku jsem složila dokonce jako nejlepší.

To mi bylo dostatečným důkazem toho, že v protikladu k hlasu rozumu je vnitřní hlas vševědoucí a proto stavím nyní jenom na něm.

Tyto a jiné podobné zkušenosti způsobily, že jsem důvěřovala stále silněji svému vnitřnímu hlasu. Když jsem měla opět před jednou zkouškou, myslela jsem si: ‘Proč bych se měla všechno učit.’ Vybrala jsem si některá témata, na která jsem se připravila. Pod mým vypracovaným zkouškovým tématem stálo ‘nedostatečné’. Nejdříve jsem byla zlá na Bruna Gröninga a také zklamaná z ‘Božího hlasu’, který mi tuto známku nadrobil, později jsem šla přece jenom do sebe a poznala jsem svou chybu: ‘Ne vyžadovat, nýbrž dosahovat’ (citát Bruna Gröninga). Pyšné myšlenky brání vztahu k vnitřnímu vedení.

Ale také při zkouškách v mém dalším studiu jsem poznala, že pokorné Einstellen na Boží sílu může být velkou pomocí. Knihy a poradače plné vědy stály přede mnou a znovu jsem mohla díky Einstellen zachytit, na která témata se mám připravit. Tak jsem s minimálním učebním nasazením přišla ke všem svým diplomům.

Chtěla bych však zdůraznit, že cesta zpět k citu, která vede k rozeznání vnitřního hlasu a která směřuje člověka k dobru, nemá nic společného s mámením smyslů nebo s chutí žít jen podle svých pocitů a tyto jen rozvíjet. Je to však do nitra obrácený zápas, prosba o Boží vedení, o poznání. Při tom mi bylo učení Bruna Gröninga velkou pomocí.”

Jiné zprávy svědčí o pomoci, poskytnuté prostřednictvím citu vnitřního vedení v povolání a v partnerství. Jak by to bylo cenné pro velkou většinu lidí, kdyby při volbě svého povolání nebo svého životního partnera šli do sebe a prosili ve vsí vážnosti Boha ve svém srdci o jasnou odpověď. Často rozhoduje jen vnější dojem, krátké opojení smyslů nebo rozumu, mnohdy i zvyk a strach stát sám při sobě. Kolik žalu by mohlo být lidem takto ušetřeno! Na mne osobně učinilo velký dojem to, že se skrze učení Bruna Gröninga mnoho lidí osvobodilo od trýznivé nerozhodnosti a ze svých nových zkušeností se svými pocity našli znovu tu osvobozující vnitřní jistotu. Tím, že jsou schopni vědomě prožívat ve svém nitru Boží vedení, našli znova své sebevědomí. z osobních rozhovorů jsem se dovídal, že se vytratila i zahanbující podřízenost vůči výše postaveným osobnostem či lékařům a na její místo se dostavilo pevné vědomí vlastní zodpovědnosti za své tělo a za svůj život.

Tito lidé posadili Boha ve svém srdci znova na trůn, který byl dříve obsazen vírou ve vědu, rozum a lidská mínění.

Známý psychoanalytik C. G. Jung mluvil již o vnitřním hlasu, o vnitřním zákonu, který má člověk respektovat, jestliže si přeje naplněný, šťastný život. Viděl v něm základní předpoklad pro rozvoj osobnosti člověka:

„Kdo má svůj cíl, slyší vnitřní hlas, má jistotu.“

Čím víc se člověk utápí v mase a konvencích, tím slabší se stává podle Junga jeho vnitřní hlas. Tento kulturně znetvořený člověk je většinou zcela neschopný spojit se s tímto vnitřním vedením a rozeznat tak jeho poselství. Podtrhuje to tragika mnoha osudů:

„Do té míry, do jaké člověk není schopen zůstat věrný svému vlastnímu zákonu, [...] do té míry propásl také smysl svého života.“

Učení Bruna Gröninga - cesta k Bohu?

Bruno Gröning řekl v jednom projevu:

„Co vaši předchůdci pokazili, to můžete vy dnes napravit. Mnozí byli ze své cesty svedeni, most vedoucí k Bohu byl za takovým odpadlým člověkem zborcen a člověk se dnes nachází na cestě zmatku. Neví už, co je dobré a co špatné [...]. z toho důvodu stojím dnes především před chudými, nemocnými lidmi jako jejich průvodce, který přivede člověka zase na tu pravou, Boží cestu zpátky.“

Při mých výzkumech jsem narážel stále znovu a znovu na lidi, kteří mi mohli dosvědčit, že díky učení Bruna Gröninga a díky pravidelnému přijímání Heilstromu se dostali k víře nebo si ji podstatně prohloubili.

Jiní líčili, že se v nich „rozsvítilo“ a oni pojali tolik síly, že byli schopni z vlastního podnětu změnit svůj život. Manfred B., ředitel jedné školy v K., sepsal na mou prosbu všechno to, co díky učení Bruna Gröninga prožil.

Zde je jeho zpráva:

„Od února 1990 jsem se mohl na vlastní kůži přesvědčovat o tom, že člověk se učení Bruna Gröninga stává svobodným a šťastným a jestliže je člověk ochoten otevřít mu svou duši a jednat podle životních zásad Bruna Gröninga, vrací mu zpět zdraví jak na těle, tak na duši. Výpovědi Bruna Gröninga daly mé víře - jsem katolický křesťan - novou dimenzi. Má důvěra v Boha, víra v jeho všemohoucnost a působení ducha svatého v mém těle dostala v mém životě větší hloubku.“

Také obě moje děti, jedenáct a dvanáct let staré, získaly skrze pravidelnou účast na dětských hodinách společenství takové duchovní znalosti, jaké jsou pro děti jejich věku neobvyklé, zrovna tak, jako je neobvyklá tak přesvědčivá víra v Boha jako největšího z lékařů. Moje děti se naučily plnit všechny své úkoly s důvěrou v sebe sama. Modlitba (Einstellen) se stala v jejich životě velmi důležitým faktorem, což je značně potěšitelné.

V mé činnosti ředitele základní školy jsem měl na základě práce s dětmi možnost dovídat se, jak málo místa zaujímá ve většině rodin zabývání se duševnem. Při tak silném materialistickém zaměření hraje Bůh - jestli vůbec - jenom podřízenou roli. Pro mne bylo vše, co jsem se v kruhu přátel Bruna Gröninga dověděl, velkou pomocí.“

Veškerý nátlak a jakákoliv dogmatika byly Brunu Gröningovi zcela cizí. Nejvyšší hodnotu pro něho představovala svobodná vůle člověka. Předával svým posluchačům to, co sám ze svých zkušeností a ze svých osobních zážitků jako

pravdivé poznal. Zrovna tak si přál, aby lidé, kteří jeho slovům věřili, si taky jejich pravdivost prověřovali.

Rolf Z. (35) z G. mi napsal na mou žádost odpověď, kterou zaujal toto stanovisko, týkající se léčivých proudů:

„Bruno Gröning je pro mne člověk, který mi otevřel cestu, na které jsem zažil Boha. Jako ateista stojící velice blízko marxismu jsem byl zvyklý kriticky přezkoumávat veškeré jevy, se kterými jsem byl konfrontován. Existenci Boha jsem však nemohl akceptovat, poněvadž se vymykala všem možnostem dokazatelnosti. Žádný duchovní nebo teolog mne nemohl pohnout k tomu, abych uvěřil, že by měl Bůh být něco víc než pouhá myšlenková konstrukce sloužící k tomu, aby věřícím poskytoval určitou psychickou stabilitu tím, že jim vyjeví nějaký vyšší smysl života. Teprve po prvních zkušenostech s Heilstromem zprostředkovaným mi Brunem Gröningem jsem začal uvažovat jinak. Obzvláště nápomocné mi byly jeho připomínky, aby člověk nikdy neuvázl v lehkověrnosti, nýbrž aby se vždy o jeho slovech přesvědčil. Možnost přesvědčit se je dána skrze se Einstellen na příjem Heilstromu. Praktické zkušenosti se nedají teoreticky navodit, ty se prožívají.“

Zvláště mladiství mi často referují o tom, že se byli schopni skrze učení Bruna Gröninga vysvobodit z vlastních pout bez toho, aby je k tomu někdo ponoukal, že byli schopni dojít k hlubokému poznání duchovního významu mnoha morálních hodnot, které jim byly dříve zapovězeny. Často jsem slyšel, že skrze se Einstellen na Heilstrom zmizely závislosti na drogách, alkoholu apod. a lidí, kteří sociálně upadli, se zmocnila znova síla a vnitřní potřeba k samostatné práci a jako skrze nějaké šťastné řízení práci i našli. Jiní mladiství pocítili poprvé po letech touhu založit rodinu, což pro ně bylo dříve zcela nemyslitelné. Zvláště příznačné pro vnitřní přeměnu je - i u mladých - ta skutečnost, že se vždy mluví o nově vzniklé, hluboké religiozitě.

Hans Georg Leindecker z K. píše:

„V roce 1984 jsem přišel do společnosti Bruna Gröninga jako ateista, měl jsem astma, sennou rýmu a depresivní strach z budoucnosti a ze života. k tomu se družil ještě relativně vysoký konzum pití kávy a alkoholu, jakož i příležitostná konzumace drog. Můj veškerý životní pocit se odrážel v obrazech, které jsem maloval. Upřednostňoval jsem v té době tmavé, těžkopádné, ale i agresivní barvy.

Krátce po uvedení do učení Bruna Gröninga zmizelo astma a senná rýma. Tím mi bylo pomoheno, abych znovu našel cestu víry k Bohu.

Protože jsem člověk velmi svobodmilovný, byl jsem velmi šťastný, že jsem se tu nemusel držet žádných svazujících pravidel. Přesto se můj život počal pomalu měnit. Tato změna však přicházela zevnitř, tzn. ve společenství (kroužek přátel vyléčených a pomoc hledajících lidí, kteří se bez jakýchkoliv pout, která jsou typická pro spolky, scházejí, aby společně přijímali Boží proudění, viz kap. 8) jsem se naučil dbát na řeč svého těla a svých pocitů. v průběhu dalších časových úseků jsem pozoroval stále slábnoucí chuť na kávu, alkohol a drogy, až jsem jejich konzum zastavil úplně. v pozitivní se změnil také můj názor na manželství, rodinu a děti, dříve jsem byl zásadně proti těmto institucím. Dnes jsem prost těchto předsudků a jsem šťastným otcem rodiny. Můj životní pocit, zprvu nejasný a spíše negativní, se pomalu ale jistě změnil na šťastný, životu přitakávající. Změnily se samozřejmě i mé obrazy, používám teď převážně světlé a radostné motivy a barvy.

Všechny tyto proměny nastaly jen proto, protože jsem se učil pozorovat své tělo a své pocity a protože skrze Boží sílu bylo zlo přinuceno z mého nitra zmizet.“

Pana Leindeckera jsem poznal osobně. Jeho vnitřní rozvoj je od doby, co přišel do kontaktu s učením Bruna Gröninga, možno pozorovat v jeho obrazech.

Thomas Eich (26) z W. hrál rockovou hudbu v jedné kapele ještě před tím, než slyšel o Brunu Gröningovi a byl nadšeným fanouškem tvrdého rocku a stylu heavy metal.

Sám mi popsal své dřívější vystupování:

„Navenek jsem byl vždy cool, ledově chladný a nepřibližitelný. Byl jsem člověk, který za vnější fasádou cool rockera skrývá svůj nedostatek sebevědomí, který si nic netroufá, což ovšem nesměl nikdo postřehnout, navenek síla, uvnitř slaboch. Byl jsem nakloněn duchu doby a užíval jsem si všech moderních neřestí, silně jsem kouřil, pil velká množství alkoholu a hrál přes míru na automatech. Byl jsem velmi mlčenlivý, jediné mé poznámky byly pronášeny formou sarkasmu, ironie, zesměšňování, obtěžování atd. Uvědomoval jsem si stále více, že mnohé v mém životě nebylo správné, neměl jsem však sílu bránit se proti tomu.

Když jsem se pak dověděl o Brunu Gröningovi, bral jsem to spíše skepticky. Přece ale ještě než jsem se mohl rozhodnout, jestli se do tohoto učení nechám uvést, začal jsem pociťovat, že se den ze dne vytrácí moje chuť ke kouření a k pití alkoholu. Po uvedení (zde mu bylo ukázáno, jak může do sebe přijmout Heilstrom, viz kap. 8) jsem zažil, jak se můj život změnil tak, jak jsem si to již drahnou dobu přál, ale nikdy nezvládl. Učení Bruna Gröninga mi umožnilo dozvědět se a zažít, že existuje Boží síla a skrze příjem Heilstromu se i já stávám dosti silným k tomu, abych si svůj život zařídil.“

Poznenáhlu se Thomas Eich osvobozoval od svých strastiplných vlastností. Dnes pocítuje předtím mu zcela neznámy pocit vnitřního klidu, našel zpět své sebevědomí. Dnes má také, což bylo dříve pro něj absolutně nemyslitelné, svou rodinu a je otcem tří dětí. Nepije žádný alkohol ani nekouří. Peněžní automaty ztratily nad ním veškerou moc. Našel sílu obrátit svá slova v dobro. Dostalo se mu i tělesného vyléčení. Po deset let musel nosit brýle o síle +3,5 dioptrií na obou očích. Nějaký čas poté, co začal přijímat Heilstrom, se dostavilo vyléčení. Dnes nepotřebuje žádné brýle. Nejdůležitější však pro něho bylo, že našel víru v Boha:

„Nikdy předtím jsem si nedokázal představit, že by člověk mohl tohoto nepochopitelného, zdánlivě tak vzdáleného ducha do té míry bezprostředně a obšťastňujícím způsobem sám na sobě zažít, jak mi to bylo umožněno skrze učení Bruna Gröninga a skrze příjem Heilstromu. Kdyby mi dříve někdo něco takového vyprávěl, měl bych pro něj jen hanlivý posměšek. Dnes je ale všechno jiné. Cítím Boha jako láskyplného a milujícího otce. On je zkrátka jen světlo a láska. To nemůže člověk vůbec vyjádřit slovy, to musí každý prožít sám. Jsem z celého svého srdce vděčný Brunu Gröningovi, že jsem se jeho prostřednictvím nejen uzdravil, nýbrž že jsem nabyl i živého spojení se světlem nejvyšším.“

Shrnutí

Na tomto místě bych rád shrnul všechno to, co bylo doposud řečeno:

Zásady učení Bruna Gröninga se dají vyjádřit krátce v jeho následujících slovech:

„Smím pomoci najít člověku jeho cestu k dobru. Jeho rozhodnutí mu však nesmím ani vzít, ani ho nemohu k dobru nutit. Každý musí najít svou cestu sám.“

Bruno Gröning ukazoval pomoc hledajícím osobám, jakým způsobem mohou do svého nitra přijímat univerzální léčivou sílu. Činit to však musí každý sám. Vysvětloval zákony duše a moc myšlenek, varoval důrazně před jakoukoliv negativní myšlenkou a přiváděl své posluchače k pozorování svého těla a svých pocitů, aby se naučili rozlišovat povahu myšlenek. Úkolem každého jednotlivce však bylo přeměnit všechny rady Bruna Gröninga v činy.

Řekl:

„Musíte sledovat jen to dobré. Musíte sledovat, tzn. dobré musíte následovat, to máme za úkol všichni, k tomu jsme souzeni. To musíme činit! Toto je si každý

sám sobě dlužen. a když toho není někdo poslušen: Komu není rady, tomu není pomoci.“

Záleží to jen a jen na každém člověku samotném, aby se obrátil, anebo tomu přinejmenším chtěl. Teprve pak je schopen přijímat zprostředkováním Bruna Gröninga do svého nitra Boží sílu. z toho pak v něm vyrostle síla, která tento jeho obrat k Bohu přemění v činy a pomůže mu zbavit se všech nedobrých a škodlivých myšlenek. Dostavivší se Regelungen osvobodí tělo a duši od všeho negativního, co se v jeho těle a duši díky těmto myšlenkám usadilo a způsobilo všemožné poruchy, jak Bruno Gröning nazýval nemoci. Jestliže je léčení úspěšné, je učiněn první krok. Vyléčený člověk má dále dbát na svůj myšlenkový život, aby jeho vyléčení bylo trvalé. Přitom musí být vzato v úvahu, že takové léčení není v žádném případě nějakým mechanickým procesem, že člověk není dále oproštěn od toho, aby prosil Boha o osvobození od následků negativních sil na svém těle a duši. Vyléčení zůstává v náhledu Bruna Gröninga konec konců vždy jenom aktem milosti Boží.

Člověk, jednající podle učení Bruna Gröninga, dosáhne však nejen vyléčení, nýbrž mu bude poskytnuta i jiná pomoc. Může se na svém vlastním těle a i na svém vlastním životě sám přesvědčit o všemohoucnosti Boha. Víra v dobro a víra v Boha v něm pak nabývá stále větších rozměrů. Protože přijímá do sebe jen dobro, naplňují ho ve stále větší míře pocity míru, radosti, lásky a spokojenosti. Strach a neklid, plody negativního myšlení, to vše se mu vyhýbá. Dochází k rozvoji a posile těla i duše.

Bruno Gröning:

„Duševně posilněn znamená, že člověk je schopen vnímat znovu přes svou duši, která mu byla do těla vložena Bohem, aby mohl skrze ni přijímat vysílání Boží.“

Tělo a cit ukazují stále zřetelněji na dobro a zlo a člověk se učí uzavírat se před negativními myšlenkami a pocity. Počíná se vnitřní cesta a pomalu ale jistě si dotyčný začíná být vědom toho, proč zde na této zemi žije. Rozpoznává, že jde o mnohem víc, než o uspokojování potřeb těla. Ukazuje se stále zřetelněji, co člověk prostřednictvím svých myšlenek a především prostřednictvím svých rozhodnutí a svého jednání drží ve svých rukou. Ohraničená míra sebevědomí všedního člověka odpadá, dotyčný se cítí jako člověk stojící ve středu dění kosmických rozsahů. Jeho duch se začíná probouzet.

Dobro a zlo - posvátný boj v duši člověka

Z předcházejících výkladů je v dostatečné míře patrné, že myšlenky jsou působivé duševní síly. Jenže skutečností je, že existuje velký počet různých myšlenek. Při přesnějším pozorování jejich specifických účinků na člověka je můžeme rozlišovat na myšlenky s vlivem rozvíjejícím a na myšlenky s vlivem oslabujícím. z tohoto důvodu hovoříme o pozitivních a negativních myšlenkách.

Dokazatelné jsou souvislosti mezi negativními myšlenkami a následujícím onemocněním člověka. Zrovna tak se může hovořit o léčebném efektu při myšlenkách pozitivních.

Proč však působí negativní myšlenka na člověka škodlivě a proč působí pozitivní myšlenka v opačném smyslu? Toto dění musí nastat následkem duchovní síly, která je obsahem všech myšlenek. Považují proto za smysluplné zabývat se následovně pozitivními, oživujícími duchovními silami a na druhé straně duchovními silami negativními, život ochromujícími a ničivými.

Neobhájitelné jsou představy mnoha vědeckých pracovníků, kteří nevidí v myšlenkách nic víc, než následek elektrochemických procesů v mozku člověka. Tomu odporuje jasně prokázaná skutečnost, že myšlenky mohou být od člověka ke člověku vysílány a to za podmínek, které odporují všem zákonitostem nám známých vyzářování (viz kap. 4).

Ten, kdo měl možnost pozorovat změny lidského těla před a ihned po smrti, se utvrdí ve své dřívější předtuše, že je člověk něco víc než jenom tělo. u člověka se dostaví velmi silný pocit, jakoby se smrtí od lidského těla něco odpojilo, něco, co ho dříve činilo bytostí. Pozůstalé tělo na nás dělá spíše dojem, jako by to byla nějaká schránka, od které se v důsledku smrti odtrhlo něco vyššího.

Jestliže chceme přijít blíže k podstatě lidského bytí, je bezpodmínečně nutné, abychom přijali do svého vědomí ještě jednu rovinu a to tu, která je nositelem myšlenek, života, pocitů a je tak vlastně nositelem samotného lidského bytí.

Bruno Gröning to viděl takto:

„Člověk je duch, má duši a pro tento život na zemi se zabydlil v lidském těle.“

Bruno Gröning viděl v těle nástroj, který člověku umožňuje působit v materiálním světě. Tento nástroj je dar Boží, potřebuje však spojení s duší a s duchem, aby mohla vzniknout vnější lidská podoba. Při smrti se člověk od svého nástroje odloučí. Připraven o svou formující a oživující sílu se tento nástroj velmi rychle rozpadne na jednotlivé součástky.

Ve smrti se vyjeví zcela zřetelně a jasně tato obrovská závislost těla na duchu a duši, jejichž odchod má za následek tělesný rozpad. Stejným způsobem je možno pozorovat tento poměr závislosti během života v působení pozitivních a negativních myšlenek na tělo.

Odkud přicházejí myšlenky, které jsou očividně nabitý rozdílnými silami a které tak mohou člověku sloužit nebo mu škodit? Jsou odvozeny z jeho vlastního ducha, tzn. vytváří si je lidský duch sám nebo jsou mu přiváděny z nějakého vyššího pramene?

Zaměříme se k tomuto účelu blíže na působení myšlenek v člověku. Při bedlivém pozorování je nápadné, že negativní stejně jako pozitivní myšlenky vykazují zcela určité charakteristiky, které připomínají charakterové vlastnosti protikladných bytostí.

Negativní myšlenky napadají často vpravdě bouřlivě mysl člověka a trýzní ho nejrozmanitějšími obrazy zkázy, jakoby chtěly přinutit duši, aby jim povolila přístup, čímž by ji naplnily strachem, starostmi nebo nenávisť apod.

V normálním případě nejsou takové myšlenky člověkem vědomě přitahovány. Přijdou a jsou jednoduše tady a ve svém obsahu stojí často v protikladu k vlastním cílům a přáním, zmaří mnohdy veškeré osobní štěstí. Nejednou můžeme pozorovat dokonce i jejich plánovité řízení zaměřené cílevědomě na maření lidských vztahů, důvěry a lásky skrze myšlenky a pocity závisti, žárlivosti, hněvu, moci nebo chamtivosti.

Kdo by už chtěl takové myšlenky v sobě chovat? Přesto přicházejí v hojném počtu a podá-li jim člověk prst, uchopí hned celou ruku a těší se očividně z duševní nouze trýzněného. v některých lidech se stanou do takové míry mocnými, že je oberou o jejich veškerou schopnost samostatného rozhodování, zničí jejich osobnost a celý jejich duševní život a nechají na sebe vázat všechny jejich zbylé síly. Takový jev označujeme za mánií.

Zcela jinak se naopak jeví myšlenky pozitivní. Tyto se lidské mysli nevtírají násilím, podobají se spíše jemnému nádechu, vztažené pomocné ruce. Způsobují osvobozující, blažený pocit, respektují svobodnou vůli a člověk se musí snažit udržet si je, jinak hrozí nebezpečí, že se od jeho mysli odvrátí.

Tyto myšlenky naplňují člověka vnitřní láskou, věnují mu i v největší nouzi neočekávaný klid a dávají odpovědi a řešení, která by hledající duše nebyla schopna najít sama od sebe.

Mnozí pak mluví o vnuknutí, jiní to nazývají intuicí, je to jev, o kterém by mohl vyprávět každý z nás, např. když se zamotané případy rozuzlí ve spánku, pomocí

snu, který je schopen poskytnout žádoucí řešení. Žádoucí vědomost, dlouho chybějící poznatek je najednou člověku v jeho vědomí lehce přístupný, dostavil se z pramene, který mu však zůstává utajen.

Kurt Allgeier píše ve své knize „Zázrační lékaři“:

„Mnozí vědci, technici, ale i umělci a spisovatelé skutečně přiznávají, že je řešení mnoha problémů, se kterými se tolik potýkali, napadla ve snu anebo k nim v určitém stavu bdění doslova přiletěla. a nezdá se, že se nějaký vynález nebo nějaký vědecký poznatek objeví současně na různých místech světa.

Již Sokrates poučoval:

‘Přišel jsem na to, že básníci netvoří svá díla díky své moudrosti, nýbrž díky přírodnímu násilí a inspiraci, tak jako předvídači a vědmy, kteří říkají mnohdy pěkné věci, ale sami nerozumí tomu, co vyřklí’.

Johann Wolfgang von Goethe přiznal:

‘Psal jsem svá díla jako nějaký náměsíčný. Verše dělají mne, ne já je.’

Wolfgang Amadeus Mozart vyprávěl:

‘Slyším v mé fantazii části své hudby ne po sobě, nýbrž vše najednou. Nemohu ani popsat, co je to za radost. Když se mi daří dobře, když jedu v nějakém voze nebo když se procházím, nebo v noci, když nemohu spát, začínají se ke mně slétat myšlenky. Odkud anebo jak se ke mně dostaly, je víc, než mohu říci.’

Nemělo by snad vůbec smysl hledat původ myšlenek ve vědomí člověka. Goethe a Mozart ‘obdrželi’ velké množství svých ohromujících inspirací do rovin rozumu bez většího uvažování. Měli očividně přístup k určitému vědění, které představovalo více než jenom nějakou sumu jejich osobních zkušeností. Nezávisle na sobě vyjadřovali oba přesvědčení, že jejich dílo nepochází z nich samotných.

Pozorované souvislosti se stanou teprve tehdy srozumitelnými, když začneme hledat původ myšlenek „zvenčí“, tzn. mimo lidskou duši. Stejným způsobem, jako je možný dokazatelný přenos myšlenek z člověka na člověka, si můžeme představit i přenosy myšlenek z vyšších rovin bytí, které pak bývají pocíťovány jako ponuky.

Myšlenky jsou ale vždy odvozeny od ducha. Na základě této skutečnosti je nutno připustit existenci takového ducha, který ze sebe myšlenky vytváří, existenci pramene, jehož myšlenky, jehož moudrost jsou člověku přístupny a které dalece přesahují přes jeho osobní poznání a vědění.

Bruno Gröningovi byly tyto souvislosti známy a chtěl je také zprostředkovat jednoduchými slovy svým posluchačům, chtěl jim je učinit srozumitelné a důvěrné. Vysvětloval je tak, že člověk není schopen sám od sebe vytvářet myšlenky, je schopen jediné myšlenky přijímat a to skrze svou vůli. Myšlenky jsou člověku vysílány, on je jejich příjemce, ale zároveň i jejich vysílatel. Protože i on může přijaté myšlenky (pře)myslet a podle libosti vysílat dále. Člověk je schopen skrze síly, které má k dispozici, myšlenky nejen přijímat, nýbrž je může formovat do slov, může je napsat nebo přeměnit v nějaké jiné tělesné jednání.

Goethovy básně se dostanou v podobě mluvených nebo napsaných slov k jiným lidem, budou jimi přijaty a znovu přeměněny ve slova nebo se stanou pohnutkou pro nějaký viditelný vnější čin. Každý věří, že tyto obdivuhodné verše či neobyčejně krásná hudba jsou od Goetha či Mozarta a ani přitom netuší, že tito sami přiznávají, že jejich díla pocházejí z neznámých pramenů.

V alegorickém smyslu se nám zřetelně jeví i pozadí lidského myšlení v německé řeči skrze její typické jazykové obraty jako jsou např.: „Přišla mi myšlenka“ nebo „popřemýšlím o tom“.

Na tomto místě musí být přitom ještě podotknuto, že to není v žádném případě hra náhody, kdo určité vyšší myšlenky přijme a kdo ne. Lidská díla vysoké umělecké hodnoty potřebují sice vedoucí impulsy z Božího myšlenkového světa, ale stejně tak potřebují odpovídající lidský charakter, který je dokáže zachytit a propůjčí jim pak podle své povahy i svůj výraz. Člověk není loutka v rukou Boha, člověk zrcadlí svým vlastním charakterem Božské světlo a odráží ho do materiálního světa.

Jestliže můžeme nyní vycházet z toho, že jsou myšlenky člověku vysílány z vyššího pramene, bylo by potřeba dovědět se o povaze těchto pramenů ještě více.

Bruno Gröning se dostal ke svým poznatkům bez studia na vysoké škole, jeho hluboká religiozita mu zprostředkovala přístup k duchovním oblastem lidského bytí.

Byl přesvědčen o tom, že člověk stojí mezi dvěma mocnostmi. Na jedné straně je Bůh, pramen všeho dobra a původce života, na druhé straně je duchovní protipól Boha „zlo“ nebo také satan. Bůh jako vrchol všech dobrých mocností zrovna tak jako „ten zlý“ jakožto vrchol všech negativních mocí jsou konkrétní bytosti, přiznává Bruno Gröning nekompromisně. Vývoj lidstva se děje na poli napětí mezi těmito odporujícími si duchovními silami, přičemž jak se ještě později ukáže, zlo i přes svůj opačný záměr přece jen slouží cílům Boha.

Všechny dobré myšlenky a pocity vycházejí z Božího myšlenkového světa, tzn. mají původ v Bohu. Bůh vysílá své myšlenky k člověku v nepřetržitém proudu. Stejným způsobem působí na lidského ducha i odpůrce Boha. Jako duchovní bytosti zůstávají však tělesným smyslům člověka nepostřehnutelné. Řeč ducha jsou myšlenky a tyto si člověk v sobě uvědomuje, aniž by mohl v normálním případě postřehnout jejich původ.

Bruno Gröning řekl v jednom projevu:

„Bůh stvořil člověka pěkného, dobrého a zdravého. Takového ho chce i mít. Původně byli lidé zcela ve spojení s Bohem, panovala jen láska, harmonie a zdraví, vše bylo jednotné. Jakmile však začal člověk reagovat na zlý hlas, který k němu hovořil zvenčí a také podle jeho pokynů jednal, roztrhlo se toto spojení a od té doby stojí Bůh tu a tam zase stojí člověk. Mezi Bohem a člověkem se vytvořila velká propast. Neexistuje zde žádné spojení. Člověk, který je vázán jen sám na sebe, může být pobožný a může se modlit jak chce, bude na své životní cestě přece jen tvrdě napaden zlem a stažen jím do hlubin. Došli jste na své cestě životem až tam, dolů. Prožíváte neštěstí, bolest, nevyléčitelné strasti. Říkám vám, nespíchejte ještě hlouběji, vyzývám vás k velkému obratu na této vaší cestě! Přijďte sem nahoru, přes propast vám postavím most! Přejděte z cesty strasti na Boží cestu! Na ní vás nečekají žádná neštěstí, žádná bolest, žádná nevyléčitelnost; zde je vše dobré. Tato cesta vede zpět k Bohu!“

Pře mezi pozitivními a negativními myšlenkami v mysli člověka se stává v učení Bruna Gröninga bojem Boha a „toho zlého“ o člověka. Každý člověk určí ale sám skrze povahu svých myšlenek, které jsou mu vlastní, jestli se spojí s Bohem nebo s tím negativním.

Již předem popsané charakteristiky pozitivních myšlenek ukazují povahu Boha. Nevtráá se, klepe jen lehce na dveře lidských srdcí v naději, že jeho slovům bude věnována důvěra.

Ten „zlý“, hlas, který přichází zvenčí a je tak mimo jednotu Boha a člověka a který se stává „slyšitelným“ v negativních myšlenkách, přepadává naproti tomu mysl člověka většinou se svými myšlenkami a má snahu si víru vyloženě vynutit.

Skrze jeho myšlenky chce člověka vázat na vnější svět zdání, v moři starostí a skrze jeho představy a přání, ohraničené jen na viditelné roviny bytí, ho chce nechat zapomenout na jeho vyšší původ a úkoly. Neúnavně staví každé dobré, víryplné myšlenky člověka na odpor množství myšlenek pochybností a pokouší se všemi prostředky zmarnit v člověku víru v dobro a vzít mu tím jeho spojení s Bohem.

Bruno Gröning k tomu řekl v jedné své přednášce:

„Člověk už bohužel přestal brát na vědomí, že Bůh k němu mluví, že Bůh pro něho tolik určil, co on vůbec nepřijal a dnes už ani není schopen přijímat a to proto, protože se sám uzavírá, protože se sám stále znovu a znovu oddává zlu. Spojení se zlem je stále pevnější. Špatné myšlenky přicházejí znovu a znovu, člověk se opakovaně zabývá tím, co považuje na svém těle za to největší zlo.“

V každém okamžiku svého života je člověk v moci duchovního vedení. Je veden přes své myšlenky buď dobrem nebo zlem.

Bruno Gröning to nazval následovně:

„Bez vůdce není nikdo. Existují vůdci dva, tzn. jeden je ten, který vede, druhý je ten, který svádí.“

Izde zdůraznil Bruno Gröning duševní dění tak, že ho porovnal s radiopřijímačem. Rozhlasový přijímač je laděn vždy na určité vlnové délky, aby mohlo být přijímáno zvolené vysílání. Tak dlouho, jak je přijímač na tuto stanici naladěn, nebude možno slyšet stanici jinou. Teprve potom, když zvolíme jinou vlnovou délku, naladíme přístroj na jinou stanici, která pak bude zřetelně slyšitelná.

Stejným způsobem se může člověk skrze svou vůli otevřít dobrým myšlenkám, tzn. může se naladit na vysílání Boha. Zrovna tak se však může myšlenkově spojit s duchem negativním. Kdo se naladil na příjem negativních myšlenek, tzn. kdo se otevřel takovému negativnímu vysílání, je v tomto okamžiku pro dobré myšlenky nedostupný. Nejprve by se musel vlastní vůlí „vyprázdnit“, odloučit se od negativních myšlenek, aby mohl znovu začít přijímat „vysílač“ Boží.

Bruno Gröning k tomu říká:

„Měl bych vás snad obelhávat, měl bych snad tvrdit, že to vše se týká jen takových, jako jsem já sám? Ne, přátelé, týká se to vás samotných, jak to dobré přijmete! a kdy to můžete přijmout? Ne dříve, než se sami od zlého osvobodíte, až se zlem nebudete mít ale vůbec nic společného. Před tím je příjem vyloučen! Před tím je to nemožné! Takže otevřete svá srdce, vysypte opravdu vše ven! Pryč se všemi starostmi a strastmi! Většina z lidí to ani neumí - je to také jenom zvyk - neumí ani nic jiného než produkovat stále nové a nové problémy.“

Každému člověku je určeno jeho vlastní vůlí a rozhodnutím, jestli si vystaví mezi sebou a Bohem duchovní zed' a jestli jí pak bude rozšiřovat svými negativními myšlenkami, slovy či špatnými činy. Bůh se vždy podřizuje svobodnému rozhodování člověka. Toto jím nebude nikdy dotčeno. Věnuje-li člověk sluchu a také svou důvěru tomu „jinému hlasu“, stáhne se Bůh zpět. a bude to právě

tento hlas, který člověku jeho blaho vezme hned v tom okamžiku, jakmile se tento k němu obrátí.

Bruno Gröning přiváděl znovu svými slovy působení tohoto pro mnohé lidi odcizeného Boha do jejich bezprostřední blízkosti a uváděl tak na pravou míru představu lidí o Bohu jako o obyvateli nějakého velmi vzdáleného nebe. Protipól Boha, považovaný spíše za nějakou pohádkovou bytost hodnou zesměšňování, byl jeho zásluhou znovu odhalen jako prokazatelný protivník a škůdce člověka.

Znalosti pozadí dobra a zla v životě člověka jsou prastaré. Mnoho národů zde rozpoznalo intuitivně působení mimolidských mocností, což nepopírá ani podání křesťanské. v Novém zákonu se jeví Bůh jako otec lidstva. Negativní duch je popisován jako osobní podoba a vrchol tmavé a hrozíci moci. Pisatelé Bible v něm vidí nepřítele a protivníka Boha, pokušitele, vraha všech počátků, satana, ďábla, vládce tohoto světa. Křesťanské podání vidí v tomto negativním duchu a jeho odklonu od Boha od něj se odtrhnuvšího nejvyššího anděla Lucifera.

V 18. stol. nastal v průběhu osvícenství odklon od křesťanského pojetí. Mírou všech jevů a skutečností bylo „rozumové myšlení“ a „zdravý lidský rozum“ a existence zosobněné negativní duchovní moci byla odložena na stranu jako relikv střeďověku.

Tuto skutečnost pochopíme lépe, když se podíváme do historie. Vezmeme-li v úvahu jen dobu procesů upalování čarodějnic, vidíme, že se tento negativní duch stal jakýmsi oprávněním k pronásledování a odsouzení druhých. Milióny nevinných lidí byly rukama inkvizice mučeny a upáleny.

Bylo by ovšem velmi nebezpečné zapírat a snažit se nevidět moc, která dokazuje ze dne na den svou existenci očividně a přímo v poplašném měřítku. Již v samotném našem století představují milióny a milióny zavražděných lidí hrozivý pomník ničivého působení negativního ducha, který v nikdy nepoznané míře svádí člověka proti člověku pomocí klamných obrazů moci, peněz, náboženského či ideologického fanatismu dělá z lidí bezcitné bestie.

Teolog prof. Adolf Köberle zřetelně osvětluje toto téma svým spisem „Zlo a ďábel, dvě přesvědčení v rozporu“. Ve středověké, hrůzyplné inkvizici spatřuje rovněž základ dnešního popírání zosobněné negativní moci a popisuje změny na všech úsecích společenského života, vzniklé z popudu této negativní moci v době osvícenství:

„V dobré společnosti platí jako nepsaný zákon vyhýbat se nepříjemným tématům. Zavede-li však někdy někdo na toto téma rozhovor, bývá většinou odzbrojen zesměšněním či politováním. Ďábel mizí ze škol základních, středních

i vysokých, z právnických a lékařských fakult, z pedagogiky a psychologie, ale především ze všeobecného přírodovědeckého výzkumu. Na tomto klamu se nemalou měrou podílí dokonce i sama teologie. Dábel se neobjevuje v kázáních ani v náboženské duchovní péči. Marně bychom ho hledali v dogmatických pojednáních. Ten, pro koho je důležité udržet si svoji dobrou vědeckou pověst, se bude mít vždy na pozoru před tím, aby se přiznal k realitě existujících, navzájem soupeřících sil.”

Jednoznačné přiznání existence zosobněné negativní moci je v širokých kruzích liberálních teologů vykládáno jako mylná představa vázaná dobou.

Staré poznatky o působení mimolidské síly jsou v moderní psychologii a psychoterapii nahrazovány novými modely.

V novější době se však objevuje stále více teologů, kteří se vrací zpět k biblickým látkám a začínají jejich obsah brát velmi vážně. k nim patří i tübigenký teolog Karl Heim. Přiznává se otevřeně k realitě zosobněné negativní moci.

Podobné stanovisko můžeme pozorovat i u teologa Emila Brunnera.

Prof. Köberle se k tomu vyjadřuje:

„Individuální zlo v srdci člověka postačuje podle přesvědčení Emila Brunnera k tomu, aby vymezilo bezednou hloubku zla všeobecného. Co však musí udivit každého hloubajícího člověka je to, že tato moc působí plánovitě a řízeně. Zde se pustila do práce nějaká centrála nesmírné chytrosti. Vychází z toho: Na zemi nesmí zavládnout klid, musí přicházet stále nové a nové války, děti musí být usmrcovány již v lůnech matek, neměla by vyrůstat žádná mládež zdravá na těle ani na duchu, musí být degenerována již v samotném zárodku, nesmí existovat žádné neporušené stvoření, proto se musí začít zavčas ničit jeho elementární základní hodnoty. Že se dostává až téměř nadpozemského lesku právě takovým pochybným a pomíjejícím choutkám, které opájejí smysly, je podle Brunnera důkazem strategie velkého podvodníka.“

Podobně se vyjadřuje Wilhelm Stählin, profesor na univerzitě v Münsteru a biskup oldenburgský. Je přesvědčen, píše prof. Köberle, že člověk nepředstavuje žádnou do sebe uzavřenou veličinu, nýbrž je v plné míře schopen otevřít se pomocí své vůle bohatství pravdy a lásky, ve stejné míře je však schopen otevřít se i pokušení. Člověk je pro něj bitevní pole, kde o něho bojují dvě protichůdné síly, přitom však není v žádném případě lhostejné, jak se člověk z vlastní vůle k těmto duševním vlivům chová. Jestliže se otevře silám negativním, bude moci brzy zjistit, že se dal do rukou velmi bolestné nesvobodě, ze které se není schopen vymanit vlastními silami.

Prof. Stählin přikládá velký význam roli vyzdvižení rozdílnosti při působení negativních a pozitivních sil na člověka. Síly z říše pravdy a lásky jsou zdrženlivé, oproti tomu jsou negativní síly pocit'ovány jako dotěrné. Vpadnou nezvaně do domu a připraví svou oběť o všechnu sílu. Člověku je zapotřebí zvláště jemného sluchu, aby zachytil toto „tiché, vznešené andělovo ucházení se“, jak říká prof. Stählin a „rozhodného ducha k obraně proti útočníkovi ze světa zloby.“

Pro člověka je velkým požehnáním, jak zdůrazňuje prof. Stählin, když svou duši uzavře se vší rozhodností proti vlivům negativních mocností a otevře ji silám dobrým, neboť tento příjem pozitivních nebo negativních myšlenek a jejich přetvoření ve slova a činy má dalekosáhlé důsledky pro život a osud člověka, které sahají mnohem dál než jen k momentálnímu pocitu blaha.

Již Laotse to před 2 500 lety poznal a vyjádřil následujícími slovy:

„Člověk má svůj osud ve svých rukou a má také možnost utvářet jeho podobu. Podle toho, jestli se svým chováním odevzdá silám žehnajícím nebo silám ničivým.“

Každá myšlenka, kterou člověk přijme, se odrazí na základě jeho vnitřních duševních sil i do jeho životních okolností. Myšlenky jsou duchovní semena, která se v materiálním světě stávají viditelnými podle toho, s jakou vírou a přesvědčením byla člověkem naplněna a vyrostou buď ve štěstí nebo v neštěstí, ve zdraví nebo v nemoc. Tak se stává člověk podle vůle Boží v jím určeném rámci sám tvořitelem. Jemu propůjčenou životní nebo také tvořivou moc k tomu, aby naplňoval silou a životem myšlenky, které jsou odvozeny od Boha nebo Božímu pořádku odporují. Spojuje-li však svého ducha skrze dobré myšlenky s duchovní sférou Boha, bude se mu od něj dostávat stále nového přílivu Boží síly. Bude se podobat jezeru, do kterého proudí stále čerstvá, průzračná voda a které je svým přebytkem schopno zavlažovat okolní krajinu do velké vzdálenosti. Voda tohoto jezera je tak čistá, že se v ní může krásně zrcadlit i celá obloha.

Negativními myšlenkami promarní člověk síly mu propůjčené a kuje trvale řetězy, které ho jednou spoutají do bolestné nesvobody, ze které se vlastními silami nebude schopen vymanit. Jez uzavře vodě z pramene přístup k jezeru a toto se stane bahništěm, jeho voda se zkalí, život v něm odumře, jeho dno bude černé a bude páchnout.

Co má činit Bůh, když se člověk před ním at' už z nevědomosti či ze zlomyslnosti uzavře? Musí přihlížet, jak se člověk z jeho vedení vymaňuje a tím přestává rozumět i jeho volání tak dlouho, až začne skrze bolest a nouzi pocit'ovat následky svého chování. To vše se stane pohnutkou k tomu, aby začal Boha znovu vyhledávat. Často je schopen teprve ve velké nouzi slyšet poselství

Boží, které mu Bůh v takové těžké situaci posílá, např. skrze slova jeho bližních a přijmout jeho pomocnou ruku.

Bruno Gröning zdůrazňoval:

„Záleží jen na člověku samotném, jak se dovede sám o sebe, o své tělo postarat. Přijme-li sílu Boží do svého nitra, zůstane v Božím vedení, pak je pod ochranou. Vymkne-li se ale tomuto vedení, nemá ochranu žádnou.“

„Není tomu tak, jak si to lidé myslí, že nemoc je trest Boží. Srovnajme to s tím, když dítě opustí svůj rodičovský dům. Potom už nad ním rodiče nemohou držet ochrannou ruku, nemohou už dále ochraňovat své dítě. Tak jsme i my opustili svého otce. Nesmíme zapomenout, že my všichni jsme jen děti Boží. Jedině on nám může pomoci. a on nám pomůže, když k němu znova najdeme cestu.“

Bruno Gröning nechtěl svými otevřenými slovy o pozadí dobra a zla budít strach nebo připravovat půdu náboženskému fanatismu, velmi mu záleželo na tom, aby ukázal lidstvu pomociplnou cestu z nouze a strastí. Mnohem zřetelněji, než nám může dát střízlivé poučení, se jeví dnešní dramatická světová situace, z níž vyplývá, jaké hrozné následky sebou přináší neznalost lidstva o odstrašujících možnostech, které má k dispozici negativní moc.

Tento pravdivý výklad je však nejdůležitějším úkolem dnešních dnů. Vnitřní život každého jednotlivce se odráží na životě „společenském“. Veškeré vytváření hodnot má svůj původ v myšlenkách. Každý dům, každá zbraň, výtvarné techniky, to vše mělo nejprve svou neviditelnou podobu v mysli člověka, v jeho myšlenkách. Teprve poté se díky tělesné práci dostalo těmto myšlenkám materiálních forem. Tyto lidským duchem vyvinuté formy působí zase pozitivním nebo negativním způsobem na vědomí jiných lidí, slouží jejich rozvoji k dobru či zlu. Ve stejné míře to platí i pro mluvené a psané slovo. Jako výstižný příklad působení jednotlivých myšlenek na duševní orientaci širokých společenských kruhů nám poslouží nejmladší německá minulost a moc sdělovacích prostředků. Široké masy jsou většinou bezmocně vystaveny negativním vlivům těchto médií. Kdo se doposud nenaučil všimnout si pozadí věcí, nechá se znovu nachytat na sliby a lichotná slova.

Nejenom Goethův „Faust“, nýbrž i jiné verše svědčí o skrytém působení negativních duchů na lidskou společnost. Díla jako „Merlin neboli země zmatku“ od Tankreda Dorsta nebo „Ahasver“ od Stefana Heyma ukazují negativního ducha nejen jako nepřítele individuálního života, vidí v něm taky dalekosáhlou významnou mocnost, která má utajený, ale přesto mocný vliv na celkovou sociální skutečnost.

Jak se však člověku může podařit vymanit se ze sevření nouze a utrpení?

Jak se můžeme chránit před vlivy mocného negativního ducha přinášejícího neštěstí?

„Satan je mocný, Bůh je však všemocný.“

„Kdo stojí ve službách Boha, ten bude podporován nejen jeho Boží silou, bude jí také ochraňován. Za pomoci Boží moci bude schopen zvítězit nad zlem.“

Těmito slovy se snažil Bruno Gröning předvést svým posluchačům s neomylnou zřetelností moc, která vyrůstá z živoucího spojení člověka s duchem Božím. Moc, která umožní překonat vše negativní. Vyzývá své posluchače k tomu, aby ve svém životě „stáli vždy nad zlem“ a vyzývá je ke společnému boji proti nepříteli veškerého života:

„Veďme společný boj proti zlu, jděme společně tuto cestu, která dovede lidstvo opravdu k dobru.“

„Vyzývám vás k pořádku! Chci, abyste vedli zdravý, pěkný život, tak jak to Bůh určil, nechci, abyste se zahazovali s tímto zloduchem, s tímto zlem, abyste se s ním smířovali, abyste ho trpěli, ne, vykažte ho od sebe! Když to vše učiníte, budete přesvědčeni a vše bude jiné, hezčí, teprve pak začne život, to znamená, pak začne v člověku působit Bůh.“

Bruno Gröning chce svými slovy upozornit lidi na herní pravidla tohoto duchovního boje, který podstupuje každý člověk. z velké části byly již základem pojednání, ale rád bych je na tomto místě ještě jednou shrnul:

- Člověk by se měl ve svém nitru odtrhnout od všeho, co ve svém životě pociťuje jako neuh, měl by se myšlenkově odklonit od zlého a vysílat jen dobré myšlenky. Nikdy by neměl negativnímu oplácet negativním v myšlenkách a ani v pocitech. z tohoto důvodu napomínal lidstvo již Ježíš: „Milujte svého nepřítele; čiňte dobro těm, kteří vás nenávidí; žehnejte těm, kteří vás proklínají; modlete se za ty, kteří vás zneužívají.“
- Základním předpokladem boje je pravidelné a uvědomělé se Einstellen na Boží sílu. Jen tak získáme dostatek energie nutné k vykázání negativních myšlenek.
- Člověk nesmí nikdy nic vyžadovat, může však všeho skrze vůli Boží dosáhnout.
- Člověk musí být poslušný Bohu a nesmí nikdy lehkovážně přijímat mínění druhých. k tomu je nutno, aby vše, co se mu v myšlenkách a slovech donese,

svým citem ověřil a počal se ve svém srdci ptát Boha, učil se na rovinách pocitů rozeznávat jeho odpovědi a varování, protože je mnohdy velmi obtížné to negativní spolehlivě rozpoznat.

Přání uzdravit se přivedlo Hanse Geoga Leiendeckera k učení Bruna Gröninga. Když se poprvé na léčivou sílu einstellen, obdržel okamžitě vyléčení z dlouhodobého astmatu. Brzy mu bylo jasné, že Bruno Gröning chce lidstvu zprostředkovávat jistě mnohem víc, než je samotné vyléčení. Začal se vědomě uzavírat zlému a získal tak mnoho dobrých zkušeností, takže ho víra v moc dobra v jeho nitru stále více posilovala.

Líčí následující:

„Trvalo nějaký čas, než jsem mohl uvěřit, že existuje zlo nebo lépe řečeno ‘ten Zlý’. Případalo mi to zpočátku velmi středověké a legrační v naší ‘osvícené době’. Pomalu ale jistě jsem začal pozorovat, kde leží příčina pro všechno špatné na světě, totiž právě u toho ‘Zla’, kterému dříve platily mé posměšky. Dnes už nevidím v lidech a ve věcech jen to špatné a taky na to už ani nevěřím, vždyť dnes a denně zažívám, že Bůh je silnější než všechno zlo, že Bůh pomáhá všude a vždy obracet zlo v dobro. Nejsem už pesimistou, místo toho jsem plný optimismu a ani budoucnost nevidím již tak černě a bezútěšně. Nesnažím se vidět na lidech jen jejich špatné a negativní návyky, naučil jsem se k nim mluvit s láskou [...]. Ani destrukce v životním prostředí mne více netrápí, neboť vím, že Boží síla je mnohem silnější než tyto ničivé síly, a proto se také denně einstellen na naše životní prostředí.“

Kdo byl schopen rozpoznat všechny souvislosti, bude se mít na pozoru před tím, aby odsuzoval člověka, byť by i tento očividně konal jen negativní. Tak se nám ozřejmuje stále více, že člověk sám o sobě svým charakterem špatný být nemůže, je vždy jen nástrojem negativních duchovních sil.

Bruno Gröning to vyjádřil následujícími slovy:

„Člověk je a zůstane Božský, nikdy není [...] člověk zlý, nýbrž může být jen zlem postižen, jestliže opustí Boha, jestliže se sám zanedbá [...]. Zlo se ho zmocní a on mu pak musí sloužit. Není to člověk, který koná zlé, nýbrž je to zlo.“

Přední povinností každého člověka je, aby uzavřel své srdce před vším negativním v případě, že na něho bude dorážet jeho bližní, kterému otevřel své nitro. Jestliže se mu dostane nadávek, neměl by nadávkami oplácet, měl by se vědomě spojit s kladnými energiemi, aby tím odstranil negativní nálož, a aby svému protivníkovi kladl v klidu a ve vší rozhodnosti své vůle v myšlenkách nebo

ve slovech na odpor jen to dobré. Tímto způsobem ochrání sebe sama a navíc pomůže svému bližnímu vymanit se z negativních pout.

K tomu Bruno Gröning:

„Nikdy nebud'te zlí, přátelé! Být zlý znamená, že jste zlo přijali.“

„Můžete ke mně klidně přijít a dát mi pohlavek, nebudu se proto na vás hněvat. s potěšením jen řeknu: 'Teď ze sebe vydal to zlé, teď musím zasáhnout, teď v tomto okamžiku mu musím předat to dobré.'“

„Miluji své nepřátele. Zloduch se chytne vždy do svých vlastních sítí.“

Není to znak slabosti, když člověk neuhodí v případě, že byl sám uhozen, když člověk nesplácí stejné stejným. Takové jednání svědčí o hlubokém náhledu do duchovních zákonitostí a o velkém umění sebeovládání.

Člověk, který by hledal nějaké schéma, které by mohl použít v každé situaci, ve které by byl konfrontován s negativním jednáním druhých, musí být odkázán na skutečnost, že neexistuje žádný způsob jednání podle vzoru „F“, který by se hodil na všechny životní nutnosti. Každá situace je jiná a vyžaduje si podle možností zcela rozličné reakce. Člověku, který se nehodlá změnit a který mluví a jedná stále jen v negativním smyslu, se musíme jednou vyhnout, abychom tím ochránili sami sebe. Někdy je nutné hlasitě, rozhodné slovo, někdy je vhodnější mlčet. Kdo ale dbá na to, aby své srdce chránil před negativním vlivem a vždy reagoval jen v klidu, lásce a rozhodnosti, dosáhne toho, že se mu v jeho srdci dostane v každé situaci té správné odpovědi.

Stejně tak jako není špatný člověk, který špatně myslí, mluví a jedná, bylo by nesprávné vidět špatného člověka v člověku nemocném. Takového omylu se musíme vyvarovat. v podstatě je sice správný předpoklad, že se člověk skrze negativní myšlenky a činy o své životní energie sám obírá a tím připravuje půdu duševním a tělesným strastem, není však správné a nesmíme se nikdy nechat svést k tomu, abychom nemocného člověka v jakékoliv formě odsuzovali. Nemůžeme nikdy vědět, za jakých okolností byl vůbec tento útok negativních sil připuštěn. v největším počtu případů k tomu dochází zcela nevědomky. Strach, starost, lítost nebo podobné stavy se zdají v některých situacích nevyhnutelné a staly se již v očích většiny lidí „přirozenými pocity“, protože se odcizili důvěře v Boha, pravěře všeho lidstva. Dnes zůstalo výsadou jen malého počtu lidí podřídit své veškeré myšlenky vládě Boha a tímto způsobem s ním žít v nepřetržitém spojení. Všichni ostatní, podle toho do jaké míry se stali „věducími“, stojí na své cestě v menších či větších vzdálenostech od schopnosti odvracet zlo od svého nitra.

Bruno Gröning byl zastáncem myšlenky, že převážná většina všeho lidstva, která se spojila s negativními vlivy, je obětí protichůdných vlivů životního prostředí a vlastní slabosti, ale touha po dobrém v jejich srdcích přece jenom zůstala. Negativní moc se na zemi stala mezitím už tak silnou, že je jí člověk jako nevědoucí jedinec vydán na milost a nemilost. Mnozí z těch, kteří jsou podle názoru školní medicíny zdraví, nesou však v sobě zárodky zjevných poruch řídicího tělesného systému, které jsou způsobeny přijímáním negativních energií přeměněných v myšlenky, slova a činy a které potřebují už jen takový podnět, který nemoc v těle probudí a učiní ji viditelnou. Duchovní a duševně-tělesná odolnost bývá velmi často oslabována množstvím negativních vlivů pomocí slov a obrazů mocně, a to již od dětských let. Jistě neujde ničí pozornosti, jak rychle se mnozí jedinci z řad dětí a mládeže duševně zhrouťí již při sebemenších nárocích na ně kladených, počet sebevražd a pokusů o ně z řad mladistvých mluví víc než jasnou řečí.

Hodně lidí nebylo schopno dokonce ani po desítkách let sebrat své síly k tomu, aby se obrátili proti blízkým příbuzným nebo členům rodiny, kteří je tyranizovali, aby se proti nim prosadili. Aniž by si toho byli vědomi, otevřeli své srdce negativní moci svými pocity méněcennosti, myšlenkami strachu, potlačeným hněvem vedoucím až k nenávisti, která stahovala stále pevněji síť plnou strastí, bolesti a neštěstí obepínající jejich život. Jiné lidi váže zase nesprávně chápaná povinnost v manželství, která přechází mnohdy až v martýrium. Rok za rokem jsou takoví jedinci vystaveni negativním energiím, které vyzáruje jejich manželský partner, který své negativní jednání nemíní změnit.

Nejeden člověk nosil v sobě po léta obavy z mrtvice, protože matka a babička jí měly taky. Už tím je dána teoreticky pravděpodobnost, že i on ji dostane. Silou svých myšlenek pak takový člověk dosáhl ve svém životě přesně toho, čeho se nejmíc obával.

Právě citliví lidé velmi trpí, poněvadž jsou otevřeni nejenom tomu dobrému, ale mohou lehce přijímat i to negativní. z chybně pochopené dobromyslnosti otevrou srdce všemu a všem a mají potom potíže uzavřít se proti negativnímu, které je jim předáváno prostřednictvím druhých. Do svého nitra přijmou strast svých blízkých, poněvadž chtějí všem pomoci, vždy dopřávají sluchu druhým s jejich strastiplnými historkami. Většinou je naplňuje velký soucit s člověkem, který potřebuje pomoc, což má, jak už bylo řečeno, následky na jejich vlastní zdraví. Bruno Gröning poukazoval často na to, aby si člověk ponechával v každé situaci svůj zdravý životní egoismus, aby nikdy nezapomínal sám na sebe. Člověk nesmí nikdy ze sebe vydat více síly než kolik jí přijal, jinak dělá „dluhy“ a jednou přijde čas, kdy on sám bude pomoc potřebovat.

Mezi citlivými lidmi najdeme i takové, kteří jsou velmi lehce zranitelní a berou si všechno hned k „srdci.“ Takoví lidé pak trpí zlými slovy často drahnou dobu, zatímco jiní, jejichž povaha není tak citlivá, taková slova už dávno zapomněli. Mnohdy musí tito lidé kráčet po dlouhé cestě utrpení, než se naučí nutné tvrdosti, které je v boji proti negativním vlivům tolik zapotřebí. Jiní naproti tomu nejsou schopni odpustit sami sobě osobní chyby. Mnozí setrvávají celý život tvrdošijně na výčitkách, kterými zatěžují neskonale své city a svůj život.

Egoisté myslí bez soucitu ke svým bližním, např. na dobrý obchod, peníze, blahobyt. s touto klamnou představou by zůstali ve spojení snad po celý svůj život, kdyby je od ní nevysvobodil žár utrpení. Často naleznou svou cestu k vyšší mocnosti jen skrze strast a po vyléčení jsou schopni změnit celý svůj způsob života.

I když spojení s tímto nedobrým přináší člověku jen strast a utrpení, nepříjemné působení této moci v sobě skrývá přece jenom hluboký smysl. Nouzí a utrpením může mnohý jedinec vnitřně uzrávat, což ho může odtrhnout od klamných představ o štěstí, které viděl v materiálních přáních a ukázat mu vyšší smysl bytí. Jiní lidé, kteří neprošli těmito stadii, zůstávají často spoutáni materiálními příjmemnostmi života a jsou tak až dosmrti v zajetí duševní netečnosti. Aby ozřejmil tyto souvislosti, ptal se Bruno Gröning jednou svých posluchačů, co je k němu přivedlo. Obdržel mnoho odpovědí, že to byly noviny, příbuzní aj. Žádná odpověď ho neuspokojila. Odpověděl pak sám a vysvětlil, že to bylo „zlo“ samo, např. ve formě nemoci, které je k němu přivedlo.

„Zlo vede vždy k dobrému“.

Není to utrpení, co vede člověka k tomu, aby začal hledat Boha? Mnozí z lidí musí běhat nejdříve od lékaře k lékaři, než poznají, že existuje jeden, na kterého zapomněli, ten „největší lékař lidstva“, jak řekl Bruno Gröning. Již Goethe hovořil stejně o tajemném smyslu působení negativní moci ve svém „Faustu“:

„Je to část téže moci, která chce jen to zlé a přece vede k dobrému.“

Kdo prožil utrpení nemoci, je si plně vědom toho, jakou hodnotu představuje zdravé tělo. Bude hledat cesty, které mu pomohou jeho zdraví znovu nalézt. Často je člověk teprve nyní ochoten vymanit se ze zažitých předsudků, vnímat plnými smysly možnosti, které předtím pod vlivem zatmění rozumu odmítal a je i s to změnit se podle zákona dobra, hledat Boha a vnitřně ho přijmout.

Jestliže je člověk přinucen poznat, co to znamená být absolutně bezmocný, např. skrze chorobu nebo jiné utrpení, když narazí na hranici svých sil, teprve pak je jeho nitro ochotno se pokořit, hledat vyšší mocnost a podřídit se jí. Často je člověk teprve až po prodělaném utrpení schopen projevit soucit pro své bližní,

kteří se nacházejí v podobné situaci. Teprve teď je schopen vyvinout v sobě lásku k bližnímu.

Jedna vyléčená z dnešního Kruhu přátel Bruna Gröninga mi sdělila, že je teď po vyléčení velmi vděčná za všechny ty roky svého utrpení. Nikdy by se byla nezajímala o Bruna Gröninga a o léčení duchovní cestou, kdyby ji k tomu nepřivedla vlastní nouze. Takto překonala všechny předsudky a byla ochotná přesvědčit se. Uzdravila se a našla víc než své zdraví: našla cestu k Bohu.

„Teprve nyní si dokáží mého zdraví vážit. Teprve poté, co jsem je obdržela díky Brunu Gröningovi jako darem“, řekla mi, „již více lidí mohlo skrze mé vyléčení najít tuto cestu a vyléčit se. Můj případ je přesvědčil.“

Jestliže má člověk, těžce zkoušený utrpením, dostatek odvahy přeskočit stíny vlastních návyků a předsudků, aby se přesvědčil o moci ducha, pomáhá tím nejen sám sobě, nýbrž i jiným, kteří pak tváří v tvář této tak viditelné velké změně na těle a v životě tohoto člověka jeho příkladu následují. Tak může být mnohý člověk ušetřen touto cestou mnoha utrpení a bolu, když pohnut příkladem svého bližního si začne zavčas vštěpovávat zásady života a naučí se přijímat do svého nitra posvátný zápas o své blaho.

Čas

Hojně rozšířeným zlovykem dnešních dnů je věta

„Nemám čas,“

kteřá má dopomoci k snadnějšímu obcházení určitých životních nutností. Vše se zdá důležitější: úkoly plynoucí ze zaměstnání, utváření volného času; najít si ale čas k tomu, abychom v klidu dopřáli svému tělu něco dobrého, to se zdá v průběhu 24hodinového dne zcela nemožné.

Jednou Bruno Gröning řekl:

„Člověk se musí umět postarat o to, aby dokázal využívat čas a každou příležitost pro sebe a pro své tělo, protože je potřeba, aby měl k dispozici tolik dobré síly, aby se nemusel obávat ničeho zlého, aby mu tyto rezervy síly ulehčovaly jeho boj proti zlu, který pak může být veden v klidu a pohodě. Jen tak může žít člověk v pořádku Božím.“

Kdo chce jít cestou k vyléčení, kdo chce ve svém nitru vést boj proti zlu ve svém životě, ten je toho schopen jedině tehdy, dokáže-li do svého nitra přijmout potřebné množství duchovní síly.

Bruno Gröning srovnával lidské tělo mnohdy s baterií a poukazoval na to, že člověk spotřebovává svou sílu myšlením, mluvením a činy. Tato síla nemůže být zpravidla dlouhodobě vyrovnávána v dostačující míře jen spánkem. z tohoto důvodu by si měl člověk udělat alespoň dvakrát za den čas a se na příjem léčivé síly einstellen. Měl by si najít klidné a nerušené místo, aby na něm mohl přijmout sílu Boží. k obdržení této síly postačí často deset minut nebo čtvrt hodinka. Můžeme si být jisti, že budeme takto lépe schopni čelit všem požadavkům běžného dne bez toho, abychom se díky nedostatku sil museli nechat obrátit o klid, radost a pohodu. Čas od času se také doporučuje přijímat tuto energii ve společnosti více lidí, protože je takto příliv sil ještě znásoben.

Bruno Gröning k tomu řekl během jedné přednášky ve společenství Springe dne 5.10.1958 toto:

„Myslím přátelé, že bude lepší, když řeknu otevřeně pravdu, jak strávili lidé zde svůj život, neboť v životě jen málokdo něco prožil! Většina ho jen stráví. Promarní drahocenný čas. Čas je jen jednou něco dobrého [...]. Měli bychom prožívat neustále mnoho podivuhodného, mnoho božského. Jestliže to Boží prožijeme, to Boží do svého nitra přijmeme, budeme se cítit blaženě, budeme svobodni, budeme žít tak, jak to Bůh člověku předurčil.

Ale co dělá většina z nás? Ano, to co jsem už řekl a říkám znova, nemá pro sebe čas. Tu je zaměstnání, tu je domácnost, tu je závod, tu je práce, tu je Hanička, tam je tetička, teď musím sem, a pak musím tam. Ach ne, to nemohu vynechat, tam nesmím chybět. Ach ne, teď nemám čas. Možná budu mít čas a budu moci přijít [...] Toho všeho litovali lidé teprve poté, až byli zajati zlem do té míry, že se od něho nemohli osvobodit, až zlo vniklo do jejich těla, teprve potom přišli k poznání, že čas mají [...]. Kdo nechce poslechnout, ten musí pocítit [...]. Musí si pak vyhledat své místo, kde mohou přijmout ten nebeský, ten Boží klid a tím přivést své tělo zase do pořádku. Jsou přinuceni věnovat svému tělu pozornost, nesmějí se znovu spojit se zlem, musí se ho vždy tak zřeknout, jak se ho zříkají i nyní: ‘Zde mám svou komůrku, tady zůstanu, tu mne nebude nikdo rušit.’ Tady přijmou pak vše, přijmou i sílu, pomocí které přemohou i všechny zlořády ve svém těle. Jestliže to nestačí [...] jednou, dvakrát, přesněji řečeno musíte to stále činit, denně. Ale to je většině z vás zřejmě příliš [...]. Kdo nemá sám pro sebe čas, přátelé, není bohavěrným člověkem, ten se od Boha opravdu odklání. Tolik času musí pro sebe a své tělo každý vždy najít.“

Realisticky myslícímu člověku musí být jasné, že k jeho životu nestačí jen to, aby měl pozitivní bilanci na svém bankovním kontě. Také bilance jeho energií by měla být pozitivní. Jestliže je přístupný k tomu, aby čas v této formě i přes všechny

překážky kladené jeho zvyklostmi a jeho okolím pro sebe vždy našel, brzy se mu naskytne příležitost poznat, že tím získal nejen sílu, ale i čas. Příležitost najít si čas k tomu, abychom se stáhli na pár okamžiků do svého koutku se nám naskytne vždycky. Jsou to chvíle určené k „natankování“ v tom momentě, když začneme na svém těle pocítovat, že si chce do našeho nitra zjednat přístup to negativní. Sám jsem měl možnost přesvědčit se, jak krátký čas jsem potřeboval k tomu, aby mi po mém „Einstellení“ byly znova k dispozici oživující a posilující energie. Čas, který člověk obětuje, je mu mnohonásobně vrácen znovunabytými silami. v naší hlavě se pak rodí ty správné myšlenky a my jsme znova překvapováni menšími nebo většími „náhodami“, které pocítíme v naší práci jako pomoc shora, když se této pomoci i náležitě otevřeme. Velmi důležité je tedy, co postavíme do středu svého zájmu. Přece jen si myslím, že by to mělo být naše duševní a tělesné zdraví, ve kterém musíme vždy a za každých okolností spatřovat dar Boží.

„Důvěřuj a věř, Boží síla pomáhá a léčí“

Učení Bruna Gröninga ukazuje jasně a srozumitelně, že život člověka je podřízen vyššímu pořádku. Tento pořádek Boží, tyto Boží zákony či „pravidla životní hry“, jak je Bruno Gröning nazýval, nejsou nic jiného než přírodní zákonitosti lidského bytí. Každý člověk je jim stejným způsobem podřízen stejně tak, jako je podřízen i známým zákonitostem fyzikálním.

Bruno Gröning se k tomu jednou vyjádřil:

„Bůh má jeden, tzn. Jeho zákon. Kdo ho nezná, kdo si ho nebere k srdci, kdo podle něho nejedná, nedosáhne nikdy úspěchu.“

Prokázalo se již, že člověk, který věnuje svou důvěru dobrým myšlenkám, se ve svém nitru spojil s Bohem. Víra v Boha neznamená jenom to, že člověk uznává existenci jemu nadřazené všemohoucí bytosti a dokáže vysvětlovat náboženské texty, nýbrž v tom, že v sobě chová bezpodmínečnou důvěru v dobro ve svém nitru a v nitru jiných lidí. Víra v Boha znamená nepropůjčit v životě žádnému člověku ani žádné situaci takovou moc, která by se v jeho srdci mohla stát větší, než je víra ve vítězství dobra, větší než víra v blaho člověka.

Bruno Gröning:

„Být člověkem znamená být dobrý, dobrý mezi sebou navzájem, všechny myšlenky, všechna slova přivést k dobru, tzn. je uskutečnit, ne jenom něco slíbit, něco říci.“

Takový člověk „se modlí bez ustání“, protože je skrze své vnitřní rozpoložení, skrze své myšlenky neustále duchovně spojen s Bohem a jemu v pravém smyslu slouží, protože jeho vzor vzbuzuje to dobré, tzn. Boha v druhých. To platí stejným způsobem pro zdraví a nemoc.

Bruno Gröning:

„Kdo věří ve své zdraví, věří i v Boha:“

Člověk, který však v konfrontaci s lékařskou diagnózou na svou nemoc uvěří a zrovna tak uvěří lži, že tato nemoc je „nevléčitelná“, se takto víry v Boha vzdává, aniž by si toho byl vědom anebo tomu chtěl. Neboť nemoc nepřichází od Boha, nemoc je dílem negativní moci.

Člověk by mohl namítnout, že lékařská diagnóza je holá skutečnost, které se člověk musí postavit, jinak by ji stejně jenom sám sobě zapíral. Toto zapírání je však jednou z forem strachu. Člověk se nezbavuje svého spojení s negativními stavy ve svém životě tím, že je zapírá nebo zapuzuje, tyto negativní stavy v jeho nitru působí i nadále.

I takový „realista“, který tvrdí, že se člověk musí umět podívat „skutečností“ přímo do tváře, že se musí naučit, jak se to dnes v mnoha svépomocných terapeutických skupinách praktikuje, „s nemocí či utrpením žít“, kapituluje podobným způsobem před negativní energií, která se v jeho životě projevuje jako neštěstí a nemoc. Spojuje se tak nejen s negativním, svou nesprávnou vírou upevňuje ještě více ve svém podvědomí toto spojení. Postiženého přivádí často do slepé ulice i rozkladný a oslabující litování přicházející z jeho okolí.

V myslích mnoha lidí můžeme pozorovat příznačný rozpor. Svými rty se jich hodně přiznává k víře v Boha, navštěvují pravidelně i kázání, ale na otázku, zda věří na vyléčení svého revma, artrózy, srdeční slabosti nebo následků mrtvice apod., poukazují vždy na výpovědi svého lékaře, který jim dal zřetelně najevo nevléčitelnost jejich choroby nebo předpovídal její brzké nebo možné zhoršení.

Bruno Gröning k tomu řekl:

„Propadli jedné moci a to je moc zvyku, že se slovem víra jen chlácholí, ale ve skutečnosti nejsou schopni věřit, neboť se toto slovo neusadilo v jejich srdci, ještě nepřešli od slov k činům.“

„Upozorňuji vás na to, že vyléčení dosáhnou jen ti, kteří mají víru v Boha v sobě zakořeněnu nebo dospěli tak daleko, že tuto víru chtějí přijmout.“

Jednání člověka, který podle učení Bruna Gröninga léčebné síly vnitřně přijme, se zcela odlišuje od jednání člověka, který svou chorobu potlačuje anebo se s ní

Uzdravení hledající na Traberhofu září 1949

„učí žít.“ Tento člověk o své zdraví bojuje. Víra ve všemohoucnost Boha, která v člověku vyrůstá z jeho zkušeností s Heilstromem, trhá v jeho podvědomí spojení k neštěstí a víra ve vyléčení se v něm počiná stále více zakořeňovat. Takto se mu podaří dosáhnout duchovního vítězství nad negativními silami, protože nedopustil, aby neštěstí získalo v jeho podvědomí vedoucí úlohu, položil základ ke stavu blaženosti ve svém těle a ve svém životě. „Potlačování, přemáhání, popírání“ potíží v běžných terapiích se stává „přisvědčením“. Léčivému procesu se otevřelo celé vědomí zdraví hledajícího člověka; který akceptuje skrze přijímaný Heilstrom zesilující se symptomy nemoci jako reakci na přeměnu ve svém těle, ne však proto, aby s nimi žil, nýbrž proto, aby se uzdravil.

Bruno Gröning k tomu řekl:

„Probouzím v lidech sebevědomí a víru v jejich cíl.“

„Jestliže věříte, že se dočkáte blaha, je vám již pomoheno. Jen věřte dál!“

Na cestě k blahu na pohled viditelnému je velmi důležité udržovat neustále tento stav důvěry a stavět se na odpor všem vnějším i vnitřním překážkám a vydržet dobu *Regelung* a očisty.

Bruno Gröning se vyjádřil v jednom projevu:

„Kdo je stabilní, kdo si dokáže udržet svou Boží víru, ten zvítězí.“

Ale ani takový člověk, který se nezmůže na to, aby věřil v dobro, není osamocen. Dověděl jsem se o některých uzdravených, kteří si na základě mnoha negativních zážitků ve svém životě vůbec nedokázali představit, že by dobro i u nich někdy zabloudilo anebo že by mělo ještě v nějaké možné formě u nich moc. Je až dojemné, jak v nich během pravidelného přijímání Heilstromu narůstala důvěra, která způsobila, že i tito dosáhli vyléčení.

Bruno Gröning k těmto lidem řekl:

„Jestliže nejste dnes ještě schopni věřit, tak to za vás budu činit já, tak dlouho, až uvěříte sami. a jestliže dnes ještě neprosíte, ještě nejste schopni prosit, tak to pro vás taky ještě učiním.“

Nová orientace člověka k víře na všemohoucnost Boha zprostředkovaná učením Bruna Gröninga a pravidelným přijímáním léčivých proudů nezapovídá samozřejmě návštěvu lékaře. Většina mých kolegů by jistě s radostí uvítala, kdyby k nim chodili pacienti s takovým vnitřním postojem. v člověku nastává často nerušeným působením léčivé síly takové zlepšení jeho zdravotního stavu, že se lékařská terapie stává zbytečnou. Jiní mohou pozvolna redukovat příjem léků a vyléčení se dostaví též.

Samozřejmostí by mělo zůstat také objektivní lékařské kontrolní vyšetření. Je totiž spolehlivou záštitou proti všem pochybovačům z okruhu příbuzných a známých a nedocenitelná pomoc pro další pomoc hledající osoby.

Dojemný příklad, jakou sílu může mít moc Boží v nitru člověka, který se podle rad Bruna Gröninga ve vší důvěře otevře působení Božímu, nám poskytuje Hans Rösch z W. Svým věkem 70 let patří k té věkové skupině, které bývá všeobecně v naší společnosti dáváno málo šancí, jakmile jsou tělo a duše oslabeny chorobami. v mnoha lidech je zakořeněn nesprávný názor, že stáří musí být spojeno s chorobami a bolestmi. „Jste zkrátka starý, nedá se už nic dělat“ slyšíme často a dokonce i z úst samotných lékařů. Mluvní rčení jako „Kdo je starší než 50 a nemá žádné bolesti, je už mrtvý člověk“, jak jsem před nedávnem slyšel, by neměly být v jejich vlastní dynamice podceňovány.

Pan Rösch trpěl léta bolestmi srdce, které vystřelovaly nalevo, zčásti až do levé paže a byly zvláště citelné při tělesné námaze. Měl při sobě neustále lahvičku s lékem k posílení srdce „Nitrolingual“, který musel užívat několikrát za den při bolestech, což přispívalo k přechodnému zmizení těchto bolestí.

Kromě toho bylo třeba, aby užíval více druhů srdečních tablet. Ze strany lékařů bylo zjištěno koronární srdeční onemocnění, které se také výrazně prokázalo na EKG při zatížení.

V nálezů vyšetřujícího internisty (primář městské nemocnice v H.) stojí:

„Shrnuto celkově jsou pacientem popsané potíže vyvozeny z koronárního selhávání při zátěži (koronární insuficience - selhávání věnčitých cév) při koronární srdeční nemoci. Elektrokardiografické změny jsou typické.“

Hans Rösch se k tomu vyjádřil:

„Bolesti se objevovaly především při zátěži a při vzrušení. Silnější bolest vystřelovala až do levé paže. v posledních letech, ještě předtím než jsem přišel k učení Bruna Gröninga, jsem nebyl schopen vystoupit bez přestávky ani do půlky schodů, vždy jsem se musel zastavovat, protože se mi nedostávalo dechu a dostavovaly se bolesti srdce.“

Pan Rösch ztratil víru v možné vyléčení ještě v jeho věku a smířil se se stále se stupňujícími omezeními ve svém životě.

Navíc ho trýznily ještě po 25 let bolesti hlavy, které byly podle lékařů vyvolávány opotřebením krční páteře. Když byly tyto bolesti obzvláště silné, bral si mnohdy až k deseti kusům tablet proti bolestem „Prontopyrin“, což mu přinášelo krátkodobé zmírnění bolestí. Po desítky let stále znovu se objevující

hnisání v čelních dutinách, které si vyžadovalo proplachování v rozmezí zhruba každých dvou let, přispívalo samozřejmě také nemalou měrou k nesnesitelné bolesti hlavy.

Sít' bolesti a nemocí byla stahována během života tohoto muže stále úžeji a úžeji. Na počátku 70. let k tomu všemu přistoupily ještě bolesti zad (lékařská diagnóza: chronická lumbalgie).

Hans Rösch:

„Bolesti přicházely z oblasti kříže a táhly se až do pravé nohy. v zádech jsem měl ustavičně nepříjemný, bolestivý pocit. Bolesti se stupňovaly, když jsem se pohyboval a zvláště, když jsem se ohýbal, nosil těžší břemena nebo delší dobu chodil. Když se bolest dostavila, musel jsem veškerý pohyb zanechat, položit obě ruce na kříž, až se po nějaké době bolest zmírnila. Užíval jsem mnoho tablet od bolesti, mezi jinými tak silné léky jako je 'Felden 20' nebo 'Butazolidin'.

Spolu s bahnými zábaly (fangem), masážemi a ozařováním mi léky přinášely ulehčení, bohužel však jenom krátkodobě. Po nějaké době se bolesti vracely znovu a byly opět tak silné jako předtím. Lékaři zjistili opotřebenou plotének v oblasti bederní a celkové opotřebení páteře. Následkem svých potíží jsem byl už rok a půl před oficiálním nástupem do důchodu na nemocenské. o vyléčení nebylo ani řeči. Můj ortopéd mi řekl již před léty: 'S tím už musíte nadále žít'."

K tomu přistoupily ještě další potíže:

„Při jednom válečném nasazení v r. 1942 před Stalingradem jsme se dostali náhle do dělostřelecké a granátové palby. Byl jsem s mým kamarádem v bunkru, který byl následkem jednoho zásahu zasypán. Kromě jiného jsem tehdy utrpěl těžké pohmoždění hrudníku. Tlaková vlna, vzniklá výbuchem granátu, způsobila, že se mi natrhly plíce. [...] Od té doby jsem na nich pocíťoval vždy bolesti. Podle toho, jakou práci jsem vykonával, nebo jakého charakteru byl můj pohyb anebo také při hlubokém nádechu, vždy jsem pocíťoval silné píchnutí v plicích. Říkal jsem to často mému ošetřujícímu lékaři, ten byl však toho mínění, že proti válečným zraněním člověk mnoho nezmůže."

Člověk se nemůže ani divit, že se u Hanse Röschla ke všem těmto nemocem a obtížím přidružil ještě zánět žaludeční sliznice, který se projevoval formou výrazných bolestí žaludku až dvakrát do roka a trval více než deset let a vyžadoval si samozřejmě přesné dodržování diety. Přibližně od r. 1946 se začaly dostavovat také poruchy spánku, které způsobovaly, že se často vnoci budíval a nemohl pak dlouho usnout. Co jiného mohl také člověk při všech těchto útrapách očekávat?

Koncem r. 1987 se seznámil s učením Bruna Gröninga a začal se einstellenna Heilstrom. Odvrhl od sebe všechny negativní prognózy lékařů a také všechny strasti a bolesti, které ho jeho dosavadním životem provázely. Přijal ve svém nitru víru v sebe sama, víru v to, že Bůh je největším lékařem lidstva a prosil z celého svého srdce o vyléčení. Je až pozoruhodné, jak rychle po jeho nové vnitřní orientaci k víře v dobro mohla začít působit léčivá síla.

Pan Rösch byl v krátké době osvobozen od svých bolestí srdečních, nepotřeboval už užívat ani „Nitrolingual“ a ani jiné léky proti srdečním potížím. Bez jakýchkoli problémů zdolává hned několik pater, což bylo pro něho po mnoho let zcela nemyslitelné. Bez potíží absolvoval dokonce několik náročných turistických túr ve Schwarzwaldu a v Rakousku, v jeho věku je mu umožněno i tančení, což bylo vždy jeho velikým přáním.

Od tohoto okamžiku, co začal přijímat Heilstrom, zmizely i bolesti hlavy a neobjevily se ani více záněty čelních dutin.

K vyléčení bolestí v zádech se vyjadřuje následovně:

„V zádech už necítím žádné bolesti. Mohu zase pracovat na zahradě, mohu se ohýbat bez toho, aby se bolesti znovu dostavily. Nemám žádné problémy při vstávání z postele nebo ze židle. Nepotřebuji žádné zábaly, masáže, ozářování nebo bolesti tisíci injekce. Tato zátěž mi byla odejmuta zcela bez regulačních bolestí.“

Zmizely rovněž bolesti na plicích, nepozoruje už ani žádné potíže žaludeční. Jíst může všechno a naopak si musí dávat pozor na to, jak sám píše, aby příliš nepřibíral na váze. Poněvadž se vytratily všechny bolesti a obavy, spí opět jako „dudek“.

Hans Rösch si nechal udělat kontrolní lékařská vyšetření. Znovu provedené EKG při zatížení potvrdilo jeho osobní pozorování o znovuzískaném nárstu schopnosti větší srdeční zátěže. Při vytížení 125 Watt se nepotvrdil žádný nález repolarizačních poruch ve smyslu koronárního srdečního onemocnění.“

Ze starého muže, týraného bolestmi a chorobami, kterému nedával žádný lékař naději na uzdravení, se stal čilý, život milující člověk, kterému bylo dopřáno, aby znovu našel své zdraví a svou víru. a to jen proto, že poslechl rady Bruna Gröninga a zbavil se ve svém nitru víry v moc negativního ve formě nemoci a bolesti a své srdce otevřel víře v dobro a v lidské blaho.

„Co si přeješ, budiž tvé!“

řekl Bruno Gröning. Je to asi ten nejvyšší stupeň pomoci, když člověk pomůže jinému, aby si tento pomohl sám, když má člověk dostatek odvahy pomoci mu

postavit se proti všem vzorům společenských představ, aby se jeho duch odvrátil od nesprávných navykých forem myšlení a aby tak došel k naplnění svého blaha.

Láska, základní pravidlo života

Nejvyšší Boží zákon životního pořádku viděl Bruno Gröning v lásce:

„Existuje zákon, podle kterého by se měl člověk řídit celý život, ano, je to láska k bližnímu.“

Přinášelo mu to vždy hodně osobního štěstí, když cítil, že člověk usiluje o tento vysoký ideál lásky k Bohu a k bližnímu a dokazuje to také svými činy. Kdo znal Bruna Gröninga blíže, věděl o jeho síle, přivádět člověka vedle tělesně-duševního léčení skrze jeho učení také k tomu, aby byl schopen prožívat tyto vysoké a čisté pocity.

Považoval lásku za něco posvátného, byla pro něho středem Božského bytí. Zároveň v ní shledával mocnou zbraň v boji proti zlému. Člověk, který se otevře lásce, se spojí s nejvyšším vyzarováním Božího ducha. Každá myšlenka lásky je z toho důvodu naplněna až po okraj velmi silnou, povzbuzující, pozitivní a oživující duchovní energií. Milujícímu člověku to přijde mnohonásobně k dobru. Posiluje sám sebe, chrání se před negativními myšlenkovými energiemi a jestliže s myšlenkou lásky pracuje, tzn., že převádí své myšlenky v činy, vyvolává u svého bližního podobné myšlenky, které se pak k němu znova vrací.

Ten, kdo rozpoznal v lásce největší duchovní moc a základní kámen míru a štěstí, se nebude divit, že negativní duch učinil vše pro to, aby právě tyto pocity v dnešní době zfalšoval a pošlapal. Málomocný dnešní člověk už usiluje o takové duchovní stanovisko. v dnešní společnosti, založené na individuálním výkonu, se jeví tvář v tvář, přímo závodnímu běhu o přežití, jako nesmyslné, milovat a být milován. Láska nebo citové struktury, jak se dnes rádo říká, bývají omezovány jenom na dvojici lidí nebo na rodinný egoismus, zřídka však bývá hledána cesta k té velké, opravdové lásce k bližnímu a k Bohu.

Bruno Gröning byl přesvědčen, že je i v dnešní době každému člověku dobré vůle možné, aby žil v lásce k bližnímu i k Bohu. Ale i zde si člověk musí uvědomit, že láska, tak jako každá myšlenka, nemůže vyrůst z jeho ohraničené bytosti, nýbrž že je a vždy zůstane duchovním darem světla. v nevyčerpitelné plnosti se odštěpí od pramene dobra a závisí to jen na člověku samotném, jestli se jí otevře, jestli jí přijme a jestli jí v sobě nechá růst.

Bruno Gröning:

„Bůh vlastní všechno to, co člověk potřebuje. To však člověk už zapomněl.“

Stejně tak, jak člověk svým uvědomělým spojením s Bohem dosáhne vyléčení svého těla, stejným způsobem v něm vyroste z tohoto spojení i ta dávno zapomenutá nesobecká láska. Stejná síla, která čistí tělo i duši a pomáhá člověku k uskutečnění jeho obratu, zapálí znova oheň lásky v srdcích lidí.

Jak se dovídám z mnoha rozmluv s různými osobami z dnešního Kruhu přátel Bruna Gröninga, zažilo již mnoho z nich, že se jejich schopnost lásky zvětšila, když se otevřeli podle rad Bruna Gröninga „Heilstromu“:

„Nemohu zrovna tvrdit, že bych před poznáním učení Bruna Gröninga neznala lásku k lidem,“ píše mi Anja K. z H., „ale protože jsem se pak myšlenkami o lásce ve větší míře zabývala a také jsem ji hledala, zdálo se mi to být příliš málo, co jsem doposud v této souvislosti v sobě cítila. Měla jsem upřímné přání, milovat všechny lidi, jedno, jestli mi byli podobní a já k nim měla nějaký vztah, nebo ne. Ale at' jsem se namáhala jak chtěla, nikdy jsem nedosáhla toho, abych byla spokojená.“

Poté, co jsem při své první návštěvě hodiny společenství přijímala nějaký čas Boží proud a cítila ho v sobě i protékat, přepadl mne zcela náhle a překvapivě předtím nikdy nepoznaný pocit lásky ke všem přítomným. k tomu musím ještě dodat, že jsem předtím nikoho z nich ještě neznala, byli to pro mne všechno úplně cizí lidé. Teď jsem je však mohla beze všech předsudků jednoduše mít ráda. Bylo mi jasné, že se tím splnilo mé velké přání.

Tento zážitek se později často opakoval. Po delším přijímání síly, např. během hodin společenství, se prožitek lásky stupňoval do té míry, jakou jsem nikdy předtím nepoznala. Stávalo se sice, že se tento pocit při každodenních požadavcích na člověka zeslaboval, po intenzivním příjmu síly však docházelo ke znatelnému oživení.“

„Dříve jsem se vždycky snažil konat dobro, byly to ale spíš jen takové pokusy, musel jsem se skutečně překonávat, to všechno vycházelo jen z rozumu, ne ze srdce,“ přiznává Franz K.(29) z H. „Když jsem byl pak schopen otvírat se podle učení Bruna Gröninga stále víc a víc Boží síle, cítil jsem, že se ve mně něco změnilo. Začala se ze mne vytrácet ta tíha, která na mně ležela jako mučivý tlak a která mne obírala o každou radost. Vždycky, když jsem se einstellen na Heilstrom, nepocíťoval jsem v mém těle jenom brnění, bylo to, jakoby nějaké světlo, které je mým vnějším smyslem neviditelné, vnikalo do mé duše. Toto světlo naplňuje podnes mou mysl hlubokým mírem, pocíťuji štěstí a pozoruji, že jsem stále častěji schopen znovu milovat z celého srdce. Od té doby ve mně roste

tento tolik vytoužený pocit lásky, dovoluje mi pomáhat druhým lidem a dokonce je mi umožněno i to, že jsem schopen chovat v sobě pocit lásky k lidem, které jsem dříve odsuzoval. Tento pocit roste zároveň s tím, do jaké míry se otvírám Heilstromu, mnohdy to vše pocít'uji doslova jako pravý oheň v srdci. Obzvláště mne však obšťastňuje ta skutečnost, že jsem schopen milovat nejenom své bližní, ale že jsem schopen milovat stále více Boha i přesto, že ho nemohu vidět. Jsem panu Gröningovi velmi vděčen za to, že i přes všechny překážky stavěné mu do cesty, měl tolik odvahy a síly správně rozpoznat to, co mu bylo vnitřně od Boha dáno a předávat to dále lidem. Nikdy bych bez něho nenašel tento přístup k lásce a k Bohu.“

Nejvyšší formou léčení člověka je buzení nesobecké lásky v jeho srdci. Ten, kdo je schopen milovat, dosáhl pevného duchovního spojení mezi sebou a pramenem všeho dobra, je lépe přístupný vedení, pocházejícího z Ducha Božího. Každá opravdová duchovní cesta musí vést člověka k lásce, neboť Bůh je láska. Tento pojem je bytostem negativní moci zcela cizí a všude tam, kde tato moc v člověku samotném nebo v lidské společnosti roste, láska chřadne. Tam, kde však láska roste a sílí, tam vliv negativní moci slábne.

Slova Bruna Gröninga otvírají v epoše duchovního zmatku jasnou a zcela nekomplikovanou cestu, vedoucí k pomoci a k vyléčení. Záleží jen na každém jednotlivci samotném, aby se této pomocné ruky chopil a přesvědčil se na vlastním těle a na vlastním životě o jejich pravdivosti. zneuznaného, aby tak mohla být všem nevyлéčitelně nemocným a z života odepsaným lidem ukázána cesta k možnému vyléčení.

4. kapitola

Působení Bruna Gröninga

Léčivé působení Bruna Gröninga je prokazatelné již v období jeho dětství. Jeho otec August Gröning uvádí ve svém místopřísežném prohlášení, že mu byla nápadná jedna vlastnost jeho syna již v jeho dětských letech a to byla schopnost, která mu „umožňovala zbavovat lidi nemocí a utrpení.“

August Gröning se o schopnostech svého syna přesvědčil dokonce na svém vlastním těle:

„Já sám jsem byl tehdy postižen těžkou chorobou a lékaři mi přestali dokonce dávat naději na uzdravení. Krátké působení mého syna však stačilo k tomu, abych se uzdravil.“

Opakovaně je tato léčivá schopnost Bruna Gröninga dosvědčena v mnoha zprávách, které podali jeho současníci v následujícím období.

Právník a žurnalista dr. Trampler píše k působení Bruna Gröninga:

„V roce 1949 nebyly žádné jiné události schopny budit tolik napjaté pozornosti a nenašly ani tolik vnitřní spoluúčasti lidí jako události kolem Bruna Gröninga. Vystupování tohoto muže nezapadá ani v nejmenším do obrazu materialistického světového názoru. To je zřejmě i pravá příčina těchto čas od času rozpoutaných roztrpčených soubojů různých názorů na jeho osobnost a na jeho působení. Ten, kdo propadl až příliš hluboce do materialistického myšlení a není více schopen vnímat skutečnosti jinak, než jen na základě jejich viditelnosti, hmatatelnosti či v přístrojové měřitelnosti, takový člověk bude to nepochopitelné, co se skrze působení Bruna Gröninga děje, posuzovat bez jakéhokoli porozumění a často i zcela netolerantně. Kdo si ale ve svém srdci uchoval hlubokou úctu před tímto člověkem, před vším nevyzkoumatelným a tím Božím a nepřenechává veškerá důležitá životní rozhodnutí jen rozumu, ten bude hledat se zodpovědnou vážností odpověď na otázku, zda léčivé síly Bruna Gröninga mají původ v těch věčných pramenech života, které leží mimo dosah našeho lidského myšlení. Takový člověk se bude schopen přenést i za hranici tohoto lidského myšlení, bude mu tím dána možnost uvěřit a věřit jevům, které sám pozoroval, které ale nelze rozumem vysvětlit a které se vymykají oblastem jevů již známých a vědecky prozkoumaných.“

Uzdravený

Tak nutí vystoupení Bruna Gröninga - zcela lhostejno, jakého druhu budou poslední poznatky o něm a o celé jeho činnosti - k rozpolcennosti ducha: mezi těmi, kteří jsou vnitřně připraveni rozpoznat živoucí skutečnost i ve věcech, které jsou lidmi nevyzkoumatelné a mezi těmi ostatními, kteří tuto víru popírají.”

Herford a Traberhof - léčebné působení na tisících

„Ještě se nikdy předtím nestalo, aby byla po nějakém léčiteli tak velká poptávka, jako byla po Brunu Gröningovi. Nikdy předtím nebylo o žádném ani tolik sporu. Žádný z nich nevzbudil tolik emocí jako muž, který se proslavil svými staniolovými kuličkami. Znova a znova mu byly udělovány zákazy k léčení.”

Kurt Allgeier o Brunu Gröningovi
ve své knize „Die Wunderheiler” (Zázrační léčitelé):

Co jen činil Bruno Gröning, že dokázal pohnout myslí tolika lidí?

Viděno zvnějšku, spočívala jeho činnost v tom, že promlouval k lidem. Nabádal své posluchače k tomu, aby se oprostili od nemocí a utrpení a aby přijali víru v Boha jako největšího lékaře všeho lidstva.

Dr. Trampler přišel navečer dne 27.8.1949 na Traberhof. Popisuje své první dojmy:

„Nekonečný klid a pohoda vyzařuje z tohoto muže, který se svým tichým, vtíravým hlasem obrací k davům pomoc hledajících lidí. Všude je tak ticho, že i ten, co stojí až zcela na okraji tohoto obrovského kruhu, může rozumět každému jeho slovu. [...] Gröning se vzdává jakékoliv rétoriky. [...] Poprvé slyšíme jeho napomínání k tomu, abychom se přiznali k Bohu, protože to je první předpoklad toho, abychom byli schopni přijat jeho léčbu. Pak odkazuje na nutnost zbavení se všech myšlenek na nemoc, doporučuje zavřít oči a pozorovat, co probíhá v těle. [...] v tomto okamžiku cítíme lehké brnění v paži, které se podobá elektrickému proudu. Po určité době, během které přebíhá zrakem všechny trpící mlčky a s výrazem hluboké koncentrace, sděluje Gröning lidem, že jim předal vše, co jim předat mohl. Tuto sílu mají nyní nechat v sobě působit a pevně věřit na vyléčení, i když toto nenastane třeba okamžitě.”

Člověk bez jakéhokoli vztahu k duchovnímu působení bude toto počínání pozorovat s neporozuměním.

Neočekávali bychom spíše nějaký plamenný proslov, který by všechny upoutal a připravil tím úrodnou půdu pro masovou sugesci?

A přece charakterizuje výše popsany postup působení Bruna Gröninga zcela přesně.

Sám k tomu řekl:

„Nedávám to nikdy tak, jak si to lidé přejí, neboť to dávám tak, jak to sám přijímám, ne od lidí, to mohu, to smím, to musím dokonce zdůraznit nebo i vyzdvihnout, tak jak to sám dostávám od Boha samotného. Tady nemohu nic měnit a ani nic neměním.“

Jeho dávání má duchovní charakter a on sám, jak říká zprostředkovává Boží sílu lidem - kteří odpovídajícím způsobem - tuto sílu do svého nitra přijímají a mohou se tak uzdravit.

Toto neviditelné dávání v minutách mlčení prokazuje většinou o něco později své sotva pochopitelné působení mezi lidmi hledajícími uzdravení.

Dr. Trampler o tom píše:

„Je to relativně řídký případ, že účastník takového shromáždění nepocítí nic z této léčivé vlny. Mnoho z nich se zbaví již na místě svých akutních bolestí. u jiných naopak pracuje tato síla, když si ji ve víře v sobě uchovají, nadále a způsobí dokonce dlouhodobé organické změny. v mnoha případech se dostaví okamžitá léčebná působení, ze kterých vejdou ve známost přirozeně v prvé řadě ta, která jsou i pro kolem stojící zřetelně viditelná. Téměř při každém masovém léčení je několik či dokonce mnoho ochrnutých tak intenzivně 'proudem' ovlivněno, že se zvedají ze svých vozičků nebo odhazují své berle. v ojedinělých případech začínají i slepí znovu vidět. Tato spontánní vyléčení mají nesmírný význam pro ty ostatní zdraví hledající osoby, u kterých se vyléčení neprojeví tak rychle, nýbrž se připravuje pomaleji. Víra v budoucí pomoc se tím upevňuje a posiluje se takto odolnost proti možnému napadání nevěřících a pochybovačů.“

Našel jsem listinu se seznamem vyléčení, která se uskutečnila po jednom projevu Bruna Gröninga na Traberhofu. Jeden člověk, který se o tato dění zajímal, zjišťoval tato uzdravení mezi přítomnými. Dále uvádím výběr z jeho zprávy:

- Josef Fritz z M. byl krátkozraký, nosil brýle, vidí náhle ostře.
- Ludwig Suding z B., levostranné těžké ochrnutí od roku 1918 následkem zranění, zmizelo.
- Waltraud Geigerová z W., levá paže v důsledku dětské obrny ochrnutá, je nyní schopná zvednout paži do výše 1/3.

- Annelise Berger z R., od roku 1937 spinální dětská obrna (dolní část těla a dolní končetiny ochrnuty), cítí brnění a stahy, vše je teplé.
- Kurt Kunze z A., skrze poranění v roce 1943 zůstala paže v ohybu lokte ztuhlá, od roku 1949 je paže vyrovnaná a uvolněná.
- Maria Siegelová z M., již po celý rok zánět loketního kloubu, lékařská ošetření bez jakéhokoli úspěchu, nyní vše v pořádku a bez jakýchkoli bolestí.
- Martha Rothová z E., 73 let, od svých 29 let trpí na poruchy chůze a bolesti ve svalech, dnes vyléčená, schopná chůze bez hole.
- Else Rommingerová z T., spinální dětská obrna od roku 1922, obě nohy ochrnuty, chůze jen omezeně a s pomocí hole možná - nyní je schopná chodit bez hole.
- Hans Schonauer z M., asi 11 let multiple sklerose. Ochrnutí levé nohy až ke kyčlím, později ochrnutí i nohy pravé, ošetřování různými lékaři bezvýsledné, kromě jiného i na univerzitní nervové klinice, případ byl označen za nevléčitelný, příchod na Traberhof ve středu 7. září 1949, reakce nastala ve čtvrtek v Gröningově nepřítomnosti, chodí nyní lehce a bez hole, levá noha zcela v pořádku, pravá ještě ne docela.
- Andreas Gruber z W., ochrnut kvůli embolii po zápalu plic v roce 1945, nemohl vůbec chodit - vstává a jde.

E. A. Schmidt podává ve své zprávě o působení Bruna Gröninga v Herfordu něco podobného. Pozoroval, že lidé s poruchami řeči začali pojednou mluvit. Mnozí počali pohybovat svými doposud ochrnutými a ztuhými končetinami, jeden těžce zraněný válečný invalida např. byl pojednou schopen pohybovat svou paží, která byla průstřelem lokte znehybnělá a strnulá.

Manželka jednoho pracovníka v divadle měla po sedm let strnulé pravé koleno a po skutečně jen velmi krátkém počátečním odolávání jí bylo náhle umožněno nohu v kolenně bezbolestně ohýbat a znovu chodit tak, jak chodila před sedmi lety.

Willi Horstmann ze S., který byl slepý na levé oko, „začal náhle rozeznávat tmavé od světlého a o něco později začal vidět úplně normálně.“

Ve známost vešlo úspěšné vyléčení tehdejšího prakticky slepého hudebníka pana Weilanda, který slyšel o léčení Bruna Gröninga v Herfordu v roce 1949 a hned nato přišel za ním do Westfálska. Následkem jedné injekce proti paratyfu v roce 1941 došlo u něho k poškození jednoho zrakového nervu, které vedlo ke snížení schopnosti vidění na 1/25 normálního vidění. Dobrozdání úředního

lékaře zdravotnického úřadu města Drážďan mu potvrdilo 90ti procentní snížení pracovní schopnosti. Oční klinika nemocnice Richarda Wagnera v Drážďanech potvrdila skutečnost, že pan Weiland je prakticky slepý, také. Vnoci z 15. na 16. 6.1949 přišel pan Weiland v Herfordu do kontaktu s Brunem Gröningem a od té doby se jeho stav od měsíce k měsíci zlepšoval.

Zpravodaj listu „Revue“ se sešel s panem Weilandem v Rosenheimu a měl tak možnost přesvědčit se o jeho znovunabyté schopnosti vidět.

Referoval:

„V Rosenheimu rozpoznal pan Weiland železniční vagony už na vzdálenost pěti set metrů, oblečení kolemjdoucích na 100 metrů. Na vzdálenost jednoho metru dokázal dokonce jednoznačně rozpoznat i náramkové hodinky.“

Hotně uzdravených se poděkovalo písemně za vyléčení, která se často udála i za nepřítomnosti Bruna Gröninga. Elisabeth Schwerdtová z B. prožila několik dnů po jedné jeho návštěvě až dojemné vyléčení.

Píše o tom dne 12.5.1949:

„Milý pane Gröningu! Cítím opravdovou potřebu napsat Vám několik řádků. [...] Včera tomu bylo deset dnů, co jste byl u nás. Během naší rozpravy jsem Vám vyprávěla jen tak minmochoodem [...] o mých dvou těžkých ušních operacích, resp. - výsecích, které způsobily, že jsem v pravém uchu přišla zcela o sluch. Ošetřující lékař zjistil při jednom zrcadlovém vyšetření sluchových cest, že se zde nachází asi čtyřmilimetrová trhlinka a sdělil mi velmi nepříjemnou skutečnost, že znovunabytí sluchu je v mém případě zcela vyloučeno. a nyní budete žasnout:

V úterý večer v 19 hodin jsem zjistila k mé velké radosti a samozřejmě i k velké radosti mých rodičů, že jsem po dvaceti letech schopna znovu slyšet právě na toto operované ucho. Víím, že tomu tak je jen díky Vám, pane Gröningu. Jak hluboce jsem Vám vděčná, se slovy nedá vůbec vyjádřit.“

Právník a žurnalista dr. Trampler se mohl o působení Bruna Gröninga přesvědčit na vlastním těle hned po prvním setkání s ním na Traberhofu.

Na Traberhof přišel s cílem, jak sám říká ve své knize „Die große Umkehr“ (Velký obrat), napsat o tamním dění obsáhlejší zprávu. Ani v duchu ho však nenapadlo, že by byl Bruno Gröning schopen vyléčit i jeho samotného.

Podle vyšetření úředního lékaře, který pracoval při zemském pojišťovacím ústavu, byly u pana dr. Tramplera zjištěny zlomeniny kostních kořenů chodidla a kosti lýtkové vpravo s následnou arthrosis deformans, které byly následek jednoho válečného zranění. Zlomeniny znovu srostly, zůstavily však značné

deformace, každý pohyb nohy byl nanejvýš bolestivý, dokonce i v klidu při sezení bolesti nikdy neustávaly:

„S poukazem: 'značné tělesné postižení při chůzi a při stání' jsem byl zařazen do invalidního stupně II (snížení pracovní schopnosti na 50%). Zvykl jsem si na to, brát tyto potíže jako nevyhnutelné následky války a také proto, že mi ani ze strany lékařů nebyly činěny žádné naděje na zlepšení tohoto mého stavu.”

Zvlášť dojemným vysvědčením pro působení léčivé síly, která pracuje v těle člověka podle svých vlastních zákonů, může být také následující zpráva. Dr. Trampler se zdržoval pozdního večera dne 27. srpna 1949 ještě s užším kruhem zdraví hledajících osob v prostorách Traberhofu. Chtěl jen pozorovat dění, aby mohl zestylisovat svou zprávu, na svou nemoc přitom vůbec nemyslel a byl vnitřně otevřen pro veškeré dění a to na základě vyléčení, kterých byl krátce předtím u několika přítomných nemocných lidí svědkem. Bruno Gröning se ho dotkl jen v jednom okamžiku pohledem a to během doby, ve které se zabýval jiným, pomoc hledajícím člověkem. v tomto okamžiku pocítil pan Trampler zřetelnou reakci na svém těle. Pocítil náhle v pravém rameni silnou bolest, která krátce nato prošla v „brnivý pocit horka”, který pak „pojmul celou pravou polovinu těla.”

Konečně byla celá zraněná pravá noha zcela horká a dr. Trampler měl pocit, jako by se na ní pracovalo:

„Měl jsem ten dojem, jako by krev v této noze byla pumpována s velkou silou. Žíly mohutně pulsovaly. Byl to pocit, jaký jsem již šest let vůbec neměl. [...] Pocit horka a brnění přetrvával ještě nějakou chvíli. Bolest v noze byla značná. z tohoto důvodu jsem se musel jít hned po mém návratu domů na několik hodin prospat. Probuzení znamenalo pro mne zjištění, že netrpím žádnou bolestí. Několik dnů nato jsem v lýtkovém svalstvu pravé nohy pocítoval něco jako 'svalovou kocovinu' (namožené svalstvo), posléze však zmizely i tyto regulační bolesti.”

O nějaký čas později mohl dr. Trampler nohu zrovna tak zatěžovat jako před svým zraněním. Nepotřeboval již žádnou hůl. „Dokonce ani skoků jsem se nemusel obávat, nezpůsobovaly mi žádnou bolest.” Tento stav se udržoval i nadále. Pan dr. Trampler si nechal udělat kontrolní vyšetření u svého ošetřujícího lékaře dr. Hermanna R. z Mnichova. Ten zjistil, že „pohyblivost pravé nohy, která byla doposud označena za těžce postiženou, je oproti zdravé noze levé jen o nepatrný náznak zmenšena.” Lze však očekávat, „že se tyto rozdíly vyrovnají při stejnoměrné zátěži obou nohou.”

Vysvětlení k této skutečnosti mu jeho lékař dát nemohl.

Na jiném místě je vylíčen případ paní Hunekeové z Ahlenu, u které se začla projevovat již před 15ti lety multiple sklerose.

Dr. Jens Bergfeld shrnul celé dění takto:

„Tato nemocná byla již upoutána na vozíček, její celá dolní část těla byla ochrnuta, obličej znetvořen jednostranně zkrivenými ústy, její zraková schopnost byla do té míry oslabena, že sotva rozpoznávala osoby a předměty ve vzdálenosti jednoho metru. Zrovna tak byl do značné míry oslaben i její sluch.“

Její muž ji přivezl do Herfordu, kde v mase čekajících lidí hodinu po hodině trpělivě vyčkávala, až se Bruno Gröning odpoledne objevil na balkoně a hovořil k celému množství zde shromážděných

Ve zprávě pokračuje:

„Bruno Gröning však zdůrazňoval tu skutečnost, že mu zákaz činnosti brání v tom, aby uváděl v činnost léčivé síly. ‘Jestliže se ale i přesto něco stane a lidé se uzdraví,’ řekl dále, ‘tak za to nemohu.’ - Bezprostředně po těchto slovech, jak podotýká manžel těžce nemocné, se počaly dít v obličejí jeho manželky pozoruhodné změny: Její tvář zářila, zkrivená ústa se vrátila do své původní polohy, z jejích očí zmizela rouška slepoty. Léčebná síla Bruna Gröninga se stala skutečnou. Paní rozpoznávala své blízké okolí od minuty k minutě stále zřetelněji, viděla ostře i do dálky. Narovнала se, povstala z vozíčku a dala se sama, skoro bez pomoci, do pohybu. Ke svému úžasu a ke své velké radosti byla nyní schopna i normálního slovního vyjadřování. Zavěšena do paže svého šťastného manžela kráčela tato paní, která se nemohla skoro 15 let bez cizí pomoci vůbec pohybovat, skrze množství shromážděných lidí.

O několik dnů později se dostavil manžel znovu do bytu Bruna Gröninga, aby mu sdělil, jak se vede jeho paní. Řekl jednoduše a prostě: dělá značné pokroky. Ještě před několika málo dny nevléčitelně nemocná žena přešla již k tomu, že vykonává zcela samostatně veškeré své povinnosti hospodyně. ‘Cítím se tak, ‘ vyjádřil se její manžel, ‘jako kdybych v podobě mé paní dostal úplně jiného člověka.’

‘Od té doby, co jsme se vrátili z Herfordu,’ řekl dále, ‘proudí do našeho domu bez ustání záplavy návštěvníků. Dokonce i náš starý doktor si neodpustil, aby nesložil mé paní poklonu a přitom jí srdečně k jejímu uzdravení nepoblahopřál!’ ”

Vyléčení, která se konají i za nepřítomnosti Bruna Gröninga jsou jasným znamením působení takové nadřazené síly, ke které mají lidé přístup trvale a ve velké míře také prostřednictvím slov Bruna Gröninga. To ukazuje i příklad následujícího líčení:

Očitý svědek na Traberhofu, Alfred Muskate, přišel se svou paní, která je povoláním lékařka, na Traberhof z toho důvodu, aby si o tomto podivuhodném dění udělal na základě osobního pozorování svůj vlastní úsudek.

Ve své zprávě, kterou pak přenechal jednomu časopisu ke zveřejnění, píše:

„Po všech zvěstech, které se v poslední době o Brunu Gröningovi všude roznáší, jsem se chtěl osobně a na vlastní kůži o veškerém dění přesvědčit a jel jsem proto do Rosenheimu. [...] Nad celým místem, kde byli lidé shromážděni, panovalo slavnostní, skoro posvátné ticho. Přestože Bruno Gröning odjel asi před hodinou do Mnichova, setrvává celé toto množství osob v tichém očekávání. Obhlíželi jsme si pěkně obílený statek, [...] když pojednou zavládlo v řadách čekajících podivné vzrušení. Všichni se hrnuli k vozičku jednoho ochrnutého. Byl to asi 45ti letý muž, který již osm let nechodil a který se nyní ze svého vozičku pozvedl a opustil jej, pak se znovu vrátil a padl do náručí svým příbuzným. [...] Tento muž přišel před osmi dny z Hamburku a právě v této chvíli pocítil své první vyléčení. [...] Pozorujeme jiného ochrnutého, jak se zvedá ze svého vozičku a jak odchází branou statku dovnitř, aby se nechal zapsat do seznamu vyléčených. Mezitím křičí jedna prostá žena s bílým šátkem na hlavě: ‘Vidím, zase vidím!’ Byla předtím úplně slepá. [...] Přitom počínají někteří pět chorál: ‘Velký Bože buď Ti chvála’, do kterého se pak postupně zapojují všichni ostatní. Hluboké pohnutí se zračí ve tvářích všech přítomných, mnozí pláčí, dokonce ani nestranní pozorovatelé nejsou schopni ubránit se tomuto dojemnému rozpoložení.

Dal jsem se do hovoru s jednou mladou jugoslávskou studentkou medicíny. Byla již zde na tomto místě dva dny a sledovala pozorně veškeré dění. Vyprávěla asi o dvou stech vyléčeních, která Bruno Gröning vyvolal na Traberhofu během své nepřítomnosti. v prvé řadě to byli ochrnutí, ale také slepí a dokonce slabomyslní, kteří se své nemoci zbavili. Ona sama byla po celé hodiny ve společnosti jedné ženy, která trpěla vodnatelností a byla po celém těle značně napuclá. z ničeho nic se začalo u této paní projevovat uzdravování. Její obličej, který byl doposud velmi oteklý, dostával pomalu ale jistě své normální formy, až byl po krátkém čase zcela normální. Tato paní chodila pak šťastně nahoru a dolů a očividně vychutnávala tuto schopnost normálního chození, která jí byla předtím odepřena a opakovala znovu a znovu, jak se velmi blaze cítí. [...] My sami jsme mohli během hodiny a půl pozorovat pět vyléčení.”

Jsem si jist, že i čtenář je schopen představit si, jaké pocity asi museli prožívat lidé, stojící tváří v tvář takovému dění. Dokonce bavorský ministerský předseda dr. Ehard veřejně prohlásil, že v Brunu Gröningovi vidí „mimořádnou osobnost“, kterou nesmíme v žádném případě nechat ztroskotat na paragrafech.” Také

Uzdravení v Herfordu

mnichovský policejní ředitel Pitzer byl vyléčením na Traberhofu tak hluboce dotčen, že z verandy domu vyslovil před všemi čekajícími slova díky a vyjádřil pro Bruna Gröninga naději na udělení povolení k léčení.”

Cesta k náležitému působišti

V následujících letech se Bruno Gröning pokoušel vytvořit pevný rámec pro své působení, které by se nepřičilo žádným daným zákonům nebo předpisům. Jeho plány k vytvoření léčebné stanice v Mittenwaldu začátkem roku 1950 ztroskotaly na odporu úřadů. Zákaz působení mu byl udělen i v Bavorsku. Svě učení, zprostředkovávané přednáškami, začal tedy připravovat v menším měřítku.

Anna Ebnerová von Eschenbach z Bad Tölzu hovořila o jednom zážitku, který souvisí s projevem Bruna Gröninga v letech 1950-1951:

„Když se nedostalo Brunu Gröningovi ze stran úřadů žádné podpory k tomu, aby mohl ve spořádaných poměrech hovořit k nemocným lidem, byli to přátelé, kteří se mu snažili pomoci tím, že mu dávali k dispozici své soukromé prostory. Zde měli osoby hledající pomoc možnost scházet se s Brunem Gröningem, tzn., že jim bylo umožněno, dovídat se ve větším kruhu o jeho učení. Taková možnost se nabízela i v Grafelingu v penzionu Weikersheim. Zde se konala poměrně často shromáždění s Brunem Gröningem. [...] Účastníci se museli již týdny předem přihlásit, a pak předložit vstupní průkaz. [...]

U lidí, kteří přišli o berlích nebo s hůlkami nebo byli dokonce nesení a také u slepců se mohlo samozřejmě okamžitě rozpoznat, proč se sem dostavili. u mnoha vnitřních nemocí se člověk dověděl teprve až podle reakcí nemocných, které se dostavovaly během projevu náhle a byly často velmi silné a dojemné. Ti takzvaně obtížně - nebo ne- chodící nemocní byli posazováni většinou do první řady, protože mnoho z nich začínalo bez podpory znovu chodit. Dříve než se do místnosti dostavil Bruno Gröning, byl přednesen jeho spolupracovníky uvádějící proslov. [...] Bylo totiž nezbytně nutné hovořit o tomto zcela novém a neznámém druhu léčení již předem, aby byli nemocní schopni přijímat Heilstrom bez jakýchkoli vnitřních zábran.

Dále mělo být u přítomných dosaženo takového stavu vnitřního klidu a uvolnění, ve kterém by byli schopni zbavit se myšlenek všedních dnů a zvláště všech myšlenek na svou nemoc. Přesto, že se Bruno Gröning nacházel při těchto přípravných projevech většinou v prostorách od hlavního sálu dosti vzdálených, byla léčivá vlna mnohými lidmi pocíťována i tehdy. [...] Jakmile vstoupil do prostředního vchodu místnosti, zůstal několik minut tiše a v plné soustředěnosti

stát. [...] Pak pozdravil všechny pomoc hledající osoby zvučným a přítom dobořivým hlasem a hovořil o víře v Boha a o nutnosti zbavit se všeho zla. [...] Během jeho promluvy začínaly být [...] v místnosti vidět i její výsledky. Lidé odhazovali své berle a [...] pak běželi hned z místnosti ven a často běhali i po schodech nahoru a dolů. [...]

Když Bruno Gröning svůj projev ukončil, často ještě dodal: 'Já sám jsem už toho řekl hodně. Teď bych také velmi rád slyšel něco od vás zde přítomných, jaké nové pocity jste získali, co se děje ve vašem nitru?' [...] Němí dávali otázkám Bruna Gröninga velmi zřetelné a plynulé odpovědi. [...] v pozadí sedávali zpravidla hluší, kterým kladl Bruno Gröning otázky velmi potichu: 'Když teď tak hlasitě mluvím, slyšíte mne dobře?' Odpověď: 'Ano, rozumím každému slovu, když mluvíte tak hlasitě a v mé hlavě to bzučí a cvrčí o stošest.' [...]

Ochrnutí, kteří náhle povstávali ze svých míst, [...] museli často podávat Brunu Gröningovi na zem spadlé krabičky cigaret, někdy až desetkrát v jednom kuse, což jim dělalo ohromnou radost. [...] To vše po mnoha letech, kdy museli být obsluhováni druhými. [...]

Tak jsem prožila mnoho, mnoho projevů, při kterých byli přítomni lidé rozličného druhu (různé stupně vzdělanosti, různá zaměstnání, různého stáří) a každý projev měl rozdílnou formu a obsahoval různé příklady. Vždy však byl přiměřen chápání posluchačů a vždy v sobě nesl jeden jediný smysl - cestu k Bohu."

Poněvadž chtěly zdravotnické úřady jeho projevy, které byly posuzovány jako činnost ve smyslu léčitelského zákona, zakázat, byl v listopadu roku 1953 založen „Gröningův svaz.“ Všechny osoby hledající pomoc byly zahrnuty do společenství na různých místech a Bruno Gröning určil pro každé takové společenství jednu osobu, jako jejího vedoucího, který převzal starost o všechny pomoc hledající lidi a stál jim po boku na jejich cestě k znovuzískání jejich zdraví. On sám navštěvoval jednotlivá společenství na jejich pozvání v určitých časových odstupech, aby mu bylo tímto způsobem umožněno - jako pozvanému řečníku svazu - přednášet své projevy. Tím byl vytvořen základ k regulárnímu působení. Zdraví hledající osoby přicházely pravidelně do hodin společenství, aby se zde společně s ostatními einstellen na Heilstrom.

Pan Hohmann, penzionovaný ředitel školy, který se po mnoho let zabýval mimo své zaměstnání fenomenem mezioborové vědecké disciplíny, prožil v jedné takové hodině společenství následující zážitek:

„Ve vzdálenosti asi čtyř nebo pěti metrů od pana Gröninga stojí muž něco přes třicet. Pan Gröning činí obvyklé a ptá se ho, jestli je schopen přijímat Boží sílu. Muž přikyvuje. Pan Gröning se ptá znovu, jestli by chtěl přijmout víc. Oslovený

znovu přikyvuje a pan Gröning odpovídá: 'Prosím, jen si berte. Poslužte si,' ve stejném okamžiku tento muž zneklidní a oživne. Tento stav se znásobuje až do té míry, že se jeho tělo chvěje asi tak po pět až sedm minut. Gröning mu ponechává volnost a nakonec se ho ptá, jak se cítí. Muž odpovídá, že jeho tělem pronikl tak zázračný a blažený pocit, že se nyní cítí lehce a svobodně. Nato ho Gröning zavolá, aby přišel dopředu, nechá jako nedopatřením upadnout na zem svůj svazek klíčů. Postižený se bezbolestně shýbá a bez sebemenšího náznaku jakýchkoli těžkostí zvedá ze země tento svazek. Zrovna tak činí i podruhé, potřetí a sice střídavě levou a pravou rukou. Ptal jsem se později tohoto muže na jeho nemoc. Přiznal se mi, že byl těžce postižený válkou, nebyl schopen se vůbec shýbat a v důsledku poranění páteře mohl chodit jen za pomoci berlí. Byl ochrnutý téměř na celém těle. Lékaři byli bezmocní, ošetřování na klinikách mu také nepomohla. Ve svém zoufalství začal hledat pomoc skrze sugesci, hypnozu, magnetickou sílu, vše bylo bohužel bezvýsledné. Pomoci mu nakonec mohl jen jediný a to byl pan Gröning. Dokonce se i oženil a vykonává plně své povolání."

Z tohoto období společenství od roku 1953 existuje celá řada zpráv o úspěšných vyléčeních. v těchto zprávách hovoří vyléčení opakovaně o ohromné síle, kterou během těchto hodin společenství pociťovali. Mnozí hovoří o brnění, proudění celým tělem, jiní popisují nevýslovnou lehkost a radost, která se u nich dostavila. Někteří mohli dokonce hned po první hodině odcházet do svých domovů jako zdraví, u jiných se léčení dělo postupně a trvalo o něco déle.

Vyléčení dále zdůrazňují, že k znovunabytí zdraví u nich došlo jen tím, že si vyslechli projev Bruna Gröninga nebo projevy ním určených lidí, kteří vedli hodiny společenství. To bylo vše, co vedlo k úspěšnému překonání nemoci.

Mnoho z nich píše s velkou radostí o znovuzískání víry v Boha, kterou našli díky jeho pomoci.

Ale i této činnosti přednášek v rámci spolku předurčily úřady povinnost dodržet povolení k léčitelské činnosti, čehož Bruno Gröning nemohl nikdy dosáhnout, a zahájily proti němu další proces, o kterém budu hovořit podrobně v dalších kapitolách.

Hranice působení

Bruno Gröning jednou řekl:

„Duševní utrpení je utrpením nejtěžším. Kdo se vzdá sám sebe, tomu nemůže pomoci ani Bůh, ani já mu nemohu více pomoci.“

Pomoc hledající člověk, který nechce upustit od své nesprávné víry, že mu tak jako tak nemůže být pomoheno, nebo který si vůbec nechce nechat pomoci, musí na své cestě utrpení kráčet dál.

Anny Ebnerová von Eschenbach popisuje další událost:

„Jiný případ. Mladá žena seděla na invalidním vozičku a vedle mne zdravotní sestra, která ji sem přivezla. Pojednou Bruno Gröning řekl: 'Je to přece jenom příjemné, když je člověk nemocný a celý dům ho lituje a všichni ho obskakují a rozmazlují. Člověk nemusí pracovat, dostává dobré jídlo a mnoho dárků.' Sestřička na vedlejší židli do mne strčila a šeptala mi do ucha: 'To platí tady mé paní. Nechtěla, abych ji sem přivezla, tyranizuje celý dům a neusiluje se ani v nejmenší míře o to, aby se uzdravila, přitom je jí teprve třicet. Doufám ale, že se v ní to přání a i vůle k tomu probudí po tom všem nádherném, co tu viděla. Gröning nám určitě pomůže, je to mé snažné přání a víra, pro nás všechny v domě je to její tyranizování už přímo nesnesitelné.' Bohužel se tak nestalo, paní byla zrovna tak vyvezena, jak sem byla i přivezena.”

Zrovna tak, jako nemůže člověk za svého bližního jíst, tak je to také věcí každého jednotlivce vnitřně se otevřít léčivým silám a pravidelně je přijímat.

Z části se dějí vyléčení spontánně hned po prvním přijetí Heilstromu, jiní lidé musí naproti tomu čekat déle. u mnohých ustoupí nejprve jedno onemocnění a teprve později další. u jednotlivých případů jsem mohl pozorovat, že nejprve zmizela obtíž, které člověk věnoval nejméně pozornosti, zatímco onemocnění, na které nemocný intenzivně myslel, přetrvávalo tak dlouho, dokud se od něho nedokázal vnitřně odloučit. Bruno Gröning hovořil v tomto případě často tak, že pomoc hledající člověk na své „nemoci sedí.”

Na toto téma hovoří E.A.Schmidt:

„Bylo to již řečeno na jiném místě této knihy, že každá myšlenka, každé přání má tendenci se uskutečnit. Tak jako všude v životě, hraje i zde v souvislosti mezi nemocí a jejím vyléčením hlavní roli síla myšlenek a víry, roli, jejíž význam není doposud v plné míře uznáván. [...] Ve skutečnosti je tomu tak, že pomoc hledající osoby brání svému vyléčení z větší části sami svými vlastními rušivými myšlenkami. Heilstrom mohou tak přerušovat, bránit jeho přívodu, mohou ho zbavovat jeho působnosti. Takoví lidé jsou 'se svou nemocí zasnoubeni,' jak jim často s výčitkou říkám, když vidím, že nepochopili tuto podstatu a čekají marně na své vyléčení. Zdá se, že jim to dělá dokonce dobře, když opatrují ve svém těle bolesti a nemoci a již si na to i zvykli, protože si takto bez námahy mohou udržet okolo sebe dobré přátele.

Při takových vnitřních rozporech, které Gröning okamžitě vždy rozpozná, má ve zvyku říkat:

‘Sedíte na své nemoci. Osvobod'te se od myšlenek na ni.’

Jak málo bývá často to, co Gröning k pomoc hledajícím osobám říká, správně chápáno. Zde má každé jeho slovo, které vyřkne, svůj hluboký smysl. Na tuto vnitřní těžkopádnost ukazuje jeden následující příklad, který se zdá být komický, osvětluje ji však drastickou formou.

[...] Jedna paní, která při nejlepší vůli není schopna ‘vnitřně spolupracovat, trpí řadu let srdeční vadou, byla Gröningem již opakovaně upozorněna, že na své nemoci sedí.’ Když odešel z místnosti, šeptala své sousedce:

‘Vůbec nerozumím, co pan Gröning vlastně chce. Pořád říká: Sedíte na své nemoci. Nemám přece žádné hemoroidy.’ „

Takoví lidé si stojí sami ve své cestě, když se nemohou zbavit neblahé vlastnosti mluvit bez ustání o svých nemocech a těžkostech a stěžovat si každému na potkání na svůj neblahý osud. Také zdraví hledající člověk, který věří, že má v každém případě právo své uzdravení vyžadovat, se svým sebejistým postojem od životního proudu odděluje. Je zapotřebí ozbrojit se spíše určitou mírou trpělivosti a víry. Teprve pak se může vyléčení dostavit. Velmi často se vyskytuje nejenom nutnost velkých přeměn tělesných, nutné jsou i přeměny ve sféře duševní, tzn., že musí být překonány ať už vědomé či nevědomé duševní poruchy, lépe řečeno, zrušeno musí být veškeré duchovní spojení k negativním energiím.

Bruno Gröning jednou řekl:

„Musím oživit to, co tu už dlouho leží mrtvé. Nemůžeme často okamžitě pocítit to, že se do nás nastěhoval nový život. Mnohdy se musí dlouho čekat, ale pak to přijde zcela nečekaně, když se ovšem nenecháme svést zlým duchem k pochybnostem a malichernostem.”

Andreas Ermisch (37) z L. měl od roku 1976 až do roku 1979 velké potíže s ploténkami a asi pětkrát se u něho projevil akutní stav, takže musel být operován. i přes operaci se dostavilo ochrnutí na obou nohách, které mu bránilo do velké míry v chůzi. Potřeboval berle a i tak byl schopen jít nanejvýš pět minut (200 - 300 m). Ochrnutí pravé nohy trvalo u pana Ermische více než 14 let a ochrnutí nohy levé více než 7let. Od své operace v roce 1979 musel nosit ocelový korzet. Když ho odložil na delší dobu než bylo půl hodiny, dostavily se silné, téměř až nesnesitelné bolesti zad. Byl prohlášen 100% práce neschopen. v r. 1983 ve věku 31 let šel do invalidního důchodu. z lékařského hlediska mu bylo řečeno, že se svým ochrnutím musí počítat do konce života. Po pěti operacích na různých

univerzitních a speciálních klinikách bez většího úspěchu byla další operace odmítnuta. v prosinci roku 1983 našel cestu k učení Bruna Gröninga. v prvních letech mu to přišlo velmi zatěžko uvěřit, že by se mohl uzdravit duchovní cestou. To může být také jeden z důvodů, proč musel Andreas Ermisch čekat tak dlouho na své vyléčení. Teprve po nějakém čase, kdy byl svědkem uzdravení jiných, podle lékařských posudků nevyčísitelných osob, byl schopen, jak sám říká, věřit i v uzdravení své vlastní a započal tak svůj duševní zápas o své zdraví.

Andreas Ermisch:

„Věřil jsem pevně na Regelungen, potřeboval jsem ale mnoho trpělivosti až do 12.5.1990, kdy se dostavila ta velká událost. Na konci hodiny společenství, při Einstellen, jsem náhle postřehl, že mohu pohybovat mou pravou nohou. Od tohoto okamžiku je ochrnutí z této nohy neodvolatelně pryč. Mohu touto nohou pohybovat, jak se mi líbí. Přirozeně jsem si přál dokonalé vyléčení, ale ať jsem se namáhal jak chtěl, nepomohlo nic. Vzdal jsem se tedy veškerých pokusů a jen jsem jednoduše věřil, že jednou bude vše dobré.

A tak se také stalo. Ráno, dvanáct dnů po vyléčení mé pravé nohy jsem vstal z postele levou nohou napřed a zjistil jsem k mé velké radosti, že mohu touto nohou rovněž pohybovat.”

Ochrnutí, která se vlekla několik let, zmizela vlastně den ze dne v udaných časových úsecích. Pan Ermisch se pohybuje od té doby bez jakýchkoli problémů a nepotřebuje žádné opěry k tomu, aby mohl chodit. Dne 3.8.1990 odložil i korzet. v listopadu byl u jedné odborné lékařky na kontrole. Bylo mu potvrzeno, že ochrnutí úplně zmizela.

Podobný průběh můžeme pozorovat u Thomase Eicha z W. Jeho úsilí, zbavit se brýlí, které už po léta nosil, bylo marné. Teprve poté, co se po několik měsíců einstellen na léčivou sílu, se u něho dostavil jednoho dne náhlý pocit jistoty, že teď nastal okamžik, kdy může brýle odložit, což také udělal a zjistil, že vidí dobře i bez nich. v protikladu k Anně K. z W, zmizelo její přes 13 let trvající ochrnutí jedné poloviny těla způsobené mrtvicí již během osmi dnů po uvedení do učení Bruna Gröninga.

Jasně se nám zde jeví, že se uzdravení dostavuje podle zcela odlišných zákonů. než jaké by mu byly podle vůle člověka přisuzovány. Jestliže bychom chtěli posuzovat události zdravým rozumem, museli bychom přijít bezpodmínečně k závěru, že těžká ochrnutí, jaké bylo např. u Anny Klierové, budou potřebovat ke svému vyléčení delší doby než ochrnutí, kterým byl postižen Andreas Ermisch anebo než byla slabozrakost Thomase Eicha. Žádný měřicí přístroj není schopen

ukázat, do jaké míry se každý z těchto lidí otevřel léčivému proudu a do jaké míry byl schopen vnitřně se oprostit od své choroby. Kdo už je sto určit přesně duševní příčiny těchto poruch, kdo už zná všechny překážky, které se stavěly těmto lidem v jejich okolí do jejich léčebné cesty? Komu už je znám osud každého jednoho z nich? Kdo se chce tomuto fenomenu léčby duchovní cestou přiblížit, nesmí se omezit jen na diagnózy lékařů.

Bruno Gröning sám musel hranice svého působení na vlastním těle zažít na případu svých dětí. Menší děti jsou vnitřně velmi těsně spjaty s matkou, takže má také vnitřní duševní postoj matky rozhodující vliv na léčebný proces dítěte. Tak tomu bylo i u paní Gröningové, která svým extrémně negativním postojem k jeho léčivým činnostem rušila masivně působení léčivých sil. Obě děti nechala bez jeho vědomí odvézt do nemocnice, kde také zemřely.

Podobný průběh pozorujeme u mladého Dietra Hülsmana. Léčebný úspěch Bruna Gröninga na tomto devítiletém chlapci, který byl postižen těžkým svalovým onemocněním, byl počátkem jeho veřejného působení. Skutečně (viz kap. 5) začal tento chlapec, který byl před setkáním s Brunem Gröningem upoután na lůžko, chodit, i když zpočátku něco málo nejistě. Dosahoval ale rostoucího pokroku, takže se mu stále lépe dařilo, jak to potvrdili jeho rodiče, překonávat stále větší vzdálenosti. v roce 1949 došlo u něho bohužel k těžkému zvratu. Proč? Mezi jeho rodiči docházelo k neustálým hádkám, které vedly nakonec k rozchodu. Matka, která nejdříve z pocitu vděčnosti za zázračné vyléčení jejich dítěte Bruna Gröninga bezvýhradně i se svým manželem podporovala, vedla proti němu později soudní proces. Vyčítala mu používání jejich domu v Herfordu a vyžadovala náhle zpětné zaplacení všech výloh i s nájemným, což musel Bruno Gröning pak až do konce svého života splácet. Na základě těchto okolností není těžké si představit, že se rozchod rodičů projevil velmi negativně na Dietrovi, nehledě k tomu, že byl plně přerušen i kontakt k Brunu Gröningovi. Tím, že už dále nekráčeli započatou léčebnou cestou, kterou jim Bruno Gröning ukázal, zabránili léčebnému působení, které reaguje na duševní rušení mimořádně citlivě a znemožnili léčivým silám, aby se jejich kladný vliv na jejich dítěti i nadále projevoval. Umožnili tak nemoci, aby se vrátila.

Ani četné lékařské terapie nemohly na dalším průběhu této z lékařského hlediska nevléčitelné choroby nic změnit, takže Dieter o několik let později zemřel.

Tímto způsobem mohou tedy cizí myšlenkové procesy, zvláště jsou-li od lidí citově velmi blízkých, příjem léčivých sil a tím i léčení dotyčného silně omezit či dokonce znemožnit. z velmi dobrého důvodu napomínal Bruno Gröning léčbu

hledající osoby stále znovu a znovu k tomu, aby si dávaly velký pozor na to, s kterými lidmi se stýkají a komu otvírají svá srdce. Myšlenky jsou duševní síly a často se stává, že lidé z neznalosti používají tuto energii v tom směru, že druhým škodí. k tomu, aby se člověk před takovými vlivy plně uzavřel, je zapotřebí mnoho silné vůle. Lidé, kteří jsou už tak jako tak svými onemocněními velmi oslabeni nebo jsou svým tělesným stavem na pomoci druhých závislí, kteří se však svými pochybnostmi, výsměchem nebo dokonce těžkým odporem staví proti možnému vyléčení, musí jít velmi těžkou a trnitou cestou, rozhodně cestou mnohem těžší než ti, kteří jsou obklopeni lidmi, kteří jsou jejich duchovní podporou. Velmi často musí tito nemocní ve svém nitru těžce bojovat s myšlenkami pochybností nebo se cítí i přes příjem Heilstromu slabí, aniž by rozpoznali, že příjem léčivé síly je zabráněn právě odmítavým postojem manžela, dcery nebo blízkých příbuzných či „přátel“, kterým otevřeli svá srdce. (viz kap.3)

Z těchto důvodů se velmi doporučuje mlčet až do konce léčby, je-li to možné, neboť každý by se měl nejdříve aspoň jednou na vlastním těle přesvědčit o skutečné existenci léčivé síly. Tento osobní úspěch, vyléčení, dodává potřebnou vnitřní jistotu, se kterou pak může člověk čelit všem pochybám a veřejnému odmítání. Za dob Bruna Gröninga šli mnozí dokonce tak daleko, že rozšiřovali vědomě lži, aby tím oslabili léčivé působení.

Dr Trampler o tom píše:

„[...] , že jsou z určitých kruhů vyvíjeny snahy vědomě rozšiřovat nepravdy za tím účelem, aby se popřel význam Gröningových úspěchů. Nebyl bych pak nedávno v jedné úřední místnosti s nepochopitelným úžasem, ve vsí zdvořilosti a ve vsí hlasitosti osloven následujícím způsobem: ‘No ne, opravdu můžete pořád ještě chodit?’ Můj úžas nebyl menší, když jsem se dověděl, co se o mně povídalo - a tyto zprávy měly být z absolutně pravdivých pramenů - že se moje vyléčení zvrhlo a já jsem na tom mnohem hůř než předtím a moje těžkopádná chůze se bez hole neobejde. Kdo jen mohl takové lži rozšiřovat? Kdo měl na něčem takovém zájem? Všem pochybovačům jsem musel svou vyléčenou nohu předvést - ve všech druzích chůze samozřejmě - v normální chůzi, v běhu, dokonce i ve skocích, abych je přesvědčil, že na jejich tvrzení není ani zrnka pravdy.”

Každý si může živě představit, do jaké míry mohou takové bezmyšlenkovitě rozšiřované výpovědi škodit lidem, kteří se bezprostředně nacházejí v léčivém procesu.

Bruno Gröning říkal často zdravím hledajícím lidem:

„Chci vás všechny znát jen jako dobré a plné víry.”

Pro lidi, kteří nebyli schopni věřit v Boha viděl jako nejdůležitější předpoklad k jejich vyléčení jejich pevnou vůli věřit v dobro a ve zdraví. Jeho působení však sloužilo vždy jednomu cíli a to tomu, aby se díky prožitku uzdravení dostalo člověku živoucí víry v Boha, a aby se tento rozhodl vést svůj další život podle zásad Božího zákona. v tom spatřoval poděkování, které jsou lidé dlužni Pánu Bohu za vrácení zdraví.

„Ne tak, [...] Když se člověku dostalo uzdravení, aby se pak někde na své staré cestě zapomněl - právě teď se má dát tou novou cestou. Nejde tu jen o něco, jde tu o mnohem, mnohem víc.”

Vyléčení duchovní cestou nepředstavuje tedy žádnou jízdenku k volné jízdě do starých zvyklostí. Vyléčený člověk je tímto vyzýván, aby s velkou vážností sloužil dobru, protože negativní moc má stále snahu dostat se znovu do jeho života a do jeho duše zasívat semena nového utrpení a nebo, co je také možné, ho chce nechat znovu padnout do starého bahna. Této moci může odolávat jen tehdy, když se naučí uzavřít se před všemi negativními duchovními vlivy.

Proto Bruno Gröning řekl:

„Jak zlé je to pro člověka, kterému se dostalo vyléčení a tím mu bylo umožněno nalézt svou pravou cestu, ale který nedostal svému slovu a dobro, kterého má tolik zapotřebí přivádí znovu do zapomnění, znovu žije nezřízeným životem, znovu dává jen na lidi, znovu se nechává lidmi užívat. a takový potom říká: ‘Ten a ten mají pravdu, když říkají, že to netrvá dlouho, že to nevydrží.’ Kdo je však vinen? Ten, o kterého tu jde, nese vinu. Milí přátelé, nepopírejte to, podtrhněte si tato slova, že vinen je jen on sám.”

Smyslem duchovního léčení není prodlužování tělesného života. u každého člověka dojde jednou k okamžiku, ve kterém, jak jednou Bruno Gröning řekl, „se jeho hodiny zastaví.” Byl přesvědčen o tom, že každému člověku byla Bohem již při jeho narození určena i jeho hodina smrti. Člověk může tuto hodinu svým chováním jen přiblížit a to tím, že své tělo okrádá do takové míry o jeho energii, že toto není dále schopno nést jeho duši, tzn. není více schopno života. Tělesná smrt nebyla pro Bruna Gröninga žádnou smrtí, nýbrž jen přechodem ve vyšší, věčné formy bytí, smrt je jen odhozením materiální schránky duše. Vyléčení nepředstavuje pro něho žádnou opravu těla, která by sloužila k obnovenému fungování člověka a tím i k nesprávnému způsobu života, vyléčení slouží vždy i jeho existenci po „smrti” a to ve vyšších rovinách bytí. Osud a vnitřní vyspělost člověka tu mají velký význam, jsou to faktory, které zůstávají všednímu vědomí člověka uzavřeny. Opravdové vyléčení znamená vždy i odpuštění a vysvobození a nelze ho od vnitřního obratu člověka odloučit.

V souhrnu budiž ještě řečeno:

Každému, kdo porozuměl základním zákonům léčby duchovní cestou, bude jasné, že není možno nikdy a nikomu vyléčení příslibit. v zásadě je sice správné tvrzení, že léčivá síla Boha nezná pojem „nevléčitelnost“ a tím je schopna postavit se každému zlu, ale tím není řečeno, jak vyplývá z objasnění této tematiky, že musí být každému člověku v každém okamžiku poskytnuto vyléčení. Jeden musí čekat léta, zatímco jiný dosáhne spontánního vyléčení a to při stejné nebo podobné lékařské diagnóze.

Mnozí dosáhnou v jedné oblasti pomoc a vyléčení, zatímco na jiném místě jejich těla je operace nutná.

Jakýkoliv dogmatismus je zde, a to musí být neustále opakováno, na nesprávném místě. Nejde jen o tělesné zdraví člověka, jde i o uzdravení „duše“. k tomu jsou často zapotřebí procesy, které se přiči očekávání krátkozrakého lidského rozumu a mají kořeny v osobních osudech. (viz kap. 8) Kdo věří, že může diskvalifikovat jako „méně pokročilého“ nebo jako „slabověrného“ takového člověka, který musí přes všechno osobní úsilí dlouho čekat na své zvenčí patrné uzdravení nebo dokonce až do své smrti nedosáhne určitého vytouženého vyléčení a zvolí zřejmou zacházku skrze operativní zásah, ten nebyl vůbec schopen rozpoznat vyšší moudrost, která má na mysli „být uzdraven“ celého člověka a jeho život v oblastech bytí onoho světa.

Zdraví hledající jedinci musí činit vše, co je v jejich moci, aby odstranili chyby a špatné zvyklosti, které u sebe rozpoznali, musí být ochotni chtít se změnit, teprve pak bude léčení možné. Kdy a jakým způsobem pak toto nastane, leží ve vyšších sférách. Vyléčení tak zůstane konečně jen aktem milosti Boží.

Bruno Gröning:

„Bůh to má sám v rukou, komu se dostane vyléčení.“

Jakým způsobem dochází k uzdravení?

Hned na tomto místě je nezbytné podotknout, že zde nemůže být dána odpověď, která by byla schopna takovou otázku dokonale zodpovědět. a myslím si taky, že je tomu tak i dobře. v tomto úseku knihy budu moci podat jen návody, které mohou určité souvislosti, vedoucí k vyléčení nemocí, jen naznačit. Ve svém podání se budu muset omezit jen na ty nejjednodušší základní principy. Ve skutečnosti je při léčivém procesu ve hře mnoho nepředpokládaných faktorů, jako např. lidský osud a Boží milost, které takový mechanický model už od počátku nedovolují.

Známý švýcarský psychiatr a parapsycholog dr. Hans Naegli definuje duchovní léčení jako:

„Působení materie [...] přes člověku a materii společnou, současně aktivizující jemnohmotnou energetiku.“

Ve dvacátých letech tohoto století zjistil ruský vědec A. Gurvič, že se kolem buněk dá prokázat slabé záření. Jeho krajan Georges Lahkovský mohl dokonce toto pozorování svými pokusy potvrdit. Své mnohaleté výzkumy shrnul v knize „Das Geheimnis des Lebens“ (Tajemství života) ve třech hlavních myšlenkách:

1. Život vzniká na základě záření
2. Život je zářením řízen
3. Skrze rušení rovnováhy tohoto záření je život ničen.

Po svých četných zkoumáních potvrdil v roce 1975 německý fyzik dr. F.A.Popp (Kaiserslautern) tyto objevy Gurviče a Lahkovského. Na buňkách živých organismů se mu podařilo prokázat, jak sám říká, „ultraslabé buněčné záření.“ Na základě svých výzkumů předpokládá původ tohoto záření v dědičné struktuře (DNS) buněčného jádra. Tam jsou pak podle dr. Poppa elektromagnetické kmity (světelné vlny jsou příkladem pro elektromagnetické kmity) skrze dvouhelixovou strukturu DNS buňkou převzaty a uloženy (uložení fotonů vytvořením tzv. „Exciplexů (excited complex) uvnitř DNS) a posléze znovu vyzařovány.

Dr. Popp popisuje ve své knize „Neue Horizonte in der Medizin“ (Nové horizonty v medicíně) DNS buněčného jádra jako „vysílací - a přijímací centrálu elektromagnetické komunikace.“ Tato centrála řídí skrze elektromagnetické vlny celkové buněčné dění a slouží také výměně informací mezi buňkami. Přitom dr. Popp předpokládá, že se mu podařilo rozpoznat základní strukturu, nutnou k elektromagnetické komunikaci mezi buněčnými systémy, která je známa i v čínském lékařství jako tzv. meridiánský systém člověka.

Švýcarský biochemik dr. H. J. Niggli, který s dr. Poppem vědecky spolupracoval, píše o výsledcích tohoto fyzika:

„Podle výzkumů dr. Poppa představují světelné vlny (fotony) regulující sílu důležitých životních pochodů v buňce. Tyto světelné kvanty, které nazývá biofotony, prokázal v buňkách pomocí vysoce citlivé aparatury. [...] Jeho pro budoucnost velmi závažnými výzkumy bylo poprvé vědecky prokázáno, že převážná část DNS kontroluje zářením vysoce komplikované biochemické dění v rostlinných, živočišných i lidských buňkách.“

Svým revolučním objevem rozšiřuje dr. Popp do velké míry běžné vědecké modely konvenčního lékařství. Školní medicína vysvětlovala doposud regulaci pochodů v těle

v podstatě jen skrze působení látek takzvaných doručovatelů, jako jsou hormony nebo určité bílkoviny, které jsou k předávání informací uvnitř těla při potřebě dávány k dispozici a pak pomocí tělových tekutin transportovány k jejich působišti.

Mohou ale takoví materiální doručovatelé sami od sebe ovlivňovat řízení tak komplexního organismu, jako je lidské tělo?

Když si pro srovnání vezmeme celkovou komunikaci uvnitř státu nebo mezi státy naší Země, která by měla fungovat jen za pomoci práce doručovatelů a neexistovalo by žádné jiné zprostředkování informací pomocí telefonu nebo rádia, bylo by možno takovým způsobem zvládnout daný příliv informací a to ještě v daném časovém úseku? Oč více to musí platit pro tělo člověka! Především si musíme uvědomit to, že lidské tělo je složeno z několika bilionů buněk, mezi kterými jemně naladěný informační systém spolehlivě udržuje stabilní rovnováhu mezi odumíráním a tvořením nových buněk. Přitom musí být každou vteřinu obnoveno tisíce buněk. Kromě toho musí každá buňka v těle dokázat zpracovat v nejkratším čase velký počet informací.

Člověk si může lehce představit, že k dosažení harmonické souhry všech funkcí v lidském těle je bezpodmínečně nutná velmi čilá a bleskově rychlá výměna informací mezi jednotlivými systémy, jako jsou orgány nebo buňky. Hormony a jiní biochemičtí doručovatelé by tuto rozmanitost informací nebyli sto zvládnout. Naproti tomu je model přenosu informací pomocí záření, kmitání, respektive elektromagnetických vln jako požadované komunikace jednotlivých systémů těla spíše představitelný.

Je tedy nabíledni, abychom v elektromagnetické komunikaci objevené dr. Poppem rozpoznali podstatný a nadřazený řídicí systém těla, zatímco se materiálními látkám, transportujícím informace v těle může připisovat jen funkce modulační.

Je pochopitelné, že rušivé procesy v průběhu vysoce komplexního dorozumívání se mezi buňkami a orgány v těle, mohou být příčinou tělesného onemocnění. Neboť je-li rušeno dorozumívání, tzn. výměna informací mezi buňkami a orgány, nemohou tyto plnit v těle své určené úkoly a to se projevuje buď krátko- či dlouhodobou organickou poruchou, tzn. nemocí.

Lékař dr. Morell píše k tomu ve své knize „Mora - terapie“:

„Zdraví můžeme definovat [...] jako stabilní stav nerušeného průběhu všech informací uvnitř těla. Na základě toho může být každá porucha tohoto průběhu ‘vnitropodnikové’ komunikace označena jako nemoc. Tyto poruchy jsou blokády v systému elektromagnetických kmitů. Tyto způsobují patologické (chorobné, Poppem a Morellem popsané jako kmity s minimálním stupněm uspořádanosti

(soudržnosti)) kmity, které normální kmity překryjí a vedou je k informacím chybným, které pak způsobují chorobné reakce a /nebo vyvolávají patologické změny v tkáních.”

Dr. Morell píše dále:

„Jestliže není samoléčivý resp. samoregulační mechanismus sídlící uvnitř každé živé bytosti schopen tyto patologické kmity odbourat, vzniká nemoc.”

Stejným způsobem nám bude srozumitelné i působení škodlivých látek nebo původců chorob v lidském těle. Někteří vědci dnes vycházejí z toho, že materiální substance jako jsou léky, ale také ostatní jedy životního prostředí (bakterie a jejich jedy, těžké kovy a jiné jedy) vysílají určité kmity. Na tělo nepůsobí tedy jen látkově, nýbrž i energeticky skrze kmity, které jsou jimi vysílány. Škodlivé látky vyzarují tedy tělu škodlivé kmity, které způsobují takto poruchy v regulačním systému těla, zatímco léky regulační systém těla podporují tím, že oslabují např. škodlivé kmitové vzorce anebo je dokonce mohou i zcela zrušit. Zdravé tělo je schopno škodlivé kmity „přeorientoval“ a vzniklé škodlivé látky vyloučit. Oslabenému tělu se však nepodaří vypořádat se s takovými poruchami. Tyto nejdříve nepatrné poruchy regulačního systému se po určité době projeví jako již patrné tělesné poruchy, jako již existující nemoc.

K podobným závěrům dochází i lékař dr. Moderegger. Ve své knize „Praktische Erfahrungen mit der Energetik des Menschen” (Praktické zkušenosti s energetikou člověka) hovoří o „přirozené energetické obraně člověka, která zabráňuje škodlivým energiím v těle, aby se staly účinnými.”

V této souvislosti jsou zajímavé výsledky výzkumů z lékařského výzkumného centra sovětské Akademie věd v Novosibirsku.

Při pokusech tam byly použity dvě zkumavky, které byly postaveny otvory směřujícími k sobě. Byly přitom neproniknutelně odděleny skleněnou přepážkou z normálního skla a v případě druhém přepážkou ze skla křemičitého. Do obou zkumavek byly vloženy zdravé buněčné kultury. Do kultury na jedné z obou stran byla pak vpravena choroba, např. virová infekce. Po delší čekací době byly elektrony obou kultur mikroskopicky vyšetřeny. Podle očekávání se nenašly žádné známky onemocnění ve zkumavce, která byla od infikované zkumavky oddělena normálním sklem. Úplně jinak se ale jevila situace, když bylo namísto normálního skla použito k oddělení zkumavek sklo křemičité, kterým, jak je známo, mohou pronikat ultrafialové paprsky.

Dr. Popp hovoří ve své knize o úžasných výsledcích ruských badatelů, kteří je v roce 1981 uveřejnili v jedné monografii uznávaného vědeckého nakladatelství

„Nauka“ pod titulem „Ultraslabé záření jako vzájemné vnitrobuněčné působení“:

Při více než 10 000 pokusech našli badatelé vždy asi v 80% případů mikroskopicky rozpoznatelné symptomy onemocnění schopné reprodukce i v oddělené zkumavce, jestliže použili k oddělení zkumavek namísto normálního skla sklo křemičité. Skrze toto křemičité sklo pronikaly jasně signály nemoci, které obsahují komponenty ultrafialového záření, a nakazily původně zdravou buněčnou jednotku bez toho, aniž by byl přenesen virus nebo jiné částice.”

Přes deset tisíc pokusů, jejichž statistické výsledky jsou plně schopny reprodukce, nenechává nikoho na pochybách, jak říká dále dr. Popp, o správnosti jejich úžasných a neobvyklých zjištění. Oba badatelé, V.P.Kaznachev a L.P.Michailova jsou uznávanými kapacitami na poli sovětské vědy. Jejich výsledky bádání byly mezitím potvrzeny i jinými badateli.

Tato bádání, prováděna na základě veškerých vědeckých hledisek, nás nutí k obratu v našem myšlení. Své materiálně-hmotné myšlení bychom měli rozšířit o myšlení energetické. Jestliže mohou původci nemoci a škodlivé látky působit na organismus nejenom hmotně, nýbrž i skrze kmity, tzn. energeticky, bude i obrana organismu proti onemocněním otázkou jeho energie.

K zachování své účinné obranné schopnosti či samoregulačního systému potřebuje tělo energii. Odkud přijde ale tato energie? Postačí nám jen dostatečné množství potravy, abychom tím dodali tělu energii nutnou k tomu, aby zůstalo zdravé?

Bruno Gröning hovoří v jednom projevu o tom, jak nesprávná je představa lidí, kteří si myslí, že mohou své tělo zachovávat jen dostatečným množstvím jídla a pití. Uvedl příklady ochrnutého, který mohl sice s velkou chutí jíst a dostatečně pít, ale i přes dostatek přijaté potravy nedokázal pohybovat svými ochrnutými údý.

Říká k tomu toto:

„Zde leží důkaz - pro mne už odjakživa, ale pro vás, - že jídlo a pití mu nemůže dát sílu do nohou, nepřivede do nich život, zde se patří dodat něčeho jiného, zde se patří dodat energie. [...] Tady musí dovnitř život. a právě proti tomu se člověk uzavírá.”

Také v Bibli se tvrdí zcela jasně, že člověk potřebuje k životu víc než hmotnou stravu:

„Nejen chlebem živ je člověk, nýbrž každým slovem, které vyjde z úst Boha.”

Již ve starém čínském lékařství hovořili lékaři o jedné životní síle (Chi), která obstarává lidské tělo. Tato životní síla ,nebo také vitální energie, proudí tělem k jednotlivým orgánům po určitých cestách, zvaných meridiány. Podle čínských lékařů vznikne nemoc právě rušením proudu těchto sil.

Myšlenku této životní síly lze najít i v indické filozofii: Indičtí mudrci věděli, že existuje prasevětlo (Prana), které může člověk přijímat. v tomto světle viděli životní sílu člověka.

Velký lékař počínajícího novověku, Paracelsus, zastupoval názor, že se u životní síly jedná o neviditelný duchovní princip uspořádanosti, jehož smysluplně vybudované působení svědčí o jeho inteligentním původu. (Bůh)

Zakladatel homeopatie, Samuel Hahnemann, viděl příčinu chorobných symptomů v poruchách životní síly člověka a charakterizoval životní sílu následujícími slovy:

„Ve zdravém stavu vládne v člověku duchovní, a na materiální tělo dynamicky působící a oživující, životní síla neomezeně a udržuje všechny jeho části v obdivuhodně harmonickém životním chodu a to v pocitech a činech a umožňuje uvnitř sídlícímu rozumovému duchu, aby tento živoucí a zdravý nástroj libovolně a k vyšším účelům našeho bytí používal.“

Existence neviditelné síly, která je předpokladem pro duševní a tělesný život, je naší mladou moderní medicínou popírána. Naskytá se nám dojem, že tělo člověka je viděno mnoha mediky jen jako nějaký „biologický nástroj“, který ke svému správnému fungování potřebuje jen příliv dostatečného množství potravy.

V rozporu k tomuto názoru existuje v historii dostatek příkladů, které nám poskytují hluboce religiozní lidé. Tyto, milostí Boží obdařené osoby žily po mnohá léta, dokonce i po desetiletí, bez jakékoliv potravy. Jedna z nich je Theresa Neumannová z Konnersreuthu (1898-1963), která žila přes desítky let bez jídla a pití. Jediné, co denně přijímala, byla posvěcená hostie. Tato skutečnost byla potvrzena i ze strany lékařské. Při jednom čtrnáctidenním velmi přísném vyšetření kvůli tomuto nepřijímání potravy byl zjištěn stejný stav její váhy jak na začátku, tak i na konci vyšetření. k dispozici stojí ještě i jiná dobrozdání, která potvrzují, že v případě Theresy Neumannové se v žádném případě nejedná o podvod, nýbrž že se jedná o fenomény, které nelze při dnešních možnostech vysvětlit.

Jiným příkladem je švýcarský národní svatý, Nikolaus z Flüe, který nepřijal přes dvacet let žádnou potravu a žádný nápoj, kromě svaté hostie, kterou přijímal jen jednou za měsíc.

Je nabitelní, že zde musí existovat nějaká neviditelná síla, která je dokonce schopna učinit některé lidi nezávislé na příjmu materiální stravy.

Paracelsovo tvrzení, že se původ životní síly nachází u Boha, potvrzuje případ Theresy Neumannové a Nikolause z Flüe zcela nekompromisně. Celý život této ženy byl poznamenán hlubokým spojením s Bohem a mohl by také být nevyvrátitelným důkazem existence života darující a často zapírané Boží síly, která se projevuje ve větší či menší míře v každém stvoření jako životní energie. Tato síla je sama o sobě schopna znovu obrodit tělo, protože pochází ze stejného zdroje, který tělo stvořil. Základem každého opravdového léčení je posilování životní síly v člověku, tzn. posilování Boha. Oproti ostatním v těle působícím silám je silou primární, jinak by sama o sobě nebyla schopna tělo zachovat. v ní leží klíč ke zdraví a k nemoci. Je-li oslabena, je oslaben i energetický obranný systém lidského těla. v takovém případě se mohou škodlivé kmity v těle pevně usadit, nechají vzniknout blokádam v procesu řízení buněk těla, příliv energie je rušen a následkem všeho se stává nemoc.

Belgický léčitel Ben Clevers popsal tyto souvislosti stejným způsobem. Pro něho není nemoc nic jiného než nedostatek kosmické energie.

Podobně se vyjádřil i Bruno Gröning v jednom svém projevu:

„O co více se člověk od Boha odvracel, ať už to bylo vědomě či nevědomě, o to méně života bylo v jeho těle, takže v něm bylo sotva tolik života, aby jeho orgány mohly na ně reagovat, jak jim to předurčil. Nemohl už více kráčet životem plný síly. Až příliš se vzdálil od tohoto pramene síly. Nakonec přišel i o spojení s pramenem síly Boží. Ztratil úplně schopnost tuto Boží sílu přijímat. a tak se stal z jeho těla vrak.“

Stejným způsobem, jako může být řídicí proces těla rušen elektromagnetickými vlnami škodlivých kmitů, mohou být skrze odporující duchovní vyzařování jako např. skrze negativní myšlenky rušeny i životní kmity, které jsou vyzařováním Božího ducha.

Zvláště výrazně můžeme tento jev pozorovat na životě pesimisty, který jak ukazují zkušenosti, je omezen oproti člověku pozitivně zaměřenému nejen ve svém životě duševním, bývá i tělesně náchylnější k nejrůznějším zdravotním poruchám. Vyzařování negativního duchovního zaměření omezuje příliv životní síly přes duši do těla člověka a zmenšuje tak jeho vlastní tělesnou energii, což se projeví sníženou obranyschopností proti veškerým rušivým vlivům zvnějška.

Shrnu všechny souvislosti ještě jednou:

Lidské tělo je řízeno elektromagnetickými kmity, které mohou být dokázány jen těmi nejjemnějšími aparáty. Harmonie, nebo taky nejvyšší pořádek těchto nanejvýš komplikovaných regulačních systémů, které pracují v tělesném spojení s molekulární regulací pomocí specifických mikročástí - doručovatelů, je základním předpokladem pro tělesné zdraví člověka. Harmonie se dosáhne, když výměna informací mezi buňkami, tkáněmi a orgány probíhá hladce - bez poruch. Všechny procesy v těle mohou tak probíhat nerušeně, každá buňka vykonává v celkovém organismu svou určenou funkci.

Rušivé vlivy by vedly k chybnému řízení práce buněk a celých orgánů, které by se pak mohly po určité době projevit v tělesných symptomech. Nicméně je každý člověk vystaven denně mnoha energetickým rušičům, škodlivinám a jedům v potravě i ve vzduchu, různým technickým a přírodním zářením v životním prostředí atd., vlivům, kterým je naše tělo téměř nepřetržitě vystaveno. Jeho energetická obranyschopnost, tzn. schopnost přeorientovat rušivé signály, ubránit se jim, stojí v těsné souvislosti s vlastní životní silou, která mu přichází od Boha. Člověku je dáвана k dispozici podle jeho vnitřního zaměření, podle druhu jeho myšlenek. Negativními myšlenkami zabraňuje vstupu této síly do jeho nitra, pozitivní myšlenky vstup umožňují. Tato síla se stane mnohem mocnější, jestliže se člověk naučí vědomě se jí i otevřít.

Jak dochází k vyléčení?

Francouzský léčitel Charles de Saint-Savin řekl u příležitosti jedné konference lékařů a léčitelů v Bordeaux:

„Lékařská věda se zakládá na předpokladu, že se nemoci mohou léčit jen fyzikálními, biologickými, chemickými a jinými oficiálně uznávanými prostředky. Nejúčinnější prostředky k dosažení zdraví, ty které jsou nám dány přírodou a kterých používají léčitelé, jsou často odbornými lékaři ignorovány. Nicméně je celá atmosféra, ve které žijeme, přímo protkána těmito léčivými silami. Jenom schopnost přijímat je je u různých lidí rozdílná. Zatímco lidé náchylní nemocem, lidé zatížení negativními myšlenkami mají k dispozici jen velmi malou vstřebávací sílu a z toho důvodu nejsou schopni odolávat nejrůznějším původcům nemocí, vlastní oproti tomu jiní lidé mnohem více zdraví oplývajícího fluida, než mohou sami k obraně vlastního organismu potřebovat, takže jsou schopni přenášet tento svůj přebytek sil na jiné, nemocné osoby. v tomto leží patrně tajemství zázračných léčitelů.“

Angelika von Frankenberg, léčitelka ze S., vychází z toho, že nemoc je vlastně nerovnováha v energii, porucha v proudu energie jednotlivého člověka. Říká, že může pomoci svých rukou cítit, kde je energetický proud zastaven. Přenášením

síly může danou blokádu rozbít, aby tím bylo energii v člověku umožněno znovu plynule protékat a tím způsobit jeho uzdravení.”

Také jiní léčitelé mluví o poruchách v toku energií zdraví hledajících lidí, které mohou svými rukama pocítit a skrze předávání energií jsou schopni je přemoci. Mnozí dokonce tvrdí, že mohou takové nemoci napadené oblasti, ve kterých jsou porušeny tělesné kmity, i vidět. Také ruský badatel Lahkovský vidí ve vyléčení obnovený nástup pořádku, rovnováhy kmitů, harmonie v těle dosažené přidáním záření, které mu dodává jeho chybějící energie.

Všichni opravdoví léčitelé dávají léčení do souvislosti s působením určité síly, určité energie, která je zdraví hledajícímu člověku zprostředkována. Je označována jako velká síla Boha, kosmická síla nebo také univerzální léčivá síla, která proudí tělem nemocného jako mocné teplo, silný proud, nebo jako světlo.

Bruno Gröning pojmenoval tuto sílu jako Heilstrom anebo mluvil také o léčivé vlně. Viděl v ní tvořivou sílu Boha, život sám. Oproti jiným léčitelům nepokládal nikdy ruce, většinou zprostředkoval tuto sílu mluveným slovem nebo i mlčením. Jestliže byl pomoc hledající člověk k příjmu připraven, mohl ho Heilstrom resp. léčivá vlna zachvátit a po určitých reakcích přeměny v organismu bylo v mnoha případech dosaženo vyléčení.

Jako téměř všichni léčitelé, viděl i Bruno Gröning v nemoci možný následek duchovního resp. myšlenkového odtrhnutí se od Boha, pramene životní síly.

Svým působením nabízel pomoc hledajícím možnost obnoveného duchovního spojení s prameny života. Jen takto počne tělem a duší znovu protékat velmi silný životní proud, který způsobí to, co oslabená životní síla v nemocném už nebyla schopna, zruší na rovině tělesné a duševní všechny blokády, které vznikly na základě negativních myšlenek a škodlivých vlivů životního prostředí. Odbourávání a znovuregulování již upevněných rušivých polí v těle a duši znovunabytou životní silou se projevuje v často vystupujících regulačních bolestech. Odstranění blokad v regulačním systému těla způsobených škodlivými kmity se projeví také v organicky patrné obnově v poškozených oblastech těla. Tato znovuoobnova přesahuje do značné míry hranice běžné regulační schopnosti tělesných tkání.

Když si vyléčený ve svém životě zvykne pokračovat v přijímání Božího vyzařování životní síly, Heilstromu a změni i tomu odpovídajícím svůj život duchovní (myšlenkový), podaří se mu zprostředkovávat svému tělu neustále ty potřebné energie, které budou schopny odvrátit škodlivé vlivy a tím předcházet nemocem.

Dr. Trampler shrnul veškeré dění v několika slovech:

„Uzdravení skrze ducha může [...] člověk dosáhnout jen tehdy, když přijme svým správným duchovním zaměřením a svým správným tělesným zapojením tolik dodatečné životní síly, že v sobě umožní proces růstu z nemoci do zdraví.“

Uzdravování na dálku

Dr. Trampler se zabýval pozorováním působení Bruna Gröninga a přišel po nějakém čase k úžasným závěrům: „Působivost Gröningovy síly není vázána na jeho přítomnost.“

Ve své knize vylíčil následující zážitek z Traberhofu:

„O několi dnů později. Gröning se vydal na několikadenní cestu do severního Německa. Před Traberhofem čekal na jeho návrat větší počet nemocných a bylo jim jedno, jak dlouho to potrvá, než se vrátí zpět. Ještě před svým odjezdem si předsevzal, že nemocným pomůže skrze léčení na dálku. Byl jsem velmi napjat, ale zároveň i velmi skeptický, jestli se vůbec v tomto případě bez Gröningovy přítomnosti působení jeho síly projeví. Tohoto slunného odpoledne, mohlo být tak kolem 15. hodiny, jsem pocítil (aniž bych to byl předtím očekával) stejné pocity jako ty, které u mne vznikly při Gröningově prvním ošetřování. Má tehdy ještě 'ne zcela hotová' noha začla nesnesitelně bolet. Tato bolest trvala asi půl hodiny a přestala pak zcela náhle. Pohyblivost nohy byla značně ulehčena. Skoro ve stejnou dobu, kdy jsem na sobě pozoroval tyto změny, byla hlášena i překvapující vyléčení z místa před Traberhofem. v 18.20 hod. se dostavila značně citelná druhá 'léčebná vlna'. Poznamenal jsem si přesný čas. Tato vlna se projevila příjemným teplým brněním, které zachvátilo nejdříve pravou ruku a chodidla. Toto brnění se stupňovalo do té míry, že došlo k posílnění oběhu krevního v hlavě a k hučení v uších - něco podobného jako při překonávání velkých výškových rozdílů v kabině lanové dráhy anebo při vystupování z letadla - způsobilo konečně zmizení veškeré únavy. Asi čtvrt hodinu později se někteří nemocní vyjádřili, že se cítí uzdraveni. Pocit, že stojíme v Gröningově „silovém poli“ se v průběhu noci (ze 7. na 8. září) objevil ještě několikrát a byl tak silný, že jeden z jeho spolupracovníků se začal cítit být Gröningem zplnomocněn k tomu, aby dával nemocným ponaučení, která udílel jinak Gröning sám. [...] Výsledkem této noci byl značný počet uzdravení, především překonání akutních bolestí všeho druhu, asthma, nervových potíží, křečí, ale také ochrnutí, poruch řeči atd. Část těchto vyléčení mohla být Gröningovými spolupracovníky za pomoci lékařů zaprotokolována.

V jedné z předešlých nocí (z 5. na 6. září) přivedl jeden lékař do domu Karla Sch. se vzrušujícím zjištěním, že tento slepý muž počal na náměstí před Traberhofem

opět vidět. Pan Sch. předložil potvrzení Univerzitní oční kliniky v Mnichově z roku 1949, kde stojí:

‘U pacienta Karla Sch. nar. 24.8.1914 se na pravém oku nacházejí: třes oka, jizvy na rohovce a vrozený zákal. Schopnost vidění 1/20. Levé oko chybí. Pacient je takto prakticky slepý. Snížení pracovní schopnosti obnáší 125%. Doprovod jiné osoby nutný.

Gez. dr. E. Walser, vrchní lékař.’

Tento slepý prodléval na náměstí, na které Gröning - tehdy prodlévající někde v okolí Brém - vysílal své léčivé síly. Tento muž popisuje s velkým dojetím, jak se u něho náhle dostavil pocit, jakoby se v jeho oku něco měnilo a jak potom začal vnímat koňskou hlavu v modrém světle neonů, světelnou reklamu na střeše Traberhofu. Konečně se v něm vynořilo ze zatmění celé jeho okolí, až vše zcela zřetelně viděl. Hned první lékařská prohlídka, kterou vykonal dr. Zetti, jeho výpověď potvrdila. Den nato jsem vzal pana Sch. sebou do Mnichova. Na dálnici mi popisoval i na vzdálenost několika set metrů všechna auta. Rovněž mi říkal, co se nachází nalevo a napravo od dálnice - od blízké kostelní věže až po vzdálená pohoří. Abych vyloučil jakékoliv přenosy myšlenek, snažil jsem se vždy hledět jiným směrem než on a teprve až po jeho výpovědích jsem jejich správnost kontroloval. Byly vždy správné, ať se jednalo o věci blízké nebo vzdálené. Na mou otázku, co dělal k tomu, aby dosáhl vyléčení mi řekl, že se modlil a čekal.’

Popis dr. Tramplerera ukazuje zcela jasně, že se v žádném případě nejedná o žádnou formu sugesce. Dr. Trampler vnímal citelně působení léčivé síly ve svém těle, aniž by mu byl předtím znám časový plán jejího působení a v přímé časové souvislosti s tímto jeho vnímáním se dostavovala i vyléčení u jiných čekajících osob.

Jakým způsobem mohl asi Bruno Gröning taková léčení provádět?

Mnoho úspěšných léčitelů tvrdí, že jsou schopni pomocí myšlenek přenášet léčivé síly i na osoby, které nejsou v jejich blízkosti a které o tomto přenosu vůbec neví. Anita Höhneová vypráví ve své knize „Duchovní léčitelé dnes“, že švýcarská léčitelka Evelyne Feigenwinterová potřebuje ke svému léčení na dálku pouze fotografii novějšího data, jméno a krátký popis nemoci. Pomohla dvěma dětem, které o její pomoci nic nevěděly tím, že se denně na ně několik minut koncentrovala. Asi po dvou měsících došlo k jejich vyléčení.

Diana Craigová, zkušená anglická léčitelka, která byla léta předsedkyně velkého anglického sdružení léčitelů, je přesvědčena o tom, že léčitel je schopen vytvořit s léčeným duchovní spojení a posílat mu tímto způsobem léčivou sílu, aniž by se musel nalézat v jeho tělesné blízkosti.

Keith Scerwood, nejznámější americký léčitel, spojuje léčení na dálku s konkrétní myšlenkovou představou pomoc hledající osoby, na kterou ve svých myšlenkách přikládá ruku. Duchovně se přitom spojuje s pramenem veškeré léčby, s „všudypřítomným“ a pocit'uje na sobě, jak síla přes něho proudí k osobě, jejíž obraz vidí živě ve své představě.

Známý anglický léčitel Tom Johanson, který, jak píše Kurt Algeier, se stal proslulý svými nesčetnými dálkovými léčeními pomocí telefonu, popisuje tato léčení na dálku takto:

„Bezpodmínečně nutné je uvést se nejprve do meditativní polohy a živě si představovat obraz tohoto léčeného člověka. Pak si musím představit, jak tohoto člověka obklopuje světlo. [...] Toto světlo vychází ze samotného nitra léčitele. [...] Pak už jen stačí upřímné a vroucí přání, aby se nemocný uzdravil. Toto přání musí být do myšlenkového procesu bezpodmínečně zařazeno. Pak se věc podaří.“

Bruno Gröning naproti tomu vůbec neznal lidi, kteří na něho na Traberhofu čekali ve vzdálenosti přes 800 km! Neměl k dispozici žádné fotografie jednotlivých osob, neznal ani jejich jména. Přesto byl schopen dosáhnout nesčetných vyléčení i v této mu zcela neznámé a stovky kilometrů vzdálené mase lidí, a to ještě ve velmi krátkém časovém úseku.

To vše musí souviset jedině s tím, že měl k dispozici Boží léčivé síly v tak neobvyklém měřítku, že byl schopen „vysílat“ léčivou sílu ohromného rozsahu, která byla pocit'ována na velmi vzdálených místech a pronikala celými davy lidí. Současník na Traberhofu dr. Trampler měl dokonce dojem, jako by stál přímo v léčivém „silovém poli“.

Jestliže se budeme zabývat podrobněji tímto fenoménem léčby na dálku, kterou dnes provozuje celá řada léčitelů, stane se nám tato forma duchovního léčení o něco pochopitelnější. Možnost přenosu myšlenek z člověka na člověka je dnešní parapsychologií uznávaná a nejen to, jak bude ještě později popsáno, je i na mnoha experimentech dokázána. Kdo je schopen tento fenomén přenosu myšlenek akceptovat, tomu nebude zatěžko ani chápání léčby na dálku. Každá myšlenka je konečně také jenom jednou z forem energie. Proč by se tedy neměly dát takovými způsoby přenášet i léčivé síly? Polský léčitel dr. Jerzy Rejmer, (označuje se sám za „bioenergetického terapeuta“), který žije ve Švýcarsku, mluví o tom, že léčitel má schopnost přeměňovat kosmické energie v energii léčivé. Sám Bruno Gröning se označoval jako transformátor Boží síly, kterou lidem předával v podobě síly léčivé. Jednou naznačil, že je dokonce sto zaměřit se za pomoci Boží síly na duchovní vlny, vysílané jednotlivými lidmi, zachytit je a vnímat účinky jejich působení. i zde se nám naskýtá srovnání s posluchačem

rádía, který se pomocí rádía naladí na žádaný vysílač a „vyslechne“ vše, co tento vysílá. Všechny rušivé zvuky jsou přitom také slyšitelné. v protikladu k rádiovému vysílači, který můžeme přechodně vypínat, je člověk jako vysílací stanice po celou dobu svého života aktivní a také zaměřitelný, resp. na své vlastní vlně přijímá i v případě, kdy psychicky spí nebo jako nemocný nečinně leží. Tyto fenomény nemají nic do činění s okultismem nebo se spiritismem, zde působí nejjemnější duchovní energie, které však nejsou ještě dnešními měřicími přístroji měřitelné a jsou tudíž vnímatelné pouze vnitřními lidskými smysly. Pozdějším generacím budou možnosti lidského ducha věcmi tak samozřejmými, jako je dnes využívání elektromagnetických vln v rozhlase, rádiu či televizi.

Bruno Gröning jednou řekl:

„Vím, že se mezi lidmi, kteří se vydávají za duchovní léčitele nebo věří, že jsou nuceni působit skrze spiritismus, vyskytují takoví jedinci, kteří svými hokusy a pokusy a tajuplným chováním předstírají, že vlastní to, co jim právě chybí, totiž koncentrovanou přírodní sílu. Toho mi bohudík není zapotřebí a není to zapotřebí ani těm, kteří se skutečně v těchto věcech trochu vyznají! [...] Čas od času vkládám s potěšením nějaký ten vtip ke zmírnění mnohdy vážné a napjaté situace. Bůh sám volí ostatně ve své přírodní síle vždy cestu jednoduchosti, normálnosti a nekomplikovanosti.“

Ke svým dálkovým léčením se vyjádřil následovně:

„Nehraje to pro mne žádnou roli, jestli se člověk, na kterého se chci zaměřit, nachází tady mezi námi v místnosti, nebo je někde v Kolíně, Londýně, Tokiu nebo kde ještě - zachytím ho všude, tak jako vy, když máte po ruce vysoce citlivý rádiový přijímač, zachytíte kdykoliv Toulouse, Káhiru nebo i Bengasi.“

Na otázku reportéra „Zeleného listu“ Gregora Harlofffa, jestli k tomu potřebuje nějakého prostředníka, odpověděl Bruno Gröning:

„Nutně ne, nemusí to být vždy fotografie, skrze kterou obdržím vysílanou vlnovou délku; nejraději jsem, když je k dispozici člověk, který je tomu druhému nakloněn dobrými myšlenkami, čímž už je dáno velice dobré spojení, do kterého se mohu ihned napojit i já.“

Pak reportérovi vysvětlil, že pomocí stejné duchovní vlny, která mu umožňuje nezvyklé vjemy, vysílá i léčivé síly:

„...na stejné vlně přijímám i vysílám, je zcela lhostejné, kde se lidé nacházejí, jestliže mám přinést pomoc, je mi to vždy víc než milé, když to dotýční ani

sami nevědí, že mám svou ruku ve hře, abych to vyjádřil obrazně, jen tak mne nemohou svými myšlenkami rušit.”

Anny Ebnerová z Eschenbachu si vyslechla při jednom projevu Bruna Gröninga zprávu jedné Američanky, která přijela do Německa, aby mu poděkovala za dálkové vyléčení své dcery.

Líčila, jak její dcera měla být v jedné nemocnici v New Yorku operována na rakovinu prsu, při které jí mělo být toto prso odstraněno. Ve svém zoufalství telegrafovala svým příbuzným do Německa, aby poprosili Bruna Gröninga o pomoc. Krátce nato se nádor zcela zcvrkl. Na základě tohoto nevysvětlitelného jevu nemusela být amputace prsu provedena, lékaři odstranili pouze nepatrný zbytek nádoru. Dále vyprávěla, že Bruno Gröning popsal jejím německým příbuzným do detailů pokoj v newyorské klinice, kde její dcera ležela, dokonce i se vším nábytkem, přesto, že ho nikdy neviděl.

Uvědomíme-li si, že se v každém člověku nacházejí jemu vlastní kmity, které byl Bruno Gröning schopen zachytit, budou nám srozumitelnější i přenosné fenomény, které se tak často v jeho blízkosti vyskytovaly.

Inge Thiedeová, svědkyně doby z F. mi vyprávěla o jednom zajímavém zážitku s Brunem Gröningem. Spolu s ním měla příležitost navštívit jednu velmi těžce nemocnou ženu.

„Této paní připadlo velmi zatěžko věřit, a tak jí Bruno Gröning pomohl. Učinil pohyb rukou od paní směrem ke mně a poprosil mne, abych popsala, co cítím,” líčila mi Inge Thiedeová a pokračovala: „V tomto okamžiku jsem dostala velmi silné bolesti, cítila jsem se unavená, velmi těžce se mi dýchalo a bylo toho ještě víc. Vyjmenovávala jsem všechny tyto potíže a ta paní zpozorněla až konečně s úžasem vykřikla: ‘To jsou přece tytéž potíže, které trápí i mne!’ Pak se obrátila směrem ke mně: ‘Odkud to všechno víte?’ Bruno Gröning mne poprosil, abych teď hluboce vydechla a v ten okamžik zmizely i všechny popsané potíže. Tento zážitek pomohl nemocné paní uvěřit, že i pro ni je vyléčení možné.”

Grete Häuslerová popisuje ve své knize „Zde je pravda o Brunu Gröningovi a kolem něho” podobný zážitek. v roce 1950 přišla na jeden jeho projev s velmi těžkým poškozením jater, chronickým odcukerněním a dlouholetým hnisáním čelních dutin. Ke konci svého projevu se k ní Bruno Gröning obrátil a udělal pohyb rukou od jednoho před ní sedícího muže směrem k ní. Rázem zmizely její potíže a ona pocítila potíže úplně jiného rázu.

Říká:

„Začla mne bolet levá paže a levá noha. Šum v uších a bolest se táhly mou hlavou od jednoho ucha k druhému, k tomu přistoupila podivná bolest hlavy. Když jsem vše popisovala, řekl muž sedící přede mnou: ‘Ano, to jsou přece moje bolesti!’

‘Vydechněte hluboce!’ řekl Bruno Gröning. Učinila jsem tak a tyto stavy zmizely.”

Nato se ale dostavily opět staré potíže. v líčení pokračuje takto:

„Byla jsem udivena ještě víc, když přenesl mé nemoci na mou přítelkyni a Marie začala všechno líčit, co v tomto okamžiku na svém těle pociťuje. Byly to všechno moje potíže. Měla dokonce i suché rty.”

U Bruna Gröninga bylo častěji pozorováno, že krátkodobě přenášel symptomy nemocí z jednoho člověka na druhého za tím účelem, aby v lidech pomáhal probouzet a utvrzovat víru na vyléčení. Jednou seděl při jeho projevu v první řadě jeden manželský pár a Bruno Gröning provedl opět pravou rukou pohyb, který byl namířen proti muži.

Anny Ebnerová z Eschenbachu tento jev pozorovala a popisuje ho takto:

„Tento muž se náhle kroutil bolestmi a sténal: ‘Pane Gröningu, dostal jsem náhle strašné bolesti v podbříšku, co je to prosím Vás se mnou tak najednou?’

Bruno Gröning řekl: ‘No, to jsou bolesti Vaší paní. Teď budete jistě věřit, že takové bolesti opravdu má a nebudete ji více osočovat, že si nemoci vymýšlí. a taky nebudete svými posměšky znemožňovat její léčivý proces!’ Tento muž pak musel hluboce vydechnout. Tímto bolestným ponaučením byl vyléčen ze své duševní tvrdosti.”

Dr. Trampler mluví také o tom, že Bruno Gröning byl schopen přenášet na krátký čas těžkosti i daleko vzdálené osoby na osobu jinou, obzvláště na takovou, která byla do velké míry duchovně otevřená. Zde se ukazuje znovu již dříve pozorovatelný základní princip. Bruno Gröning se zaměřil pomocí síly, stojící mu k dispozici, na odpovídající osobu a přenesl její vlastní kmity na jinou zvolenou osobu, která pak popsala, co na svém těle pociťuje. v jednom případě, popsaném dr. Tramplerem, nastal tento přenos i přes vzdálenost několika tisíc kilometrů. o podobných případech jsou podávána svědectví nejrůznějších svědků.

Na jeden tázavý výkřik jednoho z reportérů, který tváří v tvář tomuto fenoménu řekl: „To je přece něco jako obrazová telegrafie!” odpověděl Bruno Gröning:

„Měl jste za to, že by byl člověk schopen něco stvořit, co v něm samotném už předtím nebylo jako praobraz, který byl do jeho organismu vložen samotným Stvořitelem?“

Měl jsem možnost nahlédnout do mnoha zpráv očitých svědků, ve kterých jsem znovu a znovu narážel na svědectví o neobyčejných duchovních schopnostech Bruna Gröninga. Tyto schopnosti ležely daleko za hranicemi oblasti, která je určena nám a našemu světu a je přístupná našemu všednímu světu představ. Své posluchače mnohdy ponoukal např. k tomu, aby prosili za vyléčení svých příbuzných, kteří zůstali doma. Přitom nebylo nutno vyjadřovat toto přání slovy, nemá prosba, vycházející z hloubky srdce je plně dostačující.

To mi potvrdila následující zpráva o vyléčení z Rosenheimu, datovaná k 13. září 1949:

Gertrud E. potvrdila místopřísežně v dále popsané události: Její manžel Hans E. z W. měl začátkem r. 1949 nehodu. Při ní došlo ke krvácení do mozku v jeho levé polovině a nějaký čas později u něho došlo k pravostrannému ochrnutí. Gertrud E. přišla den po svátku Dušiček roku 1949 do Herfordu k Brunu Gröningovi. Stála v zástupu lidí na dvoře, když Bruno Gröning hovořil z balkonu ke všem přítomným. Gertrud E. myslela při své návštěvě v Herfordu jen na svého muže s přáním na jeho uzdravení, tzn. toto přání ani jednou před Brunem Gröningem nevyslovila. Když pak přišla příštího dne domů, byl její muž schopen sám chodit, ochrnutí zmizelo a on se cítil zdrav.

Dr. Trampler uvedl ve známost příběh jedné uprchlické rodiny St. z jednoho mnichovského předměstí:

„Paní St. slyšela v rozhlase interview s Gröningem. Jeho myšlenky, které se jí dostaly ke sluchu, jí velmi přitahovaly. Ještě téže noci pocítila, jak se mírní její doposud neústavné bolesti, které posléze zmizely docela. [...] Její matka se vydala s její sestrou na cestu do Traberhofu, povzbuzeny tímto 'zázračným' vyléčením, a zúčastnily se tam velkého masového vyléčení dne 9. září [...]. v jednom okamžiku, kdy vůbec nemyslely na své vlastní zdravotní problémy, protože byly vzrušeny kolem se dějícími vyléčeními, postřehly konečně, že i jejich bolesti zmizely. [...] u mladé paní se zlepšil zrak, který se předtím rapidně zhoršoval a zmizel zánět v ramenním kloubu. Matka byla vyléčena z bolestivé trombózy v obou nohách. Od té doby nemusí nohy obvazovat a chodí bez jakýchkoli potíží. Když Gröning tak jako vždy při velkých léčeních přítomné upozornil, že mohou přijat zdraví i pro své příbuzné, kteří zůstali doma, myslela paní St. hluboce na svého manžela, který zůstal doma ve svém obchodě kvůli těžkému ischiasu. Přesně v tuto hodinu, kdy na něho myslela, vzdálena od něho asi 80km, začaly jeho bolesti dostávat

jiný charakter a on cítil ve svém těle jakýsi druh 'lomozu', který konečně zanikl a s ním i jeho bolesti. Ischias byl ten tam, vytratil se."

Zneuznaná velikost ducha

Tyto popsané schopnosti Bruna Gröninga svědčí bezpochyby o tom, že lidskému duchu jsou otevřeny netušené možnosti, pokud je ochoten, vědomě vejít ve spojení se svým prapůvodem, Bohem a plnit jeho vůli. Při odpovídající koncentraci je možný přenos myšlenkových obsahů z jednoho člověka na druhého. Brunu Gröningovi se např. často dařilo bez většího vynaložení sil, dokonce i během jeho přednášek, číst myšlenky jednotlivců, nalézajících se mezi sto až dvěma sty posluchači. Často přerušoval svou řeč, aby upozorňoval jednotlivé osoby na to, že se ve svých myšlenkách od něho vzdalují nebo že se zabývají starostmi a nemocemi. Přitom jim opakoval jejich vlastní myšlenkové obsahy. Napomenul jednu paní, aby zrovna teď v tuto chvíli nemyslela na to, jak bude doma připravovat večeři. v jiném případě se obrátil k muži, stojícímu zcela vzadu a prosil ho, aby opustil místnost, jestliže není schopen zbavit svou mysl myšlenek na nemoc své ženy, která se také nacházela mezi přítomnými. Při jednom projevu udivil všechny přítomné poznámkou, že je přítomna i policie, přestože mezi posluchači nebylo vidět nikoho v uniformě. Cílevědomě se vydal k jednomu muži, který seděl v poslední řadě a který s úžasem jeho slova potvrdil jako pravdivá. Nepřišel sem však jako policejní úředník, dostavil se sem kvůli svému dítěti.

Bruno Gröning řekl jednou sám, že rozpoznávání myšlenek druhých lidí souvisí s jednou a toutéž základní energií, s jakou souvisí i dálková léčení. Tak jako je člověk schopen zaměřit se skrze Heilstrom na jiné osoby, aby jim mohl duchovní cestou vysílat léčivou sílu, zrovna tak je schopen zaměřit se bez větších problémů na plány a myšlenky jiných lidí a přijat je.

Podobně popsal tyto souvislosti ve své autobiografii indický Yogi Paramahansa Yogananda. Pozoroval na svém učiteli a mistru Sri Yukteswarovi jeho schopnost rozpoznat myšlenky jiných lidí a jeho schopnost cílevědomě vést jiné lidi prostřednictvím svých myšlenek.

K lepšímu osvětlení duševních kvalit Sri Yukteswary použil srovnání, ve kterém ho porovnává s „dokonalým lidským rádiem“:

„Myšlenky nejsou nic jiného, než nanejvýš jemné kmity, které se pohybují v éteru. Tak jako může rádiový přijímač vybrat z tisíce programů právě ten zvolený hudební program, tak mohl také Sri Yukteswar na základě své citlivosti vyjmout

z nesčetných lidských myšlenkových vysílačů právě ten vyvolený. [...] Jakmile se lidský duch zbavil všech rušivých vlivů vnitřního neklidu, může vykonávat všechny funkce zcela složitého rádiomechanismu, tzn., může myšlenky vysílat nebo je přijímat nebo může nežádoucí myšlenky zcela vypnout. Podobně jako je síla rozhlasového vysílače určena daným elektrickým výkonem, je síla působení lidského rádia závislá na lidské vůli. [...] Vůle, která je vyzařována z bodu nacházejícího se mezi oběma obočími, je vysílací stanicí myšlenek. Naproti tomu hraje tichý, v srdci koncentrovaný cit úlohu duchovního rádiopřijímače, který je schopen přijímat poselství jiných osob, ať už blízkých, či vzdálených. [...]

Všechny myšlenkové kmity zůstávají navěky v kosmu. Při hluboké koncentraci může Mistr zachycovat myšlenky veškerého lidstva, ať už živého nebo mrtvého. Myšlenky jsou univerzální, nejsou individuálně zakořeněny, tzn., pravda nemůže být utvořena, pravda může být pouze vnímána.”

Bruno Gröning nebyl obdařen pouze schopností číst současně myšlenky jednotlivých lidí, nýbrž mu byly přístupny i události z minulosti a dokonce i z budoucnosti. Při jednom projevu seděla v druhé řadě mladá žena, na jejímž obličejí se zračilo velké trápení. Měla sebou asi devítileté děvčátko. Paní Anny Ebnerová z Eschenbachu byla přítomna jako svědkyně a zaprotokolovala celou událost.

Popisuje, jak se ke konci svého projevu Bruno Gröning obrátil právě k této mladé ženě:

„Když se Gröning zeptal: ‘No tak maminko, co cítíte,’ odpověděla tato: ‘Bohužel nic, pane Gröningu!’

‘Ale mamičko, nevracejte se stále jenom do minulosti. Ta hrůza z ní ve Vás ještě pořád vězí. Musíte se jí zbavit! Bylo to během jednoho bombového útoku. Byla jste tenkrát v něčem takovém na způsob zahradního domku a byla jste zasypána. Byla jste tehdy v osmém měsíci těhotenství. Když jste byla zachráněna, přišlo dítě na svět a bylo slepé. Je to tak?’ Žena odpověděla s úžasem ve tváři: ‘Ano, je to přesně tak!’ Nato Bruno Gröning pokračoval: ‘Nuže, nemyslete víc na ty hrůzy, věřte pevně na pomoc Boží a prostě Boha.’ Tu holčičku nemusíte stále sebou vodit, postačí, když bude maminka pevné víry.’ o osm dní později byla tato žena opět přítomna. Utrápený výraz z jejího obličejí zmizel, byla celá jakoby omládlá. Když se jí nyní Gröning ptal, odpověděla: ‘Ano, dnes mnou prochází teplo a já se cítím šťastná a svobodná.’ - ‘Nuže, mamičko, zůstaňte při tom, brzy se dočkáte.’ Týden nato přišla mladá žena znovu, asi uprostřed svého projevu k ní Bruno Gröning přistoupil a řekl: ‘Matko, ve čtvrtek v 1720 hod. vezmete své dítě a zavedete je do zatemnělé místnosti, dítě bude vidět a protože

ještě nikdy předtím nevidělo barvy a tvary, poplašilo by se a úlekem by mohlo ochuravět. Navykněte je pomalu na všechno, co je obklopuje! Protože mne tento případ obzvláště zajímal, informovala jsem se o něco později a dověděla se, že se všechno na minutu událo tak, jak to Bruno Gröning předpověděl. Po několika letech jsem se sama ještě jednou Bruna Gröninga ptala na stav tohoto dítěte a dověděla jsem se, že vidí zcela normálně, jakoby nikdy ani slepé nebylo.”

Při jednom svém dalším projevu ho prosila jedna žena o radu, jestli se má nechat operovat. Bruno Gröning jí jen odpověděl, že to musí vědět sama. Poradil jí ale, aby si následující noci dala k posteli všechny kapesníky, které doma má. Aniž by žena tušila nějaké souvislosti, učinila tak, jak jí Bruno Gröning řekl. Té noci se u ní dostavilo velmi silné krvácení. Příštího dne se cítila vysloveně dobře a vydala se kvůli své určené operaci k lékaři, který však nemohl žádný myom zjistit.

Grete Häuslerová navštívila spolu se svou slepou přítelkyní v srpnu 1950 jednu přednášku Bruna Gröninga. Byla velmi nedůvěřivá a doprovázela svou přítelkyni jen na její výslovnou prosbu. Během svého projevu se na ni Bruno Gröning obrátil a zeptal se jí, jak do Mnichova přijela.

O této události píše ve své knize „Zde je pravda o Brunu Gröningovi a kolem něho”:

„Asi po uplynutí jedné hodiny přišel ke mně a ptal se mne: ‘Jak jste se dostala do Mnichova?’ Odpověděla jsem: ‘Vlakem.’ ‘Ne, to je nemožné, já nemůžu!’ odvětil mi posléze. Nerozuměla jsem tomu, neviděla jsem tu nijakou souvislost. Ale náhle se mi rozjasnilo a poznala jsem, že to byla právě má slova, která jsem vyslovila před čtrnácti dny doma v Korutanech před svou matkou, když mi předčítala dopis mé přítelkyně. Ne, to je nemožné, já nemůžu! Dne 28.8. jsem ji měla zavést do Mnichova ke Gröningovi. Byla jsem otřesena, že Bruno Gröning věděl, co jsem všechno mé matce řekla, ale především to, jak jsem na něho nadávala.”

Tento zážitek v ní probudil hlubokou víru v to, že i ona může být tímto mužem vyléčena a skutečně opustila jeho přednášku jako vyléčená.

Vše se událo bez jakéhokoli tajuplného okultismu. Bruno Gröning nebyl v transu. Tato schopnost mu stála jako vždy při jeho plném vědomí k dispozici. Ve vsí přirozenosti ji použil k tomu, aby posilnil důvěru všech přítomných. Věčným tajemstvím jeho zvláštního osudu však zůstane ta skutečnost, že své duchovní schopnosti uplatňoval výhradně při pomáhání druhým lidem, pro potřeby vlastní z jejich rezerv nikdy nečerpal. (viz kap.8).

Často se na něho obraceli s prosbami i lidé, kteří se chtěli dovědět o svých příbuzných, kteří žili mnohdy na velmi vzdálených místech a se kterými již neměli

dlouho kontakt. Mnohdy se tyto osoby od konce války nikde neobjevily a platily tedy za pohřešované.

Grete Häuslerová mi popsala jeho chování v takových případech takto:

„Bruno Gröning nevyhověl vždy takovým přáním. Když mu ale vyhověl, byl schopen živě popsat, kde a v jakém stavu se dotyčný v dané chvíli nachází. Věděl také, kdy se tento člověk vrátí domů.”

Zvláště dojemné svědectví o působení Bruna Gröninga podala na požádání své matky Elsbeth N. z Duisburgu:

„Pan Bruno Gröning byl zrovna na návštěvě [...] v bytě mé matky, kam přišla i moje teta. Moje teta chtěla panu Gröningovi vyprávět o jednom případě a chtěla ho poprosit o vyléčení. Začala slovy: ‘Jedna paní z východu’. Zde ji Bruno Gröning přerušil a řekl:

‘Ta dotyčná nemocná osoba, jedna žena, se nachází nyní v tuto hodinu, v 18.50 v kuchyni. Teď se prudce zvedá ze své židle, opírá se o stůl, nachází se v křečích a po několika okamžicích se jí navrácí zdravý rozum, její sluch a její řeč. Teď jde tato paní do vedlejšího pokoje, kde leží její nemocná matka, zapojuje se do rozhovoru návštěvníků a pronáší dokonce řeč. Tato žena nebydlí daleko odtud. [...] ‘Vy,’ obrací se na paní B., ‘víte, kde ta paní bydlí. Jděte okamžitě k ní. Znáte taky přesně hodinu, přesvěčte se osobně o tom, co jsem tu právě řekl. Uvidíte, že je to všechno pravda.’

Paní B. pospíchala vzrušeně z domu. Asi po dvaceti minutách se vrátila ve stavu nejvyššího vzrušení nazpět a potvrdila vše, co se přesně v Brunem Gröningem popsaném čase v tomto ním dopodrobna popsaném bytě událo.

[...] Dotyčná paní z východu je Wilhemina P., nar. 14.3.1897 v D. -B., kvůli zaměstnání svého manžela přesídlila před mnoha lety do východní zóny a oba se jako uprchlíci vrátili v r. 1949 zpět do své původní vlasti. Paní P. byla postižena těmito onemocněními: úplná apatie, nervové zhroucení po ztrátě jejich jediného syna a po útrapách při obsazení území Rusy, totální psychická netečnost. Chyběla jí vůle k životu, byla lhostejná k veškerému dění, musela být oblékána, krmena, ztratila plně řeč i sluch. Konsultovala tyto lékaře: (následují čtyři jména). Tito lékaři potvrdili nezávisle na sobě, že paní P. není pomoci. Od dálkového vyléčení Brunem Gröningem se paní P. těší nejlepšímu zdraví, a to ode dne 23.února 1949. Přibrála 20 kg a nejsou u ní pozorovány žádné negativní zvraty.”

Penzionovaný ředitel školy Hohmann navštívil ze zájmu jednu přednášku. Pozoroval při tom jeden neobvyklý jev. Zde je jeho zpráva:

„V posluchárně se nacházel jeden rádiopřijímač, který byl postaven na gramofonu. Přístroje nebyly zapnuty. a tu se stalo něco nevysvětlitelného. Pan Gröning pustil jednu stanici rádia tak, že položil svou ruku na jeho horní desku. Zrovna takovým způsobem rádio po nějaké době i vypnul a tento experiment opakoval k mému úžasu ještě několikrát. Paní baronka Ebnerová z Eschenbachu Bad Tölz, která seděla vedle mne, mi potvrdila, že pan Gröning je skutečně schopen ovlivňovat hmotu duchem. Byla svědkem toho, jak se při jednom větším shromáždění vynořila v osvětleném sále jedna reportérka s fotoaparátem. Bruna Gröninga rušilo její počínání a přerušil funkci blesku jejího fotoaparátu. Reportérka se odebrala do vedlejší místnosti, kde však všechno bezvadně fungovalo. Vrátila se zpět do sálu a pokusila se znovu o fotografování - znovu bezúspěšně. Reportérka nechápala tuto hru a byla celá zmatená. Ale shromáždění se chýlilo ke svému konci a Bruno Gröning poznamenal: 'Teď souhlasím s tím, abyste si dělala své fotografie.' a v tu chvíli šlo všechno hladce. Vypτάval jsem se pana Gröninga na jeho nadpřirozené schopnosti. Jmenoval mi ještě celou řadu takových případů, připojil však ještě, že používá takových nadpřirozených jednání jen vyjímečně, aby takto posiloval víru, nikdy však k tomu, aby vzbuzoval zvědavost nebo senzacechtivost, v žádném případě tak nečiní na něčí přání. To nedělá z toho důvodu, protože se to přičí jeho svědomí. Má příkaz jednat jen ve smyslu Božím, a proto se musí chovat zcela korektně. Mohl by mi říci mnohem více, obává se však, že by mne to mohlo zmást. Právě vědci byli vždy ti největší skeptikové a bylo jim zatěžko brát jeho jednání vážně.”

Z rozhovorů se současníky jsem měl možnost se dovědět ještě několik příkladů o ovlivňování hmoty Brunem Gröningem. v následující části bych rád několik z nich uvedl.

Jak mi vyprávěla Grete Häuslerová, chtěl jeden reportér jménem Sittig při svatbě Bruna Gröninga nahrát jeho řeč na magnetofonový pásek. Bruno Gröning ho však prosil, aby to nedělal. Reportér však zapnul přístroj i přesto a všichni mohli i zcela zřetelně pozorovat, že magnetofon během jeho řeči běží. Nahrané na pásku nebylo však nic.

Dověděl jsem se také o jednom případě při natáčení dokumentárního filmu o Brunu Gröningovi: Technické přístroje, reflektory, kamery atd. stály připraveny na svých místech, mělo se již začít. Bruno Gröning však prosil ještě techniky, aby přístroje přezkoušeli. k jejich ohromnému údivu nefungovaly ani kamery, ani reflektory. Již chtěli začít hledat závadu, když je Bruno Gröning požádal, aby si raději sedli ještě na chvíli k němu a počkali nějakou dobu. Krátce nato se zvedl se slovy, že teď už se může s filmováním začít. a všechny přístroje fungovaly opět bezvadně.

Grete Häuslerová si vzpomíná ještě na jednu další událost:

E. Bavay z Rosenheimu jezdíval s Brunem Gröningem na přednášky do Augsburgu. Nazpět se vracíval většinou až po půlnoci. Jednou se stalo, že Bruno Gröning náhle za volantem auta usnul. Pan Bavay byl zpočátku velmi zneklidněn, ale pak si pomyslel, že se mu v přítomnosti Bruna Gröninga nic špatného nemůže stát. a skutečně jelo auto, jakoby řízeno neviditelnou rukou, svou cestou dále a k žádné nehodě nedošlo. (viz kap.2)

Jak málo většina z lidí z takzvaných rozvinutých civilizovaných zemí ví o tom, čeho všeho je lidský duch schopen! Je až k pláči, jak se svými nesprávnými zvyklostmi odvracejí od prapůvodní, elementární síly, od Boží všemoci, která má sídlo přímo ve středu jejich bytí.

Jiskra Božího ducha je zabydlena v každém člověku, může však být díky nesprávnému duševnímu postoji do té míry omezována, že veškerý duševní a tělesný život je redukován na minimum. Každé opravdové duchovní učení chce sloužit probuzení člověka, má snahu uvést do jeho duše i do jeho těla životní naplnění. Pod vlivem nesprávných učení panujících v naší společnosti se probuzení vyššího, vznešenějšího života, probuzení duše, nemůže u největšího počtu lidí prosadit. Jen velmi málo dalece vyzrálých lidí je schopno kráčet touto cestou rozvinutého ducha. Jejich působení pak připadá nevědomé veřejnosti buď jako zázrak, nebo je proti nim ze závisti a pod vlivem egoistických zájmů vehementně bojováno.

Kdo už je schopen rozpoznat taková nadání sám v sobě?

Bruno Gröning řekl v jednom projevu:

„A člověk má jeden jako druhý nějaké tělo, které je pro všechny z nás stejné, každé má svůj obsah, ten je také pro každého stejný, abych tak řekl. Každý má ve svém těle všechno, čeho je mu třeba. Neexistují rozdíly. Ani v mém těle není nic jiného, než je v těle ostatních lidí. Bůh nás obdaroval všechny stejně a v podobě našeho těla nám dal vše potřebné. Kdo o tom ale věděl? Kdo z nás toho dovedl využít? Má člověk i nadále zůstat poslušen jinému člověku nebo má za povinnost přesvědčit se o tom, kdo mu tento život na Zemi daroval a k němu ještě toto zázračné tělo? Chceme nadále nechávat naše tělo nevyužito? Nechceme mít z něho pořád ještě žádný užitek? Nechceme pořád ještě dělat to, co máme za povinnost? Nechceme o něm vědět víc? Nechceme být svobodní? Ale o tuto svobodu, kterou jsme byli Bohem obdařeni, se necháváme neustále obírat tím, že žijeme v nevědomosti a myslíme, toto nebo ono musí tak být, tomuto nebo onomu se musíme podřídit.“

„Světská škola“, kterou každý jednou prošel, se snaží vyvíjet a školit lidský rozum, ale existuje ještě jiná, „duchovní škola“.

Ve všech údobích života lidské existence máme možnost setkávat se s moudrými osobnostmi, které ve svých následnících budily touhu po všem Božím, aby je přivedli na úzkou stezku vyššího života v duchu.

Bruno Gröning:

„Člověk by měl - i ten vysoce vzdělaný - v sobě znovu odkrýt své duševní síly. Měl by se znovu naučit využívat je sám pro sebe k tomu, aby tak dosáhl Božího pořádku ve svém životě, a aby tento pořádek dokázal i udržet. Vínou pokročilé civilizace ztrácí každý člověk schopnost chovat se a jednat zcela přirozeně, není schopen mobilizovat ke svému užitku všechny síly ve svém nitru, které mu byly dány k dispozici. v mých projevech nemám v úmyslu dosáhnout ničeho jiného než toho, aby mí posluchači pochopili, že to závisí jen na nich samotných, jestli uvedou své nitro do pořádku. Téměř všichni se musí naučit uznat tu skutečnost, že se stali slepými vůči svým vnitřním silám, které jim daroval Bůh. Proto chci všechny mé posluchače právě na tyto v nás sídlící síly neustále upozorňovat.“

Neustálý boj o jeho osobu a jeho působení je jen politivánhodným znamením duchovního oddálení naší kultury, která stále ještě i přes poučná slova Kristova před 2000 lety namísto toho, aby pramen života hledala sama v sobě, ho hledá v mrtvých slovech a ve vnějších formách života.

Vyšší roviny lidského bytí

Poznání o vyšších rovinách lidského bytí je prastaré a nalézáme je i ve všech starých vyspělých kulturách. Shankara (Shankarasharya), jeden z významných filozofů staré Indie píše ve své knize „Das höchste Juwel der Erkenntnis“ (Největší klenot poznání):

„Člověk je víc než jen jeho stín“

O staletí později se vyjádřil proslulý lékař Paracelsus podobnými slovy. Řekl, že se při bedlivějším pozorování přírody jeví, že existuje ještě jedna stránka každého jedince: Člověk nesestává jen z masa a krve, nýbrž vlastní i tělo, které je pro naše normální oko neviditelné.

Křesťanský mystik Jakob Böhme zvolil drastičtější formu k vyjádření, aby své současníky vyvedl z jejich jednostranného vnímání vlastního těla:

„Otevři své oči a pozoruj sám sebe. Člověk byl stvořen k obrazu Božímu z vůle a moci Boží a v jeho trojjedinosti. Pozoruj svého vnitřního člověka, uvidíš světlo a čistotu, nejsi žádný ztřeštěnec, ani nerozumné zvíře.”

Ve všech mystériích můžeme nalézt obraz člověka, který obsahuje tři složky: ducha, duši a tělo. Duch je ta nesmrtelná jiskra ducha Božího v člověku, duše je nositelkou této jiskry. Během pozemského života je vložena do hmotné schránky, která je však smrtelná.

Apoštol Pavel se vyjadřuje zcela srozumitelně:

„Není vám známo, že jste chrám Boží a že ve vás bydlí Boží duch?”

V indických svatých písmech bývá člověk označován jako „pojídač medu”: Přichází k úlu duše, aby se podílel na Božím nektaru ducha.”

Podle Bhagavad Gity, jedné ze svatých knih hinduismu, je duše člověka zahalena do tří obalů - či těl: jeden je rozum, druhý je cit a třetí je pevná hmota. Tyto tři roviny musí být předpokladem pro úplný návrat člověka k Bohu - a to návratu pod vedením duše. Tento návrat si však vyžaduje vnitřního zápasu člověka, který pak dovolí proniknout světlu Božího ducha a nechá ho vyzářovat přes jeho duši skrze jeho tělo.

Americký badatel Bairid Spalding měl na konci minulého století možnost spolu s jinými deseti západními vědci přijít do kontaktu s moudrými a osvícenými lidmi, žijícími v Himalájích a pozorovat kriticky jejich působení. Své přímo udivující výsledky shrnul ve své knize „Leben und Lehren der Meister im Fernen Osten” (Život a učení mistrů na Dálném východě).

V těchto měsících společného pobytu s mistry v Himalájích se dostalo vědcům mnoha důkazů o sotva pochopitelné moci ducha v člověku ve spojení s Bohem.

Jeden z mistrů podal následující vysvětlení:

„Není to jen tvé smrtelné Já, to Já, které před sebou vidíš, které je schopno vykonávat takové věci. Je to opravdové, hlubší Já. Je to to , v čem rozpoznáš Boha ve tvém nitru, toho všemocného jedince, který činí takové věci skrze mne. Já sám, vycházejíc jen ze svého smrtelného Já, nejsem ničeho takového schopen. Jen tehdy, když se zcela vymaním ze všeho vnějšího a nechám v sobě působit to opravdové, nechám v sobě mluvit a jednat to své - JÁ JSEM - za účasti neskonalé Boží lásky v mém nitru, jen tehdy jsem schopen konat věci, které jsi viděl, že konám.”

Člověk, který svůj smysl života spatřuje jen v uspokojování svých tělesných potřeb nebo který se rozumově váže jen na trojrozměrný, viditelný svět, nebude asi schopen porozumět představě vyšších rovin lidského bytí. Jeho pozemské

bytí je omezeno čistě jen na jeho tělesné vědomí. Nepochopitelným pro něho např. zůstane život Theresy Neumannové z Konnesreuthu, která žila po několik desítek let bez jakéhokoliv příjmu potravy. Četné důkazy opravdového působení duchovní moci bude posuzovat jako sugesci.

U většiny lidí je to prostě jenom strach muset se změnit a upustit od všech zažitých a mnohdy pohodlných návyků, který vede k tomu, že se vyšším rovinám bytí uzavrou. Je to jednoduché, nepochopitelné věci odsoudit jako bláhovost či hysterii a taději si stěžovat na nespravedlnosti světa místo toho, aby se člověk pokusil uposlechnout hlasu vyššího volání a začal tak s obnovou světa v sobě samém.

Bruno Gröning:

„Má léčení spočívají v síle, která je obsahem Božího pořádku v přírodě, nespočívají v porušování přírodních zákonů. Dále pak je člověk nesmí označovat za zázraky v případech, ve kterých jsou tato z hlediska dnešního stavu vědy buď těžko, anebo nejsou vysvětlitelná vůbec.“ Tvrzení mnohého zástupce exaktního vědeckého myšlení, že takové zázraky jsou nemožné, protože by se jimi porušily přírodní zákony, musí být jednoduše označeno za nesprávné. Stejně tak je i rozlišování mezi „přirozenými“ a „nadpřirozenými“ jevy pouze fikce, vyrostlá z ohraničenosti lidského myšlení. Člověk je oprávněn hovořit o takových jevech pouze jako o jevech, které jsou na základě dnešních poznatků a vědomostí nevysvětlitelné, stejně tak jako člověk hovoří o jevech vysvětlitelných, když je uvádí do souvislosti s přírodními zákony.

Lékařka Hella Emrichová vysvětluje tyto souvislosti ve své knize „Geheimnisse der Wunderheilungen“ (Tajemství zázračného léčení) z pohledu italského náboženského filosofa Romana Guardiniho zcela názorně:

„Veškerá skutečnost stvoření je vybudována na základě stupňů. Nikdy nemůže být nižším stupněm určeno jednání stupně vyššího. Vyšší stupeň je ve vztahu ke stupni nižšímu stupeň suverénní. Nikdy nemůžeme např. hodnotit všechny možnosti z hlediska minerálů, je-li ve hře 'život'. Zrovna tak nemohou čistě biologické procesy v lidském mozku pořídit nic v oblasti duševna [...] Jak je totiž v určitém smyslu vše živoucí nadřazeno tomu jen hmotnému, tak je také duch nadřazen tomu jenom biologickému a je v určitém smyslu autonomní. Každý vyšší stupeň uskutečňuje své tvořivé schopnosti sám ze sebe. Pro všechny stupně platí zřejmě stejné všeobecné zákonitosti, které však vykonávají na rozličných stupních i rozličné služby.

Tak např. zákon gravitace platí jak pro kámen, tak i pro rostlinu, pro zvíře zrovna tak jako pro člověka. Jaký charakter však toto „být těžký“ na sebe vezme,

nezávisí na tomto zákonu, nýbrž na tom, jaké povahy je stupěň bytí. Vezmu např. dvě stejně velké a stejně těžké kuličky a vložím je do země. Ta jedna zůstane ležet tak dlouho, dokud ji třeba někdo neodstraní. Ta druhá se otevře, vypustí naspodu jemnou spleť kořínků, nahoře vyrazí stonek a na něm vyrostou postupně listy a květy. Ta první kulička byl kamínek, ta druhá semeno. Co se týče gravitace, chovaly se kamínek a semeno zcela odlišně. Bude proto tento zákon v jednom případě popřen? Vůbec ne. Ve struktuře semene je přítomen ještě jeden princip a to je život. Tento život způsobuje jev, který byl v kamínku nemožný: povznesení se do růstu. Tento jev se však nechová proti zákonu gravitace, nýbrž je jeho působením podporován, je konán v něm a skrze něj. Neboť bez přitažlivosti by rostlina nemohla svise vyrůst a ani by se nemohla symetricky rozvíjet. Neměla by žádnou rovinu odrazu, ani žádnou osu rovnováhy, ani žádné stanoviště či uspořádanou stavbu. Přestože je zákon gravitace na základě matematických údajů o hmotnosti, času a zrychlení formálně stejný, projevil se na dvou různých stupních bytí kvalitativně odlišně. Vyšší princip, v tomto případě 'život', je schopen vyvolat na základě stejných zákonů účinky, které by byly nižšímu stupni zcela nemožné. Podobné platí i o dalších stupních v oblasti bytí, o stupních psychologických a duchovních.

Člověk dostal za úkol zvládnout velmi namáhavou práci, je však značně unaven a bez chuti k této činnosti, takže už nemůže dále. Nástroje, které má pro tuto práci k dispozici mu připadají těžké. Není schopen, sám tuto práci dále zvládat. Náhle se dostaví někdo, kdo mu přinese neočekávaně dobrou zprávu. a hle, naráz všechno jde. Nástroje přitom zůstaly stejně těžké, jako byly předtím. Fyzické síly jsou rovněž tytéž. Tento člověk si nevzal nic povzbuzujícího, co by mu dodalo sílu a chuť k práci. Přesto zvládá nyní hladce to, co mu bylo předtím nemožné. Zlepšení jeho duševního rozpoložení, vycházejícího z jeho nitra, z jeho duševní motivace, přineslo sebou zvýšení tělesného výkonu.

Podobné jevy můžeme sledovat i v oblasti osobností.

Jestliže nyní vstoupí duch člověka do nové sféry, do vztahu k Bohu a jeho duchovní síly, není teď nasnadě, že se takto zaktivizují síly, které jsou v přírodní oblasti [...] již jednou provždy dány, že Boží moc ani zde nezruší gravitační zákon, nýbrž povolá k opětnému využívání jeho možností, a umožní tím takřčeně i Petrovi kráčet bezpečně po hřbetech vln?" Jeden významný myslitel jednou poznamenal, že neexistuje žádný rozpor mezi opravdovou vědou a opravdovým náboženstvím. Všechno divuplné duchovní působení má základy ve vyšších zákonitostech, spočívajících ve stvoření. Přírodovědci jsou schopni uznat jen nepatrnou část všech existujících zákonů. Ten největší jim zůstává stále cizí. Nemají ani v úmyslu pátrat po podstatě veškerých věcí. Již před tím nejmenším

květem by musel takový vědec setrvat v hluboké úctě, neboť on dokáže sice přesně a do nejmenších podrobností popsat jeho vzhled, nedokáže však pochopit ty nezákladnější pohnutky jeho vzniku a růstu. Žádný lékař není schopen vyléčit ani tu nejmenší ránu, zůstává stále jen přísluhovačem nevysvětlitelné životní síly v člověku. Dokonce i sluneční světlo, které s plnou samozřejmostí zajišťuje každého rána náš život, zůstává vědě ve své vnitřní podstatě cizí. a zase je vědec schopen k vytvoření nějakého modelu poznatky jen shromažďovat a popisovat. Fyzik oplývá znalostmi o vlnové povaze světelných paprsků a je schopen nalézt i plno důkazů k tomu, aby jimi své teorie podepřel. Jiný fyzik má také právo zastávat názor, že světlo je složeno z částic, své tvrzení je rovněž schopen podložit důkazy, které i z jeho pokusů vyplývají. Věda musí tedy se svými názory na složení světla žít, ať už v něm vidí vlny nebo částice. Kdo dokáže ale říci, co světlo opravdu je?

Vědecké výzkumy mají svůj smysl, jestliže je k nim zaujímán správný postoj. Vědec, který odsune stranou morálku, etiku a hlubokou úctu před vším stvořeným a stane se otrokem své domýšlivosti a ješitnosti, a který hledá jen osobní věhlas, anebo se stane přísluhovačem zájmů průmyslových či politických mocností, je nebezpečím pro společnost. z teorií a vědeckých poznatků se pak velmi lehce stávají strnulá dogmata; a proti novým poznatkům, které se pokoušejí obrodit už existující, je tvrdě bojováno.

Je tomu již více než 100 let, kdy ve Vídni lékař dr. Ignác Semmelweis (1818-1865) rozpoznal ve špatné hygieně lékařů příčiny velké úmrtnosti matek na horečku omladnic. Těhotné ženy byly toho času ošetřovány bezprostředně po pitvě mrtvol a to ještě bez toho, aby si lékaři dostatečně umyli ruce. Tisíce mladých matek zemřelo na následky sepsis (otravy krve), která byla vyvolána přenosem bakterií z mrtvých těl.

Dr. Semmelweis našel po dlouhém boji příčinu této vysoké úmrtnosti matek v nedostatečné hygieně svých kolegů a zavedl dezinfikování rukou. Tímto jednoduchým opatřením se mu podařilo horečku omladnic téměř vymýtit. Přestože byl schopen svá tvrzení i podložit, všeobecného uznání se mu dostalo až po jeho smrti. Teprve pak vymizela prakticky tato horečka omladnic úplně, předtím však stála život tisíce mladých matek. Dnes se tato nemoc objevuje jen vyjímečně. Vlivní profesori, kteří se nechtěli před novými poznatky doktora Semmelweise sklonit, zabránili tomu, aby se tyto za jeho života prosadily. Nechtěli si přiznat své chyby a kvůli tomu musely po mnoho let umírat nesčetné ženy, jejichž život mohl být bez větších potíží zachráněn.

Jak často se mají ještě podobné tragédie v jiných oblastech opakovat?

Stejně tak je dnes už víc než nezodpovědná ta skutečnost, že se oficiální věda před tak úžasným vysvědčením moci lidského ducha i nadále uzavírá jen proto, protože jí je tato vědecká metodika jen těžko přístupná. Hraničí to přímo s kriminalitou, když jsou i nadále z umíněnosti, z důvodů dobré pověsti a z důvodů prospěchářských investovány sumy v miliardové výši do slepé uličky výhradně na hmotné tělo orientovaného lékařství. Nejvýznamnější oblasti lidského bytí jsou ignorovány, z velké části jsou vyloučeny i z vědeckých výzkumů. Tato skutečnost otvírá pole působnosti mnoha šarlatánům, kteří vytloukají kapitál ze všeobecné nevědomosti a ze zoufalství mnoha lidí.

Na druhé straně můžeme s uspokojením pozorovat, že se v poslední době vyskytuje stále větší počet vědců, kteří jsou ochotni jít nekonvenčními cestami a kteří začínají své zájmy orientovat právě na tyto dříve zakázané oblasti lidského bytí.

Jejich výsledky vykazují úžasnou shodu s výsledky badatelů, kteří byli již v období přelomu století a i dříve nakloněni těmto vyšším rovinám lidského bytí.

Profesor přírodních věd dr. Stelter, který byl až do r. 1965 spolupracovníkem Společnosti pro výzkum Kosmu v Bonnu Bad Godesberg a posléze pracoval jako docent pro fyziku a chemii na Vysoké škole strojírenství v Dortmundu, je např. ochoten přenést se za úzkou ohraničenost své školní vědy. v r. 1974 byl jmenován profesorem radiochemie na Vysoké škole v Dortmundu. Již po mnoho let se zabývá s přesností vyškoleného vědce nevysvětlitelnými fenomény z celého světa. Velmi podrobně se věnuje léčbě duchovní cestou a není mu ani zatěžko navštěvovat osobně léčitele z Evropy, USA, býv. Sovětského svazu, Východní Asie a Filipín, aby si utvořil objektivní obraz tohoto dění.

„Všeobecně se tvrdí, že kromě západní školní medicíny existují sotva nějaké možnosti léčení nemocí. Tento názor je však od určité doby plně zralý na revizi. Existují totiž i metody diagnostické, léčebné a operační, které jsou na bázi našich lékařských znalostí nevysvětlitelné a nelze je objasnit ani pomocí naší dnešní vyspělé vědy.

[...] Zde stávkuje ‘zdravý lidský rozum’ nebo to, co je za něj považováno, rozum vznáší protest, neboť je to tak, že nemůže být to, co být nesmí. Než bychom připustili, aby náš světový názor upadl v pochybnosti, necháme se raději chlácholit podvodem a předstíráním nesprávných skutečností.

‘Podvod!’ - stejně tak uvažoval i generální sekretář Francouzské akademie věd v Paříži, když mu a ještě jedné vznešené společnosti učenců byl předveden první gramofon. Byl přesvědčen o tom, že má před sebou břichomluvce, vrhl se na něho a tiskl mu hrdlo v úmyslu odhalit ho jako podvodníka - ke všeobecnému úžasu hovořil přístroj i nadále.

Když chtěl v roce 1893 jeden mladý berlínský chirurg, později proslulý Carl Ludwig Schleich, na jednom lékařském kongresu předvést jím vyvinutou metodu lokální anestezie, byl lékařskými koryfeji (vynikající osobnosti) svého času vykážán ze sálu, a když byla v roce 1910 na jednom kongresu německých neurologů a psychiatrů v Hamburku rozvinuta diskuse o psychoanalýze, uhodil profesor Wilhelm Weygandt pěstí do stolu a křičel s roztrpčením: "To není téma pro vědecké shromáždění. To je věc policie!"

Dalo by se jmenovat ještě více příkladů pro 'nemožnost možného'. Stačí jen zamyslet se nad tím, co všechno se jen v posledních padesáti letech na poli přírodovědeckých odhalení událo, kolik zde bylo převratů a rozporů v názorech a pokusit se přenést se z dnešního stanoviska do situace, která nastane za sto nebo dvě stě let. Půjďme pak k názoru, že měl francouzský matematik Arago přece jen pravdu, když před 130ti lety řekl, že člověk by měl se slovem 'nemožný' velmi opatrně zacházet. 'Nemožné' byly ještě před jednou lidskou generací atomové bomby a přistání na Měsíci, železné plíce a transplantace ledvin.

Není to spíše hodno zamyšlení, než považovat za logickou skutečnost, že se veškerý pokrok, ať už tento byl nebo je jakkoli velkorysý, ohraničuje vyloženě jen na technické vymoženosti? Vypadá to tak, jako kdyby se lidstvo, postaveno před volbu rozhodnout se pro techniku nebo pro ducha, rozhodlo s absolutní převahou pro možnost první. Vědecká odvětví epochy rozumu zaměřila pozornost výhradně na hmotný svět, čímž často utrpělo vědomí pro jiné reality, týkající se lidského bytí."V další části bych se chtěl zabývat některými vědeckými fakty, která jsem mozaikově uspořádal, dále pak výsledky různých experimentů, provedených na celém světě a závěry badatelů. Bohužel nejsou mnohé svým způsobem působivé výsledky určitým vlivným kruhům příjemné a jsou jimi proto z tohoto důvodu ignorovány.

Je to mou snahou největší, představit tento fenomén v jeho nejjednodušší formě, přesto se však někdy nemohu vyvarovat toho, abych na některých místech nezacházel do detailů o něco hlouběji.

Japonský vědec dr. Hiroshi Motoyama prozkoumal v několikaletých a velmi podrobných experimentech přímý vliv ducha na tělo jiných lidí. Do vzájemně oddělených místností přivedl dvě osoby, z nichž jedna fungovala jako příjemce, druhá jako vysílač. Místnost příjemce byla vybavena faradayskou klecí (uzavřená kovová mříž), která měla odstranit nežádoucí elektromagnetické záření. Během pokusu byly kontrolovány nejdůležitější tělesné funkce jak příjemce, tak i vysílatele. Bylo pozorováno dýchání, činnost srdce, krevní oběh, stav autonomního nervového systému, obzvláště pak spolupráce sympatických a parasympatických

funkcí. Mozkové proudy byly elektroencefalograficky zapisovány. Jako pokusné osoby zvolil dr. Motoyama zčásti lidi duchovně vyškolené, jako jsou indiští jogínové, ale těchto pokusů se účastnili i neškolené osoby, jako byli studenti z Japonska a Indie. Tyto osoby se nacházely v klidné ležící pozici anebo zaujaly klidové pozice jógy.

Prof. Stelter se k těmto pokusům vyjádřil takto:

„Vysílatel obdržel od Motoyamy signál, po kterém se začal velmi silně koncentrovat na osobu, nacházející se ve druhé místnosti a měl jí takto vysílat ‘duchovní sílu’. Jakmile se začli nadaní vysílatelé na příjemce plně soustředit, objevily se všeobecně pozorovatelné, někdy dokonce až velmi silné změny v měřených hodnotách tělesných funkcí příjematele. Tak např. rytmus dýchání se usměrnil teprve tehdy, až se vysílatel přestal na příjemce soustřeďovat. Dále bylo zjištěno podráždění sympatiku (část vegetativního nervového systému člověka) u příjemce, které odeznělo teprve po dvaceti až třiceti vteřinách po skončení koncentrace vysílatele. [...] Také v jiných tělesných funkcích se udály zapisovatelné změny.”

Těmito pokusy dr. Motoyama ukázal, že koncentrovaná lidská myšlenka představuje reálnou a účinnou sílu, která je dokonce schopna způsobit změny v těle jiné osoby. Tyto výsledky byly také potvrzeny na lékařské fakultě Kalifornské university v Los Angeles. Tamní vedoucí experimentu dr. Lorenz Chapman umístil některé osoby do místnosti, aniž by tyto věděly, že se v jiné místnosti nachází Mathew Manning, jeden známý anglický léčitel.

Vyprávěl o experimentu toto:

„Nejdříve jsem se plně uvolnil. Pak jsem si začal představovat, jak kráčím do vedlejší místnosti k pokusným osobám, jak jim pokládám ruku na ramena a pokouším se jim namluvit, že se musí rychle zachránit, protože v budově vznikl požár. Asi již po 15ti vteřinách ukázaly měřící přístroje reakci těchto lidí. Tito potom potvrdili, že pocítili zcela náhle alarmující horkost.”

Mathew Manning k tomu ještě dodává:

Mnoho lidí věří, že takové pokusy nemají s léčením nic do činění. Pro mne to jsou však jednoznačná potvrzení toho, že všichni živí tvorové jsou nějakým způsobem spolu propojeni. My všichni, tak věřím, jsme část nás všech. [...] Naše myšlenky ovlivňují všechno živé tvorstvo, a tak jako ovlivňují nás samotné, tak ovlivňují léčivé i ty ostatní.”

Síla myšlenek, která byla schopná vyvolat v popsáných pokusech značné reakce, působí také na značné vzdálenosti a také na různé formy života, jako jsou

např. rostliny. To ukazují pokusy, které byly provedeny na konci šedesátých let americkým léčitelským párem Ambrosem a Olgou Worrlovými.

Profesor Stelter o tom podává tuto zprávu:

„Doktorem H.H.Kleuterem z USA - ministerstva zemědělství - byla během jednoho delšího časového úseku měřena rychlost růstu listů jednoho druhu trávy (ray) aparaturou, kterou dr. Kleuter sám vymyslel. Vedoucím pokusu byl chemik dr. Robert N. Miller. Rostliny se nacházely v Atlantě v Georgii. Ve vzdálenosti asi tisíce kilometrů se koncentrovali Worrlovi v Baltimore v daném časovém bodě na tyto rostliny, totiž ve 21.00 hod., přičemž si v myšlenkách obrazně představovali jejich intenzivní růst.

V tuto hodinu bylo možno pozorovat zrychlení růstu o více než 800%, které přetrvalo několik hodin. Předtím byly provedeny jiné pokusy s jinými experimentátory a s jinými skupinami léčitelů. Bylo dosaženo kvalitativně stejných výsledků, i když snad ne v takové síle, jako tomu bylo u manželů Worrlových. Kromě toho nebyly tyto pokusy prováděny se stejnou vědeckou přesností s jakou se prováděl experiment Millerův. [...] Souhrnně se dá říci, že vše svědčí o existenci nevyužitého a především úplně neznámého vzájemného spoje veškeré živoucí hmoty a o existenci vědecky ještě nepodchycené energie, která je plně schopná předávat informace.”

Mnoho pokusů bylo provedeno také jednotlivými vědci, kteří se chtěli přiblížit ještě víc této určité energii v člověku, která je zřejmě schopná ovlivňovat všechno živé.

Chemik dr. Karl von Reichenbach (1788-1869), svého času uznávaný přírodní vědec a vynálezce kromě jiného i parafinu, se po mnoho desítek let zabýval jedním zářením, které vychází ze všech lidí. v temné komoře nechal pozorovat a popisovat zdravé lidi to, co jsou schopni vnímat na jiných lidech. 50 - 60%, tzn. asi 500 osob rozeznalo barevné vyzařování. Reichenbach označil toto vyzařování jako „ód”. Pozoroval, že pravá strana člověka je víc do modra, zatímco levá strana vykazovala lehké zbarvení do žluta. Jestliže jedna pozorovaná osoba onemocněla anebo se nemoc teprve ohlašovala, přecházely tyto barvy do červeného odstínu.

Již jednu polovinu století předtím se vídeňský lékař Franz Anton Mesmer (1734-1815) zmiňoval o tom, že ze všech věcí vychází světélkující fluidum. Hovořil o tajuplné moci. o praéteru či fluidu, které proniká celým kosmem a tím i všemi lidmi. Byl přesvědčen, že tato síla je přenosná z jednoho člověka na druhého a způsobuje vyléčení.

Prof. Stelter k tomu píše:

„Reichenbach věřil zcela v souladu s názory Mesmerovými, že se mu podařilo prokázat skutečnost, že tento ‘ód’ je přenosný na jiná těla a že k tomu není ani zapotřebí nějakého bezprostředního kontaktu. Tato tvrzení jsou posilována jednak četnými léčiteli [...] naší epochy, ale taky nejmodernějšími badatelskými výsledky sovětských a českých parapsychologů. v USA se kromě jiných zabývala Reichenbachovými experimenty obzvláště dr. Shafica Karagullova. Tato z Turecka pocházející lékařka má bohaté neuropsychiatrické zkušenosti ve čtyřech zemích a byla zvolena prezidentkou Higher Sence Perception Research Foundation v Beverly Hilsonu v Kalifornii, úřadu, který se zabývá výzkumem psi- fenoménů a problematikou geniality. Dr Karagullova pracuje kromě jiného s jednou senzitivní (ženou), která je schopna tuto ‘auru’ vnímat a vidí rovněž toto energetické tělo, které normálním fyzickým tělem prostupuje a jeví se jako zářící tkáň, která je tvořena probleskujícím světlem a světelnými paprsky. (Ne všichni lidé mají schopnost rozpoznat v těle a okolo něho tyto jemné energetické struktury. Jedni nevidí vůbec nic, jiní vidí jen slabě, ostatní vidí opět silně nebo dokonce hodně silně. Tito naposledy jmenovaní jsou nazýváni senzitivními. Tento pojem však nesmíme zaměňovat s pojmem citlivý. Citlivé osoby, tzn. osoby orientované citově, mohou být senzitivní, ale také tomu tak být nemusí.) v mnoha přísně kontrolovaných pokusech byla přezkoušena a potvrzena celá řada experimentů, provedených v minulém století Reichenbachem. Před stotřiceti lety však nebyl Reichenbach svými kolegy z řad vědců brán vážně. Tehdejší vysoce uznávaný berlínský fyziolog Emil Du Bois-Reymond označil Reichenbachův výzkum ódu jako ‘spředění nejsmutnějších omylů, které kdy lidský duch předvedl, bajky, které jsou dobré k tomu, aby byly spáleny jako přestárlé romány, jako čarodějnická veteš.’ a ženevský zoolog a anatom Karl Vogt pojmenoval Reichenbachův ód nesmyslem, který je založen na vystupňovaném podráždění nervového systému.’ „

V padesátých letech tohoto století našel ovšem sovětský inženýr Semjon Kirlian s jeho paní technickou cestu, která tento fenomén energetické struktury v člověku a kolem něho přiblížila. Vyvinuli „elektrofotografii ve vysokofrekvenčním poli“: Jestliže vložíme nějaký předmět do pole střídavého napětí o vysokých frekvencích a vyfotografujeme ho, můžeme kolem tohoto předmětu pozorovat barevné, světelné jevy. u mrtvých objektů zůstává obraz konstantní, u živých organismů můžeme pozorovat změny. Vypadá to dokonce tak, že se tyto výboje projevují v různých životních aktivitách pozorovaného objektu v rozličných barvách. Tento postup je dnes nazýván jako Kirlianova fotografie. Ve světelných obrazech se dokonce projevují i různá pohnutí mysli a i onemocnění se znaleckému oku zjevují typickými změnami již v jejich časných stádiích. Tato Kirlianova fotografie je ve stále větší míře používána lékaři a léčiteli a pomáhá jim rozpoznávat onemocnění již v jejich velmi časných stádiích a je také především v bývalém

Sovětském svazu s velkou pozorností v rámci biologického výzkumu silových polí dále zpracovávána. Došlo se dokonce už tak daleko, že se toto člověka obepínající silové pole, respektive světélkující věnec kolem něho, zachycuje nejen fotograficky, tedy jako momentka, nýbrž jsou tato pole, respektive tato vyzařování v jejich časovém průběhu filmována, z čehož jsou pak vyvozovány lékařské diagnózy.

Americký lékař prof. dr. H.S.Burr, který působil dlouhá léta na „School of Medicine” Yalské univerzity a publikoval na stovku vědeckých uveřejnění, je toho názoru, že každý člověk, ale zrovna tak i každé zvíře a každá rostlina jsou obdařeni vlastním energetickým polem - můžeme také hovořit o energetickém těle. Toto energetické tělo předepisuje podle jeho názoru člověku nebo zvířeti např., jak budou vypadat a to ode dne jejich vzniku. Prof. Burr věří, že na této rovině lze také zavčas rozeznat rozličná onemocnění.

K podobným výsledkům přišli i badatelé v různých stoletích. Nezávisle na sobě se zde mluví o vyšší, jemnější rovině člověka a o zvláštní energii, která má nezměrný význam pro hmotnou, viditelnou strukturu těla. Zároveň jsou již po staletí nalézány na všech částech zeměkoule roztroušené zprávy o schopnostech jednotlivých lidí, kteří skrze svůj vysoce vyvinutý vnitřní smysl vnímají kolem těla člověka zvláštní vyzařování, které je označováno jako jeho „aura”. Prof. Stelter zastává názor, že tyto na sobě nezávislé výpovědi takovýchto lidí, kteří většinou nikdy nebyli ani v přímém ani v nepřímém kontaktu, musí být brány vážně, neboť se shodují ve velmi důležitých základních bodech. To platí nejen pro „auru”, platí to i v souvislosti s energetickým tělem.

Profesor Stelter přichází k facitu:

„Je téměř jisté, že se zde jedná o vnímání skutečných fenoménů, neboť by to bylo zcela proti zákonům pravděpodobnosti, kdyby se tvrdilo, že by se tímto způsobem nahromaděné koincidence (souhra jevů) u zcela odlišně založených lidí z úplně odlišných kulturních kruhů měly vyskytovat pod vlivem halucinací.

Prof. Stelter se pak dostává ještě blíže k fenoménu „aura” u živých tvorů. Mnoho senzitivních lidí je schopno vypořádat náznaky onemocnění postiženého člověka z viditelné struktury jeho aury. Názorné příklady k tomuto jevu jsou Američanka Olga Worrálová nebo německá léčitelka Sigrun Sentemannová, která je schopna určit jen za přímé pomoci aury poruchy i bez použití technických přístrojů.

Profesor Stelter k tomu říká:

„Vyžaduje to od nich jen určitou koncentraci a přepnutí jejich funkce vnímavosti. Zastávají také ten názor, že vyzařování aury člověka nevidí vlastně svými fyzickými očima, i když na počátku jsou k tomu normální oči zapotřebí, nýbrž že se toto vnímání uskutečňuje skrze biologické pole. Olga Worrálová je totiž schopna po uplynutí nějaké doby své fyzické oči dokonce zavřít a ‘vidí’ přesto dále aury lidí ve všech podrobnostech i s jejich proměnami.

Zajímavé údaje o dalších poznatcích, které se vztahují k auře, poskytuje anglický léčitel Gordon Turner. Podle jeho názoru je aura dynamický jev, který se nachází v ustavičném pohybu a reaguje na vlivy životního prostředí, emoce a nemoci v těle změnou barvy, intenzity, tvaru a velikosti. [...] Při duchovních léčeních se zdá, že se odehrávají procesy, které se odrážejí v auře, to znamená, že celý proces duchovního léčení může být senzitivním člověkem za určitých okolností opticky sledován. Gordon Turner tvrdí, že při léčení přiložením rukou dojde ke splynutí obou aur hned poté, co léčitel položí své ruce na pacienta. Během několika málo minut se podřídí všechny předešlé barvy převládající barvě modré, která se rozprostře daleko za normální hranice této aury. Po ošetření pacienta je senzitivní člověk schopen vidět ještě v auře znamení a barvy, které předtím poukazovaly na nemoc, tyto však rychle vyblednou a zdají se být tělem pacienta vytlačeny. Při spontánních a dokonalých vyléčeních vykazuje aura znovu své normální zabarvení. v jiných případech se mohou v poli aury vyskytovat ještě rozdílně dlouhé drobné body nebo jizvy - po týdny, měsíce, roky, podle toho, jak těžké byly poruchy.”

Stejným směrem krácejí i senzační objevy ruských vědců tohoto století. Od počátku čtyřicátých let se přiznává stále větší počet prominentních sovětských badatelů k názoru, že lidské tělo je obklopeno a prostoupeno jemnou strukturou. Mají zato, že byla objevena určitá podobnost této struktury se čtvrtým stavem hmoty, který je znám z fyziky, fyzickou plazmou, která vzniká při vysokých teplotách.

Z fyziky je už po dlouhá léta známo, že hmota se nevyskytuje jen ve stavu „pevném, kapalném a plynném”, nýbrž, jestliže se odpovídající substance ohřeje na velmi vysokou teplotu, je možný ještě čtvrtý stav hmoty, a to je fyzikální plazma. (Pozor, nezaměňovat se známými pojmy z biologie, jako jsou krevní plazma nebo buněčná plazma.) Molekuly vody nebo jiné atomy v pevném stavu (led), vázané na určité pozice, se stávají v kapalně formě pohyblivější a při dalším zahřívání ztrácejí svá vzájemná spojení a vibrují jako plyn do prostoru. Při ještě vyšších teplotách se začnou stavební kameny našeho světa, atomy, dále štěpit, přičemž ztrácejí ve stále větší míře své elektrony a zanechávají za sebou tudíž elektricky nabitě částice. Přechod od plynného stavu do plazmy nastává při velmi vysokých teplotách, proto mluvíme o tzv. „horké plazmě”, je-li však tohoto stavu dosaženo při teplotách

nízkých, mluvíme o „chladné plazmě“. Dopusud byl tento stav přisuzován jen anorganické hmotě, ale ruští vědci předpokládají, že trvale stabilní stav, podobající se fyzikální plazmě, je možný za určitých podmínek i u živých organismů. Tato nejjemnější struktura z nejmenších součástí hmoty má tvořit v živých organismech komplikovanou a navzájem související síť, která má viditelné tělo dokonale proniknout a také ho obklopit. Ruští badatelé označují tuto síť za „bioplazmu“ a věří, že v ní našli novou formu energie, která tělem cirkuluje a je neustále tělem vyzařována. Předpokládají také souvislosti mezi měnicími se obrazy vyzařování z Kirlianovy fotografie u živých organismů a „bioplazmou“. Badatelé věří, že mají v rukou důkazy, že nejmenší částice bioplazmy mohou ovlivňovat elektrické pole a mohou tak být viditelné v obraze vysoce frekventované fotografie.

Podobně jako profesor Burr vychází z biologického pole nebo jiní badatelé z nějakého energetického těla člověka, mluví ruští vědci o jedné nadřazené energetické struktuře člověka, kterou označují jako „bioplazmové tělo“.

Přenos energie z této roviny člověka na člověka jiného se dá ukázat jedním experimentem:

V Neuropsychiatrickém institutu Kalifornské university bylo možno tento přenos energie z léčitele na jinou osobu pomocí Kirlianovy fotografie i zachytit. Před působením bylo vyzařování léčitele silné, vyzařování pomoc hledající osoby naopak slabé. Po ukončení terapie zesláblo vyzařování léčitele a vyzařování nemocného zesílilo. Tyto změny se udály během několika málo minut a probíhaly paralelně se zlepšováním se stavu nemocného.

Nezávisle na tom došel chemik dr. Walter Stark pomocí svých měření k podobným výsledkům. Přenos tělesných energií je pro něho holou skutečností. Dr. Starkovi se podařilo dokonce odhalit prokazatelné energetické vyzařování na konečcích prstů a na dlaních člověka. Věhlasné pokládání ruky, které je známo u všech národů a vyskytuje se i ve všech epochách, říká dr. Stark, vede k přenosu energie a jejího přívodu k ochorelým buněčným strukturám.

K tomuto tématu píše následující :

„Pomocí silné emanace (vyzařování) tak můžeme zprostředkovávat z vnějšku energii ochorelým zónám v takovém množství a tak dlouho, až toto churavé buněčné spojení znovu přejde do buněčného spojení normálního, tzn. zdravého.

K dokázání takového přenosu energie použil vodu, protože voda je v lidském těle zastoupena z největší části. Podařilo se mu tím dosáhnout vědeckého podložení tohoto problému.

Dr. Stark nechal jednoho léčitele držet svou ruku po dobu deseti minut v blízkosti sklenice vody a zjistil, že se ve vodě projevil nárůst energie (důkaz kalorimetrií, infračerveně-spektrální analýza a měření povrchového napětí).

Takové udivující fenomény byly prokázány i na jiných místech:

Bulharský lékař dr. Georgi Losanov prozkoumal vliv léčících rukou na růst rostlin.

„Ozářené“ rostliny rostly zčásti třikrát tak rychle, jako by rostly za normálních podmínek. Nejenom, že se dosáhlo rychlejšího růstu, tyto rostliny byly i mnohem silnější.

Biochemik Bernhard Grad z McGill - univerzity v Montrealu, fyziolog profesor Remi J. Cadoret z univerzity Manitoba a matematik profesor G. Paul provedli pokus se zrny ječmene, aby tím vyzkoušeli schopnosti jednoho léčitele.

Kurt Allgeier o tomto pokusu říká:

„S těmito semeny bylo nejdříve zacházeno takovým způsobem, aby byly vytvořeny špatné podmínky k jejich růstu. Zrna byla nejdříve namočena do slané vody, kde zůstala ležet po dobu čtyřiceti osmi hodin při teplotě 40 stupňů. Poté bylo zasazeno vždy 20 zrn do celkem dvaceti čtyř kořenáčů. k zalévání rostlin byly použity dvě konve, ze kterých byla jedna z nich před zaléváním předána do ošetřování léčiteli. Konec vzal do jedné ruky a druhou ruku držel čtvrt hodiny nad hladinou vody v ní.

Celý pokus byl prováděn jako „dvojmoslepy“. Léčitel ani profesor totiž nevěděli, které kořenáče byly kterou konví zalévány. [...]

Od sedmého dne bylo možno pozorovat, že rostliny, kterým se dostávalo 'léčivé vody', byly očividně větší a i silnější, než ty ostatní.”

Zacházel bych na tomto místě příliš daleko, kdybych se chtěl do podrobností zabývat komplexními souvislostmi, které nejsou ještě zdaleka vysvětleny. Je však nutno vědět, že přenos energie z jednoho organismu na druhý je vědecky dokázán, aniž by ve hře byla nějaká forma „sugesce“. Pokusy s rostlinami to ukazují zcela zřetelně.

Prof. Stelter:

„Naše přírodní vědy vycházely z pozorování mrtvé hmoty a odvodily z ní chemii a fyziku. z této chemie a fyziky se člověk pokoušel odvozovat opět to živoucí a snažil se tomu všemu porozumět. Jestliže jsou nyní v oblasti živé hmoty k dispozici základní veličiny, které nebyly nalezeny v tzv. hmotě mrtvé,

nemůžeme očekávat, uvažujeme-li logicky, že by při takovém postupu mohlo dojít k dokonalému a správnému obrazu toho živoucího a tím také dokonce k správnému obrazu člověka. Ve skutečnosti tomu tak je. Toto přehlédnutí, resp. tato z vědecké disciplíny vypuzená veličina, je pojem vědomí a sice je zde míněno vědomí jako jeho všeobecná forma, ne jako jen specificky vědomí lidské.

Toto vědomí, které má v sobě v podobě citu zahrnout veškeré v nás obsažené vědomosti, tedy hlubší vrstvy vědomí, je zřejmě až do dnešních dnů hodnoceno zcela nesprávně. Exaktní přírodovědečtí psychologové je označili za 'irelevantní veličinu' a mnozí tak činí i dodnes. To je snad ten největší vědecký omyl, jakého se lidstvo kdy dopustilo. Psycholog Oskar Schellbach označil pojem vědomí za alfu a omegu, ze které všechno pochází. Bez vědomí by nebylo žádné fyziky ani chemie a vůbec jakékoli přírodní vědy. Tvořivá síla vědomí je pravděpodobně příčinou všech aktivit a také paranormálních fenoménů. [...] Kdyby vědci vložili tolik úsilí a práce do zkoumání možností vědomí, kolik investovali do výzkumů materiálních struktur a jejich energií, mohli bychom dnes prožívat pravé divy jako na běžícím pásu. [...] Zde se vše zdá jevit také to, že vědomí je všemu materiálnímu nadřazenou veličinou. z tohoto vědomí pocházejí i možnosti léčení nemocí, možnosti, které přesahují naše dosavadní vědecké koncepty.

Je na čase, aby se vědecké disciplíny, zabývající se vědomím, staly stěžejním předmětem zkoumání."

Oslovené předměty

Pro mnohé současníky Bruna Gröninga bylo jen těžce pochopitelné, proč tento tak často předával pomoc hledajícím lidem malé, o průměru asi dva až tři centimetry, ze staniolu zformované kuličky, které předtím krátce držel ve své ruce.

Člověk, který by chtěl tyto předměty posuzovat jen na základě jejich podoby, není schopen postřehnout rozdíl mezi těmito kuličkami a mezi jejich samovyrobenými duplikáty. z tohoto pohledu by mohlo být oprávněné tvrzení některých lékařů, kteří hovoří v tomto případě o „prostředku sugesce“. Jestliže se však jedná o určitou míru schopností duchovní citlivosti, vypadá celá situace úplně jinak.

Jak je už zřejmé z pozorování chemika dr. Starka, existuje možnost, přenášet sílu i na předměty anorganické, jak bylo patrné v případě vody, nad kterou držel jeden léčitel několik minut svou ruku. Dr. Stark zjistil fyzikálními měřeními, že ve vodě došlo k nárůstu energie. Tato léčitelem „ozářená“ voda ovlivňovala kromě toho pozitivně růst rostlin. Také vědcům dr. Reitenbachovi a dr. Mesmerovi bylo

známo, že staniol je k přenosu energie velmi vhodný materiál. Samozřejmě není možno, aby si každý zformoval ze staniolu kuličku a tvrdil, že tyto „nabil“ energii. k tomu je zapotřebí odpovídající duchovní síly.

Měl jsem také příležitost obdržet jednu staniolovou kuličku, kterou držel v padesátých letech Bruno Gröning v ruce a kterou, jak on říkal, „oslovil“. Byl jsem velmi překvapen, když jsem ji poprvé držel v ruce, neboť jsem pocítil silné brnění, které zachvátilo celou paži a táhlo se až k hlavě. Dále jsem měl i značný pocit síly. Porovnání se staniolovou kuličkou, kterou jsem si sám vyrobil, neukázalo žádnou takovou reakci. Toto moje pozorování mi bylo potvrzeno i jinými osobami, se kterými jsem na toto téma hovořil.

Dr. Trampler k tomu píše:

„Pro účinnost oslovených předmětů, hovoří jednoznačně některé případy, ve kterých lidé hledající pomoc Gröninga nikdy neviděli. Záměrně jsem vybral zprávy osob, jejichž kritické a školené myšlení mi bylo známo, tedy osoby, u kterých nehrozí nebezpečí, že by ‘stříbrné kuličky’ mohly být výplodem jejich sugesce.

Dopis pana Fritze R. z Gräfelingu (datovaný dne 28.12.1949) zní:

‘Jsou tomu teď právě tři měsíce, kdy jsem u Vás byl s mou paní a kdy jste nám předal ‘stříbrnou kuličku’. Před pěti a půl lety jsem se musel nechat operovat na močový měchýř. Krátce nato se u mne dostavilo krvácení z močového měchýře a při vyšetření se ukázalo, že se operací uvolnilo větší množství menších a větších žilek, u kterých docházelo čas od času k prasknutí. Toto zlo nestálo zpočátku ani moc za pozornost, nepřetržitě však nabíralo na objemu a já jsem se s postupem doby smířil s tím, že nepřejde žádný týden bez krvácení. Ztráta substance však začínala být tak nápadná a komplikace, vyvolané tímto krvácením, nabývaly stále více katastrofálního charakteru, že podle názorů specialistů byla další operace nevyhnutelná a musela se provést co nejdříve. Jenom nebezpečnost této operace a s ní spojené vysoké náklady způsobily, že jsem ji stále odsunoval a setrval v strašném stavu, způsobeném neustálou ztrátou krve. Nejsem schopen ani popsat, v jak zoufalé situaci jsem se tehdy nacházel.

A tu jste mi dal ‘stříbrné kuličky’ a jako jedním rázem ustalo všechno krvácení. Během celých tří měsíců jsem vedne vnoci nosil tyto kuličky na postiženém místě mého těla a od té doby jsou veškerá krvácení pryč. a to dokonale. a to i přesto, že jsem byl během těchto měsíců z důvodů zaměstnání nucen sedět denně asi hodinu na jízdním kole. Jízda na kole mi byla lékaři striktně zakázána. Teď ale, krátce před vánočními svátky, po velké tělesné a duševní námaze se ukázalo jednoho dne trochu krve, což však ihned zmizelo.

Člověk by mohl říci, že to, co jsem tady vylíčil, se dá nazvat zázrakem. Tímto Vám dávám plnou moc k tomu, abyste mohl, kdykoliv to bude třeba, moje údaje použít. Námitka skeptického vědce, že se zde jedná o pouhou autosugesci, nemůže být už z toho důvodu akceptována, protože jsem ani já sám zpočátku na úspěch nevěřil. Tento můj stav byl přece vyvolán následkem násilného, nepřírozeného zásahu a s mým psychickým stavem neměl společné ani to nejmenší.' „Pro Bruna Gröninga byl staniol vynikající materiál k příjmu a uložení nejjemnějších energií. Již ve svém mládí přišel instinktivně na to, že určité druhy kovů, papíru a dřeva mají vynikající vlastnosti a hodí se tedy k ukládání energií a že právě staniol je pro tyto účely obzvlášť výhodný. Protože byly Brunu Gröningovi zákonitosti jemnohmotných energií z jeho vnitřních vědomostí známy, rozdával stejným způsobem jako staniolové kuličky často i obrázky se svým portrétem. Viděno povrchně, mohlo by se tu dojít k závěru, že je to znamením osobní ješitnosti, čemuž ovšem odporují všechna vysvědčení, která jsou ohledně jeho osoby k dispozici. z jakého důvodu rozdával tedy pomoc hledajícím lidem tyto fotky?

V jednom mnichovském večerníku z 20. srpna 1949 popisují dva žurnalisté dojemnou zkušenost s jedním obrázkem Bruna Gröninga:

„Dostalo se nám bezprostřední příležitosti, přesvědčit se osobně o jeho nevysvětlitelné moci: Když ho prosíme, jestli bychom si ho nemohli vyfotografovat, stává se velmi rezervovaným a předává nám jeden svůj portrét, který, když chceme tak nutně udělat snímek, můžeme i publikovat. Nabízí nám také, že ho opatří svým podpisem. Na naši opakovanou prosbu se pak dává přece jenom vyfotografovat. Obrázek, který nám však tiskne do rukou, předvádí pojednou nanejvýš podivuhodné působení: Když je jím jeden z nás vyzván, aby tento obrázek pozorně sledoval, cítí tento pojednou brnění v rukou a teplou vlnu, která prochází celým tělem. Gröning opakuje tento pokus i s druhým z nás - se stejným úžasným výsledkem.”

Bruno Gröning jednou řekl, že ve fotografii je obsaženo všechno; Není to jen vnější forma těla, která je na fotce zobrazena, nýbrž v ní mohou být obsaženy citelné i jemné síly.

To, že každý člověk vlastní nějaké určité duchovní vyzářování, je pocíťováno do značné míry již při přímém setkání jako nepřijemný, oslabující či jako povzbuzující, oživující pocit. Můžeme však také pozorovat, že toto vyzářování je citelné i z fotografií osob, které jsme v životě nepotkali. Zde platí zákon, že člověk vyzářuje přesně to, co do sebe duchovně přijal.

Při všech těch dojemných svědectví o spojení Bruna Gröninga s Bohem mne tento pocit síly už nepřekvapoval, pocit, který je u jeho fotografií citelný.

Přece jen jsem chtěl mít ještě jedno potvrzení z jiné strany, poněvadž tento muž měl stát v centru mé knihy jako nejvýznamější německý léčitel. Toto potvrzení jsem našel v radiestezi. Slovo 'radiestezie' bylo utvořeno v r. 1930 katolickým duchovním abbé M.L.Boulym ve Francii. Představuje latinsko - řeckou slovní kombinaci ze slov 'radius' (paprsek) a 'aisthanomai' (cítit, pocit'ovat) a znamená doslova přeloženo: 'pocit'ování záření' nebo 'citlivý na záření'. Rozumí se pod tím schopnost proutkařů, vnímat vyzářování, která vycházejí z živých a neživých objektů. V novější době nalézá tato prastará technika i ze strany vědců, zejména v oblasti geofyzikální, ve stále větší míře uznání. Při mých pátráních mi bylo nápadné, že byla několika proutkaři z doby Bruna Gröninga nezávisle na sobě zjištěna u jeho osoby existence velmi silného „silového pole“:

V roce 1949 byla na okraji vědeckých zkoumání o Brunu Gröningovi na universitě v Heidelbergu kladena otázka, jestli může být Bruno Gröning vysílačem zářivých polí.

Ve zprávě v Revue se píše:

„Poté, co jsme zjistili, že dobří proutkaři jsou schopni nahmatat i silová pole a jejich sílu i u lidí, nechali jsme proutkem změřit i Gröninga. Přitom byla zjištěna existence velmi silného silového pole, aniž by nám bylo možno druh tohoto silového pole blíže zdůvodnit.“ Dr. L., lékař z blízkého okolí Osnabrücku, poznal Bruna Gröninga v Herfordu. v jednom rozhovoru s ním mi potvrdil ze svých vlastních zkušeností pozorování popsaná v Revui. Bruno Gröning ho navštívil v polovině r. 1949 na několik dnů. v této době, jak uvádí dr. L., k němu přišel také jeden jeho známý, který byl proutkař. Naléhal na to, aby mohl zkusit, jestli nalezne u Bruna Gröninga silové pole. Oba byli v zahradě, zatímco se Bruno Gröning zdržoval v domě. Proutkař byl značně překvapen, jak dr. L. řekl, když už na zahradě zjistil velmi značné silové pole.

Poznamenal jenom: „Hrome, ten má ale vyzářování!“ Hledal jsem pak nějakého proutkaře, aby mi zjistil, jestli se něco podobného dá naléznout i u fotografií Bruna Gröninga. Panu Eberhardu A. z O. nebyl Bruno Gröning znám a ani nevěděl, že se dá jak u živé osoby, tak u její fotografie pomocí proutku prokázat vyzářování silového pole. Tímto byla dána ta nejlepší záruka, že při mých otázkách není ovlivněn ani přinejmenším osobními vědomostmi a že toto neviditelné dění bude tak jasné a objektivní, jak je to jen možné.

Ke svému vlastnímu překvapení zjistil u jednoho portrétu Bruna Gröninga o velikosti 9x13cm „vyzářování silového pole“, jehož síla dalece přesahovala vyzářování, která jinak běžně zjišťoval u osob. Nezávisle na tom jsem prosil proutkaře Horsta Wolkovského ze S., aby vše zkontroloval. Jak pomocí proutku

vertikálního, (dr. Hartmann), tak i s proutkem univerzálním (proutek Kөрblerův - jednoruký), bylo zjištěno velmi silné „silové pole“.

V radiestezii není ještě tak jako ve fyzice možno přesně určit míru 'silového pole', resp. udat přesně jeho sílu v číslech, toto měření energie je školní vědě ještě cizí a není pro ni ještě určena žádná terminologie. k tomu, abychom dostali spolehlivý obrázek, nám nezbyvá nic jiného, než se obrátit na různé proutkaře a požádat je, aby pozorované fenomény prozkoušeli každý ze svého hlediska. Tyto nezávisle na sobě získané výsledky opravňují všechna tvrzení o existenci značného silového pole kolem obrazu Bruna Gröninga jako tvrzení o holé skutečnosti: Toto nemá být ale chápáno jako povinnost slepě věřit, nýbrž je to myšleno jako pomoc, která by měla vést každého k osobnímu prověření.

Existuje i velké množství hmatatelnějších důkazů, které silové vyzařování obrazu Bruna Gröninga zcela jednoznačně potvrzují. i v dnešní době se dá ukázat, že v těle člověka působí skrze obraz Bruna Gröninga stejné síly, jako ve staniolových kuličkách.

Marlyse Heinová (51) z K. mi vyprávěla, že dala obrázek Bruna Gröninga svému švagrovi Jeanu - Paulovi D. (54), který měl již víc než půl roku bércový vřed (ulcus cruris), který se nechtěl hojit ani po intenzivním lékařském ošetřování a radila mu, aby si tento obrázek přikládal na postižené místo. Švagr její rady uposlechl a o tři týdny později jí sdělil, že se rána dokonale zahojila.

Petra Kruseová (35) z L. mi vyprávěla, že její děti dostaly k vánocům dvě morčata. Po čtyřech týdnech se u jednoho z nich objevily náznaky ochrnutí zadních tlapek. Morče nedokázalo udržet ani moč a bylo tedy neustále na své zadní části vlhké. Při pohybu vpřed táhlo tlapy bezvládně za sebou a ztrácelo i rapidně na váze. Druhé morče mělo ochrnutou přední tlapku a poskakovalo po třech sem a tam. Paní Kruseová přišla na myšlenku položit do klece obrázek Bruna Gröninga a sice do té části, kde zvířátka vždy sedí a spí. Morčata seděla tři až čtyři dny nepřetržitě na tomto místě, a pak se obrátilo všechno opět k dobrému. o tři týdny později zmizely všechny náznaky ochrnutí, zvířátka znova běhají a přijímají potravu, močový měchýř funguje opět normálně, srst se zase leskne a morčata jsou už i silnější. Paní Kruseová se později informovala o příčinách této nemoci a zjistila, že se s největší pravděpodobností jednalo o virové onemocnění (tzv. obrna morčat), které je chovateli velmi obávané a které je v normálním případě pro zvířata smrtelné.

Edith Gerkenová (60) z H. mi referovala o jednom zážitku s obrázkem Bruna Gröninga. v létě r. 1991 byla se svou sestrou na jednom jarmarku. Štípala jí tam do ohybu levé paže vosy. v tomtéž okamžiku natekla paže do takové míry, že s ní chtěla její sestra jet okamžitě na první pomoc.

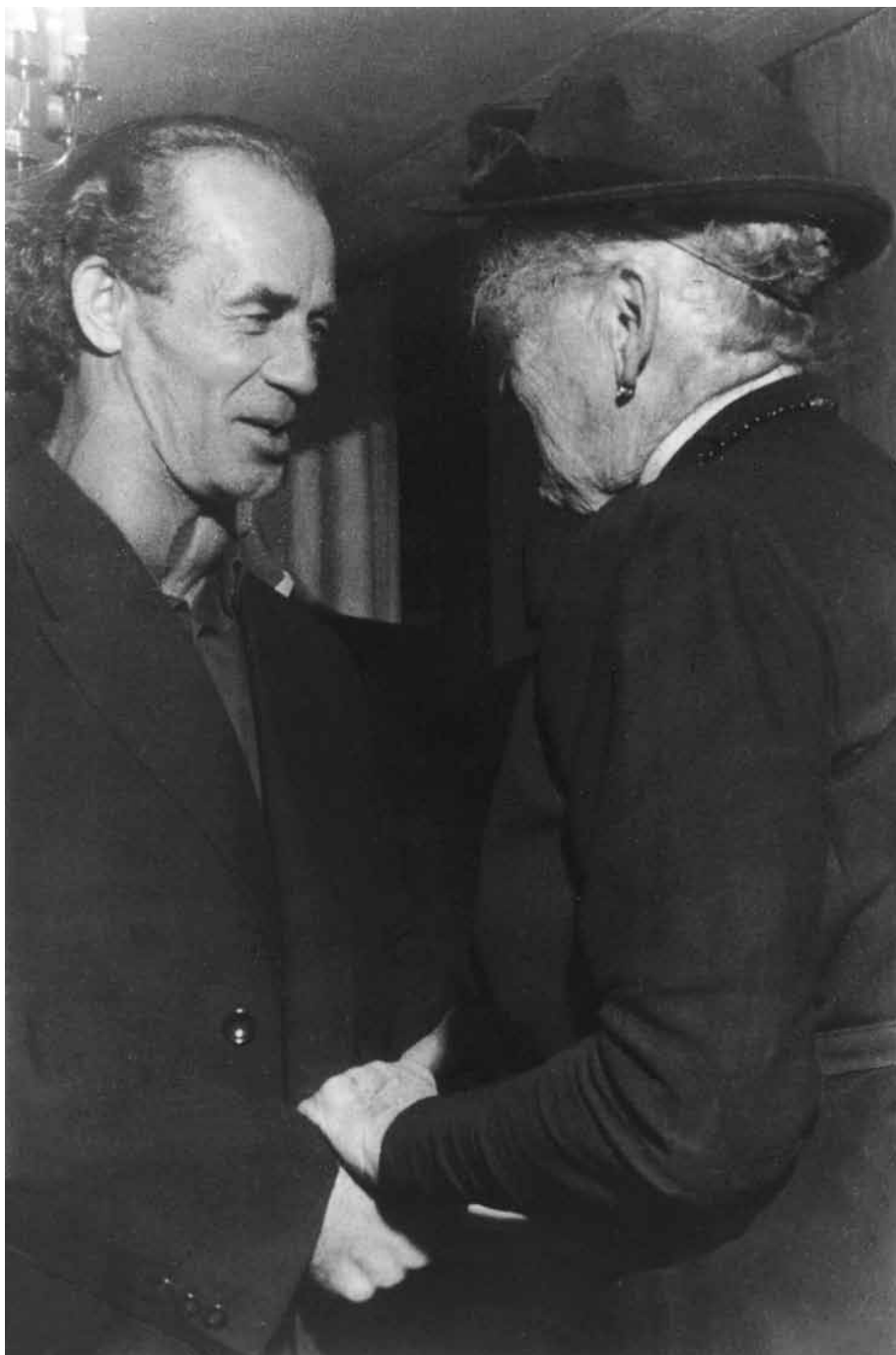
Edith Gerkenová:

„Nejdřív jsem se pokusila dosáhnout zlepšení pomocí reiki, mám 2. stupeň, bylo to bezvýsledné. Pak jsem si vzpomněla na jeden starý domácí recept a použila jsem cibule. Ale ani to nepřineslo zmírnění, naopak, oteklina pálila ještě víc. Když nic nepomáhalo, udělala jsem něco, aniž bych o tom dále nějak přemýšlela. Vzala jsem malý obrázek Bruna Gröninga z mé kabelky a položila ho na toto silně oteklé místo. Moji sestru toto moje jednání udivilo, oslovila mne kvůli tomu a až teprve potom jsem si uvědomila, co jsem vlastně právě udělala. Když jsem po krátké době obrázek z mé paže zase sejmula, nebylo vidět vůbec nic, ani jsem necítila žádnou bolest. Dokonce jsme nebyly schopny nalézt znovu místo vpichu žihadla. Byly jsme obě bez sebe nad tímto úžasným působením tohoto malého obrázku. Moje sestra se mi přiznala, že kdyby nebyla sama při tom, nikdy by mi nevěřila, že je něco takového vůbec možné”.

Bylo mi dodáno ještě podstatně větší množství zpráv, které dokazují, že z obrázků Bruna Gröninga vychází skutečně silné léčivé vyzařování. Tato skutečnost je vysvětlitelná, jestliže člověk pomyslí na to, že Bruno Gröning byl očividně do značné míry obdařen schopností otevřít své nitro dokonale a plně Boží síle. Přitom kladl neustále na srdce, abychom nikdy nezapomínali na to, kdo je ve skutečnosti ten, kdo působí a kdo léčí. Jeho tělo je a zůstane provždy jen obal pro duši, která se jenom ve velké míře otevřela prapůvodnímu prameni energie. Vnitřní „náplň“ je v obrazech zafixována a je námi pocíťována jako vyzařování. Bruno Gröning nemá v úmyslu být ničím jiným než jen zprostředkovatelem, který chce silou, která mu byla dána k dispozici, pomáhat vést člověka znovu k tomu světlu, které předtím ztratil:

„Nelpěte na mém těle, to nedělá nic.”

Je to pořád jenom to „ono”, léčivá síla Boha, která tu působí.

Poděkování uzdraveného

5. kapitola

Překážky a protisíly

Člověk by si mohl klást stále znovu otázku, z jakého důvodu byl bez přestání potírán právě takový člověk, jakým byl Bruno Gröning, člověk, který bez jakýchkoli zjištěných úmyslů zprostředkoval lidem v nouzi přístup k zapomenutému vědění a ke ztracené síle. Jeho slova o Bohu jako o největším lékaři by vlastně měla dojít sluchu právě v křesťansky orientované společnosti. Místo toho vzplál proti němu právě pro jeho vystoupení v Herfordu rozhořčený boj. Opakovaně mu bylo zakazováno hovořit k lidem, hledajícím své zdraví. Výsledky policejního vyšetřování, soudní procesy a diskriminující zprávy v tisku provázely jeho úsilí, zprostředkovávat lidem vyšší pomoc. o těchto překážkách jednou prohlásil:

„Podle mého názoru to souvisí s tím, že

1. lidé už nejsou vůbec schopni dovídat se o Božích silách a věřit na ně
2. a ani to už nechtějí, protože propadli svým metodám a pokusům, ani už to nejsou schopni strpět, aby je někdo takový neškolený v jejich činění předčil.”

Zákaz léčení

Rozpory, vzniklé působením Bruna Gröninga, dosáhly svého vrcholu ve „velkém procesu“ v r. 1955 -1959, který byl ukončen ve své třetí instanci, aniž by byl vynesena konečný rozsudek, protože Bruno Gröning zemřel ještě předtím v Paříži dne 16. ledna 1959.

V písemné obžalobě ze 4.března 1955, která byla podána u schöffenského soudu v okrese Mnichov - venkov, stálo v jejím prvním bodě, že na Bruno Gröninga padá značné podezření z toho, „že tento jedná podle svého, již předem na opakované přestupky se orientovaného rozhodnutí své vůle, pokračovat i bez povolení ve výkonu léčitelské praxe.“ Tímto jednáním byl podle názoru soudu porušen léčitelský zákon z r. 1939, podle kterého bylo k vykonávání léčitelské praxe nutné úřední povolení.

Jak došlo k tomuto zákonu?

V r. 1869 byla v německé říšské sněmovně se zavedením živnostenské svobody založena i svoboda léčitelská. Tímto opatřením nebyla léčitelská činnost už závislá na úředním povolení.

Otto von Bismarck prý měl o silách, které měly snahu tuto léčitelskou svobodu potírat, prohlásit: „Komu dal Bůh nadání léčit, tomu v tom nesmí bránit ani policie!“

Teprve léčitelský zákon, který vznikl v r. 1939 za éry národně socialistické vlády pod zodpovědným vedením říšského lékařského vůdce dr. Wagnera, učinil konec všeobecné léčitelské svobodě. Národně-socialistické lékařstvo tak chtělo pomocí tohoto léčitelského zákona vymýt veškerý léčitelský stav a získat tím monopol k léčení jen do svých rukou.

Po skončení „Německé říše“ byl tento léčitelský zákon částečně převzat do německé spolkové ústavy. v protikladu ke svému původnímu zaměření tvoří dnes díky různým změnám základnu pro zákonné zajištění zaměstnanců stavu léčitelů.

V textu zákona se praví:

§1

- (1) Kdo chce vykonávat léčitelskou praxi aniž by byl jmenován jako lékař, potřebuje k tomu povolení.
- (2) Výkon lékařství (léčitelství) ve smyslu tohoto zákona představuje každou činnost v tomto povolání nebo živnosti, která vede ke zjištění nemoci,

Zákaz léčení v Herfordu

jejímu léčení nebo zmírňování utrpení nebo tělesných poškození u lidí i v případech, že jsou tyto činnosti vykonávány ve službách druhých.

§5

- (1) Ten, kdo bez oprávnění k výkonu lékařského povolání a bez povolení podle §1 léčitelství vykonává, bude potrestán odnětím svobody ve výši jednoho roku nebo peněžním trestem.

Tento zákon se stal nejen základem k procesům proti Brunu Gröningovi v letech 1951/52 a 1955-59, sloužil rovněž k tomu, aby bylo Brunu Gröningovi jeho působení zakázáno a to od jara 1949, kdy se stal znám veřejnosti. Přednesení obhajoby Brunem Gröningem, který ve svém působení v žádném případě nespatořoval činnost ve smyslu tohoto zákona, narazilo u úřadů na neporozumění.

Při jednom výsledku ve velkém procesu v r. 1955-59 prohlásil:

„Má to být trestuhodné, když ukazuji lidem způsob, jak se mají uzdravit a jak k tomu mají najít správnou cestu? Tisíce z nich, kteří jsou údajně nevléčitelně nemocní, by se mohli uzdravit, kdyby o tom věděli. Nedělám přece nic jiného, než že upozorňuji lidi na to, že to záleží jen na jejich vlastní vůli, jestli se uzdraví a ukazuji jim, jak se mají zařídit, aby si ve svém nitru udělali pořádek. Je to tisíckrát potvrzeno, že lidé, kteří dbali mých rad, našli ve svém životě znovu potěšení. [...] Svou činností nepůsobím přece nikomu žádnou škodu, spíš naopak, pomáhám všude, kde byla pomoc odepřena.“

Své působení Bruno Gröning nepřirovnával vůbec k ostatním běžným způsobům léčení. v protikladu k mnoha ostatním léčitelům nepokládal nikdy ruce, nikdy se nevyptával na diagnózy nemoci nebo na jiné stavy nemocných lidí. Rozhodně a vehementně se bránil tvrzení, že ošetřuje nemocné, že léčí nemoci.

Ve výsledku se k tomu vyjádřil takto:

„Zásadně zdůrazňuji, že neléčím žádné nemoci. Od žádného člověka nechci vědět, ani při mých projevech ne, jakou nemocí ten nebo který pomoc hledající člověk trpí. Jenom lékař či léčitel smí léčit nemoci, já Bohu díky ne. Já chci jediné přivádět lidi na jejich správnou cestu a to taky činím tím, že je poučuji. [...] Chci lidi přivést zpět na jejich přirozenou cestu [...], aby se znovu naučili věnovat pozornost tomu, co se děje v jejich těle, aby nebyli lhostejní k vlivům svého okolí a to vše aby využili ve svůj prospěch.“

Důsledně zřeknutí se všech myšlenek na ošetřování nemocných lidí představuje příkrý rozkol mezi Brunem Gröningem a mezi běžnými léčitelskými metodami.

v lidech hledajících zdraví, kteří se na něho obraceli, neviděl žádné pacienty (lat. *patiens* = trpící), viděl v nich lidi hledající Boha. Tělesné nebo duševní vyléčení pro něho znamenalo jediné první krok k nové a dokonalé duchovní orientaci zdraví hledajících. Neptal se nikdy tak, jak se ptají všichni lékaři, na útrapy lidí, nikoho nevyšetřoval, nepředepisoval ani žádné léky. Osoby, které mu chtěly své nemoci popisovat, většinou přerušil anebo se od nich odvracel. Jeho působení bylo ve srovnání s běžným léčením v příkrém protikladu. Zatímco stojí v běžném lékařství choroba pacienta ve středu pozornosti, je podstatou učení Bruna Gröninga myšlenkový odklon od veškerého utrpení.

Bruno Gröning postavil do středu svého působení svou duchovní misi, vyšší příkaz, podle kterého mu bylo určeno, aby se řídil. Tak to dělá jen málokterý z léčitelů. Jeho poučná slova neměla tvořit v jeho projevech jen nějakou základnu pro vnikání a působení léčivé síly, měla všechny jeho posluchače poučovat o tom, jak mají i v jeho nepřítomnosti a i po znovunabytí zdraví léčivou sílu i nadále přijímat a nechat ji v sobě působit. Činnost Bruna Gröninga tak převyšovala pouhé předávání síly, snažil se mnohem více o to, aby svým učením položil základy k dlouhodobé duchovní obrodě lidstva. Toto jeho snažení bylo sice patrné již v počátcích jeho působení, s přibývajícím časem se však stávalo čím dál zřetelnější. Zatímco v prvním období jeho působení, zvláště v Herfordu a na Traberhofu bylo možno častěji pozorovat, že se vedle svých projevů obracel na jednotlivé zdraví hledající osoby a určitými pohyby ruky jim cíleně předával léčivou sílu, podobně jako to dělají i jiní léčitelé, objevovaly se tyto jevy později stále řídkěji. Jeho působení se dostávalo časem stále více duchovního charakteru, k vyléčení docházelo většinou jen zprostředkováním slov. Byl to zdraví hledající člověk sám, který léčivou sílu přijal, když jednal podle učení

Bruna Gröninga. Toto dění nebylo závislé na jeho osobní přítomnosti. Vyléčení bylo dokonce možné i v případech, kdy Bruno Gröning nemocného vůbec neznal. Stačilo jen, když byl zdraví hledající obeznámen s jeho učením.

Ve společenstvích, která založil, se scházeli jak zdraví hledající lidé, tak i vyléčení, aby společně přijímali do svého nitra léčivou sílu a aby jejich osobní zkušenosti a úspěchy pomohly druhým ve víře na uzdravení. Několikrát do roka navštívil Bruno Gröning společenství osobně a měl tam i své projevy. k vyléčením pak docházelo nejen při těchto projevech anebo těsně po nich, docházelo k nim i během společenských hodin, na kterých třeba ani sám přítomen nebyl.

V příslušných zprávách o vyléčení z různých společenství jsem našel kromě jiného následující poznámky:

„Vzal jsem si k srdci, co pan Gröning ve svých důvěryhodných projevech učí [...]. a tak se v mém nitru přihodilo něco, co nejsem schopen vyjádřit slovy. Od prosince 1955 jsem od mé choroby osvobozen“. Nebo: „Řídil jsem se tím, co pan Gröning říkal o Bohu a o dobru a ještě téže noci jsem byl své nemoci zbaven.“ Vyléčení lidé zdůrazňují ve svých zprávách, že úspěchu dosáhli jedině vyslechnutím projevů Bruna Gröninga samotného, nebo projevu ním určených vedoucích společenství. Mnozí píší s velkým potěšením o znovunabytí víře v Boha, kterou na této cestě opět našli.

Ředitel školy, náruživý mezioborový vědec a psycholog Hohmann, popisuje své dojmy při návštěvě jedné přednášky Bruna Gröninga v květnu 1955 následujícími slovy:

„Navštívil jsem v létě r. 1955 jako host jedno shromáždění v Rosenheimu a přišel jsem tak poprvé do kontaktu s panem Gröningem [...]. Nad celým shromážděním vládla atmosféra naplněná štěstím a očekáváním, ne jako před nějakým koncertem nebo divadelním představením, měla výraz mnohem slavnostnější, niternější. Všichni přítomní byli mlčenliví, pohroužení sami do sebe, zahloubáni do myšlenek a zbožného rozjímání. Byla to do určité míry pravá náboženská nálada, která vyzařovala naději a bezpečí.

Teď přichází Gröning. Mluví v jednoduchých, krátkých větách o dobru a zlu. Stojí tu se založenýma rukama zcela pasivně. Není pozorovatelné ani to nejmenší, co by bylo náznakem nějakého léčitelského postupu. Tento pasivní postoj si Gröning zachovává až do skončení celého shromáždění. Mluví s klidem a rozvahou, dělá přestávky, klade čas od času otázku, pokračuje pomalu dále, naráží na dnešní dobu, zmiňuje se o nebezpečí, které lidstvu hrozí vývojem atomové bomby, ukazuje na nebezpečí zla a vysvětluje na příkladech, jak je tím lidstvo ohrožováno. Poznává rovněž, že nenávisť, ziskuchtivost a závist vyprovokovávají války, že zlo nás přivádí do zkázy. Pak dělá náhle delší pauzu, mlčky přejíždí pohledem všechny přítomné, řadu po řadě. Pak si vybere jednoho z řady a ptá se ho: Co vás ke mně přivádí? Oslovený není schopen slova. a tak odpovídá Bruno Gröning sám:

‘Nuže, je to zlo. Přišel jste sem přece, abyste se tu zbavil zla. Když se však nebudete tímto zlem zatěžovat, budete svobodný a šťastný. Takže, pryč s tím! Teprve až se spojíte s Bohem, jste v bezpečí. Je to velmi jednoduché. Odložte stranou: nenávisť, závist, ziskuchtivost, pýchu, lež a pomlouvačnost, podvod a tvrdost srdce. Vystrnadíte-li všechno zlo, vejdete ve spojení s Boží silou. Teprve potom je váš duševní život zdravý, neboť stojíte ve spojení s Bohem. Pak nastane pořádek i ve vašem těle. Tam, kde je Bůh, není disharmonie [...].

Tak se děje i s vámi, když vejdete do spojení s Boží silou.[...] Přináším vám dobro. Dávám vám Boží sílu. Ne však sám ze sebe. Dostal jsem rozkaz. Musím tak činit. Nemohu jinak. Ale neděkujte mně. Jsem docela malý, jsem školák, vy ne. Vy jste mí učitelé. Já neléčím. Jako nástroj, jako prostředník vám předávám Boží sílu. Prosím, poslužte si! Záleží to jen na vás, kolik si z ní přijmete. Každý obdrží tolik, kolik si právě zaslouží, tzn. do jaké míry věří v Boha a do jaké míry je naladěn na dobro. [...] Zdraví bych chtěl přinést každému z vás, protože mám za povinnost splnit svou misi. Já sám si však nezasluhuji poděkování, děkujte tam tomu nahoře. Já jsem jen Jeho malý, ubohý služebník. Tuto sílu nemám sám ze sebe. Ona do mne jen proudí. Jsem na tento Boží pramen prostě napojen. Ne já léčím. Kdo léčí, je to Velké, to Všemocné tam nade mnou. Jsem zásobárnou. Jestliže jste se všichni obsloužili, je ve vás tento proud také. Co cítíte? Pozorujte své tělo! ‘ Pak následovaly odpovědi:

První vyvolaná osoba udává: ‘Pocit tepla v celém těle!’

Druhá vyvolaná osoba udává: ‘Brnění v celém těle!’

Třetí vyvolaná osoba udává: ‘Cítím se tak svěže a blaze!’

Čtvrtá vyvolaná osoba udává: ‘Najednou mne přestala bolet hlava!’

Pan Gröning vstupuje do řady a napomíná: ‘Vy se tu zatěžujete znovu zlem. Jestliže vám nadpřirozená síla pomohla, nepřivolávejte přece tu nemoc nazpět. Vždyť vy se zase zatěžujete zlem.’

A tímto způsobem to šlo všechno dvě hodiny a 35min. v jednom tahu. Žádné slovo o symptomech nemocí, žádné diagnózy, žádná informace o doporučených protichorobových opatřeních, žádné masti, žádné masírování, žádné léky, žádné čaje, žádné bylinky, nic z toho nebylo naordinováno. Žádný útok hřmotných slov na hlubiny duše, který by měl zdraví vymodlit, žádné nepřímé duchovní terapie podle Carla Junga, žádné stopy po duchovních komplexech, žádné dýchací kúry, žádné Kneipovy kúry ani žádné sugesce či hypnózy. [...] Tento muž tu stojí zcela pasívně jako vyslanec Boha a zprostředkovává lidem Boží sílu. Stojí tu jako médium vyšší moci a nabízí přítomným, aby se v důvěře obsloužili. Byl jsem jednoduše ohromen a na mysl mi přicházela stále znova a znova slova jednoho kapucínského mnicha v rosenheimské klášterní kapli: ‘Gröningova zázračná vyléčení připomínají Nový testament a dají se vysvětlit jen nadpřirozeným způsobem.’ Gröning sám nemá absolutně nic společného s paragrafy, spadajícími do oblasti léčitelsství. Ve stejném okamžiku, kdy se v této záležitosti podá žaloba, bude podána žaloba i na Boha samotného. Co Bruno Gröning ve skutečnosti činí, tzn. kde se za účelem své činnosti objeví, uskuteční se apoštolský výjev. Pronáší víru vzbuzující projevy. Utěšuje, napomíná, povznáší, přináší mír a klid lidem, žijícím v Bohu.

Toto je jeho skutečná činnost. Můžete ho proto trestat? Neměl by pak být obžalován každý těšitel duše, který vykonává návštěvy nemocných, utěšuje je a povznáší? [...] Žádný demokratický stát nemůže zakázat takovou duchovní pomoc.

Na konci tohoto shromáždění přicházely ze všech stran i prosby na pana Gröninga za nešťastníky, kteří jsou doma. Vždy, když při této příležitosti přišlo ke jmenování nemoci, odmítal pan Gröning o nich nadále mluvit a připojil: 'Nezabývám se takovými věcmi, tyto popisy náleží lékařské vědě, to jsou úlohy pro lékaře. v této oblasti nemám co pohledávat. Já jenom zjišťuji, že se zatěžujete až příliš tímto zlem. Nemáte opravdu zapotřebí, sdělovat mi nic smutného. Vidím v duchu, co vaši dceři - synovi - otci, atd. chybí, v podstatě je to však přece jenom pomoc Boží, co jim chybí. Věřte pevně vy sami a předejte tuto víru své dceři, držte se pevně dobra, otevřete se Boží síle.' „Kdo si to chce vzít na svědomí a zakazovat takovou činnost právě při pohledu na katastrofální situaci ve zdravotním stavu obyvatelstva naší planety?

Nebylo by to spíše povinností státu dát takovému člověku s tak mimořádným nadáním, jaké se u Bruna Gröninga prokázalo, všechny možnosti k volnému působení namísto toho, aby byl celoživotně vyháněn až na pokraj legality a to na základě nějakého přepjatého výkladu zákona, jehož příléhavost je k jeho činnosti tak jako tak více než pochybná?

Jak může někdo obžalovat člověka jenom proto, že tento zprostředkovává religiózními projevy pomociplnou duchovní vědu, která uschopní jednotlivé lidi přijímat do svého nitra vyšší moc a tím jim umožní vyléčení?

Ne jenom, že přednášková činnost Bruna Gröninga v rámci společnosti vůbec do usnesení léčitelského zákona nespadá, jeho působení je navíc chráněno ústavou, která vyhrazuje jednoznačně každému občanu spolkové republiky právo vyjadřovat svobodně svá mínění. v příslušných člancích německé ústavy stojí:

Článek 4:

- (1) Svoboda víry, smýšlení a svoboda náboženského a světonázorového vyznání je nedotknutelná
- (2) Nerušený výkon náboženské činnosti je zaručen

Článek 5:

- (1) Každý člověk má právo vyjadřovat své mínění slovně, písemně a v obraze, také ho rozšiřovat a nechat se nerušeně poučovat z veřejně přístupných

pramenů. Svoboda tisku a svoboda rozšiřování zpráv rozhlasem a filmem je zaručena

- (3) Umění a věda, výzkum a studium jsou svobodné. Svoboda učení však nezbavuje věrnosti k ústavě

Nemělo by se v případě Bruna Gröninga mluvit spíše o zákonem chráněné „činnosti náboženského charakteru“ než o vykonávání nějaké „léčitelské praxe“?

Jestliže může být německý léčitelský zákon, tak jak se ve své ostrosti projevil v případě Bruna Gröninga, používán k tomu, aby bránil vedení člověka k nevyčerpatelným uzdravujícím pramenům Božího ducha, je nezbytně nutná jeho reformace. v takovém podání představuje totiž velké nebezpečí pro zdraví obyvatelstva. Škody na zdraví, způsobené zabraňováním přílivu působivé duchovní osvěty do řad obyvatelstva, nemohou být odstraněny tím, že se tento zákon bude používat jen v ohraničené míře.

Boj o povolení k léčení

Když vešly v březnu r. 1949 ve známost zdravotní úspěchy malého Dietra Hülsmana, ochorelého svalovou dystrophií (úbytěmi), jichž bylo dosaženo pod vlivem Bruna Gröninga, začalo brzy nato docházet k prvním seskupováním zdraví hledajících lidí na Wilhelmově náměstí 7 v Herfordu. Bruno Gröning se velmi snažil o navázání kontaktů s úřady, aby tak předešel hned na počátku eventuálním nepříjemnostem. Prosil několikrát vedoucího městského zdravotnického úřadu o to, aby projevil zájem o toto dění a přitom vyjádřil velmi srozumitelně svou snahu o vytvoření úzkého spojení se zdravotními úřady, které by mělo sloužit samozřejmě výlučně blahu veřejnosti. K rozhovoru však došlo až na konci dubna, nevedl však k žádnému sblížení. Začátkem května mu byl udělen zákaz léčení, který byl zdůvodněn léčitelským zákonem.

I přes zákaz přicházeli do Herfordu lidé z nejrůznějších okupačních zón a sousedních cizích zemí, aby tu hledali vyléčení. Takto se zostřovala situace stále víc a víc. Nálada mezi pomoc hledajícími lidmi byla mnohdy velmi výbušná, tento zákaz byl pro ně totiž zcela nepochopitelný. Dne 13.5.1949 byla při rozhovoru v domě rodiny Hülsmannovy vyvinuta snaha objasnit tento problém. Tohoto rozhovoru se zúčastnili příslušný úřední lékař z Bielefeldu, vrchní lékařská rada dr. Rainer, vrchní rada města Herfordu pan Meister, místní duchovní prelát Kunst, vedoucí městské nemocnice v Bielefeldu prof. dr. Wolf a vedoucí ústavu v Bethelu prof. dr. Schorsch.

Úvodem vrchní městský rada Meister poznamenal k situaci toto:

„Měl jsem možnost přesvědčit se sám o činnosti pana Gröninga. Byl jsem zaražen vším tím, co jsem viděl a zažil. Nepřetržitě dostávám spousty dopisů a stížností kvůli tomu, že jsem tento zákaz udělil. Tento zákaz jsem udělit musel, protože mi tak bylo nařízeno z rozhodující lékařské strany s odůvodněním, že by zde mohla vzniknout možnost zdravotního poškození. Mám ve zvyku jít vždy k podstatě věci. v této záležitosti jsem učinil víc, než se ode mne schematicky očekává. Touto věcí jsem se začal zabývat blíže, abych mohl můj zákaz korigovat. Prosil jsem zástupce lékařské fakulty, aby se dostavil k objasnění této situace. Slyšel jsem, že zákaz je Brunem Gröningem dodržován. v zájmu veřejnosti se však zde nechci chovat zarputile. Nechal jsem si poradit a věřím, že se budeme všichni snažit dojít k jasnému stanovisku. Je nutné, aby byl tento lékařsko - náboženský fenomén plně akceptován. Ve známost už vešel nejen regionálně, je znám i globálně. [...] Nezavrhuji tuto věc, ale ani s ní nevyjadřuji souhlas, jsem však pro její výzkum a chci přispět k tomu, aby se do této mystické záležitosti konečně vneslo světlo.”

Ani zde nedošlo ke sblížení. Přítomní lékaři se přiklonili k názoru, že předvedené úspěchy Bruna Gröninga nepřesahují rámec již tehdy ve stále větší míře vědou uznávaného duševního ovlivnění, působícího kladně na průběh léčení.

V počátečním období po udělení zákazu směl Bruno Gröning ještě omezeně působit dále. Bylo mu dovoleno pomáhat v případech, kdy k němu byli posíláni nemocní na doporučení lékařů s patřičným lékařským nálezem. Této možnosti využívalo mnoho lékařů. Mnohdy se dokonce na Wilhelmově náměstí nacházeli zároveň se svými pacienty i lékaři, aby se přesvědčili o působení Bruna Gröninga osobně.

Začátkem června 1949 bylo však toto dění přerušeno. Dne 02.06. obdržel Bruno Gröning od vrchního městského rady dopis, ve kterém tento ještě jednou potvrdil zákaz ze 03.05. a důrazně upozornil na to, že se zákaz vztahuje i na ty nemocné, kteří k němu byli posíláni na doporučení lékařů.

Dne 07.06.1949 se konal v domě Hülsmannů druhý rozhovor s komisí lékařů. Zde byl tento důsledný zákaz jakékoli léčitelské činnosti ještě jednou potvrzen s jedinou výjimkou, že jen „na všech universitních klinikách britské zóny v Německu, v městské nemocnici v Bielefeldu a v Bethelu po domluvě s vrchními lékaři” je Brunu Gröningovi dána možnost prokázání jeho léčitelských schopností.

Vývěška o zákazu léčení v Herfordu (1949)

Tato vstřícnost rozhodujících lékařů se prokázala později jako neupřímná. Bruno Gröning souhlasil krátce nato s takovou zkouškou. Časopis „Revue“ chtěl tento vědecký výzkum financovat. k tomuto účelu byl časopisem „Revue“ zvolen magdeburský lékař a psycholog prof. Fischer, který Bruna Gröninga ujistil o čestném průběhu tohoto průzkumu. z tohoto důvodu si také vymínil možnost prohlédnout ještě předem všechny pacienty, kteří byli určeni pro klinický průzkum působení Bruna Gröninga v městské nemocnici v Bielefeldu.

„Revue“ podává zprávu o dojmu prof. Fischera ve svém vydání z 21.08.1949:

„Společně s vrchním lékařem nemocnice zjistil, že se v těchto případech jedná vesměs o kandidáty smrti, u kterých navíc ještě chyběla i vůle k životu a tudíž nebyl dán ani jediný záchytný bod pro nějaké duchovní ošetřování. Prof. Fischer se vyjádřil, že Bruna Gröningovi tyto klinické experimenty doporučil jen v těch případech, ve kterých budou sjednány i čestné pracovní podmínky. Na to reagovali lékaři tím, že se od případu stáhli a svůj postoj odůvodnili chybějícím souhlasem ministerstva sociálních věcí Nordrhein-Westfalen.“

Tato výpověď se však ukázala jako nepravdivá, jak stálo ve zprávě z Revue, neboť z pozdější informace k tomuto případu vyšlo najevo, že ministerstvo nebylo v této záležitosti vůbec informováno. Klinické experimenty se proto začly konat na univerzitní klinice v Heidelbergu.

Nekompromisní odmítnutí několika rozhodujících lékařů vyšlo najevo z rozhovoru lékařské komise v Herfordu dne 07.06.1949.

Našel jsem jednu poznámku v aktech dvou spolupracovníků Bruna Gröninga, týkající se tohoto rozhovoru:

„Ze strany pana právníka Vieringa byl učiněn návrh - v průběhu výše uvedeného rozhovoru -, aby byl panu Gröningovi přidělen jeden lékař, který by každý případ nejprve vyšetřil. Dojde-li tento lékař k závěru, že se nejedná o nakažlivou nemoc např. o tuberkulózu, bude panu Gröningovi dovoleno zasáhnout, resp. mu bude dovoleno pokusit se o léčbu. Zjistí-li se však nakažlivá choroba, nebude panu Gröningovi léčení umožněno. Tímto měla být brána v úvahu námitka lékařského rady pana dr. R., který poukazoval na to, že bezvýhradným léčebným pokusem Gröninga i při nakažlivých chorobách by mohl být nemocným zavdán podnět k tomu, aby se nenechali ošetřovat nadále příslušným lékařem, resp. by se mohli vzdát z dohledu a kontroly zdravotního úřadu, čímž by mohlo dojít k dalekosáhlým škodám. Tento návrh byl v lékařské komisi striktně odmítnut s odůvodněním, že naráží na stavovskou čest těch lékařů, kteří již s Gröningem spolupracovali.“

Poukaz pana Vieringa, že se panu Gröningovi dá k dispozici dobrovolně značný počet lékařů, kteří takto očividně žádný prohřešek proti stavovské cti ve spolupráci s ním neviděli, byl lékařskou komisí odbyt tvrzením, že lékař jako jedinec nemá co určovat, co stavovskou čest hanobí a co ne. Každý lékař, který s Gröningem spolupracuje, bude povolán k zodpovědnosti. Tím byl bohužel zmařen návrh, který bral v plné míře na zřetel požadavky veřejné zdravotní péče.”

Situace v Herfordu se stávala už tak nepřehlednou, docházelo tu čas od času až k bouřlivým scénám, že městská správa byla nucena nasazovat policii, aby držela tyto na tisíce čítající masy lidí pod kontrolou. Delegace z řad nemocných se dostavovaly téměř denně na radnici, aby si tam vyžádaly pro Bruna Gröninga zvláštní povolení k léčení.

Peter a Römer byl jedním z těch, kteří hledali v tehdejším Herfordu pomoc vyléčením a který byl také členem jedné takové delegace, která se vydala přímo k řediteli městské správy:

„Řekl jsem řediteli, že v takové demokracii, jaká u nás vládne, mi nemá právo nikdo bránit v tom, abych nestál na ulici a nenechal se léčit od někoho, kdo se mne ani nedotkne, kdo mi ani nic nepředepíše, kdo si ode mne nevezme žádné peníze. Na to mi ředitel odpověděl, že ulice není žádná ordinace, načež jsem já odvětil, že na té ulici nedochází k žádným rušivým situacím, přestože na ní stojí tisíce lidí. Starosta Höcher se pak podrážděně vyjádřil: ‘Běžte si zpět ke svému Gröningovi. Bude k vám opět mluvit, do zítřejšího rána to má povoleno.’ „

Celé toto dění v sobě nese stopy určité tragiky. Bruno Gröning se k tomu vyjádřil takto:

„Válka nám zanechala obrovské škody. Tyto škody jsou však postupně odstraňovány (viz domy apod.) Ale postavit opět na nohy člověka, na to nepomyslí nikdo a když, je proti němu bojováno všemi prostředky.” Bruno Gröning si byl vědom toho, že má dostatek síly a vědomostí k tomu, aby se stal zprostředkovatelem a byl zcela naplněn přáním, pomáhat lidem a léčit je. Tato vnitřní ponuka mu byla po celý jeho život závazná, byla pro něho jakousi z jeho svědomí vyplývající povinností. v době, ve které mnoho lidí, ubíjeno na těle a na duši, po dvou světových válkách téměř úplně ztratilo víru v dobro, v Boha, ve vyšší pomoc, mluvil Bruno Gröning veřejně o Bohu jako o největším lékaři. Zvěsti a různé zprávy o něm se šířily rychlostí větru a budily nové naděje v lidech, kteří se jich už vzdali. Senzační zprávy v tisku přidaly své a celá lavina se dala do pohybu. Docházelo k masovým shromážděním, kterým byl tento dav obklopený léčitel vydán na pospas. Takto se mohl i poměrně rychle zrodit

nimbus „Zázračného léčitele“. Jeden reportér z této doby charakterizoval situaci v Herfordu následujícími slovy:

„Faktory, jako byly strach úřadů z rušení veřejného pořádku v důsledku masových shromáždění nemocných, nedůvěra a dokonce plný odklon ze strany lékařů a především také nevěcnost přinášených zpráv, stály v popředí.“

Ke konci se vyvinul osudný zmatek, který ztěžoval jakékoliv věcné posuzování situace. Obrovská nouze a víra zdraví hledajících osob, pro které znamenal Bruno Gröning mnohdy poslední štaci, nezajímaly už státní orgány a úřadující lékaře vůbec. Úřady byly znepokojovány rušením veřejného pořádku, zdravotním úřadům dělal starost zdravotní stav nemocných, kteří se mnohdy bez ohledu na počasí a na zákaz léčení zdržovali nepřetržitě po celé dny před domem na Wilhelmově náměstí 7. Kvůli tomuto zakazu se odebral Bruno Gröning na pozvání jednoho vyléčeného do Viersenu, byl však záhy na to požádán, aby se vrátil nazpátky, protože úřady v Herfordu na naléhání mas opět krátkodobě povolily jeho činnost. Tak nastalo období vyčerpávajícího sem a tam, střídání zakazů a vyjímecných povolení, až ředitel městské správy Brunu Gröningovi doporučil, aby město opustil, a to na delší dobu.

Samozřejmě se tímto způsobem stali nejvíce poškozenými a trpícími ti, kteří v boji planoucím mezi nadřazenými úřady, zdravotnickým úřadem a léčitелеm, byli tak jako tak z velké části lékařskou vědou odepsáni a kteří byli proto odkázáni na naději v uzdravení Brunem Grönigem. Jak často vyjádřil Bruno Gröning přání „pracovat společně se zdravotnickými úřady pro blaho společnosti“, přání, které mohlo obrátit vše jiným směrem, kdyby bývalo bylo respektováno také ze strany úřadů.

K tomu však nebyly tyto úřady ochotny. Právník Bruna Gröninga podal pak dne 18.6.1949 předsedovi vlády v Detmondu stížnost proti udělení zákazu ve městě Herfordu. Tento právník se vyjádřil velmi zřetelně, když uváděl, že Bruno Gröning nabízí ostatním lidem nezištnou pomoc jenom na základě náboženského přesvědčení a tím vychází vstříc potřebám velkého počtu trpících lidí, jejichž přání, týkající se znovunabytí zdraví, již v mnoha případech dosáhlo i svého naplnění. Tato činnost se může označit jako činnost z lásky k bližnímu a nespadá tím do zákona o léčitelství. Tato stížnost však byla zamítnuta, neboť předseda vlády ohodnotil právní situaci jinak a činnost Bruna Gröninga zařadil do činností podléhajícím povinnosti povolení ve smyslu zákona o léčitelství. Podobné stanovisko zaujal i ministr sociálních věcí Severoporýní-Westfálska, který výnosem ze dne 26.6.1949 zakázal Brunu Gröningovi jeho činnost na základě ustanovení léčitelského zákona, zatímco v září téhož roku zhodnotila bavorská vláda činnost Bruna Gröninga jako svobodnou činnost z lásky k bližnímu, která si nevyžaduje

povolení léčitelské činnosti. Otevřená zůstává otázka, proč bylo rozhodnuto pro konfrontaci namísto toho, aby došlo ke spolupráci, která by znamenala dosažení pomoci pro všechny zdraví hledající.

Poté, co Bruno Gröning na nátlak městské správy Herford opustil, vydal se na pozvání několika lékařů do Hamburku, Schleswigu a i do jiných měst severního Německa. v Hamburku byl požádán, aby promluvil k tisícům shromážděných lidí, tato akce však byla posléze vrchním starostou Brauerem zakázána.

Dne 11.7.1949 hovořil Bruno Gröning v užším kruhu:

„Stále znovu a znovu je mi bráněno, před očima už mám jenom: zákaz, zákaz a ještě jednou zákaz. Každý má přece právo žít a dobře žít. Tady nejde ale o můj vlastní život, tady jde o nemocné lidi, jde tu o pomoc těmto nemocným. Nesejdu z této cesty, ať se děje, co se děje. Nemohu prostě jen tak přejít a kráčet dál, když vidím lidi, jak tu leží nemocní a nedostává se jim žádné pomoci.“

Nová možnost, jak najít cestu ke zdraví hledajícím lidem, se mu ukázala v nabídce časopisu „Revue“, který by financoval vědecké prozkoumání jeho působení na univerzitní klinice v Heidelbergu, kde by mohla být dosažená vyléčení skutečně i dokázána a to za pomoci četných klinických výzkumů u více než 100 osob. i přes tyto pozitivní výsledky se však nevyplnila očekávání Bruna Gröninga dosáhnout přímé cesty k pomoc hledajícím lidem.

Gréte Häuslerová píše ve své knize:

„I přesto, že dosažené výsledky byly tak přesvědčivé, nebyla mu cesta k vyléčení hledajícím lidem otevřena. Po jeho ochotné spolupráci se mu dostalo výsměchu, poněvadž za podmínek, které mu byly kladeny, nemohl pracovat.“

Tyto podmínky byly pro Bruna Gröninga již z toho důvodu nepřijatelné, protože návrhy ke spolupráci byly spojeny s nesmírnými byrokratickými a finančními výlohami. Profesor Fischer, který chtěl znalosti Bruna Gröninga využít ve svůj prospěch, podal v Mnichově návrh na zřízení léčebného zařízení, které by vedl za spolupůsobení Bruna Gröninga. Pro toho však platil nevyhnutelně jediný zákon a to ten, že se jeho schopnosti nikdy nestanou nástrojem pro výdělečnou činnost. k tomu se později vyjádřil v jednom návrhu:

„Nedisponuji žádnými penězi ani v tom nejmenším. Takže nemohu přijmout ani žádné finanční závazky. Nikdy jsem neměl v úmyslu učinit z celého tohoto mého záměru nějaké obchody. z toho důvodu to byl pro mne i zcela nemožný požadavek. Krom toho jsem chtěl činit jen to, k čemu jsem se cítil být povolán: pomáhat pomoc hledajícím tím, že dám své schopnosti k dispozici lékařům a psychoterapeutům, ale nikdy jsem nechtěl na celé věci finančně vyzískat. Profesor

Fischer mne po absolvování celé klausury ujistil, že se mi dostalo z jeho strany i ze strany pana profesora Weizsäckra pozitivního hodnocení. Toto hodnocení mi bylo i předáno. Ale bohužel se všechno obrátilo v můj neprospěch. Také zde jsem musel dojít ke svému zklamání opět k poznání, že je tu přikládán až příliš velký význam stránce výdělečné. Kde zůstalo to pevně mi přislíbené otevření cesty, na které bych mohl svobodně a bez překážek působit? „

Podobně jako v Herfordu ztroskotala možná spolupráce i zde. Představa Bruna Gröninga o spolupráci měla jinou podobu, bylo nutné důsledně oddělit oblast čistě lékařskou od jeho činnosti vlastní. s povděkem přijímal podrobné lékařské kontroly všech patrných uzdravení, která se uskutečnila pod vlivem jeho působení, sám přitom zůstával svobodně jednajícím člověkem. Pevná integrace jeho osoby na nějaké klinice či v nějakém sanatoriu, kde by byl ve svém působení podřízen předstávám vedoucích osobností těchto zařízení, neodpovídala jeho cílům. Zároveň odporoval nápor na jeho osobu, vydělávat pro léčebná zařízení svým působením peníze, jeho vnitřnímu zaměření, které mu nedovolovalo slučovat jakékoliv finanční zájmy s jeho léčebným působením.

Bruno Gröning usiloval o vybudování léčebných zařízení, ve kterých by se při vzájemné spolupráci přesně dokumentovala vyšetření pacientů před léčením a po něm za pomoci nejmodernější techniky, která stojí k dispozici, aby tak bylo dosaženo potvrzení o jejich pravdivosti nejen pro veřejnost, ale i pro potřeby lékařské vědy. Poněvadž každému člověku stojí prokazatelně skrze učení Bruna Gröninga k dispozici tento neobyčejný přístup k vyšším léčivým energiím, vycházel by takovýto projekt vstříc veřejným zájmům a z tohoto důvodu by bylo i myslitelné, pokrývat finanční náklady těchto zařízení dobrovolnými privátními finančními dary, finanční podporou ze státních míst nebo z řad zdravotnických pokladen. Pravděpodobně měla úloha Bruna Gröninga v takovém systému spočívat v jeho činnosti poradenské, asi měl v úmyslu pořádat v pravidelných časových odstupech své přednášky pro zájemce z řad lékařů, kterým by takovým způsobem byla dána možnost zvláštního duchovního školení. Měli by tak na základě bezprostředního prožití duchovních vyléčení a jejich typických regulačních průvodců, které jsou v těle vyvolány prouděním léčivé síly a mají různý charakter při různých chorobách, možnost spolupůsobení v odborných kruzích, kde by se pak mohli stát průkopníky, kteří položí základní kámen obnovy lékařské vědy, která ustrnula v materialistických myšlenkových modelech.

Tato výstavba léčebných zařízení, odpovídajících svou organizací duchovním zákonitostem, by byla už za doby života Bruna Gröninga naléhavou nezbytností. Ale nejen tehdy, v dnešní době stojíme tváří v tvář obrovským těžkostem v gigantickém aparátu současné zdravotnické péče, které se projevují

v nemocnicích, lázeňských zařízeních, rehabilitačních centrech apod. z tohoto důvodu by bývala takováto léčebná místa více než vhodná k tomu, aby pokrývala léčebné potřeby národa a zajišťovala tak jeho zdraví.

Protože se očekávání obou stran nespĺnila, stáhl se Bruno Gröning z Heidelberku do pozadí, aby tak unikl náporu publika. Odešel na pozvání do Bavorska:

„Ještě v Herfordu jsem obdržel pozvání jistého pana Harwarta, majitele Traberhofu v Rosenheimu, které mi bylo zprostředkováno panem Hülsmannem. Myslel jsem, že si tam odpočinu. Byl jsem tak i ujištěn. Pan Hülsmann a pan Harward však informovali bez mého vědomí tisk a tak se stalo, že došlo k velkému pozdvižení. Sešlo se až ke 30 000 lidí. Neměl jsem tehdy klidu ani vnoci.“

Bavorské úřady hodnotily působení Bruna Gröninga rovněž jako činnost ve smyslu zákona o léčitelství. v protikladu se státními místy ve Westfálsku a Hamburku však byly zpočátku při tom, aby jeho činnost ohodnotily na základě jeho nevýdělečné činnosti jako „činnost lásky k bližním“.

Bruno Gröning se stal tedy opět středem pozornosti mas, i přesto, že se všemožně snažil zabránit tomu, aby se poměry z Herfordu opakovaly. z tohoto důvodu apeloval i krátce po svém příchodu do Bavorska na tisk, aby mu nechal čas na vybudování regulární organizace, zaměřené na pomoc nemocným.

V časopisu „Welt am Sonntag“ ze dne 21.8.1949 jsme mohli číst:

„Herfordský ‘záračný lékař’ se zdržuje toho času v Mnichově. Schůzce se zástupci tisku bylo z jeho strany záměrně zabráněno, nechává se zatajovat i před žurnalisty. Vyjádřil se, že je k veškerému tisku ‘nanejvýš skeptický’, neboť tento rozvířil kolem něho až příliš velké pozdvižení.“

„Jestliže mi budou i nadále dělány těžkosti nesprávnou publicitou, musím si promyslet, jestli Německo neopustím a jestli nepřijmu jednu z těch velkorysých nabídek, které dostávám ze zahraničí“, řekl jednou Bruno Gröning při jednom interview s mnichovským večerníkem ‘Münchener Abendzeitung’. Jak prohlásil, chce ještě v Bavorsku zůstat. Léčit ještě ale nechce.

Některá privátní místa mu mají jeho systematickou práci umožnit.“

Nekontrolovatelné návaly lidu však opět ztěžovaly tuto systematickou práci, o kterou Bruno Gröning tolik usiloval. Na Traberhofu se kupilo utrpení desetitisíců lidí v takovém měřítku, že se našel sotva někdo, kdo by při tomto výjevu zůstal nedotčen. Bruno Gröning vyhověl naléhavému přání mas a mluvil k nim a usiloval o to, aby mírnil jejich bolest i na úkor toho, že sám nenalézal odpočinku téměř nikdy. Zároveň k němu doléhalo i volání o pomoc ze severního Německa, kterému

se pokoušel rovněž vyjít vstříc. Vnitřní roztržičnost, způsobená na jedné straně přáním pomáhat a na druhé straně pozorováním toho, jaká katastrofální situace se na Traberhofu vyvíjí, nabývala stále větších rozměrů. Naléhal na úřady a prosil je o pomoc. v důsledku toho byla na území Traberhofu zřízena velká latrína a Červený kříž postavil několik stanů, aby tak bylo alespoň trochu vyhověno požadavkům tehdejší situace. Toto nečekaně obrovské nakupení utrpení, které bylo pomocí tisku během krátké doby na loukách kolem Traberhofu patrné, přesáhlo veškerou představivost a přetížilo i všechny zúčastněné.

Časopis „Nová Evropa“ hovořil o největším „shromáždění, které se kvůli sotva nějakému zázračnému léčiteli na evropské půdě kdy sešlo“ a psal dále:

„V omnibusech, dopravních prostředcích všeho druhu, ve stanech či na holé zemi kempujíc, očekávalo těch 30 000 po dlouhé dny tohoto vytouženého léčitele. Na dvoře statku kempoval jeho štáb, staral se o reklamu, kterou však on nepovažoval za dobrou věc, fušovala mu do řemesla tam, kde se zdálo, že to bude vynášet. [...] Zatímco přelétaví obchodníci nabízeli ke koupi své zboží v narychlo postavených stáncích a i přes vysoké tržní poplatky se jim dařilo shrabovat ještě vyšší výdělky, procházeli ‘malí Gröningové’ řadami trpících a nabízeli jim jejich služby, které spočívaly v pronajímání ubytovacích prostor v okolí statku. Skupiny modlících se, které se skládaly z příslušníků těch nejrůznějších sekt, klečely v kruhu kolem nemocných a snažily se vymodlit jejich zdraví. Různí léčitelé s magnety a jiní obchodníci se zdravím přikládali své ruce, aby je držely posléze před svými oběťmi otevřeny. Ve velkých osobních autech s obytnými přívěsy přijížděli cigáni nebo takoví, kteří se za ně vydávali, aby pak na místě tančili v kruhu, křičíc a vyvolávajíc nesrozumitelná zaklínadla a motlitby, snažíc se tak praktikovat své tradiční léčivé metody. Také kapsáři si přicházeli na své i přesto, že mnichovské policejní prezidium vyslalo na Traberhof svoji celou speciální jednotku. Gröning neměl o tom všem ani potuchy, když byl i on vtažen do tohoto bláznivého dění v okamžiku, kdy byl přivezen na Traberhof v policejní eskortě, skládající se z dlouhé řady osobních aut, doprovázených motorizovanými policisty. Klika, která se kolem něho utvořila, se postarala o vjezd, bohatý na reklamu. Trpící ho však vítali a slavili jako svého zachránce, člověka prostého myšlení avšak obrovských nadějí.”

Mnozí zneužili jméno Bruna Gröninga bez jeho vědomí k tomu, aby klamali doufající, za peníze jim slibovali přednostní vpuštění do vnitřních prostor Traberhofu. Do oběhu byly vysílány zvláštní listy, které se vydávaly za jediné právoplatné publicistické orgány Bruna Gröninga. Obchodníci se pokoušeli prodávat za hříšné peníze fotografie jeho osoby, černý trh s falešnými, za pravé se vydávajícími staniolovými kuličkami, kvetl. Bruno Gröning sledoval s odporem

toto běsnění, které se pokoušelo vydělávat na bídě a utrpení, varoval opakovaně před takovými osobami a i před veškerým zbožím černého trhu.

Doufal, že mu povolení k léčení pomůže k tomu, aby v co nejbližší době začal budovat svá léčebná zařízení, čímž by se mu podařilo i uklidnění mas. Bavorské úřady ho však důrazně upozornily na to, že „při započetí činnosti v povolání, obzvláště pak při zřizování léčebných ústavů je nutné zaopatřit si povolení podle příslušných zákonných ustanovení.”

Viděno právnicky je nutno pravidelnou činnost, resp. dlouhodobou činnost chápat jako „činnost profesionální”. Tímto podléhá tato činnost, i když je vykonávána bezplatně, podle zákona o léčitelství povinnosti povolení:

„Profesionálně znamená: Provozování léčitelství, jestliže je nějakou osobou zvoleno jako dlouhotrvající činnost a jestliže je vykonávána i když ne živnostensky, ale přece jenom víceméně pravidelně (Pfundner-Neubert, a.a.O. §1)”

Rozdílná hodnocení působení Bruna Gröninga úřady ve Westfálsku, Hamburku a v Bavorsku ukazují, do jaké míry je to otázkou úsudku, za jakých podmínek se nějaká činnost stává činností dlouhotrvající, resp. pravidelnou, tzn. činností profesionální.

Bruno Gröning chtěl vyhovět úředním požadavkům a podal dne 9.9.1949 skrze mnichovského advokáta dr. Roedela, který ho bezplatně zastupoval, protože Bruno Gröning neměl žádné výdělky, oficiální úřední žádost o povolení svého působení na základě výjimečných podmínek léčitelského zákona „pro zvláštní vrozené léčitelské vlohy”. (§2 odst.1 starého znění Zákona, který nebyl v r. 1949 ještě oficiálně reformován).

Zde je výtah z této žádosti:

„Podávám tuto žádost, podle §2 zákona o léčitelství ze dne 17.2. 1939, o udělení povolení k vykonávání léčitelství panu Brunu Gröningovi, narozenému 30.5.1906 v Gdaňsku, bytem Traberhof, obec Happing, okres Rosenheim. [...]

V zájmu rychlého vyjasnění poměrů ponechávám záměrně stranou otázku platnosti a použitelnosti léčitelského zákona, zrovna tak, jako i všechny úvahy de lege ferenta. Situace se stala úřadům známou, takže je jasné, že nápor zdraví hledajících lidí nepřipouští nadále nejasnosti v pokračování činnosti pana Bruna Gröninga, zrovna tak jako nepřipouští ani jeho činnost neregulární. Jestliže se má zabránit vzniku značného ohrožení zdraví hledajících osob, je další úspěšná činnost pana Gröninga myslitelná pouze v léčebném ústavu, opatřeném potřebným zařízením pro veřejnost. Toto si vyžaduje natrvalo převedení doposud vykonávané „činnosti z lásky k bližnímu” v léčitelskou činnost profesionální.

Pan Gröning splňuje osobní i věcné předpoklady pro udělení povolení. Překážky podle §2 odst.1 prováděcího nařízení ze dne 18.2.1939, pokud je toto ještě platné, nejsou známy. [...] Vynikající a přímo se zázraky hraničící úspěchy žadatele, které jsou i v mnoha případech potvrzeny lékaři, dokazují nejenom jeho schopnosti léčitelské, které jsou podmíněny i léčitelským zákonem, nýbrž i zcela jedinečnou, zdraví přinášející sílu. Poněvadž jsou tímto předpoklady léčitelského zákona bezpochyby dány, prosím, aby bylo už této na začátku jmenované žádosti co možná nejdříve vyhověno. Jenom rychlé ubezpečení o pobytu pana Gröninga v Německu a jistota, že v jeho cestě nestojí žádné překážky ze strany úřadů, mohou vnést uklidnění do řad obyvatelstva. Bude tak zabráněno pro mnohé tak škodlivému a nebezpečnému náporu, vznikajícího kolem Gröninga a tomuto bude umožněno regulární působení.”

Když Bruno Gröning ještě v polovině r. 1950 žádné povolení v ruce neměl, zaujal k této žádosti následující stanovisko:

„K mé žádosti ze dne 9. září 1949, kterou pro mne podal pan advokát dr. Roedel, se vyjadřuji následovně:

Tato žádost byla svého času sepsána z toho důvodu, protože jsem byl ujštěn, že povolení k léčení mohu dosáhnout beze všeho na základě mých léčitelských úspěchů.

Nejsem žádný léčitel a nechci se ani žádným stát. Mé schopnosti spočívají v tom, že dokážu na základě vloh vyvinout u většího počtu lidí síly, které přinášejí zlepšení zdravotního stavu a uzdravení, kterých nebylo předtím možno doposud používanými metodami dosáhnout.

V zájmu tohoto množství nemocných, kteří ode mne očekávají pomoc a z kterých již velký počet dosáhl mým působením zlepšení zdravotního stavu či dokonce uzdravení, jsem ochoten ponechat v platnosti mou žádost ze dne 9.9.1949 za předpokladu, že mi bude skutečně umožněno odpovídajícím mým schopnostem působit v zájmu trpícího lidstva a že tato žádost nebude zneužita k tomu, abych byl nucen určitými ustanoveními dopouštět se poklesků, které nejsou v souladu s mou činností.”

K této žádosti však nepadlo nikdy definitivní rozhodnutí, až tato ztratila konečně v r. 1951 na základě změn v léčitelském zákoně svou platnost. Novou žádost již Bruno Gröning v Mnichově nepodal.

V polovině září 1949 opustil Bruno Gröning Traberhof definitivně, protože se přes všechny jeho snahy neprojevila žádná možnost tyto vnější podmínky změnit.

Krátce nato se však objevila nová příležitost realizování regulárního působení v rámci léčebného ústavu.

„Byl jsem pak pozván jistou paní Taubenbergrovou na její usedlost ve Schwärzenbachu při Tegernsee, tzn. bylo to tak, že jsem řekl panu Hülsmannovi, aby mne tam zavedl, že chci mít klid a jít pryč z Traberhofu a pan Hülsmann mne tam tedy zavezl. Ve Schwärzenbachu však byl tentýž shon, jaký byl i na Traberhofu. Jistá paní Beilová, která se zdržovala v domě paní Taubenbergrové mne pak pozvala do Bad Wiessee. Snažil jsem se paní Beilové vysvětlit, že nenacházím nikde klidu. Paní Beilová, která vlastnila v Bad Wiessee dva hotely mne ujistila, že u ní klid určitě naleznu. Mohu se u ní zotavovat tak dlouho, jak dlouho budu chtít.

Když jsem v Bad Wiessee již několik dnů pobýval, objevil se jistý pan Otto Meckelburg z C. se svou paní. Dověděl jsem se od něho, že jeho manželka byla dříve velmi těžce nemocná a kromě jiného jí nedával ani prof. Sauerbruch žádnou naději na uzdravení. Při jedné návštěvě ve Schwarzenbachu se jí však dostalo vyléčení. Došlo k tomu i bez mé přítomnosti. On - pan Meckelburg - se mnohými mými vyléčeními zabýval. Zjistil při tom, že na mé metodě něco je. Pan Meckelburg mi řekl, že se pokusil udělat plány pro léčebný ústav, ve kterém bych mohl s povolením úřadů a pod dozorem lékařů léčit. Pan Meckelburg měl tyto plány dokonce u sebe. Pan Meckelburg pak založil ještě spolu s ostatními mu spřízněnými osobami ‘Společnost pro výzkum a podporu Gröningových léčebných metod’. Stal se vedoucím a předsedou této společnosti.

Otto Meckelburg z C. přišel k Brunu Gröningovi s mnoha plány a ujišťoval ho, že učiní vše pro to, aby se pro něho cesta ke zdraví hledajícím osobám urovnala a aby byly zajištěny i regulární podmínky k jeho působení. Bruno Gröning věnoval tomuto muži veškerou svou důvěru a dal mu k dispozici všechny možnosti, aby bylo těchto cílů dosaženo.

Otto Meckelburg založil počátkem ledna 1950 spolek, který měl ve svých stanovách výslovně svůj cíl, jak je to vyjádřeno v následujících slovech:

„Účelem tohoto spolku je zkoumání léčebných možností a schopností, které jsou patrné v osobnosti Bruna Gröninga a ve stejné či podobné míře i u jiných osob, myšlenkově a materiálně podporovat výzkumné práce a podnikání jiných osob, obzvláště v oblasti psychosomatické, výsledky získané výzkumy prakticky využívat a dát je v obecně prospěšném a sociálním rámci k dispozici národnímu zdraví.“

On sám se jmenoval zplnomocněným vedoucím podniku. Bruno Gröning šel dokonce tak daleko, že dal svou osobu smluvně plně a zcela tomuto spolku k dispozici.

V prosinci roku 1949 nabídl majitel penzionu „Landes“ v bavorském Mittenwaldu svůj nově postavený dům Brunu Gröningovi jako místo pro jeho léčebnu. Nato podal spolek oficiální žádost k vybudování této léčebny, která však ztroskotala na chybějícím úředním povolení.

Otto Meckelburg předložil Brunu Gröningovi hned při jejich prvním setkání v Bad Wiessee v listopadu 1949 své plány k založení léčebny na mořském ostrově Wangerooge. Na základě zprostředkování manželů Meckelburgových se zdržoval Bruno Gröning na jaře roku 1950 i s jejich rodinou a ještě s jinými osobami na tomto ostrově.

Bruno Gröning o tom píše:

„Na jaře 1950 jsem šel na Wangerooge. Opět totéž: proudy zdraví hledajících, masová vyléčení, nepřátelský postoj zdravotnických úřadů.“

Přesto, že Meckelburg přislíbil ty nejlepší předpoklady k založení léčebny na ostrově Wangerooge, nikdy k němu nedošlo. z Meckelburga se vyklubal podvodník, který zneužíval hanebným způsobem zdraví hledající, aby se sám obohacoval. v červnu 1950, poté, co měl Bruno Gröning dostatečné množství důkazů o podvodnickém chování Meckelburga, přerušil smluvní spojení s ním a s jeho spolkem a odloučil se od něho.

Po odloučení se s Meckelburgem se dostal opět do kontaktu s žurnalistou a právníkem dr. Kurtem Tramplerem, který se od svého traberhofskeho vyléčení z válečného zranění, velmi přičiňoval o jeho povolení k léčení. Ve spolupráci s mnichovským právníkem, který byl Brunu Gröningovi velmi nakloněn, dr. Reussem, bylo usilováno o nalezení nové cesty. Bruno Gröning se rozhodl po podrobném projednání stavu věci s oběma právníky vzít si k dispozici úřadem povoleného léčitele, aby mohl podat důkaz o léčebných úspěších, které si vyžadoval zákon k tomu, aby mohlo být vystaveno povolení vyjímečné žádosti. (Důkaz o léčitelských schopnostech a úspěších byl v tehdy platných ustanoveních léčitelského zákona z r. 1939 nutný, jestliže se mělo dosáhnout uznání vyjímečné žádosti podle §2 odst 1.)

Z tohoto důvodu došlo také od srpna 1950 ke spolupráci Bruna Gröninga s mnichovským léčitelem Eugenem Enderlinem. Bruno Gröning pořádal pouze přednášky pro zdraví hledající, u kterých bylo Enderlinem nebo v jeho ambulanci pracující lékařkou provedeno předběžné vyšetření. Enderlinova ochota se však

ukázala rovněž jako neupřímná. i přes několikanásobné upomínání Bruna Gröninga neodváděl příslibená pozorování a dokumentaci o vyléčení s příslušnými před- a následovnými vyšetřeními ve slíbeném množství, nevydával ani žádné dokumenty, obohacoval se však na velkém množství vyléčení hledajících osob, které vyhledávaly jeho ambulanci právě kvůli přítomnosti Bruna Gröninga. v září 1950 obdržel Bruno Gröning nakonec i přes veškerou snahu oficiální zákaz léčení v Bavorsku. Krátce nato se odloučil i od Enderlina.

Dne 18.3.1951 došlo v Mnichově k soudnímu jednání, kde byl Bruno Gröning obžalován z porušení léčitelského zákona. Tento proces a stejně tak jako i odvolací řízení z 8.července 1952 skončil zproštěním viny pro Bruna Gröninga s důrazným nařízením, vyhýbat se v budoucnosti jakékoli léčitelské činnosti bez státního povolení.

V odborném časopisu „Neue Gerichts-Woche“ ze dne 28.května se můžeme dočíst o vyjádření k procesu, kde se kromě jiného píše:

„O procesu samotném se vlastně nedá nic zvláštního referovat. Věcně se přecházelo sem a tam a zase sem, aniž by se došlo k nějakým konkrétním závěrům. Avšak každému se vnucovala otázka: Jak mohlo vůbec v tomto případě dojít k trestnímu jednání? Již delší dobu bylo vyvíjeno úsilí zakročit proti Gröningovi. o tom není pochyby, to se nedá popřít. Gröning hledal stále znova a znova oficiální povolení pro svou léčebnou činnost - vždy bezúspěšně. [...] z vývodů lékařských znalců je patrné, že nebylo ani ve znaleckých kruzích jasno, jestli se Gröningova činnost může vůbec označit jako „léčitelská praxe“ anebo jestli nepatří spíše do oblasti psychoterapie. a to bylo jádro věci. Zástupci obžaloby byli tak vehnáni do úzkých. [...] Má se nechat ještě vyhotovit vyšší znalecký posudek u ‘Psychosomatického institutu univerzity v Heidelbergu’, ve kterém se ujasní, jestli je Gröning léčitel nebo psychoterapeut. Ubohá trestní justice! Neboť jestliže se tento institut rozhodne pro ‘psychoterapeuta’, - takové podcenění by se dalo očekávat - pak se celá obžaloba zhroutí. Teď vyvstává ovšem ještě jedna otázka: Proč se nikdo o eventuálním výsledku takového dobrozdání neujistil již během vyšetřování, tedy před zahájením procesu?“

V mnohaletém zápasu Bruna Gröninga o získání povolení k léčení se tlačila tato otázka, je-li jeho působení možno zařadit do oblasti psychoterapie (léčení duše), stále znova a znova do popředí. Psychoterapie nespadala v padesátých letech ještě do léčitelského zákona, takže by nebylo možno Bruna Gröninga právně stíhat a procesy by tady padly. Odhady a dohady odborníků v řešení tohoto problému ukazují jasně, jak těžké bylo v té době zařadit působení Bruna Gröninga do správné kategorie. v jednom interview, týkajícím se výsledku

vědeckého přezkoumání léčebných schopností Bruna Gröninga ho označil medik a psycholog prof. Fischer jako „nadaného, avšak lékařsky nevzdělaného psychoterapeuta” a jeho působení jako „vědecky zajímavý, svým způsobem nový, úspěch slibující psychoterapeutický způsob práce.”

Znalec psychosomatického institutu university v Heidelbergu, který byl objednan soudcem a který na rozdíl od prof. Fischera Bruna Gröninga nikdy osobně neviděl, přijde na základě pouhého pohledu do akt k závěru, že se u působení Bruna Gröninga v žádném případě nejedná o nějakou formu psychoterapie, nýbrž že v tomto případě musíme mluvit o činnosti léčitelské.

Další znalec, vrchní lékařský rada dr. Aub zastupuje zase v procesu v roce 1951 názor, že činnost Bruna Gröninga nelze zařadit do kategorie lékařství, nýbrž se má označit „podle způsobu činnosti spíše jako psychoterapeutická”.

Na veškerém akademicko-juristickém sporu okolo povolení k léčení pro Bruna Gröninga lpí pachut' hořkosti. Člověk tu má dojem, že se za trestním stíháním jeho činnosti skrývají ještě jiné důvody, např. zájmy určitého okruhu osob, pro které byl léčitelský zákon ve smyslu jejich nacionalistického zakladatele i v soudní pravomoci spolkového Německa vítaným prostředníkem k legalizovanému odstranění neoblíbené konkurence.

K podobným domněnkám dospěl i komentátor bavorských soudních novin ze 3. června 1951.

Tento se vyjádřil k obžalobě a k procesu proti Brunu Gröningovi takto:

„Jaké kruhy ovšem coby původce za tímto štváním vůči tomuto muži stojí, není těžko uhodnout. ‘Zázrační doktoři’ byli určitým kastám už odjakživa trnem v oku. Za časů ‘upalování na hranici’ byly tyto případy ovšem vyřizovány rychleji, i když pro delikventy ne právě bezbolestně. v éře humanitní, v éře ‘svobodných lidských práv’ a v demokracii nejdemokratičtější jsou takoví ‘mimo stojící’ poháněni před soudy, aby jim bylo učiněno jasno, že píchání do vosího hnízda není beztrestné.”

Zcela v tomto smyslu se ukázaly i marné snahy Bruna Gröninga o dosažení povolení k léčení ve Stuttgartu:

Dne 2.4.1953 se pokusil znovu vyhovět požadavkům úřadů ohledně povolení jeho činnosti a podal ve Stuttgartu novou žádost podle obnoveného textu zákona. Při nové, od protikladů s německou ústavou očištěné formě léčitelského zákona, čímž se tento stal spolkovým německým právem, se nejedná při udělení povolení k léčení o žádnou výjimku, jak stojí v textu původním, nýbrž tu jde o normální případ. Přesto nedošlo u Bruna Gröninga po podání žádosti ve Stuttgartu ani

k jejímu obligátnímu prozkoumání zdravotním úřadem, byla určena již předem k zamítnutí.

Zdůvodnění odpovídá plně jednostrannému a negativnímu postoji úřadů k osobě Bruna Gröninga:

K tíži mu byly připočteny poměry na Traberhofu, bylo mu vyčteno, že použil u obyvatelstva masové hypnózy a stav věcí na Traberhofu ho ponechal nedotčeným. Úřady šly dokonce tak daleko, že jeho činnost označily za „nebezpečí pro zdraví lidu“ a z důvodu „úbytku jeho rozumově-duševních sil“ mu odmítly přiznat způsobilost pro jeho profesionální činnost.

Zní to velmi odcizeně, když se tu označuje nakupení lidského utrpení, způsobené senzacechtivým tiskem, jako „masová hypnóza“. Je výraz bídy a zoufalství tisíců lidí, kteří skrze Bruna Gröninga vystoupili z ústraní na okraj veřejného života, výrazem nějaké „masové hypnózy“?

Profesor Josef Kellner z N. se vyjádřil v jednom příspěvku do novin „Neue Zeitung“ v Mnichově dne 1.10.1949 a mimo jiné píše.

„Spoluvinni na tomto obrovském přílivu mas, ke Gröningovi, nesou diplomovaní lékaři více nebo méně sami, poněvadž nejsou schopni zdraví hledajícím pomoci. Jsem přesvědčen o tom, že každý z těch, kdo Bruna Gröninga navštívil, byl předtím nejen u jednoho, ale určitě u více doktorů, kde hledal radu a pomoc.“

Na pozorovatele, který se blíže zabýval cíli a působením Bruna Gröninga, činí výtky úřadů pro veřejný pořádek a zdravotnického úřadu ve Stuttgartu až groteskní dojem. Přitom všem je typické, že se úřady ve svém jednostranně negativním náhledu opíraly jen o osoby, které Bruna Gröninga nejen pro jeho činnost, ale i z důvodů osobních a názorových, odmítaly.

„Zajímavé je, že v jednom lékařském dobrozdání z roku 1957, které bylo vypracováno v rámci procesu 1955-1959 na univerzitě ve Freiburgu, ve kterém měla být osoba Bruna Gröninga prozkoumána ohledně právně-trestní zodpovědnosti, znalec prof. Jung a dr. Kornhuber mu připsují

„inteligenci, ležící na vrchní hranici průměru [...]“ a s ohledem na nepovolení jeho činnosti jako léčitele ve Stuttgartu se vyjadřují následovně:

„Na základě zjištění by bylo velmi vhodné prověřit tyto dřívější posudky [...]“ Po zamítnutí žádosti ve Stuttgartu stáhl Bruno Gröning na radu advokátů, kteří stáli ze sympatie na jeho straně, stížnost proti tomuto zamítnutí a nepodnikl žádné další kroky, aby byl uznán léčitelem. Stejně se nikdy s tímto cílem zcela

neidentifioval a o tento právní status usiloval jen proto, aby využil každé možnosti získat přístup k lidem, hledajícím uzdravení.

Založení „Gröningova svazu” dne 22.11.1953 v Murnau - Seehausenu bylo zakončením jeho po léta trvajících snah o získání povolení k léčení. v tomto svazu byla začleněna společenství zdraví hledajících a vyléčených lidí, která se vytvářela na různých místech. Bruno Gröning byl zván na shromáždění různých místních společenství „Gröningova svazu” jako jejich řečník.

V roce 1955, téměř jeden rok po zamítnutí jeho žádosti k uznání za léčitele ve Stuttgartu a založení Gröningova svazu, obdržel Bruno Gröning obžalovací spis k „velkému procesu”, který se pak táhl až do jeho smrti.

Takto byl Bruno Gröning od počátku svého působení na jaře 1949 v Herfordu až do své smrti pronásledován zdravotnickými úřady a v jeho činnosti mu bylo neustále bráněno za pomoci zákona, jehož použitelnost na tuto jeho činnost se zdá být z dnešního pohledu více než pochybná. Velkého uznání si rovněž zaslouží ta skutečnost, že Bruno Gröning ani přes tyto velké těžkosti, zapříčiněné nepružnou německou pravomocí, nevyužil mnoha lukrativních nabídek z ciziny, kde by se s těmito těžkostmi potýkat nemusel. Svou úlohu však viděl právě ve své vlasti, přesně tam, kde se setkávala s porozuměním nejmenším.

I navzdory nepovolující vlně odporu vyjádřil Bruno Gröning po téměř jednom a půl roce marného usilování o získání povolení k léčení při jedné své přednášce dne 5.října 1950 v Kraillingu u Mnichova své vnitřní stanovisko zcela jasně:

„Zase mi byl jednou udělen zákaz, poněvadž někteří jednotlivci nechtějí dopustit, abych léčil nemocné lidi. Je to nepřijatelné, něco takového zakazovat. Bohudík vím, kdo to udělal a proč. Zdůrazňuji ve vši vážnosti, že mi ještě nikdy nepřišlo na mysl, abych bojoval proti lidem, tak jak to dělají jednotliví lékaři se mnou. Nemám však v úmyslu ani to, abych se nechal od mého díla lidmi odradit. Již vloni jsem v Herfordu prohlásil, když mi byl písemný zákaz doručen, že neexistuje žádný lidský zákon, který by mi mohl něco takového zakazovat. u mne přichází v úvahu jen jeden zákon a to je zákon Boží, ale ten to nezakazuje.”

„Obětaví” spolupracovníci

Když se stal Bruno Gröning známým na veřejnosti, nepřitahoval k sobě se značnou intenzitou jen ty, kteří u něho hledali vyléčení, nýbrž se objevovaly i takové osoby, které se chtěly právě na úkor jeho působení obohatit.

Píše k tomuto tématu ve svém životopise:

„Všichni se předháněli ve slibování, že mi pomohou obstatat povolení k léčení, vyklubali se z nich však praví gauneři, kteří zmizeli hned poté, co si vybuodovali své kšefty a mně zanechali jen poskvrněnou pověst, což bylo i pro tisk ohromným soustem.“

Jedním takovým spolupracovníkem byl i Otto Meckelburg, který přišel ke Gröningovi začátkem listopadu 1949 s mnoha přísliby a jeho plnou důvěru bezohledně využíval při svých obchodních praktikách. Bruno Gröning se dal smluvně jemu osobně i jeho spolku plně k dispozici. Meckelburg nahradil dosavadní Gröningovy spolupracovníky z Herfordu a z doby Traberhofu svými lidmi a odešel s ním do Wangerooge. Bruna Gröninga pak nechával mluvit na různých akcích, které sám pořádal, a na kterých se představoval jako klíčová osobnost z okruhu Bruna Gröninga. Sotva který zdraví hledající člověk by mohl k Brunu Gröningovi projít bez Meckelburgova vědomí. i přesto, že byl Bruno Gröning přísně proti tomu, byl bez jeho vědomí přístup na jeho přednášky podmiňován ze strany Meckelburga po dlouhé měsíce velkými „milodary“. Požadoval vysoké peněžní částky s předstíráním, že tyto peníze jsou nutné k výstavbě léceben, ve kterých bude Bruno Gröning působit, avšak ve skutečnosti použil tyto peníze k osobním účelům.

Dr. Trampler o tom podává následující zprávu:

„Brzy po předání vedení Meckelburgovi jsem postřehl, že se tento snaží odtrhávat systematicky Bruna Gröninga od jeho dřívějších přátel a že ho odděluje od bezprostředního kontaktu s lidmi, kteří u něho hledají uzdravení. Meckelburg vždy zdůrazňoval: ‘Všechno klope jen proto, že to vedu já’ a vyvíjel snahu tuto kontrolu rozšiřovat i na osobní vztahy pana Gröninga. Protože bylo takto zabráněno jakékoli svobodné osobní výměně názorů s Brunem Gröningem, stáhl jsem se v době přítomnosti pana Meckelburga z bezprostřední spolupráce s Brunem Gröningem do pozadí. o to více jsem tak musel učinit, když mi čím dál častěji přicházely ke sluchu zprávy o tom, že Meckelburg pod záminkou, že se jedná o zakládání a výstavbu léceben, ve skutečnosti vybíral od zdraví hledajících návštěvníků neobvykle vysoké honoráře za ošetřování. Byl jsem a jsem i nadále přesvědčen o tom, že tato prapodivná počínání byla panu Gröningovi zatajována a že mu bylo předstíráno, že se jedná o dobrovolné milodary. [...] Neměl jsem tenkrát žádnou možnost, předat panu Gröningovi dostačující materiály k okamžité výpovědi smlouvy, která byla uzavřena mezi ním a mezi spolkem, resp. panem Meckelburgem. Podle mého přesvědčení použil Bruno Gröning ve dnech před 10.6.1950 první příležitost, která mu poskytovala dokonale důkazy nesoriozního jednání Meckelburga, k tomu, aby se od něho odtrhl.“

Otto Meckelburg s paní v době procesu 1957-59

Grete Häuslerová vyprávěla, že jedna její přítelkyně se chtěla dostat k Brunu Gröningovi a vyhledala ho při té příležitosti v Klaisu u Mittenwaldu na jaře 1950. Když vstoupila do domu, byla přijata Meckelburgem. Dal jí na srozuměnou, že Bruno Gröning není přítomen a vymáhal po ní vyšší peněžní částku jako předpoklad k jejímu setkání s Brunem Gröningem. Přítelkyně však trvala na svém přání a zdráhala se zaplatit požadovanou sumu. Na to se rozpoutala hádka, která přivolala Bruna Gröninga, zdržujícího se ve svém pokoji v prvním poschodí tohoto domu. Když pomoc hledající ženu spatřil, požádal ji, aby k němu přišla a dovolil jí, aby se s ním po sedm hodin bavila, aniž by po ní vyžadoval jediného fenigu.“V nepřítomnosti Bruna Gröninga však kasíroval Meckelburg opakovaně i nadále.

Karl Forster z M. se snažil přijít s Brunem Gröningem do styku a dostavil se z tohoto důvodu do Mittenwaldu. Referoval o svých zážitcích takto:

„Bylo to asi v polovině května 1950, když jsem jel autem do Mittenwaldu, abych se tam setkal s Gröningem. Každý z těch, kteří tu hledali vyléčení či zmírnění svých nemocí se musel nejprve přihlásit v kanceláři penzionu „Landes“. Tam jsem také narazil na vedoucího tohoto podniku - Meckelburga. Přednesl jsem mu své přání. Meckelburg mi oznámil, že bez zaplacení větší peněžní částky není možno s Brunem Gröningem hovořit a vyžadoval ode mně 1000,-DM. Řekl jsem mu, že nejsem sto složit tolik peněz. Nato snížil Meckelburg částku na 700,-DM. Když jsem nesouhlasil ani s touto částkou, upozornil mne Meckelburg na to, že nejnižší taxa k tomu, abych vešel do spojení s Brunem Gröningem, činí 400,-DM. s touto částkou jsem byl srozuměn.“

Tak jako i v ostatních případech, vystavil Otto Meckelburg na tuto sumu i potvrzení, ve kterém představovala tato peněžní částka „milodar k výstavbě a organizaci léčebny Bruna Gröninga“. Pan Foster však rozpoznal ihned, že všechno bylo jenom předstíráno. Přiznal se, že nevěřil na to, že darované peníze budou použity na výstavbu léčebny od toho okamžiku, kdy ho Meckelburg nabádal, či lépe řečeno mu zakázal, aby se „Gröningovi o zaplacené peněžní částce zmiňoval.“

Ilse Lüneburgová, současnice z tehdejšího kruhu spolupracovníků, mohla o Meckelburgovi dosvědčit něco podobného:

„Již předtím jsem slyšela, že se Meckelburg ptá lidí, kteří u něho hledali vyléčení, kolik peněz jsou schopni věnovat. Když se mu tato částka zdála nízká, radil pacientům, aby jeli raději domů. Mně samotné Meckelburg přísně zakázal, abych bez jeho vědomí nějakého pacienta ke Gröningovi pustila nebo mu zprostředkovala vyléčení. Prakticky musel být každý zdraví hledající přítomen

nejprve u Meckelburga. Podle mého názoru pak záleželo už jen na tom, jestli byl pomoc hledající člověk schopen zaplatit určitou sumu nebo ne. Také Gröningovi bylo známo, že Meckelburg bere od lidí milodary. Na druhé straně však nemohl vědět, jakým způsobem Meckelburg k penězům přichází. Vícekrát jsem byla i svědkem toho, jak Gröning Meckelburgovi říkal, že by mu bylo milejší, kdyby nepřijímal za ošetřování žádné peníze a v žádném případě nesmí být dávány milodary do souvislosti s aktem vyléčení.”V jiném případě vymáhal Meckelburg marně vyšší částku od manžela jedné těžce nemocné paní. Když tento muž pak svou paní do Mitenwaldu přivedl, nebylo Brunu Gröningovi sděleno, že s ním chce mluvit jedna těžce nemocná žena. Krátce předtím došlo mezi Brunem Grönigem a Meckelburgem k těžkým roztržkám. o několik dní později potkal Bruno Gröning tuto ženu náhodou a udělal si na její prosbu o pomoc pro ni čas, aniž by za to požadoval peníze.

Objasnění finanční situace spolku zůstal Meckelburg Brunu Gröningovi dlužen s tvrzením, že se ho finance netýkají, jeho povinností je jenom pro spolek pracovat. Meckelburg zdůraznil, že jedině on je za finanční situaci spolku zodpovědný a odkázal Bruna Gröninga na jeho smluvní závazky. Teprve krátce před jejich rozchodem v polovině roku 1950 byl ochoten informovat ho o dezolátním finančním stavu, ve kterém se tento spolek v současné době nacházel.

Meckelburg však nebyl první ani jediný, který zneužil důvěru a ochotu Bruna Gröninga pomáhat lidem. Již v Herfordu se dívali někteří spolupracovníci z blízkého okolí Bruna Gröninga méně na utrpení lidí, hledajících zde pomoc, o to více si však hleděli svých vlastních výhod.

Doručování obrovského počtu dopisů, ve kterých se často nacházely menší peněžní dary, představovalo nemalé pokušení, zneužívat tyto peníze ve vlastní prospěch.

K tomu opět jeden citát ze životopisu Bruna Gröninga:

„Tyto dopisy měly být otvírány na mé důrazné nařízení jen za přítomnosti dvou svědků, poněvadž se v těchto dopisech nacházely z větší části peněžní dary. Tyto částky měly být také zapisovány (zaúčtovány), aby bylo takto jednáno ve smyslu úředního nařízení; ale nejenom proto, také proto, aby se žádný z těch, kdo dopisy otvírají, nemohl obohacovat na penězích těch nejchudších z chudých.”

E.A.Schmidt byl hlavou okruhu Bruna Gröninga v Herfordu. Schmidt přijímal poštu a kontroloval ji spolu s panem Hülsmannem, hostitelem Bruna Gröninga. Vedle toho stáli k dispozici i další spolupracovníci, aby bylo možno zvládat nejenom velké těžkosti organizační, vznikající při vyřizování pošty, protože

denně docházelo kolem 1000 až 2000 dopisů, bylo však nutné zvládat i problémy, související s masami lidí, kteří tu hledali uzdravení. v domě Hülsmannových byla postavena mísa na ovoce, do které dávali někteří návštěvníci peněžní dary. Bruno Gröning otevřel bankovní konto, na které se měly tyto peníze poukazovat po odečtení běžných výdajů. Kromě toho chtěl dát tyto peníze k dispozici superintendentu Kunstovi z Herfordu k charitativním účelům.

V prvním období bylo vedeno účetnictví podle příkazu Bruna Gröninga za účasti svědků. Avšak návaly mas lidí a častá nepřítomnost Bruna Gröninga nedovolovaly nadále žádnou přesnější kontrolu z jeho strany a to vedlo k tomu, že spolupracovníci využívali situace ve svůj osobní prospěch. Dr. L., který pozoroval v Herfordu dění kolem Bruna Gröninga z bezprostřední blízkosti, mi to mohl jako očitý svědek potvrdit.

Zdůraznil, že nikdy neviděl, že by Bruno Gröning dostával peníze anebo že by měl nějaké peníze u sebe. Peníze, které se v Herfordu nashromáždily jako milodary anebo přišly v dopisech, si přisvojilo, jak říká dr. L., „okolí, to jsem sám viděl. a nebylo to málo.“

Poté, co byl Bruno Gröning z Herfordu vypuzen, E.A.schmidt tam zůstal, protože se i přes odjezd Bruna Gröninga nadále shromažďovaly na Wilhelmově náměstí 7 davy zdraví hledajících a také pošta docházela i nadále v nezmenšené míře.

Dodatečně se ještě zjistilo, že si Schmidt přivlastnil několik tisíc (neotevřených) dopisů a rovněž si po rozchodu s Brunem Gröningem ponechal velkou část k dispozici složených dokumentů. Peníze si nechal platit na své vlastní konto. Zabavoval dokonce i dary věcné, které byly odevzdávány z vděčnosti pro Bruna Gröninga (např. cigarety, potraviny). Toto jednání bylo potvrzeno zčásti místopřísežně vícero svědky.

Také na Traberhofu si mastily některé osoby své vlastní kapsy. Erich K., tehdejší Gröningův spolupracovník z Herfordu a na Traberhofu, vzpomíná:

„Zažili jsme různé šarlatány, kteří se vynořovali na Traberhofu a mezi lidmi shrabovali do vlastních kapes. Mohl bych vám vyprávět skazky z Traberhofu, kde se dělaly peníze pod jeho (Gröningovým) krycím jménem. Oni shrabovali a on o ničem nevěděl. Bylo to až kriminální. Ani my jsme nic takového netušili a to až do okamžiku, kdy přišla policie.“

Ke Gröningovým pomocníkům přicházeli pomoc hledající lidé i nadále a samozřejmě si chtěli přednostní přístup vykoupit. Jen malý počet z těchto pomocníků dokázal takovému pokušení odolávat.

Erich K. patřil k těm spolupracovníkům, kteří Bruna Gröninga doprovázeli bez úmyslu vlastního obohacení.

„Nevzal jsem ani marku, nevzal jsem nic a mohl jsem mít vše. Na stůl byly před nás pokládány klíče k autům, diamanty, brilianty - jen abychom je k němu pustili. Ale tu jsme byli všichni tři (on a ještě dva ostatní spolupracovníci) skálopevní, tady nebylo o čem se bavit.” Rovněž léčitel Eugen Enderlin z Mnichova, se kterým Bruno Gröning spolupracoval od srpna do října 1950, aby tím dosáhl získání povolení k léčení, chtěl ze spojení s Brunem Gröningem vyzískat peníze. Jeho ordinace zažila přítomností Bruna Gröninga takového rozkvětu, jaký tu předtím ještě nikdy nebyl, takže si mohl dokonce koupit a zařídit ve Feldafingu nákladnou vilu.

Dr. Trampler, právník a žurnalista, který byl po vyléčení svého válečného zranění na Traberhofu Brunu Gröningovi značně nakloněn, mu učinil po jeho rozchodu s Enderlinem v říjnu 1950 návrh na společné, samostatné přednášky. Tyto přednášky se konaly v penzionu hraběnky Weikersheimové v Gräfelingu a byly navštíveny v průběhu následujících měsíců stovkami lidí, hledajících zde pomoc. Trampler se staral o organizační záležitosti a vybíral k pokrytí výdajů tři marky na osobu. Respektoval však i přání Bruna Gröninga, aby měli nemajetní přístup na jeho přednášky zdarma.

Trampler se později s Brunem Gröningem rozešel, poněvadž si myslel, že se od něho už dost naučil, aby mohl léčit sám. V protikladu k Brunu Gröningovi mu nebylo povoleno k léčitelským zkouškám zamítnuto.

Působení nejružnějších „manažérů“ kolem osoby Bruna Gröninga bylo i v tisku různorodě přijímáno. Některé noviny se snažily diferencovat, jiné Gröningovi předhazovaly, že se obohatil na úkor lidí, hledajících u něho uzdravení.

Ve Štuttgartsském listu „Wochenpost“ z 25.9.1949 stálo pod titulem: „Zbohatlíci kolem Gröninga - [...] Obětavý zázračný lékař a jeho ziskuchtivá družina“:

„O fenoménu Gröning už není žádné pochyby: Jeho vyléčení - ať už se dějí jakýmkoli způsobem - jsou skutečností a zůstane to úlohou vědy, která ho až doposud posuzovala skepticky, aby tato vyléčení vysvětlila. Co si však zaslouhuje nutné kritiky, to jsou metody, jakými pracuje Gröningova klika. Ne Gröning sám, nýbrž někteří z jeho manažérů vydělávají na jeho léčení miliony. Pokud je známo, odmítal Bruno Gröning vždy a za každých okolností využívat svých schopností komerčně, což se mu samotnému i bez problémů dařilo. o to méně si však zaslouží zisk, plynoucí z utrpení nemocných lidí ti, pro které jsou mimořádné schopnosti jiného člověka předmětem komerčních

úvah. Náš zvláštní zpravodaj, který jel do Rosenheimu coby Saulus, se vrátil jako Paulus a nebyl schopen v tomto bodě přejít Gröningův komplex beze slov varování.”

V jiných novinách jsem našel opět nadpisy jako: „Bruno Gröning opět na kořistné výpravě”, „Zázračný doktor v Oplu Kapitán”, „Výborné kšefty pro zázračného doktora a lékaře duše”, v passauském tisku ze dne 4.4.1957 bylo dokonce míněno, že „dobře orientované kruhy” si myslí, „že je (Gröning) jeden z nejbohatších mužů západního Německa”.

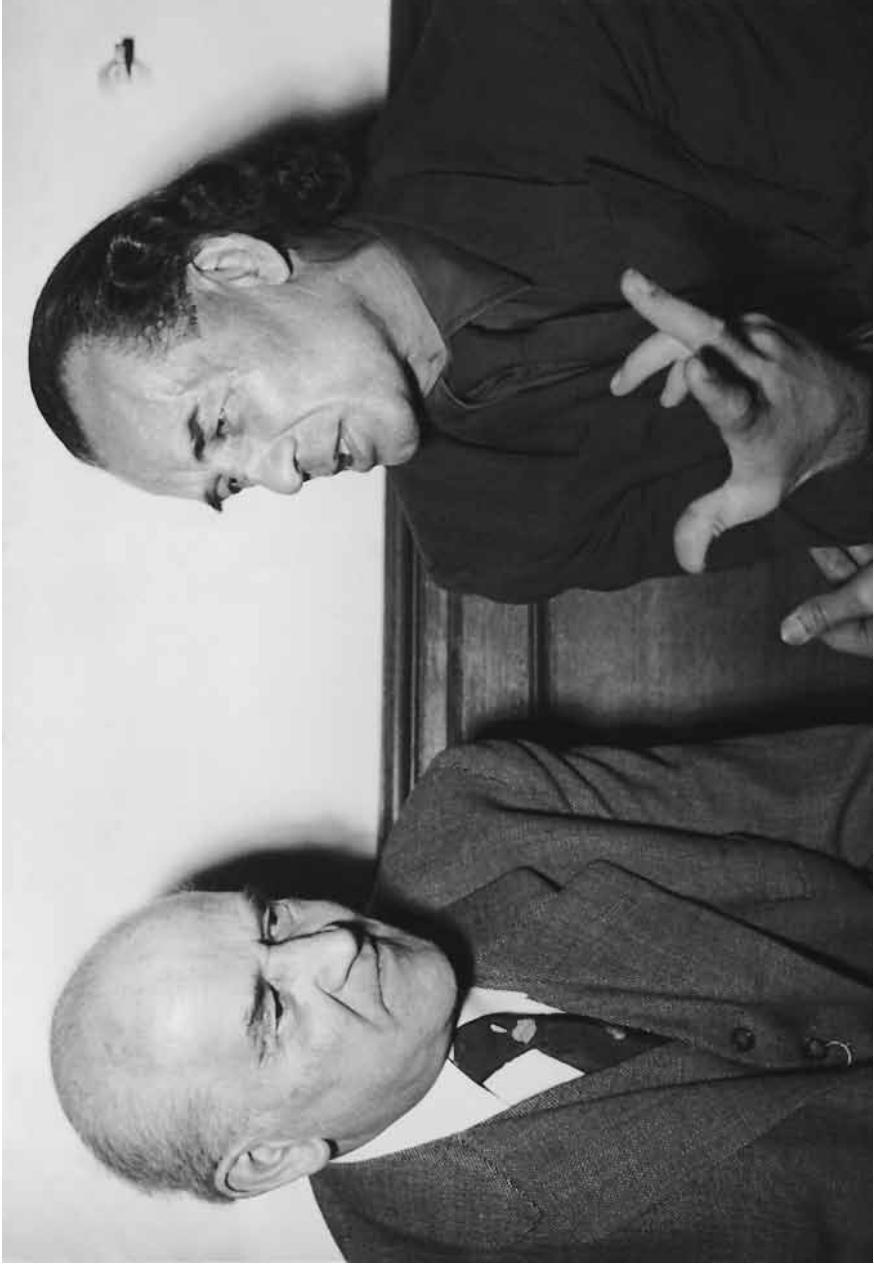
Finanční zisk jeho manažerů byl představován jako jeho vlastní zisk. Tak se stalo, že bylo Brunu Gröningovi ve výše unedeném žalobním spisu k procesu 1955-1959 předhazováno, že dosáhl svým léčením v období mezi prosincem 1949 a koncem roku 1950 příjmu několika 100 000 DM. Bylo to období, ve kterém nejprve Otto Meckelburg (listopad 1949 až polovina června 1950) a posléze Eugen Enderlin (srpen až říjen 1950) přijímali zasílané peníze. Také v pozdějším období si byl list „Weser Kurier” jistý tvrzením, že „za své výryplné přednášky vybíral úctyhodné poplatky” a v listu „Konstanzer Sonderpost” jsme se mohli dne 15.5.1950 dočíst:

„My odborníci požadujeme [...] meze pro Gröninga k ochraně trpícího lidstva a také před ním samotným. Staniolové kuličky, obrázky, plakety atd. nemůže přece brát žádný rozumně myslící člověk vážně! Gröning říká, že je schopen nasazovat své síly, které mu byly uděleny bezmeznou všemocí, všude a na sociální bázi. Míni tím snad nyní podle filmu představovaného Boha katolického či protestantského, nebo snad míni všechny bohy? Ať už je to jak chce, co má ‘všemoc’ a sociální báze společného s jeho odporným kšeftováním?”

Takové výpovědi stojí v ostrém rozporu s charakterem Bruna Gröninga.

Ve své přednášce z 5.10.1958 ve Springe je postoj Bruna Gröninga k penězům víc než jasný:

„Ne, přátelé, zdraví si nemůže nikdo koupit. Tolik peněz ani neexistuje, neboť peníze, to je přece země, je to také tak stvořeno Bohem, že máme k dispozici platidlo, kámen. pocházející ze země, který máme a který je vzácný, to je ta měna, to je pokrytí peněz. [...] Takže s Bohem samotným dva obchody uzavírat a ještě mu za to dávat jeho jmění: ‘Tady máš všechno, teď mi za to dej zdraví’. Myslíte si přátelé, že Bůh to tak chce? Ano? - Ne? Já si to nemyslím. Ale běda tomu, kdo tyto peníze přijme a řekne: ‘Dobrá, dám ti tvé zdraví a ty mi za to dáš své peníze!’ Samozřejmě je nedostane, to zdraví, jen se připraví o peníze, jeho peníze má teď ten druhý.”

Bruno Gröning a Eugen Enderling 1952

Pomocí místopřísežných prohlášení mnoha současníků je možno prokázat, že Bruno Gröning skutečně od prvních dnů svého veřejného působení až do své smrti zůstal této zásadě věrný, že peníze nepožadoval za vyléčení nikdy.

Současný svědek Erich K. mi předložil během jednoho rozhovoru místopřísežné prohlášení, které podal dne 14.6.1950:

Zde výňatek:

„Podávám tímto pod přísahou:

Pan Bruno Gröning nepožadoval podle mého vědomí od počátků svého léčitelského působení nikdy žádné peníze a během tohoto období ani žádné peníze nevlastnil.

Pan Gröning vydal nařízení, aby se všechny příspěvky na běžné výdaje zapisovaly do listů, pro sebe si však nikdy nic nevzal. Nebyla mu ani známa výše udané sumy.

Materiály, obsahující adresy a ostatní dokumenty se obvykle nedostávaly do rukou pana Gröninga. [...]

Toto prohlášení se vztahuje na dobu od června 1949 až po 10.11.1949.” Otto Meckelburg si určil výdělek 1000,-DM plus 25,-DM za den za nepřítomnost v zaměstnání a své paní určil ještě jednou polovinu z této sumy. Také spolupracovníci, které sám angažoval, dostávali odpovídající peněžní odměny. Gröning naproti tomu nedostával od Meckelburgova spolku žádnou finanční podporu. Meckelburg se staral jedině o ubytování a stravu na místech přednášek.

Richard Westphal z H., u kterého Bruno Gröning v létě a na podzim roku 1949 hostoval a před jehož domem došlo také k velkému nakupení lidí, hledajících uzdravení, věděl také, že Gröning odmítal přijímat peníze. Naopak ho prosil, aby peníze, které v budoucnu na jeho jméno přijdou, posílal zpět jejich odesílateli.

Hans Trabenberger ze S., jehož paní byla na Traberhofu uzdravena, hovořil podobně. Když ho Bruno Gröning po éře na Traberhofu na jeho pozvání vyhledal, začali se i zde kolem jeho bytu shromažďovat lidé, hledající uzdravení. On sám pozoroval, že Bruno Gröning „odmítal veškeré nabídky peněz znovu a znovu.”

Z čeho tedy Bruno Gröning žil?

V prvním období výstavby od března 1949 až do konce roku 1950 byl přijímán u uzdravených nebo zdraví hledajících osob. Automobil, který používal v prvních měsících svého působení, mu byl půjčen jedním vyléčeným - byl mu dán

bezplatně k dispozici. v Herfordu odevzdávalo mnoho osob darem i potraviny. Na Traberhofu byl hostem majitele Leo Harwarta. v době Meckelburga dostával od jeho spolku bezplatné ubytování a stravu. Po rozchodu s Meckelburgem byl Bruno Gröning přijat v Gräfeltingu dr. Tramplerem. Potom žil přibližně do roku 1954/55 u manželů Kellnerových v Grafrathu u Mnichova, kde však musel platit nájemné. v tuto dobu vznikala na různých místech první společenství, která pravidelně navštěvoval. Náklady na živobytí byly hrazeny z dobrovolných darů, které dostával na základě přednášek a z příležitostné podpory vděčných osob. Pro svou osobu měl jen ty nejskromnější nároky. Přitom byl, jak tvrdil jeho obhájce dr. Reuss při procesu v r. 1951/52, řádně přihlášen u finančního úřadu.

V listopadu 1953 byl založen „Gröningův svaz“, který si dal za úkol podporovat Bruna Gröninga finančně do té míry, aby měl možnost věnovat se plně svému poslání. Svaz byl financován členskými příspěvky a dary, kterými byla kryta péče o společenství uvnitř státu i v cizině, jízdy Bruna Gröninga do různých společenství a jeho osobní výdaje.

V roce 1955 se v Plochingenu Bruno Gröning po své svatbě nastěhoval do jedné poloviny dvojdomku, kterou mu chtěl vyléčený pan Baur, obývajíc se svou paní druhou polovinu, z vděčnosti věnovat, aby zde Bruno Gröning konečně našel klid a také stálé bydliště. Bruno Gröning však tuto nabídku jako dar nepřijal, nýbrž se zavázal platit podle možností po částech ve splátkách.

Jeho vůz značky Opel „Kapitán“, se kterým později jezdil a zadával tak mnohým novinám podnět k nesprávným závěrům, mu dali k dispozici jeho přátelé, kteří si přáli, aby v pravidelných časových odstupech navštěvoval doma i v zahraničí za účelem přednášek různá společenství. v posledních letech byla finanční situace Bruna Gröninga obzvláště těžká, protože musel nést náklady za svého advokáta mimo jiné i v procesu v Mnichově v r. 1955 až 1959 a „Gröningův svaz“ ho podporoval na základě nepružného vedení jen nedostatečně. Několikrát se musel obrátit s prosbou o půjčku na své přátele a ne jeden přítel mu i z nehlubší finanční tísně darem pomohl. Dodatečně musel ještě hradit několik soudních jednání s bývalými spolupracovníky z prvního období jeho činnosti. Jeho bývalí hostitelé z Herfordu ho např. zažalovali poté, co se s nimi rozešel. Zaučtovali mu u soudu používání prostor v Herfordu a i svůj volný čas, který mu věnovali a Bruno Gröning musel měsíčně splácet až do konce svého života.

Vylíčená fakta výrazně ukazují svojí diskrepancí k novinovým článkům, jak snadno se dají povrchností a předsudky překroutit skutečnosti a zfalšovat je.

Akt pomsty bývalých manažerů

Spolupracovníci, kteří stáli Brunu Gröningovi po boku jen z finančních zájmů, se stali většinou po odhalení jejich nekalých machinací a po rozchodu s Brunem Gröningem jeho nejtvrďšími nepřáteli. Velmi často se stávalo, že se připisovaly Brunu Gröningovi na vrub stavy, které vlastně oni sami přivodili svými intrikami. To bývalo většinou nediferencovaně přijímáno tiskem, což zlehčovalo samozřejmě dobré jméno Brunu Gröninga v očích veřejnosti. Typická jsou např. slova, která charakterizují osobu Meckelberga a která sama o sobě mluví řečí víc než jasnou. Vyjadřují přesně jeho cíle v době, kdy se s ním Bruno Gröning rozešel:

„Takového Gröninga velice lehko uzemním, přelámu mu všechny kosti v těle.“

Léčitel Enderlin přešel po rozchodu s Brunem Gröningem k tomu, že ho cílevědomě hanobil jak na úradech, tak i u nejrůznějších privátních osob a skrze různé rozhovory a dopisy dokonce i v tisku. Takové jednání bylo podnětem vzniku nejtěžšího zatížení, namířeného proti Brunu Gröningovi ve velkém procesu, jehož základem byly dva dokumenty - bylo to udání Enderlina a dopis Meckelburga adresovaný přímo vládě. Krátce poté, co se s nimi rozešel, ho oba dva obviňovali z toho, že svou nedbalostí zavinil smrt mladé Ruth Kuhfussově ze Säckingenu.

Poněvadž tento bod obžaloby způsobil i velký rozruch v tisku a byl představován velmi neseriózně, cítím povinnost, zabývat se na tomto místě tehdejšími děními podrobněji:

Emil Kuhfuss, zaměstnanec spořitelny ze Säckingenu, přišel počátkem listopadu 1949 se svou dcerou, sedmnáctiletou Ruth na jednu přednášku Brunu Gröninga, která byla tehdy organizována Meckelburgem a Hülsmannem v Bad Wiessee. Doufal, že tam jeho dcera, která trpěla oboustrannou tuberkulózou, nalezne pomoc.

Již během projevu, kterému bylo přítomno asi 25 osob, Bruno Gröning Ruth postřehl, protože seděla v první řadě a byla zahalena do deky. Přestože pak na základě svého vnitřního poznání dal Meckelburgovi v prudké roztržce najevo, že ani on sám není schopen tomuto děvčeti pomoci, naléhal na něho Meckelburg opakovaně, aby Ruth léčil. Meckelburg jevil o mladou dívku velký zájem a byl pevně přesvědčen o tom, že Gröning je schopen Ruth léčit, jen kdyby chtěl, protože byl schopen vyléčit i jeho paní a to dokonce i ve své nepřítomnosti. Toto své přesvědčení přenášel i na otce a dceru Kuhfussovou a vzbudil v nich tak naději, když s nimi ještě předtím hovořil.

Ve společném návazném hovoru s Brunem Gröningem, manželky Meckelburgovými a jejím otcem prohlásila slečna Kuhfussová, že určité zlepšení jejího stavu již nastalo a že nyní pevně věří, že se uzdraví. Otec i dcera se Gröningovi světili, že v něho mají plnou důvěru a jsou o tom přesvědčeni, že jim může pomoci, že jim pomůže. Zdůrazňovali, že je jejich poslední nadějí, protože lékaři Ruth již odepsali. Obzvláště Ruth vyjádřila před Brunem Gröningem svůj velký odpor k dalším lékařským terapiím. Gröning nechtěl brát této těžce nemocné její poslední naději, radil jí však naléhavě, aby se přece jenom dala znova do lékařského ošetřování. Tímto způsobem nevyloučil možnost eventuálního vyléčení. Jejímu otci pak řekl, že cítit se zdrav neznamená ještě být zdrav a nabádal ho k tomu, aby se dcera podrobila lékařskému kontrolnímu vyšetření a zároveň se nechala i zrentgenovat. Ve stejné době se uvolnilo pro tuto mladou ženu v jedné léčebně ve Wehrawaldu místo, které však otec ještě během pobytu v Bad Wiessee odmítl.

Následující korespondence mezi otcem Kuhfussem a Meckelburgem byla Brunu Gröningovi Meckelburgem zatajena. o rozhořčených dopisech otce, který se očividně pokoušel o navázání opětovného kontaktu s Brunem Gröningem, se dověděl až v polovině května 1950. Bez Gröningova vědomí přislíbil Meckelburg jeho příchod a nutil pak Bruna Gröninga k tomu, aby rodinu Kuhfussovou v Säckingenu navštívil a upozorňoval ho přitom na jeho smluvní povinnosti v Meckelburgově spolku, které ho zavazují, stát mu plně a bez výhrad k dispozici. Chtěl Bruna Gröninga k pomoci přinutit a vyjádřil se pak v tom smyslu, že se Bruno Gröning „dostavil za tím účelem, aby odebral ještě zbytek nemoci.“ Bruna Gröninga nutil k tomu, aby pravdivost jeho výroku potvrdil. Mladá paní se dala do pláče a Bruno Gröning se cítil být povinnen vyhovět Meckelburgovi, jestliže nechtěl Ruth obrát o její poslední naději.

Otto Meckelburg posiloval ve svých dopisech adresovaných otci Kuhfussovi opakovaně jeho naději a víru v brzké uzdravení jeho dcery i přes prohlášení Bruna Gröninga v Bad Wiessee, že toto děvče je kandidátkou smrti. Meckelburg přislíbil dokonce panu Kuhfussovi, že se jeho dceři dostane místa v ještě vůbec neexistující léčebně jeho spolku v Mittenwaldu.

Meckelburg usiloval o „působivé reklamní číslo“, které by bylo tažnou silou pro jeho v listopadu 1949 před založením stojící spolek. Tuto reklamu mu mělo přinést uzdravení Ruth Kuhfussové, jejíž zdravotní stav se přes dlouhodobé lékařské úsilí neustále zhoršoval.

Otec už tedy neusiloval dále o přijetí dcery do tuberkulózní léčebny. s vírou přímo fanatickou se upjal on i jeho dcera jen na jedinou možnost vyléčení a to

bylo vyléčení Brunem Gröningem. Ruth odmítala nadále jakoukoliv lékařskou terapii, protože všechna dosavadní lékařská ošetření byla pro ni velmi bolestivá a možná operace jí naháněla přímo panický strach, protože již jako patnáctiletá byla v jedné léčebně svědkem toho, že mnoho pacientů v jejím věku následkem takových operací zemřelo. Teprve koncem prosince 1950 prosili rodiče jednoho známého lékaře o pomoc, ale to již bylo pozdě. Dne 30. prosince 1950 zemřela Ruth Kuhfussová na následky své těžké nemoci.

Přestože se nepodařilo prokázat vůbec žádnou vinu Bruna Gröninga na smrti Ruth Kuhfussové, byla pro určité kruhy již samotná žaloba „tučným soustem“. Tisková uveřejnění mluvila jasnou řečí. Člověk se setkával s nadpisy jako: „Slepá víra zaplacená smrtí“, „Zázračný doktor Gröning přinesl smrt“, „Gröning pod těžkou obžalobou“, „Gröning nechává umírat mladé dívky“, „Smrtící důvěra“ apod. Ještě než první proces vůbec začal, byl Bruno Gröning na veřejnosti nalézán vinným a to jen díky takovým článkům v tisku. Většina redaktorů to nepovažovala ani za nutné, aby se sama Bruna Gröninga zeptala; byla citována jedině nařčení svědků, kteří chtěli situaci zúžit, ve spisech obžaloby našli zadostiučnění a uveřejnili zoufalé dopisy otce Kuhfusse.

Jako příklad mnoha podobně znějících zpráv by mohl být uveden článek, nacházející se dne 20. února 1957 v „Hamburském echu“, který nese ironický nadpis: „Mistrovské dílo německého Rasputina“. Pět měsíců před zahájením prvního procesu, který v případě Kuhfuss skončil pro Bruna Gröninga zproštěním viny, míní tyto noviny, aniž by jim byly známy pravé skutečnosti, že jsou určeny k tomu, aby na veřejnosti hrály spravedlivého soudce.

„Oběť ‚německého Rasputina‘ je osmnáctiletá Ruth Kuhfussová, která musela svou víru v tohoto zázračného muže zaplatit životem,“ stálo ještě jako podtitul nadpisu článku, jehož autor již hned v prvních řádcích dává najevo své chybějící znalosti pozadí tohoto případu. Diagnóza plicní tuberkulózy se tu datuje do roku 1949, přestože byla Ruth již v roce 1946 kvůli tomuto onemocnění léčena v jedné léčebně.

Nesprávně vyjádřena byla rovněž prognóza jejího onemocnění, která se v letech, během kterých probíhaly lékařské terapie, neustále zhoršovala až dosáhla stavu ohrožení života.

“Lékaři měli jen jednu radu: Jeden plicní lalok musel být vyřazen z provozu. ‘Musíte dodržovat velmi přísně lékařská nařízení a zůstat nepřetržitě pod lékařskou kontrolou, jen tak se z vás může stát během tří, čtyř let opět zcela zdravé děvče!’ slibovali lékaři Ruth.” Výpověď, kterou by si nevzal na svědomí dokonce ani

jeden ze soudních lékařských znalců, přítomných na prvním procesu, šla však žurnalistům neobyčejně lehce z pera. v této zprávě se píše dále:

„Chci pomoci a pomohu“, prohlásil tento zázraky provozující muž, ale jen pod dvěma podmínkami ...’ Bruno Gröning požadoval, aby plicní lalok, který byl vyřazen ze své funkce, byl ponechán na svém místě a aby neměl do budoucna již žádný lékař přístup k lůžku nemocné.[...] Děvče chátralo stále rapidněji. Teprve tehdy, když už se nebyla schopna sama bránit, byl zavolán lékař. Ten však mohl už jenom pokrčit rameny: Pro jakoukoliv lékařskou pomoc je pro Ruth už bohužel příliš pozdě. [...] Bylo to mistrovské dílo německého Rasputina, za které se bude už brzy zodpovídat před soudem.”

Narčení proti Brunu Gröningovi zde byla drsně prohlášena za „skutečnost“, o četných důkazech, které svědčily o jejich opaku, nepadla ani jediná zmínka. Téměř současně můžeme nalézt jednu a tutéž zprávu - jen s mnohými úpravami - v Augsburgu, v Karlsruhe, Manheimu, Saaarlandu, Porúří, Porýní, Detmoldu, Brémách, Flensburku a jinde.

Při bližším pozorování těchto zpráv z různých oblastí Německa vychází najevo, že všechny noviny zpracovávaly více nebo méně podrobně výtahy jedné obsažné zprávy, která jim byla zprostředkována nějakou tiskovou agenturou. Jednotlivé noviny si z ní vytáhly podle potřeby jen ty části, které pak byly uveřejněny na celém území Německa od nejzaššího severu až po jeho nejjihnější část, v dobré víře o pravosti těchto tvrzení. v novinách „Lippische Landeszeitung“ (27.2.1957) z Detmoldu, v „Západoněmeckém denním listu“ (27.2.1957) z Dortmundu, v „Obecních soudních novinách“ z (24.2.1957) z Augsburgu bylo přijato kromě jiného i její podrobné znění. Nacházejí se tu i další očividné nepravdy, které svědčí o chybějící nestrannosti pisatele této zprávy. Tato tendence se plně odráží i v nadpisech, kterých tu bylo použito pro „krátkou biografii“ Bruna Gröninga, jako jsou: „Kariéra fantasy“ (Obecní soudní noviny z 24.2.57) a popis Gröningova veřejného působení jako „masová hysterie“ nebo jako „psychóza“. Ke konci předvádí pisatel zprávy ještě jednou a k tomu velmi zřetelně kvalitu svých šetření, když cituje z jednoho lékařského dobrozdání a uvádí Victora von Weizsäckra jako jeho autora, který však toto citované soudní dobrozdání, týkající se procesů 1952/1953 průkazně nikdy nevystavil.

Na základě věcné chyby ve spisu žaloby, kde stojí:

„Z žaloby nad smrtí své dcery zemřel dne 17.2.1951 i pan Kuhfuss”,

předhazovali dokonce někteří žurnalisté více či méně otevřeně Brunu Gröningovi ještě i smrt otce Ruth, přestože tento, jak bylo odhaleno později,

zemřel v únoru 1951 osm dní po žlučníkové operaci na embolii. Představit si, jaký dopad měly takové zprávy na pověst Bruna Gröninga, nebude čitateli dozajista těžké. Bylo to jen velmi málo novin, které do svých zpráv zahrnuly během tohoto dění i pohled Bruna Gröninga na tuto situaci. a tak to bylo přenecháno jenom jemu samotnému, aby se pokusil postavit se těmto útokům formou uvádění uveřejněných faktů na pravou míru. Avšak při rozšíření článků po celém území spolkové republiky nepředstavovaly tyto snahy nic víc než kapky na rozpálené plotně.

Avšak nejen obžaloba, i procesy samotné se odrážely z velké části ve velmi zaujatém postoji ve většině medií. Zdálo se, jakoby tato media chtěla žalobu kvůli usmrcení z nedbalosti proti Gröningovi jakýmikoliv způsoby až do krajnosti využít.

Jestliže se však člověk aspoň trochu přičiní a bude se snažit podrobněji přezkoumat výpovědi pro a proti stojících svědků, zjeví se mu před očima úplně jiná situace než je ta, která byla představována v tisku.

Hlavním bodem, o který se žaloba opírala, bylo tvrzení, že Bruno Gröning výslovně zakázal další lékařské ošetřování Ruth Kuhfussově. Krom toho mu bylo vytýkáno, že Ruth poskytl záruku na uzdravení. Přitom to byl na prvním místě Otto Meckelburg, který tato obvinění soudu přednesl.

V lednu roku 1955 tvrdil na úřadech toto.

„Případ Kuhfuss byl kromě jiného markantním příkladem jeho (Gröningova) nezodpovědného způsobu jednání. i přes varování a opakované výtky z mé strany, šel ve své namyšlenosti tak daleko, že požadoval, aby v případě Kuhfuss neměl žádný lékař k nemocné přístup. [...] Gröning ošetřoval Ruth Kuhfuss v mé přítomnosti a v přítomnosti mé paní, rovněž byl přítomen i otec Ruth. Vyžadoval od ní bezmeznou důvěru a kladl si za základní podmínku, že se nepodrobí žádnému dalšímu lékařskému ošetřování, jestliže ji má on dokonale vyléčit.“

Ve skutečnosti muselo být soudu v obou procesech nápadné, jaká protirečení se v Meckelburgových výpovědích vyskytují. v obou soudních líčeních si protirečil v právě citované výpovědi. Při výslechu tvrdil, že „nebyl přítomen, když se bavil Gröning s Kuhfussem, dověděl se od pana Kuhfusse teprve později, že Bruno Gröning zakázal přístup lékaře a poskytl mu sám záruku na vyléčení. Svůj vliv na Gröninga vehementně popírá, protože prý v tu dobu nebyl ještě u něho činný. Kromě toho neměl on sám nikdy osobní zájem na léčbě v Mittenwaldu a byl od počátku proti tomu, aby byl Bruno Gröning ve styku s otcem a dcerou Kuhfussovými. Všechny dopisy s panem Gröningem prodiskutoval a na jeho

podnět psal taky odpovědi. Jeho manželka tvrdila rovněž, že od Kuhfusse slyšela, že jim Bruno Gröning přislíbil vyléčení. Paní Meckelburgová tak svými výpověďmi podpořila svého manžela. v průběhu procesu podtrhla rovněž tu skutečnost, že její muž naléhal na Ruth Kuhfussovou, „aby navštívila lékaře.”

Na jiném místě opět tvrdí:

„V Bad Wiessee nabádal můj muž Ruth, aby šla přesto všechno do sanatoria, zrovna tak, jak jsem to udělala i já.”

Byla to tvrzení, která se však brzy ukázala jako nepravdivá. v průběhu odvolacího řízení bylo potvrzeno jednou osobou, nacházející se mezi svědky v místnosti mimo soudní sál, která slyšela paní Meckelburgovou prohlásit, že „je velmi ráda, že řekla všechno tak, jak to od ní její muž žádal.” Tento výrok však byl paní Meckelburgovou před právníkem popřen.

Také matka Ruth Kuhfussově udala, že od svého muže slyšela, že Bruno Gröning zakázal návštěvy u lékaře. Totéž tvrdí i sestry Ruth a její ošetřující lékařka ze zdravotnického úřadu. Žádný z těchto přitěžujících svědků však neslyšel tento výslovný zákaz návštěvy lékaře z úst Bruna Gröninga samotného. Také paní Kuhfussová potvrdila, že od Bruna Gröninga při jeho návštěvě v Säckingenu v květnu 1950 neslyšela, že by zakázal návštěvy lékaře. Navíc ještě k tomu všemu není v žádném z dopisů, které psal otec Kuhfuss, ani jediná zmínka o nějakém takovém zakazu.

Během procesu (odvolací řízení 1958) vypověděla Ruthina Matka o stavu své dcery toto: „Byla dva roky v sanatoriu, její stav se zlepšil, přímo kvetla, bylo z ní veselá děvče a byla vždy pod lékařskou kontrolou. Přihoršilo se jí teprve tehdy, když byla s Gröningem”. Posléze se rozvinula mezi ní, mezi soudcem a mezi právníkem následující výměna slov:

Soudce: Ale on (Gröning) si přece přál rentgenový snímek?

Paní Kuhfussová: Rentgenový snímek pořízen nebyl.

Soudce: Jste si tím zcela jista?

Paní Kuhfussová: Musím to přece vědět, určitě nebyl žádný udělán.

Soudce: Tak se pletete. Tady je ten snímek. (ukázal rentgenový snímek a přečetl k němu napsaný dopis od otce Kuhfusse)

Právník se připojuje: Je to přece důkaz, že vztah mezi paní a panem Kuhfussovými nebyl zrovna nejlepší.

Paní Kuhfussová: Ale ne, žili jsme s manželem v nejlepší shodě.

[...]

Právník: Chcete opakovat své tvrzení, že se Ruthin stav zhoršil teprve tehdy, když byla ve spojení s Gröningem?

Paní Kuhfussová: Ano, to je pravda.

Právník: Existuje jeden atest od zdravotnického úřadu, ze kterého vyplývá, že zdravotní stav dcery se rapidně zhoršoval již předtím, Vy však tvrdíte, že vypadala dobře.

Soudce: Chci věřit, že nesprávné údaje neuvádíte kvůli své antipatii vůči Gröningovi.

Paní Kuhfussová: Ne, to vůbec ne, jde tu jen o pravdu.

Právník: Proč nezavolal Váš zet', který je sám lékařem, žádného lékaře, proč tak neučinila ani matka sama? Slyšela jste od Gröninga na vlastní uši, že zakázal přístup lékaře?

Paní Kuhfussová: Říkal to můj muž a moje dcera.

V jednom stanovisku k případu Kuhfuss se vyjádřil Bruno Gröning k těmto výtkám takto:

„Na tomto místě musím důrazně upozornit, že jsem [...] se vůbec již od prvopočátku zdráhal přistoupit blíže k případu Kuhfuss. Již při prvním setkání s otcem a dcerou Kuhfussovými jsem rozpoznal [...], že dceři už není v žádném případě možno pomoci. Označil jsem taky proto tuto nemocnou za kandidátku smrti. Když jsem to také řekl Meckelburgovi, vyžadoval po mně vehementně, abych tuto nemocnou v žádném případě neodmítal, poněvadž tento případ se mu jeví jako ohromná příležitost k tomu, aby se uvedlo do pohybu založení jeho spolku, před jehož počátkem tento spolek v té době také stál, čímž mu bude taky dopřáno vytrít celému školnímu lékařství (i přes veškerá lékařská opatření se zdravotní stav Ruth koncem r. 1949 značně zhoršil) zrak, jak se sám vyjádřil. [...] i přes vážnou roztržku mezi Meckelburgem a mnou, která probíhala v přítomnosti lékaře dr. Keima a v přítomnosti pana Beuchela z Esslingenu, [...] se pan Meckelburg nechtěl dát poučit, že v případě Kuhfuss není vyléčení opravdu možné a neoblomně na mně vyžadoval, abych i přesto pomohl.

Dr. Keim zemřel před několika lety, takže mi zbyl k dosvědčení této roztržky jako svědek jenom pan Beuchel. s doktorem Keimem byla tato záležitost Kuhfus

prodiskutována a shodli jsme se na tom, že mi ji nikdo nemůže proti mé vůli vnutit, abych se jí zabýval.”

Ještě před setkáním s otcem a dcerou Kuhfussovými se obrátil Bruno Gröning na dr. Keima. Při tomto rozhovoru byl jako svědek přítomen i Georg Beuchel z E.

Tento vypověděl pod přísahou:

„Pan Gröning řekl v mé přítomnosti panu Keimovi, že se v tomto domě nachází jedna nemocná, které však on, Gröning, nemůže pomoci. Zdráhal se rovněž vstoupit do místnosti, ve které se pan Kuhfuss a slečna Kuhfussová nacházeli a prosil také několikrát pana Keima o radu, jak se má zachovat. Jak dalece se mohu rozvzpomenout, vyjádřil pan dr. Keim své mínění k tomuto případu panu Gröningovi v tom smyslu, že nemůže v žádném případě být na škodu, když vyplní přání slečny Kuhfussové a řekne jí „dobrý den.”

Nápadné nám v této souvislosti bylo však to, že jeden pán z tehdejšího Gröningova okruhu, jednalo se o pana Meckelburga, považoval za velmi nutné a naléhavé, aby pana Gröninga s hosty Kuhfussovými seznámil. Pan Meckelburg se dokonce rozčlil, když pan Gröning nechtěl uposlechnout jeho výzvy, aby vstoupil do místnosti, ve které pan Kuhfuss a slečna Kuhfussová čekali. Můj dojem a i dojem pana dr. Keima (několikrát mi ho vyjevil) v souvislosti s [...] Meckelburgem byl velmi špatný a odpuzující. Jsem ochoten a dokonce to učiním velmi rád, potvrdit v daném případě mé výpovědi i ústně při soudním jednání.”

V protikladu k tvrzením Meckelburgovým udával Georg Beuchel z vlastních zkušeností, že měl Otto Meckelburg již tehdy všechny vyléčení hledající osoby, které chtěly navštívit Bruna Gröninga, pod kontrolou. Vzpomněl si také na rozhovor mezi panem Keimem a Brunem Gröningem, který se odehrál poté, co se Bruno Gröning střetl s Kuhfusse. Dr. Keim mu o tom později vyprávěl.

V jednom místopřísežném prohlášení ze dne 25.3.1957 dává své vzpomínky za účelem prvního procesu do protokolu:

V roce 1949 jsem jel s panem dr. med. Keimem, který mne ošetřoval, do Bad Wiessee, abychom tam vyhledali pana Gröninga, který se tam t.č. zdržoval. Snad nikomu se nemohlo podařit projít kolem pana Meckelburga [...] a dostat se tak k panu Gröningovi, neboť pan Meckelburg byl velký muž a nechal před pana Gröninga předstoupit jen ty, které sám vybral. Tak jsem doufal, když se tam dostavím v doprovodu lékaře, že se mi tak dostane lépe možnosti, abych se přes pana Meckelburga k panu Gröningovi dostal. [...]

Vím přesně od pana dr. Keima - který však již zemřel - že se pan Gröning před panem dr. Keimem vyjádřil o tom, že pan Meckelburg od něho (Gröninga) vyžaduje, aby se ujal této nemocné a že mu, Meckelburgovi, nemá o tom co vyprávět, že tomuto děvčeti nemůže pomoci. Pan Meckelburg nutil všemi prostředky pana Gröninga k tomu, aby se této nemocné ujal.

Meckelburg sám namluvil nemocné a jejímu otci, že je Gröning schopen dceru vyléčit. Pan Gröning však naproti tomu vyjádřil před panem dr. Keimem své rozhořčení nad touto situací a zdůraznil, že tato nemocná (slečna Ruth Kuhfussová) je kandidátkou smrti a že on (Gröning) s tím nechce mít nic společného, protože tady není opravdu žádné pomoci. Pan Gröning pak řekl dále panu dr. Keimovi, že otec a jeho dcera nechtějí už o žádném jiném lékaři nic slyšet, jedinou pomoc si slibují jen od pana Gröninga, protože se jim doposud stejně nikde žádné pomoci nedostalo. - Dále je až po dnešní dny skrze pana dr. Keima známo, že pan Gröning panu dr. Keimovi řekl, že on (Gröning) by byl velmi rád, kdyby se mu podařilo otce a jeho nemocnou dceru přesvědčit o tom, aby se dcera dala do lékařského ošetřování a zůstala tak pod lékařskou kontrolou a kdyby otec i dcera jeho radu přijali a také podle ní i jednali. Také pan. dr. Keim byl stejného přesvědčení jako pan Gröning. Řekl, že pan Gröning má pravdu, když se snaží dosáhnout toho, aby se tato nemocná dala opět do rukou lékařů."

Pan Beuchel přitom na jiném místě zdůrazňuje, že je schopen rozvzpomenout se zcela přesně na to, že i v jeho přítomnosti označil Bruno Gröning Ruth Kuhfussovou za kandidátku smrti. Naopak však zjevný zájem Meckelburga na případě Ruth Kuhfussové, stojící v příkrém rozporu k jeho výpovědím u soudu, se odráží také výrazně v korespondenci, kterou vedl s panem Kuhfusse. Vychází z ní jasně najevo, že to byl právě on, kdo v otci a dceři Kuhfussových vzbudil první přesvědčení o tom, že Bruno Gröning bude Ruth léčit a že jenom on a nikdo jiný je v tomto přesvědčení i nadále utvrzoval.

Dne 12. února 1950 psal pan Kuhfuss mimo jiné:

„Ostatně Vám mohu s radostí sdělit, že se vašemu dítěti dostane jako prvnímu, kdo hledá vyléčení, oficiálního příslibu bezplatného přijetí v léčebně v Mittenwaldu. Jízdenka k příjezdu Vaší dcery bude včasné zaslána, takže pro Vás nevzniknou s jejím léčením žádné finanční výdaje.“

Ukazuje se tu, kdo hýřil přísliby, které nebylo možno splnit. Meckelburg, který se stal pro pana Kuhfusse důvěrnou osobou, sliboval přijetí do léčebny v Mittenwaldu, přestože přesně věděl, že tato léčebna ještě vůbec neexistuje a že nemá ještě ani žádné úřední povolení a dokonce ani žádné povolení k léčení pro Bruna Gröninga. Také sliboval léčení, přestože mu z rozhovoru

s Brunem Gröningem v Bad Wiessee muselo být známo, že se tento vyjádřil zcela jasně o tom, že není schopen Ruth pomoci, že tato dívka je, jak přesně řekl, „kandidátkou smrti“.

Další příklad toho, že Meckelburg, když šlo o peníze nebo o osobní výhody, to s pravdou nebral tak docela vážně a slibovat vyléčení mu nebylo vůbec zatěžko, se jeví paralelně s děním kolem rodiny Kuhfussovy a na případu průmyslníka Z. z Beyreuthu. v tomto případě vyžadoval Meckelburg za vyléčení 100 000 DM, přešel však brzy na 20 000 a konečně, když viděl, že je i tato suma příliš vysoká, spokojil se se 4000 DM. Při jednání s panem Z. tvrdil, že „k vyléčení dojde v každém případě.“ Nakonec se v tomto případě jeho kšefty přece jenom nekonaly. Poté, co pan Kuhfuss odřekl místo, určené pro jeho dceru v léčebně ve Wehrawaldu, nechal provést na přání Bruna Gröninga v listopadu lékařské kontrolní vyšetření, které potvrdilo nezměněný nález. Jinak však byly všechny další terapie a všechna další nutná lékařská vyšetření odmítána. Ošetřující lékařka ze zdravotnického úřadu v Säckingenu se obrátila v únoru 1950 na pana Kuhfusse s tím, aby jeho dceru objednal ke kontrolnímu vyšetření, protože o Kuhfussových už delší dobu nic neslyšela a v případě jejich dcery se jednalo o nakažlivou plicní chorobu, tuberkulózu.

Nato obdržela následující dopis od pana Kuhfusse. „Projevila jste přání, Ruth lékařsky vyšetřit. Prosím, prosím, neberte to jako nevděk či dokonce schválnost, když Vás prosím, abyste od toho upustila. Právě předevčírem obdržela Ruth zprávu z léčebny Mittenwald, aby se přichystala na následné vyšetření k vyhotovení lékařského dobrozdání. Léčebna, která je jak známo zřízena na základě státního povolení a ve které jsou také lékařská vyhotovení nutných dobrozdání ze strany státu zabezpečena, poskytují záruku, že Ruth nezůstane bez kvalitního lékařského ošetření.

Jestliže Vás prosím, abyste od Vašeho vyšetření upustila, činím tak jen proto, abych léčebné metody Gröninga nekřížil, nebo abych je nečinil iluzorní. Samozřejmě to bylo pro mne tehdy strašné rozhodnutí, je to rozhodnutí, jehož následky jsou nedozírné. Ale prosím, pokuste se mne pochopit a nehněvejte se na mne, působilo by mi to jen bolest.“ Tento dopis mluví sám za sebe a ozřejmuje i celou tehdejší situaci. Meckelburg předstíral Kuhfussovi léčebnu, která ještě vůbec neexistovala a používal ji jako argumentu k tomu, aby zabránil dalším lékařským opatřením. Slova, nechť křížit léčebnou metodu Gröninga, znějí odcizeně, vždyť to byl prokazatelně právě on, kdo ho poslal v Bad Wiessee s jeho dcerou ke kontrolnímu vyšetření a vyžadoval další lékařské ošetřování.

Toto přiznal Kuhfuss sám v dopise předešlém (ze dne 4.1.1950):

„...pan Gröning nás dne 5.11.1949 vyzval, abychom nechali za šest dní, t.j. 12.11 udělat rentgenový snímek.”

K tomuto tu podotkl, že ještě čeká na další Gröningova doporučení, týkající se ještě jednoho rentgenového vyšetření. Tady dochází jednoznačně k rozporu. Jak mohl Bruno Gröning zakázat návštěvy lékařů, když současně žádal o vyhotovení rentgenových snímků a pan Kuhfuss ještě k tomu další výzvy stejného charakteru z jeho strany očekával?

Jako zákonitý a zodpovědný poručník své nezletilé dcery se pan Kuhfuss rozhodl sám na vlastní zodpovědnost podporovat stanovisko své dcery, která odmítala jakákoliv lékařská vyšetřování. i ona odůvodňovala svůj odmítavý postoj vůči lékařům svým strachem před možnou operací a před lékařskými zásahy, které byly až doposud velmi bolestivé a stejně byly bezúspěšné, jak to jasně vyplývalo z dopisu otce ze dne 16. března 1950, kde stojí:

„Ošetřování jiným lékařem striktně odmítá; věří pevně na pana Gröninga a nechce ho ani přivoláním jiného lékaře zranit. „

Kdyby jí býval Bruno Gröning lékaře vysloveně zakázal, asi by se na tomto místě takto i vyjádřila. Ruth tak našla sama pro sebe skrze osobu Bruna Gröninga, který ji z ohleduplnosti naději na možné vyléčení nebral, možnost legitimovat před jinými osobami její odmítavý postoj k lékařským terapiím.

Její matka, která nesouhlasila s postojem své dcery a manžela a byla očividně i proti Gröningovi, nepodnikla žádné kroky proti, stejně tak jako švagr, od kterého by se dalo očekávat, že by měl sám jako lékař situaci správně odhadnout. Rovněž lékařka zdravotního úřadu nepodnikla žádné další kroky, přestože si ze své pozice mohla velmi lehce a rychle ověřit, jestli nějaká státem povolená léčebna v Mittenwaldu vůbec existuje. k Ruth přišla jediné na návštěvu a když viděla, že dívka obývá „velmi moderní, vzdušný a pěkný pokoj“, upustila od dalších opatření. Nedoufala už vůbec na uzdravení a nechtěla, jak sama řekla, „otřást vírou otce“ přesto, že jí byl osud tohoto mladého děvčete „po neúspěšném lékařském ošetřování ve Wehrawaldu jasný.”

Bruno Gröning došel ke stejnému závěru již v Bad Wiessee. Při očividně špatném zdravotním stavu Ruth a při tom, jak se otec a dcera Kuhfussovi vyjadřovali, musel dojít k přesvědčení, že byla Ruth lékaři odepsána. Přitom věděl, jak to vyplývá z jeho vyjádření a ze zprávy svědka Beuchela, zřejmě na základě své intuice, že u Ruth není žádné vyléčení možné. Svědčí to jen o jeho hlubokém soucitu s ní, že tuto tvrdou pravdu Ruth neřekl zřetelně a jasně do očí a nevzal jí tak její víru v uzdravení. Tento soucit se situací těžce nemocné dívky

určoval i jeho jednání při druhém setkání s Ruth Kuhfussovou v květnu 1950 v Säckingenu. i toto setkání chtěl Meckelburg vynutit. Ujišťoval otce Kuhfusse o možnosti opětovné návštěvy u Bruna Gröninga a svými sliby ho tak zdržoval až do května 1950 od jiných možných opatření.

V únoru 1950 přislíbil Ruth příjem do neexistující léčebny v Mittenwaldu. Tento slib však o jeden a půl měsíce později stáhl zpět a navrhl otci Kuhfussovi toto:

„Nyní se ukazuje jiná cesta, jak by se Ruth dostala co nejrychleji do Gröningova ošetřování: ubytovat ji zde někde v okolí v nějakém privátním penzionu, aby tak měla možnost, být ním ošetřována.”

K tomu však nedošlo z důvodu špatného zdravotního stavu Ruth, proto prosil otec Kuhfuss Meckelburga o osobní návštěvu Bruna Gröninga.

Uskutečnění této návštěvy dosáhl Meckelburg tím, že upozornil Gröninga na jeho smluvní závazky a vyhrožoval mu zpětným splácením vysoké sumy peněz a nutil ho, aby se nebránil plnit poslušně jeho přání.

Bruno Gröning vyjádřil písemně svůj postoj k „případu Kuhfuss” dne 26. dubna 1955:

„I když byla jmenovaná smlouva manželky Meckelburgovými značně jednostranně a jen k jejich výhodám sestavena, nechtěl jsem zavdat příčinu k jejímu porušení - ale krom toho mi přišlo na mysl, že jsem doposud neobdržel žádnou zprávu o tom, jak se Ruth Kuhfussová mezitím dařilo a jestli následovala mou radu a nechala si vystavit rentgenový snímek, na jehož základě by se provedla další odborná lékařská vyšetření. Tak jsem překlenul to mnou tak nepříjemně pocíťované naléhání obou Meckelburgových a rozhodl se, že pojedou do Säckingenu. [...] Než jsme vstoupili do domu rodiny Kuhfussových, požádal jsem pana Meckelburga, aby při mně zůstal jako svědek, dělal jsem to vždycky tak, že jsem před svědky mluvil nejen se skupinami lidí, ale i jen s jednotlivci [...]. Otto Meckelburg mne ujistil, že chce zůstat na mé straně”

Ve svých dalších výkladech popisuje Bruno Gröning, že se Meckelburg i přes jeho slib stáhl s manželky Kuhfussovými z pokoje, takže tam zůstal Bruno Gröning s Ruth sám. Ruth mu zde potvrdila v následujícím krátkém rozhovoru, že jí vyžádané lékařské vyšetření proběhlo, aniž by se ukázalo zlepšení jejího stavu, přesto však se ona sama cítí, jak tvrdila, od té doby lépe. Stěžovala si však na vnitřní postoj své matky, v jejíž blízkosti se necítí dobře, naproti tomu v blízkosti otce se cítí velmi dobře. Přitom ujišťovala Bruna Gröninga v tom, že je pod lékařskou kontrolou neustále a že se lékařka „velmi divila, že vůbec ještě žije.”

Bruno Gröning ji pak znovu nekompromisně povzbuzoval v tom, „aby i nadále zůstávala v péči lékařů“. Bruno Gröning:

„Všechno, co o tomto druhém setkání bez možnosti, mít k ověření správnosti mých výpovědi svědky, mohou říci [, řekl jsem] - je to tak jako v případě setkání prvního - stojí v ostrém protikladu s tím, co mi je vytýkáno vrchním státním návladním. Ručím však za to svou hlavou a svým životem, že se vše událo tak, jak jsem to již objasnil v případě setkání druhého. [...] Dne 10. června 1950 jsem se odloučil od manželů Meckelburgových. Bylo to pro mne neslýchaně trpké období, velmi bohaté na ponaučení a zkušenosti, čeho všeho je člověk schopen, když po počáteční třeba i dobré vůli propadne později materiálnímu a počne mít v hlavě jenom peníze a možnosti - at' už jsou jakékoli - peníze vydělávat. To, co se v průběhu Meckelburgovy epochy odehrálo, bude hrát při tomto proti mně namířenému procesu v pozadí stojící, ale přesto velmi citelnou roli. o rodině Kuhfussových jsem se již nikdy víc nedověděl. Meckelburg měl v rukou nejenom korespondenci s nimi, ale i veškerou korespondenci, kterou přede mnou skrýval, jestliže jsem si někdy přál být o těchto záležitostech informován. Sbíral materiál - snad zastával ten názor, že tak bude mít v případě potřeby něco, čím na mne může činit nátlak. Jak to vše mohlo dojít tak daleko, že se případ Kuhfuss vytahuje na světlo teprve až po pěti letech? Jen si v klidu počkejme.“

I zde vylíčil Meckelburg před soudem situaci úplně jinak. k jízdě do Säckingenu se vyjádřil takto:

„Cestou jsem mu (Gröningovi) opakovaně hovořil do duše a před oči jsem mu stavěl i starosti rodičů, napomínal jsem ho a prosil, aby to sám uznal a ustoupil od svých tvrzení, že jedině on může vyléčit, vždyť přece viděl, že se jí vede čím dál hůř. Přisvědčil mi pak, že se zachová tak, jak to od něho žádám. Vyžadoval však ode mne, abych při jeho ošetřování nebyl přítomen. Když jsme do Säckingenu ke Kuhfussovým dorazili, podíval jsem se krátce do pokoje nemocné a zanechal pak pacientku s Gröningem a jejími rodiči o samotě. [...] o nějaký čas později jsem Gröninga u Kuhfussů vyzvedl. Při této příležitosti mi řekl pan Kuhfuss přibližně něco v tomto smyslu: ‘Musíme jen počkat, slíbil jí stoprocentní vyléčení. Vyžadoval opět plnou důvěru, takže se nesmí dát do ošetřování žádného jiného lékaře.’ „Takové tvrzení se musí zdát být zcela nemístné v tom případě, kdy si člověk představí Meckelburgovy vyděračské praktiky, kterých používal dokonce v případech, kdy se jednalo o zcela nemajetné nemocné osoby a nyní by měl stavět do popředí právě tohoto Otta Meckelburga jako člověka nanejvýš soucitného. Také jeho tvrzení, pronášená v průběhu procesu, že „vždycky chtěl, aby byl k léčení přivolán i lékař,“ se prokázalo v jeho dopisech Kuhfussovým jako

lež. Dokonce i po návštěvě v Säckingenu chlácholil Meckelburg pana Kuhfusse i nadále.

To vychází najevo v jeho dopise z 6.6.1950:

„Jestliže budete mít v souvislosti s léčením Vaší dcery jakákoliv další přání, samozřejmě Vám stojíme v rámci možností k dispozici. Prosim Vás však, abyste nám to zavčas oznámil, abychom mohli v takovém případě učinit výjimku, jak tomu bylo i dne 14.5., protože panu Gröningovi velmi záleží na tom, aby Ruth již velmi brzy uzdravil.“ Meckelburgovo tvrzení, že všechny dopisy byly psány proti jeho vůli avšak na přání Gröninga a jejich obsah byl s ním vždy předem prodiskutován, zní opět málo věrohodně, neboť jeho svědky potvrzený vztah ke Gröningovi svědčí o tom, že to byl on, kdo měl bezvýhradnou kontrolu nad veškerými záležitostmi Bruna Gröninga.

Jeden dřívější spolupracovník z Meckelburgova okruhu, Helmut G. z B., který přijímal v Bad Wiessee poštovní zásilky dosvědčil, že si Meckelburg bral na sebe veškerou došlou poštu, adresovanou Gröningovi s poznámkou, že „ten žádnou poštu nepotřebuje.“ Bruno Gröning obdržel v prvních letech svého působení jen nepatrnou část jemu adresované pošty, daleko větší část byla zabavována jeho spolupracovníky. Tak se stalo, že v jednom bavorském jezeru bylo nalezeno na desetitisíce jemu adresovaných dopisů. Brunu Gröningovi bylo při procesu ještě vytýkáno, že se při své druhé návštěvě u Ruth Kuhfussově v Säckingenu vyjádřil, že se dostavil, aby jí odebral zbytek nemoci. Gröning naproti tomu soud ujistil o tom, že ho chtěl Meckelburg již před jízdou ke Kuhfussovým přinutit, aby nemocné tato slova řekl.

„Také během celé jízdy z Kleisse do Säckingenu jsem zůstal při tom, abych se zdráhal říci Kuhfussovým, že jsem přijel, abych odebral Ruth zbytek její nemoci. Meckelburg mi řekl, že on už to uvede sám na pravou míru. Bylo mi to též potvrzeno, že svůj záměr taky uskutečnil a to v době, kdy hovořil s rodiči Kuhfussovými v jejich obývacím pokoji, zatímco já jsem se zdržoval u Ruth. Při našem rozloučení s Kuhfussovými pak v mé přítomnosti svá slova opakoval, že mne přivedl, abych jejich dceři odebral zbytek její nemoci. Otce Kuhfusse utvrzoval ještě v jeho naději, když tvrdil, že se na to může stoprocentně spolehnout.“

Když Meckelburg sám takto ujistil i Ruth Kuhfussovou, která se nato rozplakala, vyžadoval v její přítomnosti od Bruna Gröninga, aby jeho slova potvrdil.

Bruno Gröning k tomu píše:

„V Säckingenu řekl Meckelburg nemocné, že jsem se dostavil, abych jí odebral zbytek její nemoci a nařídil, abych jeho slova potvrdil. Co jsem měl dělat -

nemohl jsem přece nemocnou připravit o víru, že se opět uzdraví.” Přesto, že to Gröningovi přislíbila, nepřipustila Ruth Kuhfussová k sobě žádného lékaře. Jak je patrné z podkladů, vykonána byla jenom návštěva ošetřující lékařky ze zdravotního úřadu, při které se lékařka chtěla přesvědčit o ubytování Ruth, aniž by ji vyšetřila. Představovala si snad Ruth pod takovým jednáním lékařskou kontrolu?

Ani následující dopisy pana Kuhfusse Bruno Gröning neobdržel a Ruth zemřela 30. prosince 1950. Působilo to jako zázrak, když děvče, jehož zdravotní stav byl v listopadu 1949 na základě lékařského nálezu komentován jako „život ohrožující“, přežilo pomocí víry ještě dalších 13 měsíců i přesto, že její osud byl nevyhnutelný.

Abychom mohli lépe porozumět jejímu odporu k lékařům, musíme si být vědomi jejího utrpení, kterému byla během své nemoci vystavena.

Již v roce 1946 byla u Ruth Kuhfussově zjištěna dvoustranná, na obě strany cavernisikovaná tuberkulóza plic. Jak vyplývá ze zprávy stanice tuberkulózní péče při státním úřadu zdravotnictví v Säckingenu, následovalo pak u ještě ani ne patnáctileté dívky v zemské dětské léčebně v Mammelshöhe/Hessenu dne 9.6.1946 přiložení jednoho pneu-zařízení vlevo. Dne 17.10.1946 bylo pak pneu přiloženo i vpravo. Při tzv. pneu nebo také pneumothoraxu je určité množství vzduchu (zde 400 ccm) vtlačeno do pohrudnicové štěrbině, t.j. do oblasti mezi vnitřní a vnější pohrudnicí, aby tak byla na určitou dobu uvedena do klidu příslušná část plic, což má mnohdy kladný vliv na průběh tuberkulózy. Toto pneu se musí naplňovat v pravidelných časových odstupech, protože vzduch je neustále pohlcován kolem ležícími tkáněmi. Tato procedura je bolestivá, protože se provádí speciální injekční stříkačkou, kterou se vzduch přivádí na odpovídající místo v pohrudnicové štěrbině, v případě Ruth to byla oblast mezi krkem a ramenem (Fossa supraspinata), kde byla jehla stříkačky zaváděna. Po několikaměsíčním pobytu byla Ruth Kuhfussová z dětské léčebny v prosinci 1947 propuštěna. i po jejím propuštění však bylo nutno, aby se podrobovala i nadále v jedno až třítydenních časových odstupech naplňování pneu na stanici tuberkulózní péče při státním zdravotním úřadu v Säckingenu. Zpočátku došlo ke zlepšení jejího zdravotního stavu až konečně došlo v prosinci 1948 po jednoročním ošetřování pomocí pneu k chrlení krve, což si vyžádalo několikatýdenního klidu na lůžku. Není těžké představit si, co to asi bylo pro tuto mladou ženu za duševní a tělesné utrpení, když se musela více než jeden a půl roku podrobovat v pravidelných časových úsecích takovým nepříjemným procedurám, jako bylo naplňování těchto pneu. Není se proto ani čemu divit, že se dostavily i psychické změny, které pak tato ošetřování značně ztěžovaly.

Ošetřující lékařka zdravotního úřadu Säckingen k tomu píše:

„...ošetřování pomocí pneu bylo vlivem psychické alterace (vzrušení) značně ztíženo a vzhledem k oboustrannosti a těžkosti nálezu byla tato ošetřování prováděna velmi opatrně.”

Příznala i nedostačující účinnost této terapie u Ruth:

„Po jeden a půlročním ošetřování [...] jsem zjistila, že ošetřování pomocí pneu nemá dostatečný účinek na plicní tuberkulózu. Chorobný proces pokračoval pod pneu i nadále.”

Protože nebyly k dispozici žádné jiné známé alternativy léčení, bylo v ošetřování pomocí pneu po vynucené přestávce, vzniklé kvůli chrlení krve a značné oslabenosti nemocné, od počátku roku 1949 pokračováno.

V tomto období vykazoval rentgenový nálezu mladé Ruth toto:

„Vpravo infiltrativní stlačení horního laloku, s ním hraničící hilusové oblasti a spodního pole. Zbytková caverne velikosti fazole v bezprostřední blízkosti velkého bronchu. v horním laloku vlevo o něco slabší zastínění.”

V září roku 1949 došlo opět ke zhoršení a ošetřující lékařka zdravotního úřadu Säckingen se obrátila koncem října na vedoucího léčebny ve Wehrawaldu dr. G. poté, co již předtím v létě hledala novou možnost přijetí své pacientky do nějaké léčebny.

„Dne 15.srpna 1949 jsem u Vás přihlásila mladistvou pacientku Ruth Kuhfussovou.[...] Nález se v posledních týdnech značně zhoršil, při dnešním opětovném naplnění (pneu) jsem zjistila další zhuštění v pravém spodním plicním poli. Stav pravé plíce je teď velmi vážný, před dvěma lety by byl býval osud tohoto mladého děvčete ještě přemožen. Prosím o přednostní, okamžité přijetí, protože po dnešním nálezu je velké nebezpečí již na obzoru.”

Dne 3.11.1949 píše ošetřující lékařka tuberkulózní stanice zdravotního úřadu v Säckingenu v následujícím odpověď, týkající se povolání Ruth do Wehrawaldu. Toto přijetí nebylo možné kvůli nepřítomnosti pacientky:

„... že rodiče, aniž by se se mnou domluvili, odjeli s pacientkou do Bad Wiessee u Mnichova. Jednání rodičů je nezodpovědné, neboť zdravotní stav nemocné je podle lékařských nálezů životu nebezpečný.”

Panu Kuhfussovi to nemůže být na základě popsaného průběhu lékařského ošetřování zazlíváno, že začal pochybovat o ještě nějakém možném úspěchu dalších terapií, i když by tyto probíhaly v nějaké léčebně, a že začal hledat cesty

jiné. Je také pochopitelné, že i dcera, která už byla tak jako tak dosavadními terapiemi psychicky zdeptaná a která měla od jejího posledního pobytu v jedné léčebně velký strach před možnou operací, odmítala jakoukoli lékařskou terapii. Vyhlička, že by měla být v léčebně ve Wehrawaldu ošetřována chemoterapií, která byla t.č. do Německa právě zavedena, na ni působila spíše odpudivě a dělala na ni dojem, jakoby se tu měla stát „pokusným králíkem“.

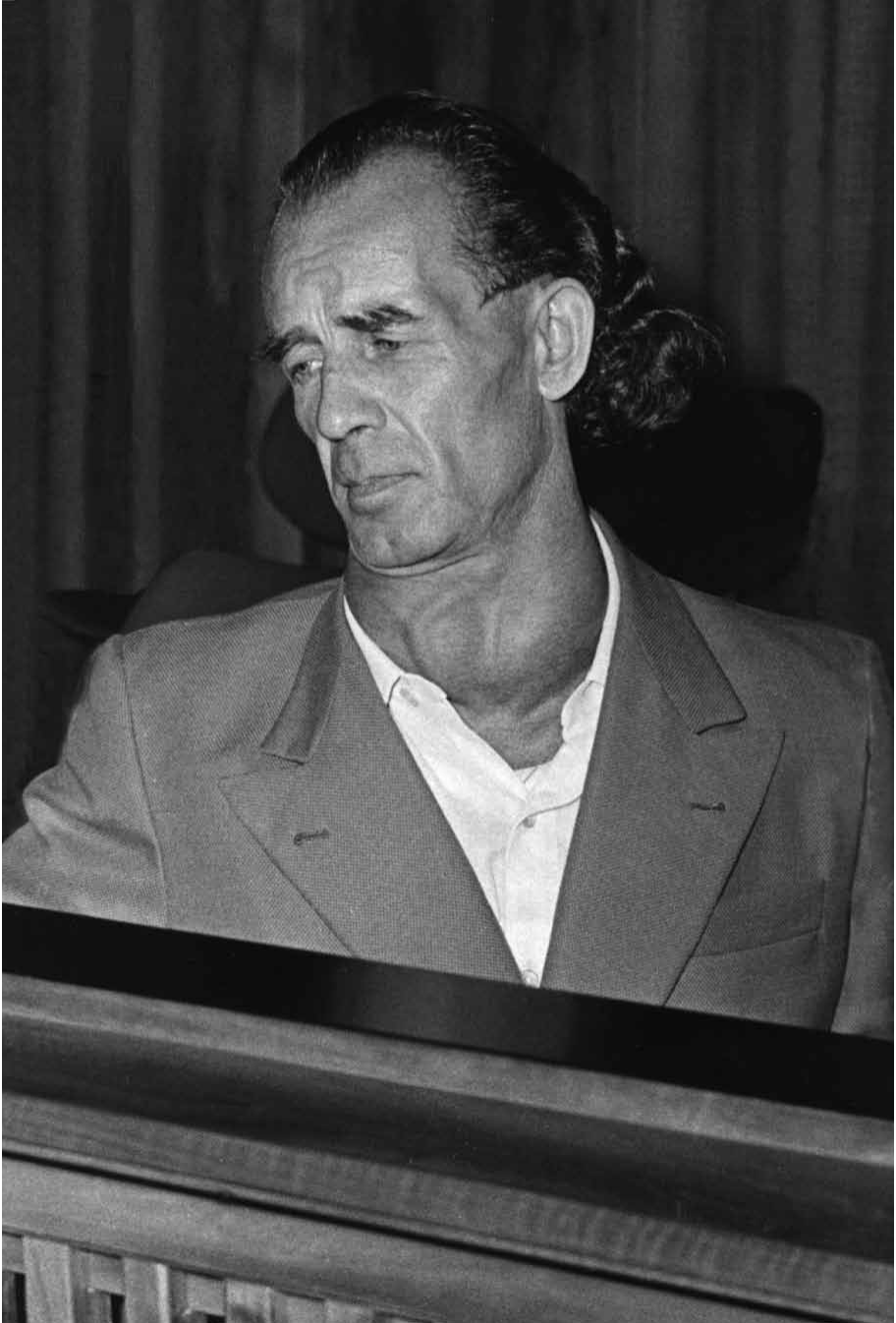
Lékařský znalec dr. Freihofer se vyjádřil v procesu o dalším možném ošetřování a o životní šanci Ruth takto:

Také každý nezaujatý lékař, třeba by byl i tím největším optimistou, by při pohledu na tehdejší lékařské nálezy stěží ještě choval naději na dobrý konec tohoto utrpení. Pan dr. Good, odborný lékař pro chirurgii a plicní choroby a přednosta léčebny Wehrawald spolkového pojišťovacího úřadu v Todtmoosu píše přece ve svém dopisu z 4.7.1955, adresovaném vrchnímu státnímu právnímu zastupitelství Mnichov II, že ‘se zde bez jakékoliv pochyby jedná o těžkou plicní tuberkulózu, jejíž prognóza je velkým otazníkem.’ Ani on se neodvažoval ‘dát jasnou odpověď’ ‘na otázku ‘co by se z tuberkulózního případu slečny Kuhfussově vyvinulo,’ neboť ‘její prognóza byla skutečně velmi vážná.’ s opatrností jsou pronášeny i veškeré další, postupně na sebe navazující výroky, obsahující ne skutečnosti, nýbrž vyjadřující pouhé pravděpodobnosti: ‘V případě, kdyby (chemoterapie) zlepšila levou stranu do takové míry, bylo by operativní ošetření pravé strany ... možno, přičemž by ... pneumolysa (oddělení plíce v hrudní stěně, proveditelné však jen při jednostranné tuberkulóze) podle tehdejších podmínek a podle stavu spodního laloku byla bývala (asi) tím nejpravděpodobnějším řešením, ... že ... by tu pak přece jen byla bývala nějaká šance...’

Rovněž pan prof. dr. K. Lydtin z Mnichova píše ve svém dobrozdání ze dne 29.3.1956:

‘Za takových podmínek se nedá vůbec říci, že před 15.11.1949 existoval nějaký vyšší stupeň pravděpodobnosti vyléčení této choroby. ‘

Na základě těchto výroků pak odpověď na otázku, jestli by pacientka mohla být zachráněna, znějící ‘ano’ se musí zdát každému sine ira et studio (latinsky, bez hněvu a horlivosti) posuzujícímu odborníkovi přinejmenším jako nezvyklá, když už ne protismyslná. Musela-li být prognóza quod vitam (týkající se udržení života) bez námitek označena za velmi špatnou, nemohla být ani otázka, vztahující se k zachování života v tak těžce ohroženém případě nikdy zodpovězena s absolutní jistotou. Zde se vylučuje veškeré exaktní vědění, ani samotné bohaté zkušenosti nejsou schopny dojít k žádnému závaznému konci. [...]

Bruno Gröning před soudem

Jestliže jednou dojde tak těžké onemocnění, jakým je oboustranná, delší dobu pneumothoraxí ošetřovaná plicní tuberkulóza, až na hranici ohrožení života, musí každý rozumný člověk dojít k názoru, že i pro toho nejsvědomitějšího lékaře s nejlepšími znalostmi a schopnostmi tu zbývá jen 'starost' o velikost tělesné a duševní obranné síly na straně jedné a o ochotu pacienta, podrobit se dobrovolně a plně navrženým léčebným opatřením, na straně druhé.

Tam, kde se vytratila důvěra pacienta k prostředkům, stojícím v nabídce, - což je v konkrétním případě Kuhfussových přechodem k jiným způsobům ošetřování dokázáno - se nedá za žádných okolností úspěch vynutit."

Ošetřující lékařka paní dr. Volková, která v listopadu 1949 popsala stav Ruth jako život ohrožující, tvrdila v prvním procesu s velkou jistotou, že by „Ruth Kuhfussová dnes ještě mohla být naživu," kdyby byla bývala přišla do léčebny ve Wehrawaldu. v odvolávacím řízení však svou výpověď značně omezila a považovala to už snad jen za možné, aniž by byla udala stupeň pravděpodobnosti této možnosti. Nejistotu v posuzování životní šance u Ruth bylo možno pozorovat i u profesora Lydtina, dobroznalce z Mnichova, jestliže porovnáme jeho výpovědi, učiněné před procesem a pak během procesu. v procesu 1957 hovořil oproti jeho výše citovanému písemnému vyjádření pod dojmem výpovědi paní dr. Volkové o „dobrých vyhlídkách na vyléčení," zatímco v druhém procesu vyjádřil velké pochybnosti poté, co viděl poslední rentgenové snímky Ruth Kuhfussové z listopadu 1949, které mu nebyly předloženy ani při jeho písemném dobrozdání a ani při jednání v první instanci. Jak se mohu dočíst ve spisu z procesu, který vyhotovila paní Anny Ebnerová von Eschenbach, Lydtin tvrdí, že poté, co viděl rentgenový snímek usoudil, že „v tomto případě (Ruth Kuhfussové) by to bylo velmi těžké" (dosáhnout v rámci lékařských ošetření toho, aby déle žila), neboť „podle rentgenových snímků to vypadalo velmi špatně." Tuto výpověď jsem našel v návrhu revize, sestaveném advokátem Bruna Gröninga, i potvrzenu.

Dr. Freihofer uzavřel své dobrozdání následujícími slovy:

„Při střízlivé úvaze musí dojít každý laik k přesvědčení, jak bylo vyřčeno i ze strany úřadu zdravotnictví v Säckingenu, že takové vyléčení nemělo vzhledem k velmi těžkému stavu, který byl podle lékařského nálezu 'život ohrožující', resp. byl 'v nebezpečí z prodlení', podle zdravého lidského uvážení žádných vyhlídek. Právě tak nebude moci souhlasit žádný čestně [...] uvažující lékař, který nepropadl přehnaně sebevědomé víře, že je možno vlastnictvím nejnovějších léků popírat přírodní síly, s dobrozdáním pana dr. Lydtina z Mnichova, podle kterého 'se nedá říci, jestli byl před 5.11.49 stupeň pravděpodobnosti k vyléčení vyšší'. Podle mého názoru je to však víc než podivuhodné, že pacientka vůbec dožila až do

30.prosince 1950, takže je patrné, že Gröningův vliv mohl přece jenom přispět k určitému oddálení smrti. v souhrnu bych chtěl své dobroznalecké vyjádření zakončit tím, že tvrzení:

1. 'vyhlídky na uzdravení existovaly'
2. 'život pacientky Kuhfussově mohl být ještě prodloužen, kdyby pan Gröning nepřišel do její blízkosti.'

nemohou být v tomto případě vůbec jistá, a proto nejsou ani oprávněná.”

V prvním procesu dne 30./31. července 1957 před schöffenským soudem v mnichovském okrese byl Bruno Gröning nařčení z usmrcení z nedbalosti zproštěn. Soud to zdůvodnil tím, že se nemoc zpočátku zhoršila i přes lékařská ošetření, otec pak šel za Gröningem a teprve potom začal tato lékařská ošetřování odmítat. Dokazatelná však byla ta skutečnost, že od Gröninga nepocházel vůbec žádný zákaz lékařského ošetřování. Obžalovaný byl do Sachingenu přivezen proti své vůli. Do souvislosti byla vzata otcova a dceřina fixní idea bezprostředního vyléčení Brunem Gröningem, která plynula ze strachu z operace, protože dcera byla sama svědkem toho, jak na klinice v Hessenu mnozí tento zákrok nepřežili.

Jak vyplývá ze závěru zápisu soudního procesu, který byl pořízen paní Anny Ebnerovou von Eschenbach, v odvolacím řízení ze dne 14.-16.1.1958 se výsledkem svědků z řad protivníků ukázalo, jakým způsobem asi vzniklo toto tvrzení o pravděpodobném zákazu návštěv lékaře, který měl Bruno Gröning vyslovit.

protivníků sjednotili na jednom bodě, který zněl: 'Zákaz návštěvy lékaře'. Na toto tvrzení kladli zvláštní důraz a i jejich vystupování bylo tentokrát velmi sebevědomé a jisté.”

Při tomto jednání byl uznán Bruno Gröning vinným z usmrcení z nedbalosti a byl odsouzen podmíněně k osmi měsícům vězení.

Ten, jehož pozornosti neušlo chování Bruna Gröninga již od samotných počátků jeho působení, se nemůže ubránit tomu, aby o vyjádření přítěžujících svědků - Gröning zakázal přístup lékaře - oprávněně nezapochoyboval. Je totiž dokázáno, že Bruno Gröning připomínal pomoc hledajícím lidem stále znovu a znovu ještě i daleko předtím, než došlo k setkání s Kuhfussovými, aby zůstávali neustále pod lékařskou kontrolou a dostavivši se léčebné úspěchy nechávali potvrzovat právě lékařskými vyšetřeními. Přesto, že své působení od obvyklých lékařských metod odděloval, spolupráce s lékaři mu ležela obzvlášť na srdci. v rozhovorech se současníky anebo v rozsáhlých, k dispozici mi daných písemných dokumentech, mi v rámci mých vyšetřování nikdy nevyšla najevo skutečnost, že by Bruno

Gröning ošetřování lékařem zakazoval nebo že by odrazoval od doprovodných lékařských kontrolních vyšetření.

Zákaz takového charakteru, ale i příslib vyléčení by zcela odporoval jeho duchovnímu zaměření i jeho svědomí.

Při procesu se dr. med. Wilhelm Beyer k tomu vyjádřil ve svém odborném dobrozdání, kde píše o schopnostech duchovního léčení Bruna Gröninga:

„Poznal jsem ho (B. Gröninga) jako člověka nejlepší vůle a nejčistších úmyslů. Jeho zvláštní schopnosti u mne nevzbuzují nejmenší pochybnosti, stejně tak i on sám si je zcela jasně vědom toho, že úspěch jeho působení není závislý na jeho osobní vůli a jeho přáních. Již z této skutečnosti samotné vyplývá, že by pro něho bylo zcela nesmyslné, slibovat nemocným uzdravení. v jeho moci je jenom to, že může přislíbit pomocný vliv na průběh léčení, nikdy však ne vyléčení samotné, neboť toto není v žádném případě v moci žádného duchovního léčitele, nýbrž závisí od mnoha jiných předpokladů a konečně je plně závislé na oddané důvěře a víře nemocného. Dokonce ani nemocný sám není mnohdy schopen míru této oddanosti správně posoudit, protože jeho naděje na možné vyléčení a vyžadování tohoto vyléčení pak mohou dosáhnout takových rozměrů, že jimi převýší i míru schopnosti plné a dokonalé víry a oddanosti. Tak dojde k tomu, že mnohý člověk, který je přesvědčen o tom, že jeho důvěra je dokonalá, přesto z nedostatku důvěry vyléčení nedosáhne. - v každém případě je to ovšem zcela nesprávné, považovat neúspěch v léčení za projev nedostatku důvěry nebo za její špatnou kvalitu. [...] Poslední rozhodnutí o tom, jestli bude léčení úspěšné či neúspěšné, patří duchovnímu vedení, které bdí nad každým člověkem.”

Bruno Gröning si byl plně vědom skutečnosti, že vyléčení nikdy nemůže být vynuceno, ba naopak, kdo by si ho chtěl vynutit, nedosáhne svého cíle nikdy, takovým myšlením mu jen staví do cesty překážky. Ve velké části projevů Bruna Gröninga se nacházejí jasná a velmi zřetelná napomínání, ve kterých neustále zdůrazňuje, aby se vyléčení nevymáhala, nýbrž v největší pokoře dosahovala.

K tomu řekl např. v Mnichově dne 31.8.1950 toto:

„Jestliže lidé došli k takovému názoru a myslí si, že se jim pomoci dostat musí, tak je to zcela nesprávné. Na to mám v rezervě vždy připraveno jedno pořekadýlko: Ne vyžadovat, nýbrž dosahovat.”

Na jiném místě říká:

„Já sám vysvětluji lidem pořad, jakým způsobem mají opět nabýt své zdraví. Přitom také říkám, že každý, kdo už je v lékařském ošetřování, v něm má zůstat

a zůstat i musí, protože jedině lékař nebo jemu podobný může s jistotou potvrdit, jestli je dotyčný vyléčený, nebo ne.”

Jedna současnice mi referovala, že na otázku, na čem jsou tedy vyléčení zcela závislá, měl Bruno Gröning jedinou odpověď:

„To je jen a jen v rukou Božích.”

Doporučoval také často zdraví hledajícím, aby „neztráceli důvěru ani ke svým lékařům a aby v sobě vždy chovali víru na své uzdravení”, neboť to je „prvním předpokladem, aby nemocný choval důvěru ke svému lékaři a pevně věřil v to, že mu jeho lékař pomůže. Důvěra k lékaři je již sama o sobě lékem nejlepším.” Při jeho projevu v Mnichově dne 30.8.1950 (v tuto dobu ještě Ruth Kuhfussová žila) se ho zeptal jeden z posluchačů, jestli se má nechat operovat na močový měchýř.

Bruno Gröning mu odpověděl:

„Nepředpisuji nic a ani nic nezakazuji. Každý člověk musí vědět sám, komu dává své tělo k dispozici. Já to nesmím a ani to dělat nebudu, ani bych si to nemohl sám před sebou zodpovědět. Je to rozhodnutí každého jednotlivého člověka samotného, to se nedá vůbec popřít, když říká: ‘Nechám se operovat.’ Dávejte jen bedlivý pozor na to, co se děje dál, co váš močový měchýř dělá atd. Já nebudu ani pro, ani proti. To by bylo příliš, pak by mohli přijít lidé a mohli by říkat: ‘Ano, ten Gröning říkal [...]’. Tady v takovém případě máte přijímat a ne požadovat.”

Za dob působení na Traberhofu v srpnu / září 1949 (před setkáním s Kuhfussovými) v jednom rozhlasovém rozhovoru zdůrazňoval:

„... nechtěl bych udělat tu chybu, abych vám nepřipomenul, že pokud jste v lékařském ošetřování nebo jste v něm byli, [...] abyste si nechali ještě i po vyléčení udělat lékařskou kontrolu.”

Konečně je k otázce zákazu lékaře ještě nutno dodat, že Bruno Gröning v Bad Wiessee prokazatelně (!) a s největší pravděpodobností dokonce i v přítomnosti otce a dcery Kuhfussových ve svém projevu napomínal přítomné, aby zůstávali svými lékaři věrni.

Georg Beuchel z E., který tento projev také zažil, prohlásil pod přísahou:

„Při svém projevu se vyjádřil (Gröning) v tom smyslu, že zde přítomní posluchači již jistě vyhledali lékaře a tudíž by i nadále měli v lékařském ošetření zůstat. [...] Nevím, jestli se slečna Kuhfussová nebo pan Kuhfuss tohoto jmenovaného projevu účastnili, pokud ale vím, nacházeli se vždy v pokoji hotelu, ve kterém jsem

byl ubytován i já. „K tomuto případu bylo obhájcem Bruna Gröninga jmenováno ještě více svědků, kteří potvrdili, že vyléčení hledající lidé nebyli nikdy od návštěv lékaře ani zrazování, ani jim nebyla žádná vyléčení přislíbena.

Zcela nepochopitelné však zůstává to, proč první soud odmítl tak důležité svědky, jejichž výpovědi by Brunu Gröningovi pomohly, jako byli např. Georg Beuchel, dr. med. Gemassmer, dr. med. Beyer a jiní, a svůj postoj zdůvodnil tím, že by „jejich výpovědi byly při rozhodování bezvýznamné.“ Toto rozhodnutí bylo Brunu Gröningovi sděleno teprve 14 dní (!) před započítím hlavního jednání. Nejasné zůstává také to, proč věnoval soud důvěru lidem, jako byl hlavní přítěžující svědek Otto Meckelburg a jiní, jejichž výpovědi oplývaly zcela zřejmou nevěrohodností a byly plny rozporů (paní Meckelburgová, matka Kuhfussová, Enderlin, ošetřující lékařka). Byli to všechno lidé, jejichž postoj byl v průběhu celého procesu vůči Gröningovi očividně naprosto negativní.

Konečné nalezení pravdy by bývalo bylo vyhrazeno reviznímu soudu, kterému bylo právníkem Bruna Gröninga předloženo jeho revizní zdůvodnění, kde byly prokázány těžké a závažné chyby, kterých se odvolací soud při svém jednání dopustil. Jednání revizního řízení z 22.1.1959 však skončilo na základě smrti Bruna Gröninga bez závěrečného rozsudku. Tak se stalo, že Bruno Gröning nebyl nikdy právoplatně odsouzen.

„Odhalení“ hraběte Soltikova

Činy, kterých se dopouštěli bývalí spolupracovníci z pomsty, však přesahovaly dalece i soudní rámec obžaloby. Takzvanými „odhaleními“, týkajícími se osobnosti Bruna Gröninga a pozadím jeho působení, se ho pokoušeli tito bývalí spolupracovníci pomlouvat nejen na místech úředních, nýbrž i na široké veřejnosti. Tato „odhalení“ musela nezasvěceným připadat obzvláště věrohodně, protože se tito pomlouvači mohli odvolávat na přímou spolupráci s Brunem Gröningem.

Hrabě Soltikov, právník, který pracoval jako žurnalista, šel dokonce tak daleko, že se odvažoval představovat se na veřejnosti jako „spolupracovník Bruna Gröninga“, přestože se s ním setkal jen několikrát. v září roku 1949 vydal dokonce zvláštní list, „Gröning odhalen“, který byl pak rozšiřován především na území Mnichova.

Tak jako mnozí ostatní, omezil i on působení Bruna Gröninga na léčení čistě psychických onemocnění:

„Stejně tak jako předtím, jsem i nyní přesvědčen, že Gröning byl schopen léčit jen tehdy, jednalo-li se o případy válečných neuróz, hysterických ochrnutí, hysterických poruch řeči, třesových ochrnutí atd. tedy pouze o psychické případy, na které se taky omezoval. Typický případ ‘Gröning’ se dá laikovi nejjednodušeji vysvětlit na následujícím příkladě:

Na nějaký dům spadne bomba a paní, která je v úkrytu ve sklepě tohoto domu, ztratí následkem hrozného úleku řeč. v největším stresu a napětí pak čeká tři dny a tři noci na Gröninga a když ho pak konečně spatří, svou ztracenou řeč opět nalezne.”

Za „hrubý zlořád” pak označil spojování působení Bruna Gröninga s „tajuplným zářením” a v jeho činnosti spatřoval jen jakousi formu psychoterapie. Vehementně napadal Gröningův názor, že působením Boží síly jsou vyléčitelné veškeré choroby, předhazoval mu poměry na Traberhofu a přišel k závěru, že „myslícímu člověku” musí být zcela jasné, že „Gröning - i přes možnosti léčení případů válečných neuróz a hysterie- je vlastně škůdcem společnosti.”

Časopis „Echo der Woche” shrnul ve svém vydání dne 7.10.1949 krátce obsah jeho článku následovně:

„Hrabě Soltikov se neštítí žádných prostředků, kterých používá ve svém plátku k tomu, aby osobu Bruna Gröninga nejen zesměšňoval a házel na ni špínu, nýbrž do pochybností zatahuje i jeho léčebné schopnosti, o kterých se dříve velmi pochvalně vyjadřoval - a to dokonce velmi hlasitě tehdy, když si od nich sliboval dobré obchody. Ale ani při nanejvýš skeptickém hodnocení situace není možno ji přejít, aniž bychom si nepovšimli pravých skutečností.”

Soltikov prodával skutečně ještě krátce předtím jeden spis „Zde mluví Gröning” (srpen 1949) a „Gröning odchází do Ameriky” (počátek září 1949), ve kterém mluvil o působení Bruna Gröninga velmi pozitivně. Nyní se však svým „Zvláštním listem” usilovně snažil o to, aby dostal Gröninga jakýmkoliv způsobem do špatného světla. Zatímco jsme v jeho „Zvláštním listu” a v „Gröning odchází do Ameriky” mohli číst velkým písmem tištěné nadpisy jako „masová vyléčení na rozloučenou - tisíce zpívaly: ‘Velký Bože, budiž Ti chvála, ’” stálo hned v jeho dalším listu „Gröning odhalen” pojednou: „Z 15 000 lidí, kteří na něho dny a noci čekají, je Gröning ochoten léčit rozhovorem jenom 15...” Tvrdil tu dokonce, že v případě Dietra Hülsmana nedosáhl ve skutečnosti Gröning u syna svého hostitele v Herfordu následkem svého působení žádného úspěchu. k posílení věrohodnosti tohoto svého výroku citoval jednoho velmi zarputilého protivníka Bruna Gröninga z herfordské lékařské komise, bielefeldského vrchního

lékařského radu dr. Reinera, který hovořil dokonce o jakémisi „léčebném podvodu“ a zdůrazňoval, že se stav dítěte „ani nezlepšil, o vyléčení vůbec nemluvě“.

V rámci svých pátrání jsem narazil na dokumentované vyjádření Helmuta Hülsmana, týkající se dění kolem jeho syna:

„Herford, 18.březen1949

Můj syn Dieter je starý devětapůl roku a trpí progresivním úbytkem svalové hmoty. Je narozen 4.zářím 1939 a chodit začal teprve, když mu bylo dva a čtvrt roku. Vyšetření různých lékařů a rovněž rentgenové snímky nenasvědčily o tom, že by se jednalo o organická poškození v pánevní oblasti nebo o příznaky anglické choroby. Až do svého čtvrtého roku života však chodil, i když velmi pomalu a těžkopádně, s chodidly nastavenými předními částmi k sobě. [...]

V červnu 1945, když jsem se navrátil z války, jsem našel dítě v tomto zbídačelém stavu. Jel jsem s ním k jednomu vyšetření na univerzitní kliniku do Münsteru. Tamní profesor určil okamžitě diagnózu ‘progresivní úbytek svalové hmoty’. Tato diagnóza byla pak potvrzena i na dětské klinice. Ošetřování, které by vedlo k vyléčení této choroby, mi nebylo přislíbeno ani tam, a ani ne u dalších deseti mnou vyhledaných profesorů a lékařů. Chátrání mého dítěte nabývalo odstrašujících forem.

Dieter je již deset týdnů upoután na lůžko, není schopen ani stát, ani chodit. Při pouhém pokusu postavit se se složí v kříži podobně jako se zavírá skládací nožik, protože mu chybí veškerý pocit pevnosti. Nohy a chodidla jsou věčně ledové a zcela bez citu [...] i přes masáže, kterých se mu dvakrát do týdne dostává. [...]

Odpoledne dne 15.března 1949 k nám přivedla jedna naše známá pana Gröninga, poněvadž jí byl průběh nemoci našeho syna Dietra dostatečně znám. Byla velmi dojata případem své sestry, která byla po pět let celkově ochrnutá, byla odkázána jen na vozíček a postel a její život se chýlil ke konci, když byla Brunem Gröningem vyléčena. Naše známá byla přesvědčena o tom, že může být pomozeno i mému synovi.”Popisuje dále, jak byl Dieter již jeden den po setkání s Brunem Gröningem schopen stát opět na vlastních nohou a udělat bez cizí pomoci tři kroky. Dalšího dne vstal poprvé úplně sám a chodil bez pomoci druhých.

Na jiném místě Helmut Hülsmann zdůrazňoval, že léčebný úspěch u jeho syna dělal nadále takové pokroky, že Dieter byl už v létě 1949 schopen běhat od časného rána až do pozdního večera.

Počátkem září 1949 vypovídal jeden nezávislý svědek o stavu tohoto dítěte toto:

„Desetiletý chlapec manželů Hülsmannových mi byl rovněž představen. Před pár měsíci ležel tento vytáhlý hošík ještě apaticky a zcela ochrnutý [...] ve své posteli. Jeho nemoc - úbytě - byla prohlášena za nevléčitelnou. Od té doby, co se ním zabývá Gröning, není malíčkový připoután na lůžko, chodí pomalu po domě a ukazuje všem, jak mu na nohou a na pažích znovu narůstá svalstvo.“Koncem července 1949 se vyšetřením dítěte Dietra Hülsmanna o úspěchu Bruna Gröninga přesvědčil i lékař prof. Fischer, který byl k tomuto případu dotazován časopisem „Revue“. Tento časopis o tom referoval v tom smyslu, že po vyšetřeních profesorem Fischerem nemůže být ještě s jistotou hovořeno o vyléčení dokonalém, na druhé straně však spatřoval ve tvrzení, že se po působení Bruna Gröninga na zdravotním stavu chlapce nic nezměnilo, za „zlomyslné nařčení“.

V již výše jmenovaném vydání „Echo der Woche“ se k tomu píše:

„Nejspolehlivějším pramenem, ze kterého může člověk očekávat úsudek o Dietru Hülsmannovi, je konečně a nadále i zůstává jeho matka. Ona zrovna tak jako osoby, které chlapce viděly v počátečním období ještě na Traberhofu, dosvědčují, že tu bylo Gröningem dosaženo léčebných úspěchů. Chlapec, který před setkáním s Brunem Gröningem nebyl vůbec schopen chodit a musel být nošen, dnes chodit může, i když ještě trochu nešikovně [...], ale přesto však je samostatně chůze schopen. Tato situace se podobá případu dělníka Haase, který byl po celá léta ochrnutý a musel tudíž sedět na vozíku a který vzbudil svého času rovněž velkou pozornost na základě jeho dramatického vyléčení. i zde by chtěli Gröningovi nepřátelé naráz vykonstruovat neúspěch a selhání. Skutečnost je ovšem taková, že Haas je schopen opět chodit. Lékařský atest doktora, který tohoto starého muže po dlouhou dobu ošetřoval, svědčí rovněž o tom, že Gröning zde dosáhl uznáníhodného úspěchu.

Soltikov se však neomezil ve svém plátku jenom na to, aby vtáhl Bruna Gröninga do stínu pochybností, svými obviněními se nestyděl zpochybňovat ani bezúhonnost osobnosti Bruna Gröninga.

Spolu s E.A.Schmidtem, bývalým Gröningovým spolupracovníkem z dob Herfordu, navrhl náplň výše jmenovaného plátku. Bruno Gröning se s ním rozešel z toho důvodu, protože Schmidt zpronevěřoval ve své době ve velké míře ještě spolu s pomocnicí v domácnosti u Hülsmannů Elizabetou Pohlovou darované peníze. A nyní se Schmidt nestyděl obviňovat Gröninga v jednom místopřísežném prohlášení z toho, že se dopustil na této zaměstnankyni násilí,

když ji předtím zhyponotizoval. E.A.Schmidt se později s Elizabetou Pohlovou oženil, již v době Herfordu s ním byla velmi úzce v kontaktu.

K tomuto obvinění je nutno říci, že na základě provedeného vyšetření při státním soudu v Bielefeldu nebyl tento čin potvrzen, takže vyšetřování bylo zastaveno. Toto obvinění odporuje v plné míře všem vysvědčením o osobě Bruna Gröninga, která mi jsou k dispozici. Kromě toho se autor místopřísežného prohlášení Egon Arthur Schmidt distancoval jako pozdější manžel pomocnice v domácnosti sám od své výpovědi v „Odhalení“ Soltikova a vyjádřil se o Michaelu dr. jur. hraběti Soltikovi takto:

„Hrabě Soltikov spolupracoval s jedním společníkem, který se jmenoval Pitt Seeger ale byl známý pod předzdvívkou ‘generál Pit’ a který byl později odsouzen pro podvody. [...] Adoptivní hrabě Soltikov postupoval zcela bez zábran. v soudních aktech leží objasnění těchto jeho turbulentních postupů, sepsaných zvláštním kriminálním komandem pod vedením vrchního komisaře Martina. Vychází z nich neomylně najevo, kdo byl ve skutečnosti Soltikov a jakou tu hrál roli. Vyplyvá to už z jeho výroku, k němuž už není třeba mnoho dodat: ‘Své peníze si vydělám a je mi jedno, jestli to bude s Gröningem nebo proti němu - ale já si je vydělám!’ Správně, vydělal si je, jak je zřejmé ze soudních akt, jenom 60 000 DM vydělal na svém plátku, ve kterém zneužil mého jména.”V „Echo der Woche“ se píše dále v článku pod nadpisem „Jak se to dělá - několik stručných vysvětlení z posledních ‘odhalení o Gröningovi’“ z plátku Soltikova toto:

„To byly jednou časy, ve kterých bylo pro každého žurnalistu samozřejmostí, nezabývat se podrobnostmi z osobního života jednotlivých lidí, intimními záležitostmi už vůbec ne a obvinění byla vnášena do tisku jen tehdy, byla-li podložena důkazy. Kdo však četl plátek hraběte Soltikova, nebude se moci ubránit dojmu, že tu byl na oplzlou pomluvu kladen mnohem větší důraz než na střizlivé vyličení skutečnosti. v dnešní době je bohužel velmi žádoucí a nutné, informovat se nejen o tom, co kdo píše, ale především o tom, kdo co píše. Hrabě Soltikov se vydával jednu dobu za Gröningova právního zástupce, kdy Gröning snad mnohé řekl o věcech, ze kterých si dnes Soltikov tropí žerty.[...] Po určité časové údobí to bylo velmi výnosné, podávat o Gröningovi zprávy. Vydělávaly se při tom tisíce. a nyní se zdá, že jsou zase výborným prostředkem k vydělávání peněz zprávy namířené proti Gröningovi.”Několik 100 000 exemplářů Soltikovových zvláštních listů bylo rychle rozprodáno. i jiné časopisy převzaly jeho „odhalení“ a cítily se být oprávněny vyjadřovat se o „zázračném doktorovi“ bez jakýchkoliv zábran. Od tohoto okamžiku začal být Bruno Gröning pro veřejnost, která neznala celé pozadí vymyšlených obvinění, tabu. Mnozí vyřkli nad ním svůj rozsudek, rozsudek, jehož následky jsou citelné až po dnešní dny. Ospravedlnění

Gröninga vyplývá z výsledků vyšetřování státního soudu v Bielefeldu v červenci r 1950 kde se prokázalo, že Schmidtova obvinění jsou v Soltikovových zvláštních listech jen lži. Toto ospravedlnění však nenalezlo v protikladu k senzaticbudícím výtkám v tisku žádného většího ohlasu.

V červnu 1951 stálo v časopisu „Das offene Wort“ toto:

„Jestliže byl nejprve Gröning vynášen do nebes, rozdupal poté jeden hrabě, kterého vbrzku následovali i další, považující všechny jeho články za pravou minci, všechno vniveč. Takovým způsobem se do německého tisku dostavil náhle obrat - opěvujte ho a ukřížujte - stálo podle starého podání vždycky pěkně vedle sebe! Ale nebylo by už konečně jednou načase, předvést všechny tyto věci veřejnosti otevřeně a čestně a ukázat, to jsou ti, kteří předurčují vaše mínění? Aby bylo možno doložit skutečnost, že německý tisk trpí až do dnešních dnů na jed, namíchaný již tehdy, je nutno poukázat na otevřený dopis, uveřejněný v časopise 'Acht -Uhr-Blatt' z Norimberka" „Odhalení „ převzal od hraběte Soltikova z velké části hned ve svém vydání z 29.9.1949 časopis „Der Spiegel“.

V jednom odpovídajícím článku, který byl ironicky titulován „Podaruj mi koníka na malého Gröninga,“ nebylo však upuštěno ani od citátů z plátků hraběte Soltikova. k tomu všemu byl Bruno Gröning ještě nařčen z účasti na jedné pitce, které se měl účastnit s manželou Harwartovými, tehdejšími majiteli Traberhofu a ještě s manželou Englerovými, producenty filmu o Brunu Gröningovi.

„Der Spiegel“ píše kromě jiného:

„Na sklonku večera vyžadoval Harwart, aby se začalo s léčením jeho švagrové. Bydlela v Mnichově. Jel tam celý štáb. Kolem půlnoci bylo pokusů o vyléčení ochrnuté švagrové zanecháno. Zázračný doktor Gröning za plné podpory svého štábu dobyt teprve konečně Harwartův Le-Ha-bar. Bylo tu pak popíjeno až do bílého rána, až do půl sedmé. Čím víc sektových zátek vyletělo do vzduchu, tím víc chuti ke zpěvu se Gröningovi dostávalo. [...] Když už pomalu svítalo, pozvali filmoví manželé Rolf a Erika Englerovi všechny pijáky do svého bytu na Robert-Koch-Strasse 13 v Gasteigu. Tam se chtěl Gröning vykoupat a přitom ukázat, jak bude voda pod vlivem jeho vyzařování syčet, když vstoupí do vany. Nesyčela sice voda ve vaně, zato však syčel jeho hostitel Rolf Engler, když odhalil na Gröningově tváři dva rudé půlměsíce. Pocházely od rtěnky Eriky Englerové. „V „Echo der Woche“ z 9.10.1949 podotkl Rolf Engler k tomuto článku ve „Spieglu“ toto: „Všechny tyto věci jsou prostě vylhané.“ Jeho právník pak vyžádal uveřejnění článku, který by uvedl věci na pravou míru. Toto uveřejnění vyšlo pak dne 20.10.1949 ve „Spieglu“ v rubrice „Dopisy“:

„V popsaných událostech, na kterých se účastnili filmový producent Rolf Engler spolu s jeho paní, se nejednalo o žádnou pitku. Při pokusech pana Gröninga o vyléčení švagrové pana Harwarta byly prováděny filmové záběry. Pokus vedl, jak bude možno i vidět v dokumentárním filmu Englera, k takovému výsledku, že pacientka byla opět schopná pozvednout svou paži až do výše hlavy. Poněvadž celý filmový štáb od poledne nic nejedl, přijal asi ve 4hod. ráno pozvání pana Harwarta k jídlu v jeho restauraci. Opilý přitom nebyl nikdo. Pan Gröning nezpíval. Krátkého času, který měli k dispozici, v 9hod. byla totiž domluvena další schůzka, museli využít nuceně v bytě pana Englera. Zde požádal Bruno Gröning o koupel, která mu měla přinést osvěžení, ne však proto, aby zde něco předváděl. Rovněž nedošlo k žádnému nekorektnímu jednání mezi panem Gröningem a paní Englerovou. Historika o údajných stopách po rtěnce je vymyšlená. Pan Gröning a ani žádné jiné zúčastněné osoby nebyly opilé.

Mnichov, dr. Werner Renner, právník.”

Jak málo zmůže jeden takový článek, mající za úkol uvést věci na pravou míru, ke všemu stojící ještě někde na okraji, si může lehce představit každý z nás. Kdo mohl očekávat ještě něco dobrého od muže, jako byl Bruno Gröning, když si přečetl takováto uveřejnění? Kdo mu pak ještě věřil, když mluvil o Bohu? Kolika tisícům lidí, kteří v něm viděli poslední záchranu, byla odňata víra a důvěra v něho samotného a rovněž v jeho slova a tím jim byla samozřejmě odňata i cesta k vyléčení. Neboť komu nebylo známo celé pozadí těchto „odhalení“, ten věřil slovům, která se nacházela v mnoha novinách.

Pro mnoho lidí platil tehdy Bruno Gröning jako odhalený, byl zařazen k těm, kteří si na úkor druhých dělali život sladkým a žili si v hýření a přepychu. Jeho slova o „Bohu jako největším lékaři“ a „nevléčitelné neexistuje“ se propadala na veřejnosti v pokřiku kolem „odhalení“ a procesů do hlubin zapomnění. Bylo to, jakoby nějaký neviditelný protovnik nasadil všechny síly k tomu, aby učinil tohoto muže zrovna tak nevěrohodným, jak málo věrohodnosti určil i jeho slovům.

Nevinně odsouzen

Je to koruna, plná hořkosti, upletená z trní neporozumění, závisti a hlouposti všech zasvěcených, kterou byli v průběhu posledních dvou tisíciletí nuceni nosit všichni ti, kteří byli naplněni vnitřní úlohou, tkvící v osvětlování myšlení svých spoluobčanů a kteří se snažili, přivádět je do bezprostřední blízkosti té věčné pravdy. Přitom měla každá epocha k ukřižování pravdy své vlastní prostředky.

„Největší lékař počínajícího novověku“, tak nazývají mnozí v dnešní době Theophrasta Bombasta z Hohenheimu, zvaného krátce Paracelsus (1493-1541). Mnohá nemocnice či lékárna používá jeho jména na svých vývěsních štítech. Avšak během jeho života a ještě dlouho po jeho smrti mu takové cti dopřáváno nebylo.

Vladimír Lindenberg píše o Paracelsovi ve své knize: „Lékaři v boji proti nemoci a hlouposti“:

„Novotář, který rozbořil tu starou, zpuchřelou budovu medicíny a kámen po kameni, z názorného pojetí svého čistého srdce, z hluboké sounáležitosti s Bohem a s přírodou, vystavěl budovu novou.

‘Léčit je nejsymboličtější následování Krista.’

Svět, který přišel po něm však dopřává sluch jen žvástům a tlachům jeho tehdejších současníků. Ještě sto let po jeho smrti o něm Patin mluví jako o sice ‘velkém, ale přitom velmi špatném větroplachu Cacophrastu Paracelsovi, který uměl člověka prostřednictvím chemie výborně zabíjet.’

Jiný historik řekl:

‘Netvor v podobě člověka, zrozený ke kažení jakéhokoliv lepšího stvoření. Do léčebného umění a do filosofie zaváděl absurdní, neslýchaná, ničivá a vysoce bezbožná učení a poskvřňoval to vše dohromady svou špinou.’

V roce 1763 prohlásil dvorní lékař Fridricha Velkého:

‘Žil jako prase, vypadal jako jeho povozník, nacházel velkého potěšení ve společnosti zhyralé chátry a byl většinu svého neslavného života zpitý, i jeho všechny spisy jsou psány ve stavu opojení.’

Ohodnotit tohoto člověka jako jedinečného genia Paracelsa bylo však vyhrazeno teprve až epoše bouří a vzdoru. “Zcela věrně této linii sloužila v souvislosti s osobou Bruna Gröninga značná část německého tisku té moci, která si po tisíciletí opakovaně vymíňovala kamenovat právě zvěstovatele duchovního světa. Tyto doposud citované příklady svědčí o tom, že způsob zpravodajství o Brunu Gröningovi dosahoval stupně primitivity, který je přímo odstrašující, vezmeme-li v úvahu vážnost tematiky, o kterou tu jde. Tuto nezodpovědnou formu žurnalistiky, která postrádá jakéhokoliv strážlivého předávání informací či objasnění, jsem však nenacházel jenom v běžných časopisech, zabývajících se klepy. Také noviny, od kterých by člověk očekával vyšší úroveň, se snížily ke stylu „levných pomlouvačně-plátkových pisálků“. Přitom jsou v průběhu této kapitoly citovány příklady jenom docela malým výňatkem z toho všeho, co určité osoby,

aniž by Bruna Gröninga znaly, o něm v dokázaných nepravdách rozšiřovaly. Článek ve „Spieglu“, který tak jako tak jeho normální úrovni absolutně neodpovídá, není příkladem jediným. Na tomto místě bych mohl jmenovat ještě i tisk jiný, který platil jako seriózní.

Avšak neměli bychom si aspoň jednou položit otázku, co vlastně Bruno Gröning udělal, že byl terčem takového výsměchu a pomlouvání?

Na tomto místě bych chtěl ještě jednou všechna fakta shrnout:

1. Ze všech mi předložených důkazů vyplývá zcela věrohodně, že Gröning nebral za léčení a vyléčení žádné peníze. z materiálního hlediska nebyl vůbec bohatý a žil - ve svých osobních potřebách více než skromný - z dobrovolných darů, kterých se mu dostávalo při jeho přednáškách. Jak mi bylo opakovaně potvrzeno očitými svědky, byl celou svou povahou ten dávající, který všechny své síly vydával k plnění vyššího příkazu, který se mu stal jeho vnitřním posláním, posláním pomáhat potřebným a léčit je.

Toto nasazení se pro druhé šlo až k hrubému zanedbávání vlastních potřeb, což bylo patrné zvláště na jeho chování krátce před jeho smrtí. (viz kap. 8)

2. Jeho idealismus a jeho vědomosti o vyšších duchovních zákonech lidského bytí, ke kterým se teprve v dnešní době začínáme všude pomalu váhavě přiklánět, musel narazit nutně na neporozumění u jeho současníků, kteří lpěli až příliš na trojdimenzionálním klamném obrazu materiálního světa. Sít' plná intrik a veřejných pomluv, která byla roztažena v první řadě jeho bývalými spolupracovníky, učinila své a postavila jeho osobu i jeho slova do světla nevěrohodnosti.

3. Nermalou částí přispěla ke klamání veřejnosti i konkurenční závist a nepřejícnost určitých vlivných kruhů (viz kap.6 a 7)

4. Výtky a obžaloby, které vedly k soudním procesům, nemohou být při podrobnějším pozorování v žádném případě považovány za reálné.

Bruno Gröning jednou poznamenal:

„Nikdo se v celém procesu nezajímal, jak dochází k vyléčení, ani soudce, ani mí dva právníci. Kdyby se na to býval některý z nich zeptal a projevil zájem, dověděl by se pak i celou pravdu, že jsem v obou bodech obžaloby nevinný.“

Pouze do značné míry vychytralý, morálně povážlivý výklad léčitelského zákona se mohl stát nástrojem, který byl namířen proti Brunu Gröningovi. Kdyby se byli bývali přítomní v procesu vážně duchovními podklady Gröningova působení zabývali, velmi brzy by bývalo vyšlo najevo, že vyléčení je následkem změněného duchovního postoje zdraví hledajícího člověka a je také následkem Božího svolení.

Co učinil Bruno Gröning bylo to, že svými vysvětlujícími slovy jenom položil základy k duchovnímu znovuspojení jednotlivých osob s Božím prapůvodem.

V případě Ruth Kuhfussově by musela rozpornost v obžalobě dokázat Gröningovu bezúhonnost, kdyby to mělo být jen na základě výpovědi svědka Beuchela. Potvrdil totiž, že ne Bruno Gröning, nýbrž Otto Meckelburg byl ten, který projevil velký zájem o Ruth, zatímco ji Bruno Gröning označil za kandidátku smrti a bránil se tomu, aby se s ní vůbec setkal. Protože Bruno Gröning k tomu ke všemu ještě krátce předtím nabádal ve svém projevu přítomné k návštěvě lékaře, a prokazatelně prosil pana Kuhfusse, aby se dcera podrobila další lékařské kontrole, jeví se v této souvislosti výtky zákazu lékaře z úst Gröninga doslova paradoxně. Další indicií pro bezúhonnost Bruna Gröninga je rozporuplnost výpovědi přitěžujících svědků. Když mi k tomu všemu dnes ještě více odborných lékařů z tehdejší doby potvrdí, že tuberkulóza v tak pokročilém stavu, v jakém byla u Ruth, by nebyla léčitelná ani streptomycinem, čímž potvrzují i hodnocení lékařského dobroznance dr. Freihofer, je podle mého názoru pochybenost obžaloby zcela zřejmá. Již samotné odmítnutí pozvání důležitých polehčujících svědků nesvědčí zrovna o objektivitě tohoto soudního jednání.

Pořadače plné zpráv o vyléčení a zrovna tak velký počet děkovných dopisů, určených Brunu Gröningovi, už to mluví samo za sebe. Mnohdy po letech beznaděje tu nacházeli lidé v jeho učení přístup ke všeléčící síle Boha a obdrželi na této cestě zcela zdarma to, co jim předtím nemohlo být dáno ani za jakékoliv množství peněz:

Zdraví, vnitřní klid a víru v Boha.

Tito jsou svědky, kteří stojí před zcela jiným soudcem a kteří svědčí o nespravedlnosti vůči člověku, jehož poselství a jehož poslání bylo zneuznáno v míře největší.

„Nebot' není žádného dobrého stromu, který by nesl špatné ovoce. Právě tak není žádného shnilého stromu, který by nesl ovoce dobré. Nebot' strom se pozná vždy podle svého ovoce.“

6. kapitola

Mylná cesta moderního lékařství

“Jenom taková láska, která není vázaná tímto JÁ, [...] je schopná poznání jednoty veškerého života a nesmrtnosti všeho živého. Život darující Boží síla se nebude nacházet v oblasti lidské realizovanosti ani v oblasti lidských poznatků tak dlouho, dokud člověk [...] bude zastávat tento svůj plně naivní názor, že právě on je pánem nad životem a smrtí.”

Herbert Stiller

Neurolog a psychiatr dr. Herbert Stiller píše ve své knize “Die herzlose Wissenschaft” (Věda bez srdce):

“Věříme na vědu, důvěřujeme jí slepě a doufáme na její pomoc a jsme jí tak podřízeni, jako byli lidé dřívější doby podřízeni Bohu. v naší důvěře, věnované vědě, jsme plně potlačili možnost omylů, kterých se vše to, co je vytvořeno lidmi, dopouští. Na místo církevního náboženství jsme dosadili náboženství vědy. v žádném případě jsme se tak nestali ani objektivnějšími, ani osvícenějšími, jak bychom si to rádi namluvili. Došlo jenom k výměně kulis na téže rovině. Selhání lékařské vědy je patrné např. mimo jiné v tom, že se dnes chová přesně tak, jako se ve středověku chovala i církev: ustrnula v dogmatech a systematice a na jinak smýšlející uvaluje kladbu. ‚Vládoucí kazatelé se manifestují požadavky, které zavazují každého medika k tomu, aby zůstával na ‚jedině pravé‘ cestě přírodovědeckých-experimentálních metod. Stejně zůstaly dokonce i oběti:

Dříve byla obětována zvířata na oltáři Božím, dnes jsou obětována na stolech vědy v laboratořích. Profesionální a společenské možnosti postupu nahoru má jen ten, kdo se bezvýhradně této absolutní metodologie drží. Rozhodující nové poznatky se musí prosazovat jen za vedení obtížného boje proti uzavřenému odporu etablovaného lékařství. Všechno, co se k dosavadnímu mínění nehodí, je velmi rychle a nevědecky diskvalifikováno. Zjistíme, že propagované staré heslo: ‚Věda, rovná se pokrok, a věda, rovná se objektivita‘ už dávno neodpovídá původní představě, že se věda nachází na cestě hledání pravdy. [...] Avšak i vědec je dlužen společnosti svou odpovědností. Nesmí přece bez uvažování pracovat s takovými určitými metodami jenom proto, že se jim naučil od nějakého ‚věhlasného‘ učitele a slepě je od něho přijal. Sebekritika a zodpovědnost sama za sebe tvoří sice podstatnou základnu vědecké práce, zdaleka však nestačí k jejímu objektivnímu hodnocení, k jejímu oprávnění a k její platnosti. Každý, kdo chce

vědecky pracovat, musí být ochoten brát do úvahy i pochybnosti o platnosti vědeckých metod, v současné době předkládaných a uznávaných. Dnešní slepá důvěra ve vědu musí být vystřídána možností zpochybnování stávajícího.[...] Toto stanovisko zastává i bývalý spolkový prezident Carstens:

„Zdá se mi, že i dnešní doba má nutně zapotřebí určité skepse k tezí a učením, které se halí do pláště vědy: Při všech velkorysých výsledcích, kterým vdčíme vědě, se však ani nevyhýbáme nebezpečí, že se necháme zamlžovat vědecky prezentovanými tezemi a že se ve svých úsudcích necháme vést i mást (DÄ 25/82).“

Cesta do slepé ulice

“Zápas o zdraví neznamenal v pravěku lidstva boj proti jednotlivým nemocem, nýbrž boj o Boha”, píše Stefan Zweig v r. 1931 ve své knize “Heilung durch den Geist” (Léčení duchem) a pokračuje:

“V boji proti tělesným potížím není nasazováno žádné technické podávání ruky, nýbrž je to akt religiozní. Nemoc není vyšetřována, je hledán Bůh.”

Svým učením ukazoval Kristus dokonalou formou hledajícím lidem svého času cestu k Bohu. Za jeho života byla vyléčení jakýchkoliv neduhů lidského těla mocí ducha názorně předváděna. Jeho učedníci následovali jeho příkladu a i oni byli schopni zprostředkovávat ostatním vyšší pomoc a vyléčení. Teprve rostoucí falšování Kristova učení v následujících stoletích (viz kap. 7) ztěžovalo do stále větší míry toto živoucí duchovní spojení mezi Bohem a člověkem, které bylo právě životem Ježíše Krista znovu umožněno. Učení, které bylo lidstvu dáno k tomu, aby se mohla uskutečňovat vyléčení duševní i tělesná, se takto minulo svým cílem, který měl za úkol rozvíjet vysvobozující plamen ducha, se nemohlo uskutečnit. Naopak, od století ke století bolesti a utrpení neustále přibývá. Vyléčení nemocí, již odpradávná jedno z největších přání lidstva, se stalo doménou stále více se rozvíjející vědy. Na významu však ztrácí ve stále větší míře to duchovně-religiozní zaměření, které bylo již daleko před Kristem v téměř všech kulturách rozšířeném kazatelském léčitelském umění předpokladem k znovudosažení zdraví.

Stefan Zweig píše dále:

“Lékař je stavěn vedle kazatele, brzy na to však proti němu – je to Empedoklova tragédie -, a v tom, že utrpení přenáší z toho nadpřirozeného do všeobecně přirozeného dění, snaží se za pomoci prostředků, pocházejících rovněž z tohoto světa, elementů vnější přírody, jejich bylin, šťáv a rud odstranit poruchy nitra.

Kazatel se omezuje jen na bohoslužby a vynechává léčení nemocných, lékař ustupuje od jakéhokoliv duchovního působení, od kultu či magie: tyto dva proudy běží od sebe odděleně, každý svou cestou. Tímto obrovským nalomením této původní jednoty se dostává okamžitě všem elementům léčitelského umění docela nového a do nových barev zahaleného smyslu. Především se celistvost duchovního elementu, zvaného ‚nemoc‘ rozpadá na nespočet jednotlivých, do přesných kategorií zařazených nemocí. Tím se jejich existence odděluje určitým způsobem od duchovní osobnosti člověka. Nemoc teď už neznamená něco, co se týká celého člověka, nýbrž jen něco, co zasahuje jednotlivé orgány jeho těla. (Virchov na kongresu v Římě: ‚Žádné všeobecné choroby neexistují, existují jen choroby orgánů a buněk.‘)“

Jestliže je to z pohledu duchovního především jednotlivý člověk, který svým vnitřním postojem odvrácení se od stvořitelova pořádku přivodí sobě i ostatním utrpení, tak je zase z pohledu medicíny ve stále větší míře utrpení od vnitřního postoje člověka oddělováno. Tam, kde se duchovní učení snaží přimět člověka k vnitřnímu obratu, k prosící modlitbě a pokoře před Bohem, jsou lékařskou vědou určována vnější pravidla, doporučovány jsou předpisy nejrůznějších diet a určitých pokynů správného chování, která jsou dávana pacientům na jejich léčebnou cestu. Vnitřní život je oddělován od vnějšího utrpení, člověk je obětí chorob buněk a orgánů. Je vytržen ze své duchovní zodpovědnosti a je mu taky brána moc, přivádět tělo pomocí ducha k vyléčení.

Stefan Zweig:

“Moderní medicína, zcela oddělena od religiozity, [...] tato věda nastudovaných poznatků, pracuje namísto toho, aby se zabývala individuálními tušeními, s věcnými skutečnostmi a i když se ráda označuje velice poeticky za ‚lékařské umění‘, nesmí se tento vznešený pojem brát doslova, spíše by se pod ním mělo rozumět něco jako ‚umělecké řemeslo‘. Neboť už dávno není léčitelství prováděno jejími učedníky [...] v plném souzvuku s univerzálními mocnostmi přírody: Poslání se stalo povoláním, [...] tajemství léčení farmakologií a orgánovou vědou. Léčení se už dávno nepovažuje za duchovní akt, který se prokazuje zázrakuplným výsledkem, nýbrž je to čistě a téměř výpočetní rozumové jednání ze strany lékaře; naučené nahrazuje to spontánní, učebnice nahrazují logo.”

Rozluka náboženství a léčitelství se v průběhu století prohlubuje čím dál víc, svátost vyléčení, která je vlastně aktem Boží milosti, výrazem odpuštění, se tu přeměňuje v jakousi opravu porouchaných funkcí lidského těla. Lékař se stává medikem, již dlouho se nepovažuje za pokorný nástroj vyšší duchovní moci, již dlouho neprosí Boha o pomoc, o to více se propadá do představy, že léčit

nemocné je schopen sám od sebe. Chybějící rozvoj vnitřního vědomí, který je způsoben vázáním se tohoto vědomí na materialistickou představu světa, zapříčinil nutnost používání vnějších prostředků, které musí toto nedostatečně vyvinuté vnitřní poznání nahrazovat.

Od konce 19.stol. se do lékařských ordinací stěhovalo stále větší množství nákladných aparatur. Laboratorní vyšetření, stále větší rentgenové přístroje a ještě jiné prostředky nechávají rozpoznávat stále nové formy onemocnění a vědomí lékaře bylo tak spojováno s nově utvořenými pojmy. Byla vyvinuta specifická terminologie, vznikla celá diagnostická schemata, která však se s člověkem jako individuem pojila jen ve velmi vzdálených souvislostech.

Přímo odstrašujícím se jeví tento proces v dnešní době, kdy lékaři a ošetřující personál již vůbec nemluví o nějakém panu Mayerovi nebo paní Millerové, nýbrž používají namísto jejich jmen jména jejich chorob, mluví o appendicitis, děložním nádoru apod.

Člověk je redukován na symptom, který je očividný v jeho organismu.

Stefan Zweig:

“Prvním, kdo začal boj proti odduchovnění, proti odhalení závoje ze zázraku vyléčení, byl Paracelsus. Bojoval proti povýšenosti, proti dogmatické autoritě vědy, která ztratila veškeré spojení s vyšší magií natura naturans, a která ani netuší a ani nebere v úvahu elementární síly a vůbec nepocit’uje to proudící, co vychází z každé jednotlivé duše, ale i z duše celého světa. Ať už dnes jeho receptury působí jakkoli dubiózně, duchovní vliv tohoto muže nadále zarůstá pod kůži času a projevuje se pak počátkem 19.stol. v tzv. romantickém lékařství, která je postranní skupinou filosoficko-básnického hnutí, které se snaží povznést opět do popředí tyto vyšší spojitosti mezi tělem a duší.”

Romantické lékařství mělo však jen malý vliv na další vývoj přírodovědní medicíny v 19. a 20. století.

Velké očividné úspěchy, způsobené nově vyvinutými léky, používané obzvláště v boji proti infekčním chorobám a obrovská společenská moc stávajícího materialistického lékařství ztěžovaly jiným směrům jejich růst. Hahnemannem vyvinutá homeopatie a Mesmerem znovuobjevený léčivý magnetismus zůstávaly i přes jejich počáteční rozkvět okrajovými záležitostmi, kterým se teprve v dnešní době opět ve stále větší míře dostává uznání. 20.stol., obzvláště pak v období po světových válkách, bylo pochodem vítězství vědeckého lékařství, vyrostlého na odduchovněných pojmech materialistické filosofie. Toto lékařství obdrželo mocnou politickou podporu ze strany vzrůstající se farmacie, která se brzy stala

v těsném spojení s chemickým průmyslem jedním z nejsilnějších průmyslových odvětví v silně industrializovaném světě. Neustále rostoucí utrpení lidí se vyvíjelo ve stále větším měřítku k lukrativnímu miliardovému obchodu se zhoubnými následky.

Na celém světě se započaly horečnaté výzkumy neustále nových a ještě účinnějších léků, byl to vývoj, který ztrácel z očí stále víc svůj původní cíl, kterým měl být trpící člověk a zaměřoval ho čím dál tím víc a bez zábran na finanční prospěch. Tento naznačený rozpor mezi tisícero léky a katastrofální zdravotní situací národů svědčí bezpochybně o takových mravních zásadách dnešního farmaceutického průmyslu, které jsou na člověka jen málo orientované.

Hans Rüschi poznamenává ve své knize "Die Pharma Story":

"Již před více než dvaceti lety psal dr. Walter Morell z Medical College Cornellovy university, kterého americký zpravodajský list Time označoval za „vedoucího“ všech farma-expertů, a to v „Clinical Pharmacology and Therapeutics“:

„Kdy bude konečně uznáno, že existuje až příliš mnoho druhů léčiv? v užívání není teď o nic méně než 150 000 preparátů. Na trh přichází přibližně 15 000 nových směsí a tablet, zatímco se zároveň 12 000 z tohoto trhu vytrácí ... Pro tyto všechny preparáty nemáme jednoduše na skladě dostatečný počet chorob. v tomto okamžiku spočívá užitek přinášející působnost těchto tablet v tom, že mají za úkol rušit neblahý vliv jiných nových léčiv.“ (Time, 26.květen 1961).

Od r. 1961 stoupl celkový počet léků celosvětově na 205 000; a odpovídajícím tomu nabraly i nemoci na svém počtu. Nestojíme tedy před nutností, vyvíjet stále nové a nové léky, nýbrž spíše před úkolem, snížit drasticky počet těch, které už máme k dispozici, což pak automaticky povede ke snížení počtu nemocí. [...] Co většina z lidí neví [...] je to, že užívání těchto malých zázračných pilulek není schopno škodu odstranit, nýbrž ji ještě zvětšuje a to tím, že organismu, již tak jako tak oslabenému nemocí, přivádí ještě další dávky jedu.

Podle informací amerického úřadu pro výživu a léčiva (Food and Drug Administration) muselo jít v r. 1978 do nemocnice 1,5 milionů Američanů, protože užívali lék, který je měl „vyléčit“ z určitého onemocnění. a asi 30% všech hospitalizovaných pak utrpělo další škody, způsobené lékařským ošetřováním, které jim tam bylo nařizováno. Počet lidí, kteří byli v Americe na základě léků usmrceni se odhaduje asi na 140 000 ročně.

Zdravotnický průmysl je dnes skutečně druhé největší průmyslové odvětví v severní Americe, které se plně vyrovná odvětví produkce a rozšiřování potravin.”

Na mezinárodním sympoziu “EG contra biologické lékařství” v únoru 1991 v Essenu uvedl mnichovský lékař dr. Scheiner ve svém projevu toto:

“Výdaje na zdravotnictví v industrializované společnosti přímo explodují! [...] Ve staré BRD roku 1990 představují objem okolo 280 miliard marek. To odpovídá dobré čtvrtině celkového hrubého společenského produktu, vyšší položce jako je celkový hrubý společenský produkt zemí jako je Turecko a Řecko dohromady. [...] Současné výdaje ministerstva obrany odpovídají asi 50ti miliardám marek. [...] Jak se však na obyvatelstvu odrážejí zdravotní následky?

Počet chronicky nemocných je podle statistických výpočtů dnes pět až šestkrát vyšší než před padesáti lety. Přírůstek srdečních onemocnění a chorob krevního oběhu se nedá zbrzdít ani miliardovými výdaji na zřizování a provoz stanic intenzivní péče a rehabilitačních zařízení. Na pochodu vpřed jsou i onemocnění rakovinná. [...] Rakovinnými onemocněními, která byla na přelomu století onemocněním řídkým, jsou dnes už zachvacovány čím dál tím mladší ročníky. k zabrždění není ani rychle stoupající výskyt nejrůznějších alergií. 35% všech obyvatel spolkové republiky trpí nějakým alergickým onemocněním. u ženské části obyvatel je to dokonce 50%. Třetina všeho obyvatelstva je zachvácená revmatismem.”

Zdravotní stav obyvatelstva se neustále zhoršuje, i když nebereme v úvahu tu skutečnost, že v historii naší země nebylo ještě nikdy poskytováno takové množství lékařských služeb jako je tomu nyní. Rostoucí nejistotu onemocnělých lidí se pokoušejí zahánět různá pojištění jako např. Pojištění představenstva Hartmannova svazu (jednota lékařská):

“Všem pacientům je zajištěno optimální ošetření.”

Také spolková lékařská komora se snaží odstraňovat možné pochybnosti o kvalitách moderního lékařství, když prohlašuje:

“Německý lékařský systém je ten nejlepší na světě. Převyšuje všechny ostatní systémy.”

Příznačný při pohledu na tato tvrzení je výrok generálního ředitele světové zdravotnické organizace dr. Mahlera, který otevřeně označil “špatný zdravotní stav ve Spolkové republice Německo” za “skandál”. Požadoval, aby se v Německu, v jedné z “nejbohatších zemí světa”, upustilo od “lékařství vysokého lesku, které vyvolává stavy závislosti” a od “věčného farmaceutického cumlání”, neboť tímto nemůže být nemocným pomoheno.

Fakta, která dr. Scheiner dále uvádí ve své dokumentaci, mluví stejnou jasnou řečí: Cituje tu toxikologa prof. dr. Remmera z univerzity Tübingen, který v r. 1981

přišel ve své studii k výsledku, že ve spolkové republice zemře ročně až k 30 000 lidí na následky zhubného působení léčiv.

Již na základě excesivního, často jenom profylakticky nasazených antibiotik na klinikách spolkové republiky, měly v nemocnicích možnost vzniku kmeny bakterií s extrémní agresivitou a výraznou resistencí proti antibiotikům, které pak musejí být potírány nasazením ještě “tvrdších” antibiotik, které vytvoří opět odolnější kmeny bakterií.

Dr. Scheiner:

“Ze 13ti milionů spoluobčanů, kteří jsou ročně hospitalizováni, onemocní 500.000 až 800 000 na infekce, které v těchto nemocničních zařízeních řadí. [...] z nich pak zemře jen 40 000 na sepsis (otrava krve, všeobecná bakteriová infekce), je to daleko více než je obětí dopravních nehod za rok (v r. 1989 asi 15 000, v r. 1990 asi 10 000 mrtvých).”

Ve spolkové republice se tak dojde asi na 70 000 lidí, kteří umírají na primární nebo sekundární vedlejší účinky léků.

V roce 1979 došel vědecký institut nemocniční pokladny AOK k rezignačnímu poznatku, a to, že životní očekávání obyvatelstva proporcionalně klesá s přibývajícím hustotou lékařských ordinací.

Dr. Scheiner:

“Dr. Hans Halter shrnul tento údaj ve svém článku, který vyšel v časopise *Spiegel* takto:

„Občané, kteří žijí v oblastech, ve kterých se nachází velké množství lékařů a také mnoho nemocnic, se rázem přeměňují na pacienty, jsou častěji operováni, užívají více léků s vedlejšími účinky a umírají v průměru dříve. Když bereme na zřetel analýzu využívání nákladů, která se zabývá tímto nesmyslným a bez veškerých zábran fungujícím zdravotnickým systémem, pak musíme méně pranýřovat lékaře a kolegium, pracujícím v oblasti akutního zabezpečování, které má sloužit blahu jejich spoluobčanů. o to více však musíme vystavit veřejným výtkám jednostrannost allopaticko-chemické medicíny zrovna tak jako nedostatečné požadování kausální, bez vedlejších účinků působící biologické medicíny, či dokonce její potírání nejen v nacionální, nýbrž i v supranacionální oblasti, podobné EG.” Podobným směrem se ubírají i výsledky vyšetřování zkoumatele životního prostředí a biologa profesora Jakoba von Üxküll, který po třiceti letech odborného zkoumání přišel k názoru, že ve vyspělých zemích je 50% všech onemocnění iatrogenní povahy, t.zn., že jsou tyto vyvolány teprve opatřeními lékařů. Americké studie počítají se 40%. Je to odstrašující, když si člověk uváží

tu skutečnost, že během 29ti denní stávky lékařů v Izraeli v r. 1973 byla zjištěna nejnižší úmrtnost, jaká se kdy předtím v této zemi vyskytla. Jak Hans Rüsche poukazuje, klesl podle údajů pohřební služby Jeruzaléma počet pohřbů v tomto časovém úseku skoro o 50%. Když v kolumbijské Bogotě nebylo v r. 1976 náhle po padesát dva dnů žádných lékařů, nepočítaje v to nutné akutní případy, klesla úmrť o celých 35%. Tato čísla potvrdil i národní pohřební spolek. Podobný jev byl pozorován i v Los Angeles a v r. 1978 i ve Velké Británii.

Dr. Scheiner poukázal v jedné hodnotící listině na to, že Japonci jsou v konzumu v průměru se svými 1800 tabletami na hlavu a rok na světě “nejlepší”, hned za nimi stojí Američané s 1700 tabletami, zatímco Němci, představující evropské koncové světlo, berou za rok “jen” 900 až 1000 tablet.

Dnešní lékařstvo se zdá být čím dál tím víc dobrovolným nástrojem farmaceutického průmyslu, lékařské ordinace se zase stávají spíše odbytištěm medikamentů. Většina z dnes praktikujících lékařů už ani zřejmě vůbec neví, jak by vykonávala své povolání, kdyby neměla k dispozici nespočet těchto syntetických a těch stále nově přibývajících léčiv. Po velmi nedostatečném farmaceutickém vzdělání na univerzitách jsou zahrnuti hned na počátku své pracovní činnosti záplavami brožur o výrobcích léčiv, které na nejlepším papíru a za pomoci fotografií velkého formátu vychvalují nejnovější výtobytky dnešního farmaceutického průmyslu. Mnohonásobnými dary, velkorysími pozváním se snaží manažeři dosáhnout toho, aby se lékaři rozhodovali právě pro předepisování preparátů, vyráběných jejich firmou. Nové preparáty jsou ve velké míře představovány tím způsobem, že se doporučuje, vyzkoušet jejich účinnost přímo na pacientech.

Hans Rüsche:

“Někteří lékaři potřebují tento šok soudního jednání kvůli chybnému léčení k tomu, aby se probudili, aby pochopili, že se stávají pouhým nástrojem na zisk orientovaného průmyslu, který je a rovněž i veřejnost vede systematicky mýlnými cestami. Již před několika lety se zabýval časopis Time (9.6.1975) žalobami pacientů, týkajícími se chyb v léčení, které se dříve objevovaly jen zřídka a nyní jsou tak časté, že se z tohoto důvodu zvedla velmi rychlým tempem i prémie z pojištění pro specialisty s vysokým rizikem v Kalifornii během jednoho roku z 5377 \$ na 22 704 \$.”

Neblahé následky užívání určitých léčiv, která jsou farmaceutickým průmyslem označována za neškodná, se stávají čím dál zřetelnější i přes veškeré snahy odpovídajících firem, tato fakta zlehčovat.

Německý Thalidomit (Contergan) byl jeho producentem (Chemie Grünenthal) doporučován v srpnu 1958 asi 40 000 německých lékařů jako nejlepší tranqilizer (uklidňující prostředek) pro těhotné a kojící matky, neboť “jeho užívání vylučuje jakékoliv riziko jak pro matku, tak i pro dítě.” Reklama byla tomu odpovídající. v jednom reklamním inzerátu bylo vidět idylickou krajinu, pod kterou se nacházela následující sugestivní slova:

“Okamžik, naplněný přírodní harmonií v nás probouzí přání po tom, aby tato vteřina trvala déle. Avšak přesto zůstane jen okamžikem a prchavé přání, pak neklid, zpočátku naší duši podřízené, nás ovládne plně a olupuje nás o veškerou pohodu. Klid a spánek nám přinese Contergan. Tento spolehlivý lék nezatěžuje výměnu látek v játrech, neovlivňuje negativně ani krevní tlak a ani krevní oběh a je dobře snášen i citlivými pacienty.

Spánek a klid
Contergan
Contergan forte”

Koncem r. 1959 sáhlo po Conterganu denně 350 000 občanů spolkové republiky, v říjnu 1960 to bylo již 700 000, o rok později více než jeden milión. Jeho nasazení vedlo u nejméně 10 000 dětí k deformacím a tisíce, převážně z řad starších lidí, utrpěly nervová poškození. V létě 1977 musela švýcarská firma Schweizer Multi Ciba-Geigy stáhnout z amerického trhu svůj phenformin, který byl více než 18 let předepisován pacientům s cukrovkou, neboť vedlejší účinky tohoto léku usmrtily ročně asi 1000 lidí.

Hans Rüsich:

“I po té, co byly tyto skutečnosti uveřejněny v tisku, směli západoněmečtí farmaceutičtí podnikatelé se svolením vlastního zdravotního úřadu ještě po celý další rok – až k 1.červenci 1978 prodávat své zásoby smrtících anti-diabetických léků, ke kterým patřily dipar, silubin-retard a sindatil. Zcela očividně to nebylo zdraví lidu, které tu stálo v popředí, nýbrž se zde jednalo výhradně o zisky kartelů.”Švédský lékař dr. Olle Hansson, profesor dětské neurologie na univerzitě v Göteborgu, obdržel ilegální cestou protokoly švýcarského (!) farmaceutického koncernu Ciba-Geigy, ve kterých se již nachází zprávy o 1 182 případech úmrtí při nasazení protireumatických a bolest tišících prostředků tanderilu a butazolidinu, který byl firmou Ciba-Geigy prodáván.

Firma držela tyto informace o smrtelných vedlejších účincích svých produktů v tajnosti, aby tak nebyl ohrožován jejich další prodej. Tato zpráva oběhla svět, mluvilo se o efektivních případech úmrtí, která daleko přesahovala počet 10 000.

Téměř všechny země reagovaly okamžitě zákazem obou prostředků, jenom ve Švýcarsku (!) směly být tyto se svolením mezikartonální kontrolní stanice pro léčivé prostředky prodávány i nadále.

Tato listina příkladů by mohla být obohacena ještě o mnoho dalších stran. Zdá se, jakoby lidský život pro mnohé farmaceutické koncerny vůbec nic neznamenal, hlavně že se vydělává.

Toto neblahé spředení moci ve spojení s chemickým průmyslem, farmacií a lékařstvím se vyvinulo k velmi vážnému nebezpečí pro národní zdraví. Pomysleme jen na článek ve "Spieglu" z 24.června 1985, kde bylo pod titulem: "Jak si farmaceutický průmysl koupil Bonn- nová aféra podplácení" poukazováno na to, že farmaceutická branže už po léta podplácela bonnské politiky, poslance a úředníky, aby touto cestou dosáhla odhlasování takových zákonů, které jsou pro průmysl výhodné, které však jdou na účet nemocenského pojištění a k tíži nemocných.

Zcela obdobně tomu bylo i v Itálii, když italská ministryně zdravotnictví Tina Anselmi požádala o stažení přímo tisíců takových prostředků z oběhu, které byly zdravotnickou komisí označeny za neúčinné či dokonce škodlivé.

Jeden zástupce farmaceutického průmyslu jí nabídl 35 miliard lir, které chtěl vložit na její konto u jedné švýcarské banky, když tento svůj požadavek stáhne. Tina Anselmi uveřejnila tento pokus o podplácení a o několik dnů později explodovalo její auto a ona sama unikla jen náhodou jisté smrti. Avšak brzy nato přišla o své postavení a jak Hans Rüsche dále píše, až po dnešní dny nebyla na žádnou pozici v ministerstvu zdravotnictví dosazena.

Hans Rüsche:

"Jen zlomek ze všech důkazů, které nám jsou o korupci k dispozici, by naplnil celé knihovny. Nezastaví se ani před násilím ani před teroristickými taktikami, které jsou používány na vysoké úrovni oficiálními ,zdravotnickými organizacemi' k tomu, aby byl udržen tento ziskuchtivý vládnoucí lékařský systém."

Jak už uvedl dr. Stiller, tzv. školní medicíně se podařilo ve spojení s ekonomickou mocí farmaceutických koncernů převzít na základě vědomě jednostranných informací důležitou roli ve vědomí většiny z lidí, kteří byli jinak zaměřeni spíše nábožensky. Moc zdánlivých zázračných pilulek, které utápějí trh svými stále fantastičtějšími názvy, nahrazuje živoucí víru na léčivou moc ducha Božího, která je už tak jako tak ubýjena vědecky smýšlející církví. (viz též kap. 7)

Hans Rüsche:

“Dnes se stávají medikové faráři, na které se národ při tělesném utrpení nebo při duševní nouzi s nevýslovnou nadějí obrací. Okamžitě k doktorovi! –tak je to běžné. Lékař a psychiatr vědí totiž všechno o tělesném zdraví a duševní rovnováze, což obyčejný smrtelník vědět nemůže. Nemají snad tito moderní faráři v bílém rouchu dokonce i svou vlastní řeč, které rozumějí jenom oni sami? v každém případě však pochopili, že se v dnešní materialistické době zdaleka víc vyplácí, slíbovat lidem dlouhý život zde na zemi, než věčný život na onom světě.”

Podstatnou roli při myšlenkové vazbě obyvatelstva na vědecké pojmy o zdraví a nemoci tu hrají i media. Často bývá objektivita zpravodajství ovlivněna finanční závislostí na potentních inserentech.

Morris A. Bealle, vydavatel jednoho provinčního listu v Marylandu, byl vděčný za to, že místní elektrárna v jeho listu pravidelně inzerovala a tím ho ušetřila od jistých starostí finančního rázu. Když se však v jednom vydání zastal jednoho čtenáře, který si na tuto elektrárnu stěžoval, dostalo se mu od ní vyhrůžky okamžitého zrušení smlouvy s jeho listem, jestliže se ještě něco ještě jednou stane a on nebude držet krok. Tím se mu otevřely oči, že viděl nyní tento ‚svobodný tisk‘ v pravém světle. Svě noviny proto prodal. Namísto toho se ujal vyšetřování, aby shromáždil materiál pro svou knihu, která měla na situaci ve svobodném tisku v jeho zemi poukázat. Jeho dílo ‚Drug Story‘ bylo tak brisantní, že se nenašel žádný vydavatel, který by je chtěl vydat, takže musel uvést v život nakladatelství vlastní. Tato kniha vyšla v r. 1949 poprvé a dosáhla už mezitím 33. vydání, i když jsou vyvíjeny neustálé snahy o její potlačení. Můžeme se tu dovědět i následující fakta:

“Podnikání, jehož výnos obnáší 6 % z investovaného kapitálu, je považován za velmi solidní a tudíž rentabilní.

Rockefellerova imperia léčiv a jeho hnací síla, vykázal v r. 1961 podnikový zisk ve výši 23 463 719 \$ po odečtení daní při hrubém zisku 43 108 106 \$ - to znamená zisk ve výši 54 %. Squibb, také jedna z Rockefellerových kontrolovaných společností, dosáhla v r. 1945 ne 6 %, nýbrž 576 % zisku z tehdejší hodnoty jejího vlastnictví.

To se dělo v nádherné době válečné, kdy Army Surgeon General's Office a Navy Bureau of Medicine and Surgery profit kartelu na léčiva nejenom podporovaly, nýbrž doslova vstřelovaly do krevního oběhu našim vojákům a námořníkům svůj jed za pomoci přes 200 milionů injekcí.

Je to tedy div, že se Rockefellerovi a jejich přísluhovači v úřadech pro výživu a léčiva (FDA), v americké veřejné zdravotnické službě, ve státní obchodní komisi, v Better Business Bureau (Kancelář pro lepší obchody), v Army Medical

Corps a Navy Bureau a k tomu ještě tisíce zdravotnických úřadů v celé zemi spojili za tím účelem, aby odstraňovali všechny takové léčebné metody, které by měly konzum jejich léčiv snižovat?

V poslední výroční zprávě Rockefellerovy nadace se uvádí výše příspěvků, které byly poskytnuty různým univerzitám a státním služebním místům v posledních 44 letech; dosahují sumy vyšší než je půl miliardy dolarů. Takové vzdělávací instituty podstrkují samozřejmě svým studentům veškerou paletu léčiv, pocházející z domu Rockefellerů, vyhovujíc tak jejich přání. Jinak by nemohly očekávat žádné další milodary; ty totiž neexistují ani v případě asi třiceti amerických vzdělávacích institutů, které žádná léčiva nepropagují.

Univerzita v Harwardu, která si zakládá na své tradici a jejíž lékařská fakulta je vyhlášená, obdržela z tohoto kartelového kapitálu dary ve výši 8 764 433 \$; Yale obdržela 7 927 800 \$, John Hopkins 10 418 531 \$ atd."Hans Rüşch dále:

"A zatímco Rockefeller obdarovával těmito horentními sumami vysoké školy, které pak musely dělat jeho lékům reklamu, roztahovaly zájmy tohoto mamutího koncernu postupně svou síť kolem celého světa takovým způsobem, že to už sotva někdo mohl přehlédnout. Již před třiceti lety toto dění dosáhlo takového objemu, že Bealle píše:

„Rockefellerovi vlastní ten největší kombinát na výrobu léčiv na světě a skrze tento svůj tak rozvětvený vliv vyvíjejí obrovský tlak na podporu odbytišť svých medikamentů. Přitom je tomuto kartelu docela lhostejné, že většina z léčiv, nacházejících se na prodejním trhu, je dokonce zdraví škodlivá. Není ani tak překvapující ta skutečnost, že toto impérium nastrkuje své vlastní ‚poslance‘ do státních služebních míst a rovněž do zdravotnictví. Vysvětluje se tím, proč je vlastně ve všech vládě podřízených institucích k ošetřování dovoleno používání jen těchto medikamentů. Na všechny ty miliony lidí, kteří by se raději podrobily ošetřování přírodních léčitelů, chiropraktiků a osteopatů, se nebere vůbec žádný ohled. [...] Neboť pacienti, kteří nedostanou od svého lékaře předepsány žádné léky, také žádné nekoupí. Existují však tisíce chemických preparátů, které jen čekají na své rychlé odběratele, aby mohly přinášet žádoucí zisky."Jak dále Hans Rüşch poukazuje, bylo již 1948 (!) použito více než 800 milionů dolarů od finančního impéria Rockefeller/Morgan k tomu, aby manipulovalo informovanost veřejnosti v otázkách zdraví a léčiv. Za pomoci různých, ještě dodatečně vzniklých takzvaných „filantropických“ (pro člověka prospěšných) nadací připravilo Rockefellerovo průmyslové impérium pod krycí rouškou dobročinnosti už začátkem tohoto století půdu pro výchovu veřejnosti „s cílem vytvořit obyvatelstvo, které je závislé

na léčivých prostředcích, a to jak u dětí za pomoci škol, tak u dospělých přímou reklamou a konečně vlivem médií, které byly závislé na příjmech z reklam.“

Je to víc než pozoruhodné, že J.D.Rockefeller a jeho syn se svěřovali v otázkách, týkajících se jejich zdraví pouze lékařům homeopatickým a tím projevíli svoji totální nedůvěru moderní medicíně, zatímco se na druhé straně velmi snažně usilovali pomocí milionových investic o její neustálé rozšiřování. Nemá být v žádném případě zrazováno od užívání léků tam, kde je to skutečně nutné. Ba naopak, podpora, která je poskytována touto cestou lidem, kteří se v průběhu posledních století v odstrašující míře odvrátili od léčivých životních sil, je bezpodmínečně nutná a také smysluplná. Je to však vždycky jenom člověk sám, který z ní udělá buď nástroj k zmírňování bolu a utrpení, anebo si vytvoří žal nový.

Při názorném popisování situace v moderní medicíně nejde o to, aby se tato zpochybňovala. Jde mi tu více o to, aby se vědělo o těchto tendencích, které už nejsou zdaleka zodpovědné. Nasazení antibiotika k potírání těžkých infekcí, jakou je např. zápal plic, který byl zaplacen ještě před zavedením penicilinu velmi mnoha životy, je plně smysluplné, zatímco nasazování těchto antibiotik okamžitě při jakékoliv infekci je absurdní. Výsledkem tohoto celosvětového zneužívání léků je stále se zmenšující počet lidí, odolných proti těmto infekcím a stále se zvětšující počet rezistentních bakterií. Bezmyšlenkovité sáhnutí k tabletě již při sebemenších potížích se stalo pro mnoho lidí nebezpečnou rutinou, která se rodí na základě bezohledné reklamy a špatné zdravotní politiky, která už po desítky let postrádá jakéhokoliv rozumného poučování a vysvětlování. Je to právě ten lukrativní obchod dnešní epochy, který obírá lidi o důvěru v jejich vlastní samoléčivé síly a sugeruje jim řešení jejich problému pomocí léčiv. Reklama jako:

“Lék X osvobodí Vaši mysl a umožní nové známosti”,

kteřá byla v jednom televizním příspěvku kriticky osvětlena pod titulem “společnost pro léčivé prostředky”, propůjčuje tomuto neblahému dění zároveň dojem, jaký činí i celostránková reklama jednoho farmaceutického podnikatele, kde byl jeden prostředek proti bolesti vychvalován slovy, jako:

“Můj doktor ví nejlíp, co je pro mne dobré.”

Skutečně hrozivých rozměrů dosahuje protiřečení medicíny, která na jedné straně láteří proti “šarlatánům”, kteří neberou na zřetel její doktríny, která propaguje zákon, jako je léčitelský zákon k ochraně národního zdraví a na straně druhé působí sama takové nezměrné škody na lidském zdraví, které nemohou být odstraněny ani na základě jejich vlastních pomocných zásahů.

Mylná cesta této medicíny dosáhla takového měřítka, že je informovanost obyvatelstva o skutečných souvislostech mezi zdravím a nemocí bezpodmínečně nutná a stává se tak tím nejnaléhavějším přikázáním dnešních dnů. Kritické články, množící se v některých novinách a časopisech jsou prvním krokem, směřujícím správným směrem. Také mezi lékaři se rozšiřují hlasy, které označují panující zdravotnický systém za škodlivý a vidí v něm příčinu přibývajících počtu nejrůznějších chorob.

Světová zdravotnická organizace (WHO) uveřejnila v roce 1980 listinu s 234 léky, které byly určeny hlavně zemím třetího světa. 14. října 1981 se psalo v "Züricher Weltwoche", že UNIDO (organizace spojených národů pro průmyslový rozvoj) ve spolupráci s WHO vystavila listinu jen s 26ti léky, které jsou pro třetí svět nezbytné. Je zajímavé, že ve zprávě, vydané UNIDem, zbylo pak z těchto 26ti léků jen devět, které byly označeny za velmi důležité.

Jsou oproti tomu tyto nejrozličnější preparáty, povolené ve spolkové republice v počtu 125 000 nutné, když ještě k tomu škody této záplavy léčiv jsou tak očividné? Komu slouží toto vysoké číslo návrhů na nová přihlášení a povolení léčiv, která rok od roku ještě přidavkem leží na psacích stolech ministerstva zdravotnictví? Kolik medikamentů potřebuje jeden člověk v naší společnosti skutečně?

"Musíme pacientům pomáhat tím, že jim dáváme k dispozici léky",

vyjádřila se jedna mluvčí ministerstva zdravotnictví ve výše jmenovaném televizním příspěvku, aniž by se zmínila o řešení problémů, vstávajících právě při jejich užívání, jako je závislost na lécích, exploze nákladů na ně, osobní škody apod.

Zdravotnický systém by zcela určitě vypadal dnes úplně jinak, kdyby se po staletí neinvestovalo jednostranně do školní medicíny, jejíž cesta vedla do slepé uličky a kdyby se takto lidé nevázali tolik na mrtvé pilulky, nýbrž se vrátili zpět k živoucímu pramenu, který je v nich samotných. To právě vyléčení duchem je bezplatné, nemá žádné vedlejší účinky a činí člověka svéprávným. Vyžaduje však pokory a vnitřního obratu. a tím se v dnešním světě nedá dosahovat žádných zisků.

Pokusy na zvířatech – milionnásobné utrpení ve službách “zdravotnictví”

V mnoha laboratořích na celém světě se skryta před očima veřejnosti odehrává jedna obzvláště odstrašující kapitola zdravotnické vědy, kde ve službách “vědy” dochází nestydatým způsobem k týrání a zabíjení zvířat. Zvířata tu nejsou používána jen v případech vývoje nových léků, často jsou chována kvůli velmi pochybným “vědeckým experimentům”, nebo jsou týrána v četných laboratořích kosmetického průmyslu.

Ze strany zodpovědných míst je však tato situace většinou popírána anebo je její vážnost značně zlehčována. Kdo se však podrobněji zabýval velmi dobře prověřenou dokumentací Hanse Rüsche, jednoho z nejangažovanějších protivníků pokusů na zvířatech, neuvěří asi jen tak lehce tomu, co je mu zde pod závojem chvály předstíráno. Rüscheova vyšetřování hrozného násilí na zvířatech v těchto laboratořích, prováděného pod rouškou humanitárních cílů, byla již mezitím přeložena do několika cizích jazyků a narážejí na velký zájem v řadách obyvatelstva, jak o tom svědčí i počet jejich vydání. Všechna soudní jednání, která byla na Hanse Rüsche příslušnými místy uvalována, skončila pro něho na základě jeho nepodplatitelných důkazů tak jako tak vždycky zproštěním obžaloby. Ve své knize “Die Fälscher der Wissenschaft”(Falšovatelé vědy) vyjadřuje toto kruté počínání, očividně trpěné úřady, ve velmi strážlivých číslech takto:

“V pseudovědeckých laboratořích celého světa je k smrti ubíjeno denně daleko více než 300 000 zvířat.

90 miliónů ročně v USA

14 miliónů ročně ve Spolkové republice Německo

5,5 miliónů ročně ve Velké Británii

3 milióny ročně v malém Švýcarsku (nejvyšší spotřeba na světě ve srovnání s počtem obyvatelstva).”

Dokonce již studenti medicíny získávají svůj doktorský titul zčásti na základě experimentů na malých zvířatech. Téměř každý devátý nový lék, který se přidružuje k už tak jako tak nezodpovědně velkému počtu léčiv, stojících k dispozici, je “prověřován” na zvířatech ještě před obecným povolením pomocí takzvaného farmaceutického toxikologického testu. Jenom v USA je tímto způsobem zabíjeno farmaceutickým průmyslem ročně 34 miliónů zvířat.

Přítom všem je již dávno očividná celá nesmyslnost této celosvětové krutosti vědy, která chce na základě utrpení nesčetných zvířat prověřit účinky “léčivých prostředků.” Nehledě ovšem k tomu, že potřeba vývoje stále nových a nových léků musí být při pohledu na přebytek stávajících léčiv více než pochybná. Krom toho poukazuje již mnoho odborníků po celá desetiletí ze zkušeností s pokusy na zvířatech na ten fakt, že se ve skutečnosti nedá předpokládat shodný účinek jednotlivých léčiv na lidský a zvířecí organizmus.

Např. německý lék thalidomid (contergan) byl předtím také “vyzkoušen” na zvířatech, než začal být podáván a výrobcem doporučován těhotným ženám jako “zcela neškodný” a “bez jakéhokoliv rizika jak pro matku, tak i pro dítě”. Avšak ani následující tragedie velkého počtu znetvořených dětí, která svědčila jednoznačně o nesmyslnosti dalších pokusů prověřování léčiv na zvířatech, nevedla k žádné změně v počínání, o čemž svědčí i odstrašující počet dalších celosvětových pokusů na zvířatech. Celý skandál se zopakoval na počátku 80tých let s jedním lékem proti ranní nevolnosti těhotných žen (zvaným v USA benedicin, ve Velké Británii debendox), který způsobil i přes veškerá opatření četná znetvoření novorozenců. Několik let předtím to byl zase ve Spojených státech syntetický ostrogen, jménem diethylstilböstrol (DES), který byl představován a doporučován těhotným ženám jako “bez pochyb neškodný”. Měl je chránit před předčasným porodem, vyvolával však u jejich dcer v raném věku zvláštní formu vaginální rakoviny. s pokusy na zvířatech se v tomto případě začalo ještě jednou, nevedly však k žádným kladným výsledkům, na zvířatech se žádná rakovina prokázat nedala.

Hans Rüsche:

“V červenci 1976 začal nejmocnější komplex na výrobu léčiv ve Velké Británii ICI (Imperial Chemical Industries) platit náhrady stovkám lidí, kterým jejich srdcové tonikum eraldin přivodilo těžké škody na zraku a na zažívacím ústrojí a několika konzumentům dokonce i smrt. Jako alibi uváděl jeden mluvčí této firmy v tisku argument, že byl eraldin uveden na trh v r. 1970 teprve až po sedmiletých přísných testech (jako obvykle samozřejmě na zvířatech).”

Jinak tomu nebylo ani u jiného léku proti zažívacím potížím, oxychinolu (v prodeji byl znám jako mexaform či entero-vioform), který u velkého počtu lidí vyvolal dokonce vznik nové choroby, a to subakutní myelo-optiko-neuraphie (SMON), která pak způsobila nejméně tisíc případů smrti a 30 000 případů oslepnutí a/nebo ochrnutí dolních končetin.

Nespolehlivost pokusů na zvířatech dokazuje Hans Rüsche bezpochyby na následujících případech:

“Dva miligramy scopolaminu [jed ruličku zlomocného] způsobí smrt člověka, psi a kočky ho však snesou stokrát víc. Muchomůrka červená, která je schopná ve velmi malé dávce usmrtit dokonce celou rodinu, je králíkem, který je typickým a běžným pokusným zvířetem, strávena bez jakýchkoliv škodlivých účinků. Dikobraz je schopen spolýkat najednou tolik opia, kolik ho vykouří jedná závislá osoba za dva týdny a snese i takové množství kyseliny kyanovodíkové, které by otrávil celý regiment. Penicilin je naopak pro morče smrtelný, avšak strychnin, jeden z osudných jedů v případě člověka, mu neuškodí ani v nejmenším. [...] Aspirin a insulin mají stejné účinky na krysy a myši jako contergan na člověka; avšak contergan u nich nezpůsobí žádná znetvoření mláďat”.

Na základě faktů, která mu stála k dispozici při jeho dlouhaletém zkoumání, přichází k následujícímu závěru:

“Tato listina by mohla být libovolně prodlužována, avšak si myslím, že uvedené příklady stačí k tomu, abychom si představili, že snad neexistuje ještě nějaké nespolehlivější metody, sloužící vývoji nových léčiv – které ke všemu nejsou ani potřebné – než je metoda testů na zvířatech. Takzvané zdravotní úřady a jejich badatelé to s určitostí vědí také. i přesto podávají tisku a zároveň s ním i veřejnosti znova a znova tu stejnou, jen ohřívanou polévku: Chcete, abychom na vašich dětech vyzkoušeli nová léčiva? Ve skutečnosti jsou ovšem všechna syntetická léčiva škodlivá, proto musí být všechny nové preparáty vyzkoušeny na vás a na vašich dětech a to neustále, neboť pokusy na zvířatech nám nemohou dát žádnou odpověď – a nemůže to být dostkrát opakováno – mají funkci jen alibistickou, a co je ještě horší, vedou k falešným výsledkům, co se týče jejich působnosti na člověka.

U tohoto pravidla není žádné vyjímky!

Je tomu naopak tak, že se dnes tyto katastrofy s léčivými množší ve srovnání s dobou, kdy bezpečnostní testy na zvířatech povinností ještě nebyly. Ve stále větší míře narůstající počet terapeutických nehod je tedy bezprostředním výsledkem celosvětově rozšířených pokusů na zvířatech.”

Koho to udivuje, jak říká dále Hans Rüsche, ani vedoucí státní orgány průmyslových zemí nevykazují většího zájmu o to, aby se tyto do omylu vedoucí pokusy na zvířatech zrušily. Byl dokonce striktně zamítnut požadavek třiceti britských osobností, mezi nimi i lékařů a vědců, podaný dne 23.4.1981 na ministerskou předsedkyni Thatcherovou, ve kterém se doporučovalo, aby byla část ročních výdajů věnována lékařským výzkumům, které by probíhaly na základě jiných metod, které nasazení živých zvířat zmenší nebo je dokonce mohou i nahradit.

Situaci v Německu vyjádřil Hans Rüsche ve své knize “Pharma Story” takto:

“Dřívější ministryně zdravotnictví ve Spolkové republice Německo, paní Antje Huberová, zareagovala podobným způsobem, když dne 25.června 1981 při jednom proslovu v bonnském spolkovém sněmu zavile tvrdila, že od pokusů na zvířatech upustit nelze v žádném případě a že v úvahu nepřichází ani jejich částečné odbourání, např. v kosmetickém průmyslu nebo v krutých a do omylu vedoucích testech LD-50. [...] Antje Huberová opustila sál po dvaceti minutách, upřednostňujíc tak své povinnosti jiného charakteru a přenechala pole své zástupkyni. Tato vysvětlila tento problém zdůvodněním, že redukce pokusů na zvířatech je proto tak těžko proveditelná, protože samotnému ministerstvu není jejich rozsah vůbec znám. ‚Např. nevíme, co se děje na našich univerzitách‘, řekla. Když byla dotázána, proč ministerstvo nezakáže přinejmenším testy LD-50, které vedou jednoznačně do omylu, odpověděla: ‚Protože by v tomto případě spolková republika nemohla vyvážit svá léčiva.‘

Bezpochyby měla tato dáma na mysli prastarý Delaneyův zákon, který takové testy přikazoval za povinnost a z toho důvodu byl též zodpovědný za všechny ty farmaceutické tragedie na celém světě. Tímto způsobem demonstrovala tato zástupkyně parlamentu rovněž skutečnost, do jakého stupně jsou Thatcherová, Huberová a ostatní politikové průmyslových zemí zapředení do zájmů kartelů, obchodujících s léčivy.”

V “Psyhyrembelu”, jednom klinickém slovníku, můžeme k testům LD-50 nalézt tuto definici:

“Dávka letalu, zkr. LD; dávka, vedoucí k smrti [...] (pharm.) při pokusech na zvířatech většinou určována jako LD-50, tzn. dávka, která v urč. čase vede k smrti 50 % pokusných zvířat; charakteristika léčiva.”

Toto vědecké týrání zvířat je nazýváno také jako vivisekce. v “Psyhyrembelu” se o tom píše dále:

“Vivisekce (lat. vivus: živoucí; sectio: řez), k: pokusům na živoucích zvířatech k vědeckým účelům; musí být a může být provedena bez týrání zvířat. (pomocí narkózy a pod.)”

Nyní však vyvstává otázka, jak může být výše popsán, navýsost typický test, který má přispět k charakterizaci určitého léčiva, proveden bez týrání zvířat?

Přestože podstatné síly lékařsko-farmaceutického stavu propagují i nadále pokusy na zvířatech, připisujíc jim tento zdánlivý smysl, nelze již přeslechnout varující hlasy, přicházející z řad zdravotnických odborníků.

V příloze k “Novému právníckému týdennímu spisu” v “Časopisu pro právní politiku” (sešit 12, 1975), vysvětluje profesor dr. Herbert Hensel, vedoucí fyziologického institutu univerzity v Marburgu následující:

“Podle výroků vedoucích biostatiků, nejsou výpovědi o pravděpodobnostech přenášných ze zvířete na člověka možné, protože ani testované parametry, ani druhy zvířat, ani zkoumané substance, používané při náhodných zkouškách, nemohou být ve smyslu zákona teorie o pravděpodobnosti vůbec platné. Současně neexistuje ani žádná možnost vědecky zdůvodněné předpovědi. v tomto směru je situace ještě nevýhodnější než při nějaké hazardní hře, protože při ní jsou výherní šance přinejmenším odhadnutelné [...], podle našich současných znalostí se nedá pomocí pokusů na zvířatech vědecky předpovědět, jak budou léčiva působit na člověka a zda budou pro něho neškodná. [...] Tuto problematiku objasňuje obzvláště jasně příklad katastrofy, způsobené conterganem, který je s oblibou citován jako argument pro přísnější zkoušky a zmiňuje se o něm rovněž opakovaně ve zdůvodnění návrhu vlády k reformě práv v oblasti léčivých prostředků. o nic více než tomu bylo dříve, se ani dnes nedá pomocí provádění pokusů na zvířatech zamezit podobné, léčivy způsobené katastrofě a ani se nedá zajistit jejich dostatečná záruka.” Dlouholetý vedoucí mikrobiologického oddělení milánské nemocnice L.Sacco, prof. dr. med. Pietro Croce, člen “Koleje americké patologie” a autor četných zdravotnických spisů a knih poznamenává ve své knize “Pokusy na zvířatech nebo věda – volba”:

“Neexistuje žádná alternativa k zvířecím pokusům, protože každá metoda, která by je mohla nahradit, by musela mít stejné vlastnosti. Je to ovšem těžké, najít něco, co by bylo tak klamně, tak dalece vzdálené pravému biolékařskému výzkumu, jako je a vždycky i byla vivisekce, ve které je bohužel i nadále pokračováno. [...] Vivisekce je vřed, na který věda ochořela a který ji přivádí do špatné pověsti, což je nyní už i veřejnosti čím dál tím víc známo. [...] Přirozeně přichází vykonavatel pokusů na zvířatech o takové šance [v případě zrušení takových pokusů], které skýtají možnosti, velmi snadným způsobem uveřejňovat různé studie, získávat akademické tituly, dělat kariéru a vydělávat mnoho peněz; a rovněž je tu i možnost, stávat se oblíbeným u nadřizovaných a mocných, když je tu zastupována na základě ‚nezvratných‘ experimentů nějaká žádoucí teze, a nebo zrovna tak i protichůdná antiteze.” Následuje tu pak více než 200stránková analýza situace, ve které Rüsche poukazuje na mnoho cest, vedoucích k opravdovému vědeckému výzkumu bez všech těch do omylů vedoucích a nesmyslných pokusů na zvířatech.

Avšak nejen to, co se dnes děje v mnoha “vědeckých” laboratořích, překračuje podstatně státem legitimované týrání zvířat v duchu “ověřování bezpečnosti”

léčiv, pod rouškou “vědeckého pokroku” jsou používány metody v pravém slova smyslu mučivé.

Hans Rüşch:

“Podle oficiálních údajů ministerstva vnitřních věcí bylo ve Velké Británii vykonáno v posledních letech okolo 86% všech experimentů bez použití narkózy a jen 3% zvířat bylo před probuzením z narkózy usmrceno. a ani zde není záruky. Podle jedné zprávy lorda Downinga v horní sněmovně, existují ještě i případy, které nepronikly na světlo, ve kterých experimentátoři neuvádějí zvířata pod narkózu ani v tak těžkých operacích, jako je výřez oční bulvy u koček. Namísto narkózy je jim podán jen uklidňující prostředek, jako je dial [...]. Ve Velké Británii je toho času jen 14 inspektorů, kteří podléhají na chemii závislé Home Office a kterým chybí očividně čas a ještě více chuť, objevovat se v laboratořích neohlášeně, což je taky ve smyslu zákona. Sedí za svými pulty a udělují asi 18 000 podřízeným experimentátorům žádoucí povolení k provádění experimentů v miliónovém počtu, a balamutí britský národ (ve kterém tak jako tak nemocí neustále přibývá) tvrzením o jejich nevyhnutelnosti. Jako hosté tráví pak několik z nich u těchto experimentátorů své večery.

Této kumpanii mezi dlouholetým vrchním inspektorem Home Office, Stephenem Vinem, jehož úloha měla spočívat v ochraně laboratorních zvířat, a mezi zájmy chovatelů těchto zvířat a experimentátory se dostalo jejího oficiálního posvěcení, když se tento pán stal krátce po jeho penzionování promptně aktivním členem RDS, tedy organizace, jejíž náplní je vivisekce.”

Perverze, do kterých se rozvinula větší část dnešního lékařského výzkumu pod pláštěm humanitních cílů, se jeví obzvláště charakteristicky ve výzkumu rakoviny. Jak Hans Rüşch zdůrazňuje, je tento výzkum financován z daní a z dobrovolných příspěvků a je v mnoha laboratořích celého světa prováděn často takovým způsobem, který nechává ve vsí vážnosti pochybovat o duševním zdraví odpovídajících vědců.

Hans Rüşch:

“Nepředstavitelně drahé snahy, nalézt nějaký ‘léčivý prostředek’ proti rakovině tím způsobem, že se tato choroba každoročně v miliónech zvířat zapříčiní, jsou právě tak samoučelné, jako je marné a hloupé, chtít v křížových taženích pobíjet nepřítele pomocí počítačů. [...] Tito samozvaní vědci v pokusných laboratořích nemají nejmenšího tušení, jakým způsobem lze zkoumat choroby a jejich vznik. Všechno, co vědí, je jen to, jak nejrůznější choroby vytvořit či probudit, včetně rakoviny. Na tomto poli se skutečně prokázali mimořádně

vynalézaví a úspěšní. [...] Zvířatům jsou implantovány nádory; pak se pozoruje, jak nádory rostou a konečně to, jak pak napadají další životně důležité orgány. Utrpení pokračuje a stupňuje se s růstem rakoviny, až dojde konečně k smrti. Jiná zvířata jsou vystavována vysokému stupni ozařování za účelem studia uměle vytvořené rakoviny, která ostatně nemá žádné příbuznosti se spontánně se vyvinuvší rakovinou člověka, jak na to poukázalo již mnoho jiných vědců.

Často bývají údy zvířat ozařovány tak intenzivně, že dochází až k jejich spálení a následnému odpadnutí. Jiná zvířata jsou krmena velkými dávkami nejrůznějších substancí, o kterých se předpokládá, že jsou rakovinotvorné. Výsledkem je jen to, že zvířata pak tak dlouho zvracejí, až dojde konečně po urputných křečích ke smrti. Mnoho z těchto zvířat s obrovskými nádory pak přestává žrát a pít, takže se nárůst nádorů zpomalí, jejich utrpení se tím však prodlouží. Nádory se mohou i zanítit, přičemž pak zvíře podlehne nějaké běžné infekci. Nádory jsou přenášeny na všechny části těla zvířete, na hrud', na páteř, na sluchové orgány i na ocas. Vnější nádory bývají často spoluobyvateli pokusných klecí ožírány. Jiná zvířata s naindukovanou rakovinou jsou chována v extrémním chladu nebo naopak horku, aby se tak mohlo pozorovat působení teploty na růst nádorů."

Jak se zdá, nemá krutá fantazie mnohých vědců žádných hranic. Nehledě ke skutečnosti, že reakce zvířecího organismu není srovnatelná s reakcí organismu lidského. Každému normálně myslícímu člověku musí být přece jasné, že existuje rozdíl mezi experimentální rakovinou, uměle vytvořenou na zvířeti a mezi rakovinou člověka, která se vytvoří samovolně. Zde je růstu nádoru vytvářena půda v člověku celým působením nějaké poruchy, zatímco u zvířete je nádor násilně přivoděn. Špatné výsledky miliardového projektu výzkumu rakoviny dokumentují jen tuto mylnou cestu lékařského výzkumu, který již více než 200 let hledá podle zastaralé doktríny marně léčivý prostředek proti rakovině. v r. 1955 zemřelo na rakovinu různého typu asi 95 000 obyvatel spolkové republiky, v r. 1975 to bylo už 150 000 lidí – aniž by obyvatelstvo přibýlo odpovídajícím na svém počtu. a tento počet nadále stoupá. Je to opravdu strašné, že až do dnešní doby nebylo upuštěno od takového konceptu, pomocí kterého jsou vyvíjeny snahy o nalezení prostředku proti rakovině tím, že se tato choroba uměle vytvoří u jiných živoucích tvorů a na straně druhé se ztrnule a tvrdohlavě potírají metody alternativní.

Jeden z amerických lékařů, kteří si i přes své úspěchy na nekonvenčních cestách (anebo snad kvůli těmto úspěchům), přivodili nepřátelství mnoha svých kolegů, je již jmenovaný dr. Simonton, který s velkým úspěchem použil prastarou šamanskou techniku vizualizace při ošetřování rakovinou nemocných osob (viz kap. 3). Ačkoliv použil dodatečně ještě i podstatnou část ošetřování konvenčního

a ve své sedmileté studii se mu podařilo prokázat, že jeho pacienti žili v průměru dvakrát tak dlouho, než pacienti, ošetřovaní v nejlepších amerických centrech ortodoxními terapeutickými metodami, byl zapsán americkou společností pro výzkum rakoviny do “černé listiny”:

“Tato studie s jejími výsledky vešla do historie lékařství. Alternativní lékaři na celém světě s ní pracují. Co s ní však udělala americká společnost pro výzkum rakoviny, je věc jiná. Výzkumy Carla Simontona tu vyvolaly patrně tolik strachu, že byl po jejím uveřejnění [jeho studie] vepsán do listiny nejhorších mastičkářů. Až doposud se z této potupy nedostal[...]. Simontonovy rady se dají velmi lehce následovat, nestojí žádné peníze a jsou praktikovány od počátků lidstva. Leží snad tady všechny ty důvody, vedoucí k nenávisti školních mediků a celé farmacie? v Simonsontově systému to totiž mají velmi těžké všichni ti medikové, napadení neurotickou touhou vystavovat na odiv svůj profil. Zde je pacient svéprávnou osobností. a farmaceutický průmysl, pro který znamená rakovina navýsost výnosný obchod, by mohl utrpět prosazením Simontonových metod citelné škody. To „magické“ dění při samoléčbě v psycho- neuro- imunologii je totiž do určitého stupně přírodovědecky měřitelné a vysvětlitelné. Přesto všechno jsou dnes jako i předtím pořádána tažení proti Carlu Simontoni a jiným lékařům, kteří se angažují podobným způsobem.” Nejenom koncept dr. Simontona, rovněž po staletí vyskytující se prokazatelná vyléčení silou ducha na celém světě, a mnohé jiné účinné cesty k vyléčení bez vedlejších účinků a bez utrpení jiných kreatur měly být už dávno podnětem nové orientace medicíny a jejího výzkumu. Zdá se však, jakoby se nechtěly rozhodující síly jen tak lehce vzdát tohoto navyklého konceptu, jedno, jaké utrpení sebou přináší.

Anna Kingsfordová, první lékařka ve Velké Británii, se vyjádřila již v minulém století takto:

“Duševní choroba, která běsní v duši experimentátora, dostačuje již k tomu, aby ho učinila neschopným, dosáhnout ve vědě nejvyššího a nejlepšího stavu. Je to pro něho mnohem snažší, choroby vytvořit a rozšířit, než přijít na kloub tajemství zdraví. Zatímco se zabývá hledáním zárodků života, vynalézá jen nové pracovní postupy smrti.” Hans Rüşch píše pod nadpisem “Krátké poznámky o rutinových experimentech na zvířatech, které jsou veškerým společenstvím badatelů a státními, takzvanými zdravotními úřady, ve vší tichosti trpěny” toto:

“Experimenty s delfíny, jejichž inteligence je snad větší, než je inteligence člověka, vedly u těchto zvířat k tak hluboké nostalgii a utrpení, že páchali doslova sebevraždy. [...] Když byl králíkům v britském Huntingtonu ve výzkumném

centru vtírán do očí šampón, byly jejich bolesti tak veliké, že tato zvířata, platící normálně za mlčící, bolesti řvala.

Když Beagles (druh psa), kteří byli při obvyklých toxiditních testech násilně krmeni po několika dnech v utrpení zemřeli, zjistilo se, že se jejich krev zbarvila čokoládovou, tmavěhnědou barvou. Zvířata různých druhů byla znehybňována ve svěracích kazajkách nebo v zařízeních, která se dala sešroubovat, tak dlouho, až ochrnula nebo přišla o rozum.

Opicím, které byly znehybněny přiskřípnutím do stojanů, byly dávány po třiaadvacet dnů v pravidelných časových odstupech elektrošoky, až i ta poslední z nich zemřela na žaludeční vředy.

Do kanálků zubních kořenů byly psům vrtány díry, aby se mohlo pozorovat, jak se tito psi dokáží při žrádle vyrovnávat s bolestmi.

Mladým kočkám byly zašity oči, aby se zjistilo, jak budou reagovat na trvale tmavé životní prostředí. Tento experiment, který byl už předtím prováděn v mnoha jiných zemích, byl opakován donekonečna, také ve Švýcarsku.

Krasy byly vrhány do vodních nádrží, aby se mohlo zjistit, jak dlouho jim to bude trvat, než se utopí. Některé z nich se vzdaly hned a ke dnu klesaly okamžitě z ‚beznaděje‘, jiné plavaly až šedesát hodin ještě předtím, než se vzdaly.

Zvířata byla vystavena v bubnech Noble-Collip víření, aby mohly být studovány účinky nespavosti. Některá z nich to vydržela v těchto bubnech při neustálém smýkání sem a tam až třicet dnů, než zemřela.”

Ve svých knihách podává ještě podstatně více příkladů, které jsou zčásti dokumentovány obrazovým materiálem, je to svědectví jen stěží pochopitelné míry nesmyslné krutosti ve jménu vědy.

Hans Rüsche:

“Tak jako obvykle pod záminkou zamezit bolestem a utrpením, vymýšlejí očividně na na duchu postižení nové cesty k tomu, aby bolest a utrpení přinášeli a to v rozsahu, jako nikdy předtím. a takoví jsou ještě chráněni zákonodárci, kteří jsou, jak je patrné, zcela neschopní, utvořit zákony, které bychom mohli nazývat civilizovanými.”

Tak bude pochopitelným i to, co řekl jednou Gandhi:

“Vivisekce je tím nejtěžším zločinem, který páchá člověk proti Bohu a proti jeho stvoření. Měli bychom raději přestat žít, jestliže náš život není bez vivisekce možný.”

Protože pokusy na zvířatech nemají prokazatelně žádného vědeckého významu, podle Hanse Rüsche mají spíše „funkci alibistickou“, nestojí konečně nic v cestě experimentům na člověku samotném.

Hans Rüsche:

“Pokusy na zvířatech vedou k pokusům na člověku, tyto pak k neustálé produkci nových léků, které vyvolávají nemoci nové, což je opět záminkou k dalším pokusům na zvířatech, za kterými pak následují pokusy na lidech; při nich se užívají zase nové léčivé prostředky, které mají odstranit škody na zdraví, které způsobily léky předešlé, přičemž všechna tato ‚vyléčení‘ žádnými vyléčeními nejsou, jsou pouze potlačení symptomů, což vede opět k dalším novým nemocem.”

Genová technika – cesta do propasti

“Jsem kritikem vědeckých bádání, nejsem však jejich nepřítelem. Existují však pokusy, o kterých si myslím, že by měly být zakázány. Je to především štěpení atomu a pak fušování v oblasti buněčného jádra.”

Prof. dr. Erwin Chargaff

biochemik a spoluobjevitel genetického kódu

Thomas Weidenbach a Beatrix Tappeserová píší ve své knize “Der achte Tag der Schöpfung” (Osmý den stvoření) toto:

“Osmý den stvoření připadl na jednu středu. Tohoto 18.července 1973 uveřejnili američtí vědci Stanley Cohen, Herbert Boyer, Annie Chang a Robert Helling výsledky prvního genového pokusu na světě, při kterém byl vytvořen zcela nový živý tvor. Podařilo se jim zkombinovat spolu dědičné základy dvou rozdílných bakterií. o nějaký čas později již byli schopni přenášet dědičné základy záby do genotypu drobných mikrobů. Organizmy ze zkumavek, jejichž vznik nebyl v přírodě zamýšlen.”Byl to počátek osudné a nejnebezpečnější kapitoly biolékařského výzkumu. Nyní se započalo manipulovat stále více a více touto genovou technikou s pořádkem živoucích stvoření podle krátkozrakých lidských představ – nerespektujíc rozdílnost živočišných druhů. Zpočátku to byly bakterie, pak rostliny a zvířata, v dnešní době je to k přídatku už i člověk, který se stal terčem nové biologické techniky. Žurnalisté hovoří rovněž na základě prorokství vědců o tom, že tato metoda umožní léčit dědičné a nevyléčitelné choroby, nebo je přinejmenším alespoň vylepšovat, o “revoluci v lékařství.”

Cílevědomým zasahováním do dědičných základů rostlin, zvířat a mikroorganizmů se má produkovat cenově výhodněji a má tak docházet

k vytváření produktů nových, které budeme mít k naší dispozici. a věří se i na to, že “biologické stroje” budou moci touto cestou vyrábět i samotné léčivé látky. Účelově optimistický lesk všech těchto slibů může mnohé nejprve zmást, kdo se však podívá hlouběji, brzy rozpozná velké nebezpečí technologie, která se pokouší utvářet vnější struktury živoucího podle lidských měřítek. a tak můžeme slyšet čím dál tím častěji varující hlasy, které obyvatelstvo upozorňují na nebezpečný vývoj, probíhající v biolékařských laboratořích. Ve své knize “Genová technika nepoliticky” píše její autor Bernhard Gill, člen předsednictva “Genetické sítě”, jedné instituce, která se od roku 1986 snaží upozorňovat obyvatelstvo na cíle a nebezpečí genové techniky, toto:

“Genová technika‘ je vlastně šifrou. Znamená zkratku pro celou řadu biotechnických metod, za pomoci kterých se má život stát manipulovatelným podle nějakých záměrů a tendencí, jako jsou např. auta nebo ledničky. ‚Osmý den stvoření‘ nastává právě teď, prorokují biotechnologové. [...] Od nynějška má být uzpůsobivé až do nejmenšího detailu všechno, co je lidské i mimolidské povahy. [...] Rozvoj nového komerčního a ničivého potenciálu se tím zdá být narýsován, a to v době, kdy jsme sotva schopni nežádoucí následky t ‚starých‘ technik pochopit, natož se tak naučit ovládnout je. k zásahům do přírody neživé se tak přidružují zásahy do přírody živé. Je člověku dovoleno přetvářet rostliny, zvířata a konečně člověka tak jako to dělá se železem nebo amoniakem? [...] Smějí koncerny patentovat rostliny a zvířata a prodávat lidské orgány a geny? [...] a když se zásahy v syntetické biologii nevydaří anebo se vydaří jen na polovic? k nejmladší historii patří Černobyl jako zapálená pochodeň syntetické fyziky a Bhopal jako pochodeň syntetické chemie. ‚GAU‘ genové techniky by však nevypálil v kalendáři datum nějaké takové příčiny světélkujícím bleskem. Zcela nepozorovaně může docházet k únikům s nepředstavitelnými následky.” Pro samozvané stvořitele v pláštiku vědy je ovšem očividně etika určována možností realizovatelnosti. Jestliže vznikl v roce 1973 ve zkumavce badatelů “pouze” jeden nový mikroorganismus, tak v roce 1983 již zavedli američtí vědci geny lidského růstového hormonu do genotypu embryí myší. Velikost některých myší se nato zdvojnásobila, u jiných bylo dosaženo dvaapůlkrát většího vzrůstu. o něco později dalo ministerstvo zemědělství USA popud k tomu, aby byly prasatům zavedeny geny lidského růstového hormonu. Několik málo živě narozených selat vykazovalo deformity kloubů a revmatická onemocnění a zdálo se, že šilhají. Selata nebyla jak se doufalo větší, potřebovala však o něco méně krmiva a vykazovala libovější maso. o něco později se měla stát skutečností prasata velikosti krávy. u slepic bylo dosaženo zlepšeného růstu, při čemž jim byly vstřikovány geny z hovězího dobytka.

V 80tých letech běžel na zvěrolékařské fakultě mnichovské univerzity za finanční podpory spolkového ministerstva výzkumu projekt, v němž se měly divokým prasatům zavést odpovídající geny růstového hormonu, neboť divoká prasata jsou oproti moderním vysokovýkonným prasatům, udržovaných v kondici požadavky vědy, méně náchylná chorobám, maso je lepší, mají jen jednu “nevýhodu”: Rostou příliš pomalu a tato skutečnost se má nyní zkorigovat.

Ryby mají projít takovou změnou, aby mohly žít i v zamořené vodě. Krávy mají být do té míry „přeprogramovány”, že mají ve svém mléku produkovat průmyslem požadovaná léčiva. Rostlinám se vstříkují takzvané jedovaté geny, které produkují jed, který má usmrcovat “škodlivý hmyz” a plody se přizpůsobují zájmům lidí, rostlinám jsou implantovány dokonce geny, čímž by neměly určitým hospodářským rostlinám uškodit ani tzv. “totální herbicidy”, které jinak zničí jakýkoliv rostlinný život.

Od roku 1990 se provozují genetické manipulace s oficiálním povolením i na lidech. Washingtonský lékař prof. French Andersen implantoval jednomu čtyřletému děvčátku, které trpí na řídce se objevující dědičnou chorobu imunního systému, za pomoci jednoho speciálně preparovaného viru gen do určitých krevních buněk (T-Lymfocyty). Naděje na pomoc geny jsou spatřovány i v oblasti nádorových onemocnění, rovněž při chorobách dědičných. Také zde bylo již provedeno několik pokusů na člověku, které byly povoleny. Skupina vědců univerzity v Michiganu plánuje nasadit geny osobám, které trpí dědičnou hypercholesterinovou anémií, aby se tím hladina cholesterolu v krvi snížila. u myši už bylo dosaženo snížení o 10 %.

V protikladu k pokusům na zvířatech se u lidí omezily změny genotypů na buňky somatické, t.zn. takové buňky, které nebudou předávány následujícím generacím. Zásahy do lidské zárodečné dráhy, které by měly způsobovat neodvolatelné následky v následujících generacích, jsou oficiálně tabuizovány. o to víc se vynořují obavy, že i zde bude brzy upřednostněna taková možnost uskutečnění těchto záměrů před etikou a že bude uskutečněn tento obraz hrůzy, představující lidský odchov. Tento vývoj již v náznacích existuje. Organizace “Pracovní skupina genové terapie na člověku” zdravotního úřadu USA plánovala již v létě roku 1991 diskuzi, ve které se měla ustanovit kritéria k dlouhodobým změnám lidského genotypu. Ačkoliv se obyvatelstvu dostávají do rukou teprve první informace o nové vědě, v průmyslových zemích jsou již cesty připraveny a dokonce se už rozběhla soutěživost, která nám bere dech. v horečném spěchu si každý hledí zajistit co možná největší kus z tohoto koláče.

Firmy USA investovaly v r. 1987 do genových a tzv. nových biotechnik již dvě miliardy dolarů, k tomu se přidružilo ještě 2,7 miliard dolarů z veřejné pokladny. Rovněž průmysl spolkového Německa strká od počátku osmdesátých let stále více peněz do nové technologie. Mezi rokem 1984 a 1987 se investice pohybovaly v rámci kolem 200 miliónů marek ročně. Ze strany spolkové vlády se mluví o “klíčové technologii příštího tisíciletí”, a spolkové ministerstvo pro výzkum a průmysl dalo koncem osmdesátých let již 250 miliónů marek ročně k dispozici ve prospěch genetického projektu. Ve Spolkové republice Německo bylo v roce 1988 už 800 laboratoří, zabývajících se genovou technikoua celosvětově pracují ve více než 10 000 laboratoříchvědcové na perfekcionalizaci nové technologie. Nové, na míru strážené produkty z oblasti živočího, slibují přinášet vysoké výnosy. o možném riziku se mluví zřídka, zástupcům chemicko-farmaceutické moci a nesčetným privátním laboratořím se zdá být ovladatelné. Těmto kryjí zase záda molekulární biologové a humanitní genetické když jde o to, prosazovat požadavky u politiků. Protože ve hře stojí “mezinárodní konkurenční schopnost”, odváží se sotva kdo vyjádřit o genové technologii své pochybnosti. a tak se za zády veřejnosti etabluje jedna větev vědy, která vážným způsobem ohrožuje lidský i mimolidský život. Genová technika se tlačí ven z laboratoří. Nové výtvořky vědců musí na trh. k tomu je zapotřebí pokusů ve volné přírodě. Musí se vyzkoušet, do jaké míry se vyplní očekávání, týkající se nových forem organismů, ve volné přírodě. Kdo je však schopen odhadnout rozumně všechna ta rizika, která vznikají, když se nově vykonstruovaný mikroorganismus vypustí do přírody? Produkty chemického průmyslu se postaraly už na celém světě o znečištění životního prostředí, ale naštěstí se tyto nerozmnožují samy od sebe. Avšak živý organismus, nová forma nějaké bakterie, nebo podle přání člověka zkonstruovaný virus, je riziko, které se rozmnoží neodvolatelně samo od sebe. Kdo je schopen určit míru toho, co tento virus ve vysoce komplexním systému přírody, který je již po dlouhý časový úsek ve vzájemném souladu, způsobí?

T. Weidenbach a B. Tappeser píší v “Osmém dnu stvoření” toto:

“At’ už se diskutuje o všech pro a proti v genové technice kdekoliv, jedno jméno způsobuje hrůzné sny i u pokusy velmi nadšených vědců, toto jméno je: ‘Gruinard Island’, ostrov, jako žádný jiný. Gruinard-Island leží jen několik málo kilometrů od skotského západního pobřeží (a) [...] je dodneška neobydlen, je to tabuizovaná zóna. [...] Více než 40 let je toto místo zamořeno. v roce 1941 a 42 tu testovala britská armáda biologické bomby, které roztrušovaly původce nemoci: bakterie slezinové sněti. Do těla jsou přijímány buďto dýchacími cestami nebo malými poraněními kůže, tyto mikroskopicky drobné mikroorganismy způsobují u lidí nemoc plic, která vede během několika málo dní ke smrti. Po uplynutí více než

čtyřiceti let ztratily tyto bakterie sotva něco ze svého smrtícího účinku. Přestože armáda desinfikovala počátkem osmdesátých let pokusné území na tomto ostrově miliony litry formaldehydu, platí toto místo pořád ještě za „nejisté“. [...] Nikdo tehdy netušil, jak přežitíschopné tyto bakterie jsou. Nepředpokládalo se vůbec, že vytvářejí výtrusy, které jim umožňují přežívat po celá desetiletí. Gruinard-Island se mezitím stal synonymem pro neznámá rizika, která při experimentech s geneticky pozměněnými organizmy ohrožují životní prostředí.”

Mladší historie je plná příkladů, které vydávají očividná svědectví o nebezpečných následcích toho, když jsou živočichové nasazováni lidmi do jim neznámého prostředí.

T. Weidenbach a B. Tappeser dále:

“Asi tak v době přelomu století byla do Severní Ameriky přivečena pravděpodobně následkem přistěhovalectví z Asie pocházející houba ‚*Endothia parasitica*‘, která způsobuje rakovinu kůry kaštanů. Do roku 1940 tu vyhubila prakticky veškeré stromy jedlých kaštanů. Ve své původní asijské zemi škodí kaštanům jen ve velmi malém měřítku, neboť stromy si tu vypěstovaly v průběhu delšího časového období přirozenou obranyschopnost proti této škodlivé houbě. Pro americké stromy však houba znamenala docela nové a překvapivé nebezpečí, proti kterému nebyly schopny se bránit. Na ploše více než jednoho miliónu čtverečních kilometrů v USA a v Kanadě vedla tato houba během několika málo desítek let k úplnému vymizení jednoho druhu stromu, pro který bylo toto místo více než 9000 let jeho domovinou.”

Avšak i výše vyvinutí živočichové unikají veškeré kontrole, jsou-li přeneseni do nového prostředí. Známými se tak staly např. takzvané “vražedné včely”, potomstvo jedné obzvláště agresivní africké včelí rasy, která byla přenesena vědci do Brazílie. Tam byly za účelem zvýšení produktivity skříženy tyto včely s evropskou medonosnou včelou. Avšak v roce 1956 uniklo nedopatřením z laboratoří 26 včelích kolonií. Tyto se nekontrolovatelně zkřížily s domácími druhy a začaly působit při svém dalším rozšiřování velké škody. Vytlačily neškodné jedince stejného druhu, produkovaly méně medu horší kvality a v Latinské Americe již mezitím zemřelo 350 lidí a neznámý počet zvířat následkem jejich napadnutí (jedna jediná africká včela je schopna během 30ti sekund až 85krát bodnout!).

Až po dnešní dobu je v Austrálii velkým problémem králíčí pohroma, vyvolaná přivezením těchto zvířat někdy na přelomu století. Velkou pohromou z důvodu nedostatku přirozených nepřátel se stal také jedovatý druh jedné jihoamerické želvy, která byla přivezena v roce 1935 a podle vůle člověka měla učinit konec

škodám, působeným škodlivými brouky na cukrové třtině. Želvy se zmocnily pomalu už celé čtvrtiny kontinentu a to na účet domácího drobného zvířectva, které je těmito jihoamerickými všežravci nelítostně decimováno. Mezitím mělo už dokonce i šest lidí zemřít účinky jedovatých, lepivých substancí těchto obrovských želv. Jelikož se neukazuje žádný způsob, jak tuto pohromu zvládnout, začlo se už uvažovat o výstavbě jistého plotu proti těmto želvám, který by měl postiženou část kontinentu ohradit.

V Německu byl v roce 1927 vysazen k ochraně pobřeží exotický rákos. Měl původně sloužit k získání půdy, nyní však ohrožuje pobřeží, protože vytlačuje celou řadu domácích travin, které jsou důležitým životním prostředím tohoto pobřežního regionu.

T. Weidenbach a B. Tappeser dále:

“Tyto částečně ničivé následky nasazení ‚exotických organizmů‘ do pro ně cizího životního prostředí, nejsou v žádném případě jen tyto jediné. Jedna americká studie poukazuje na to, že v období mezi léty 1640 a 1977 bylo do USA dovezeno dohromady 1 379 druhů hmyzu. z tohoto hmyzu se ukázala asi jedna pětina jako ‚užitečná‘ a ještě jednou tolik z nich nemělo vůbec žádných zjištělých účinků na zemědělství a na životní prostředí. Avšak dvě pětiny z nich se vyvinuly ve škůdce, 17% způsobilo dokonce škody těžké. Ve většině případů se dostavovaly tyto negativní účinky zcela neočekávaně. Tento hmyz platil v jejich domovině, ovšemže tedy v jiných podmínkách životního prostředí, za relativně neškodný.

Rozšíření mnoha druhů, které byly zavlečeny nedopatřením nebo které byly nasazeny cílevědomě do životního prostředí, ve kterém se jinak přirozeně nevyskytují, ‚nás učí‘, jak říká prof. Herbert Sukopp, vedoucí Institutu pro ekologii na TU Berlín, ‚že se budoucí chování nových druhů organizmů nedá předpokládat‘. Důvod k tomu lze hledat v ‚komplexnosti přírodního biologického systému‘. Následky dovozu ‚exotických organizmů‘ poukazují drasticky na nebezpečí v případě, ‚kdy se nám doposud neznámé organizmy zabydlí a místní životní společenství ve světě rostlin a zvířat buďto poznamenají nebo je dokonce poškodí‘. Prof. Sukopp dal toto varování dne 2.března 1988 do protokolu, když byl výborem spolkového sněmu pro výzkum a technologii dotázán na rizika při zacházení s geneticky manipulovanými organizmy.”

Bernhard Gill zdůrazňuje ve své knize “Genová technika nepoliticky”, že “již jeden jediný mikroorganismus, který unikne nepozorovaně, může být spletitými cestami a po určité době původcem epidemie”, jejíž příčina není většinou prokazatelná.

Gill:

“Až do dnešních dnů není vyjasněno, jestli se virus HIV stal humánně patogenní přirozeným způsobem (choroboplodný pro lidi) anebo jestli se jeho hostitelská specifita [počet organismů, na které je působeno choroboplodně] v průběhu buněčnobiologických pokusů neprozřetelně nerozšířila. Nesporným však zůstává fakt, že nový virus, srovnatelný s virem AIDS, pro který neexistuje vývojově žádná imunologická odpověď, může v laboratořích vzniknout, ať už vědomě či nevědomě.”

Na jiném místě pokračuje:

“V Pasteurově institutu v Paříži došlo v roce 1986 celkově k sedmi případům rakoviny v jednom oddělení, ve kterém se pracovalo s genově technickými metodami na nádorových virech. Hned poté byl vyhlášen zákaz uveřejňování v tisku a byla nasazena vyšetřovací komise. Teprve o čtyři roky později podala komise mezizprávu, ve které bylo přiznáno epidemiologicky zvýšené riziko.”

V září roku 1986 se konal ve Velké Británii jako první na celém světě pokus, při kterém byly vypuštěny do volné přírody geneticky pozměněné viry, v dubnu 1987 se dostaly do volné přírody oficiálně poprvé bakterie z laboratoří. Kritikové hovoří o takzvané ekologické ruletě. Mezitím už následovalo v celém světě několik nasazení geneticky pozměněných organismů do volné přírody.

Nehoda, jejíž následky jsou až dodneška nedozírné, se již udála. Vědci renomovaného Wistarského institutu ve Filadelfii vyvinuli v laboratořích za pomoci genové techniky jednu novou očkovací látku proti vzteklině. Přitom bylo zapotřebí izolovat z genového základu viru, způsobujícího vzteklinu, jednu jeho část, která pak byla naimplantována vakcínovému viru, který je normálně používán při očkování proti neštovicím. Protože nasazení nového viru v sobě skrývalo velké riziko, mělo testováno jen v menším měřítku. Díky tomu, že bylo známo, že by takový pokus nebyl v USA povolen, byl pro testy zvolen třetí svět. Ve spolupráci s “Panamerickou zdravotnickou organizací” byly nově zkonstruované viry vypuštěny do volné přírody a poté testovány v Argentině a to bez vědomí tamních oficiálních míst.

T. Weidenbach a B. Tappeser podávají tuto zprávu:

“Jak se [nové viry] v těle naočkovaných zvířat chovají, jestli jsou přenášeny na jiné živočichy a jaké mají vedlejší účinky, bylo testováno na 40ti kravách, ze kterých byla polovina naočkována tímto novým preparátem.

Ještě dnes je přístup ke stájím a pastvinám zakázán, kde pokusy probíhaly, odpovědné úřady při argentinském ministerstvu zemědělství prohlásily celé

toto území za “Sector Aislamiento”, tzn. za izolovanou zónu.[...] Čtyři ošetřovatelé dobytka, kteří byli k tomuto genovému experimentu „Panamerickou zdravotnickou organizací“ nasazeni, nevěděli nic o brizanci jejich práce. [...] Mléko naočkovaných zvířat se dokonce pilo pracovníky a jejich rodinami bez toho, aniž by bylo pasteurizováno a rovněž bylo odváděno do místní mlékárny v Azulu. Není známo, kolik ze 45 000 obyvatel města toto mléko pilo. Vyšetření, která byla ukončena u tří pracovníků, prokázala, že „přínejmenším dva z nich byli nově kombinovaným virem infikováni“, uvádí dr. La Torre [virolog zentra pro zvířecí virologii v Buenos Aires]. Jaké následky to pro postižené má, jestli byli takto proti své vůli naočkováni proti vzteklině anebo jestli se u nich objeví nepředpokládané reakce, zůstává ve hvězdách. Jisté je jenom to, že lidé nosí ve svém těle geneticky pozměněný organismus, jehož působení na lidské zdraví ještě nebylo prozkoumáno a nemůže být dokonce ani předpověděno. Rovněž nenačkovaná druhá skupina, sestávající z dvaceti krav, byla napadena manipulovaným vakcínovým virem. Není ještě vůbec jasné, jestli byly tyto krávy nakaženy dojiči nebo jinými zvířaty, např. drobnými hlodavci. v tomto případě nemá obavy jenom dr. La Torre, zdali se již viry nekontrolovatelně nerozšířily. Pořád ještě zůstává nebezpečí, že by mohly ve spojitosti s jinými viry, které se v okolí Azulu přirozeným způsobem nacházejí, vyvolat neznámé infekce, nebo by dokonce mohly dát vzniknout zcela novým choroboplodným zárodkům.”

Není to jen jediný případ, ve kterém staví badatelé zdraví ostatních živých tvorů do pozadí pod rouškou osobního profitu či vědecké ctižádosti. v r. 1985 vyšlo v USA ve známost, že jedna firma manipulovala nedovoleně geneticky bakterie a nasadila je dokonce uprostřed jedné obydlené oblasti. Rakouský biochemik prof. Erwin Chargaff:

“Jestliže člověk věří na evoluci, pak musí připustit, že to trvalo miliony let, než se tato úprava genů v chromozomech nejrůznějších živých tvorů udála. a nyní přijde člověk a fušuje do toho všeho. Příroda postupuje docela pomalu, nespěchá. Do pomalu rostoucího ústrojí je teď zasahováno a možná se až mnohem později ukáže, že jsme tím zapříčinili strašné věci, že tak mohou vznikat do budoucna znetvořené a rakovinová onemocnění a všechno možné, že jsme si nadrobili opravdu něco hrozného. Je mi předhazováno, že dělám paniku, ale já jen říkám to, že prostě toho ještě tolik nevíme, kolik toho předstíráme.” Zdá se, že se varování prof. Chargaffa již potvrzují. v týdeníku “Die Zeit” bylo uvedeno dne 18.10.1991 pod titulem: “Nemoc na recept, L-Tryptophan: zdravé obchody s nezdravými pilulkami” toto:

“Ve Spojených státech, Japonsku a ve Spolkové republice Německo se objevila v pozdním létě roku 1989 nevysvětlitelná choroba, později známá [jako] EMS.

Symptomy: Svalové bolesti, křeče, horečka, dýchací potíže, změny na kůži, tvorba zduřenin, prudké bolesti při sebejemnějším doteku pokožky.”

Jedna americká skupina výzkumníků v Oregonu, shromážděná kolem epidemiologů Slutschera a Watsona, přišla v jedné studii na to, že prakticky všichni onemocnělí brali předtím lék, obsahující L-Tryptophan, který je vyráběn chemickým koncernem Showa Denko v Japonsku. L-Tryptophan náleží k aminokyselinám a člověk ho přijímá v množství asi jednoho gramu v denní stravě, v těle má funkci stavebního kamene, potřebného k výstavbě tělesných bílkovin. Jako léčiva je používán při potížích spánku, ve vyšší koncentraci se ho používalo při depresích. Kromě toho byl v USA přidáván potravinářským průmyslem i do potravin jako doplňkový element. L-Tryptophan byl mezi lékaři uznáván za velmi osvědčený lék. Jakto, že mohlo dojít k tak závažným vedlejším účinkům?

Japonský chemický koncern Showa Denko, který produkoval 75 % celkové spotřeby L-Tryptophanu v USA a zásoboval rovněž i německé farmaceutické firmy surovinami, potřebnými k jeho výrobě, změnil počátkem roku 1989 jeho výrobní postup. v lednu 1989 nasadil k produkci L-Tryptophanu kmen bakterií, který byl genově manipulován, za účelem zvýšení produktivity. v červenci 1989 onemocnělo již jen v USA přes 1 500 lidí na EMS a dokonce bylo napočítáno i 24 případů úmrtí. Jak se ukázalo později, první případy tohoto onemocnění se počaly v tomto období objevovat i ve Spolkové republice Německo. Neustále narůstající nemocnost byla označována ve Spojených státech dokonce “národním zdravotnickým přelomem” až byl konečně L-Tryptophan americkými zdravotnickými úřady zakázán dne 17. listopadu 1989 ve všech amerických státech. Odborníci už mezitím mluví o “Center for Disease Control” ve Spojených státech, o daleko větším počtu než je 10 000 u lidí, kteří jsou syndromem EMS těžce poškozeni. Ve Spolkové republice Německo je doposud známo 150 případů onemocnění a možný je jeden případ úmrtí. Je to počet, který je podle časopisu “Die Zeit” nutno neustále korigovat směrem nahoru. Vědci kliniky Mayo v Rochesteru, stát Minnesolta věří, že našli příčinu onemocnění v nějakém znečištění, které nastalo při geneticko-technické produkci tohoto léčiva. Má se jednat o vysoce jedovatou substanci, která byla vyprodukována ještě jako dodatek k původně naprogramované úloze tohoto manipulovaného baktéria. Skandál s Tryptophanem je doposud nejzhušňavnější nehodou z genetické laboratoře, která vešla ve známost, avšak ani tady se nezdá, že by si člověk vzal z toho ponaučení. Nyní zrovna tak jako předtím běží vývoj v laboratořích celého světa i nadále za účelem podmanění nové biotechnologie. Tak silné jsou svody sumy, točící se kolem 200 miliard marek, která je brána v budoucnu do úvahy jako možný roční obrat, dosažený používáním této technologie. k tomu však musí být zajištěna

i práva, týkající se nově vytvořených organismů, aby bylo možno účastnit se na ziscích jejich produktů. v roce 1980 byly prohlášeny geneticky manipulované bakterie americkým soudem za patentovatelné. Tímto rozhodnutím byl poprvé v historii udělen patent na živý organismus. Kritikům, kteří v tomto rozhodnutí viděli počátek vývoje, který by mohl směřovat od bakterií přes rostliny a zvířata až k člověku, byla před soudem dána odpověď:

“V souvislosti s povahou a možností uplatnění jsou bakterie daleko podobnější neživým chemickým spojením než by tomu bylo u koní nebo malin nebo včel.”

Avšak o necelých sedm let později prohlásil Patentový úřad Spojených států “mnohobuněčné živé organismy, nevznikající přirozeným způsobem a netýkající se člověka” za “patentovatelné věci”

T. Weidenbach a B. Tappeser:

“ Skok od jednobuněčného k vícebuněčnému byl učiněn. Toto rozhodnutí obsahuje vše pod sluncem, co je stvořeno člověkem“. Tímto byla míněna především zvířata. Patentové úpravy ‚dovolují člověku, hrát si na Boha‘, jak podotýká Michael Fox, ředitel americké Humanitní společnosti. [...] Od 12. dubna existuje patentovaná myš číslo 4.736.866, první geneticky manipulovaný a patentovaný savec. Myši, vyvinuté na Harvardské univerzitě a u firmy Genentech, obsahují pozměněný gen, který vyvolává u lidí i u zvířat rakovinu. Jejich tvůrci jich využívají k přesnějšímu vyšetřování příčin vzniku nádorů. Komerční uplatňovací práva jsou přiznána pouze největšímu chemickému velikánu světa, americké firmě Du Pont. v USA je podáno již více než dvacet dalších žádostí o patenty, týkající se výše vyvinutých živočichů. [...] Osm let bylo zapotřebí k přechodu od bakterie k patentované myši – jak to bude s přechodem od myši k člověku?

V New York Times ze 17.dubna1987 prohlásil Charles Horn, který je v patentovém úřadě zodpovědný za biotechnologii, toto:

„Naše rozhodnutí zní, že i vyšší životní formy jsou patentovatelné, což může být jednoho dne rozšířeno i na případ člověka.“

Vedoucí patentového úřadu, Donald Quigg, tento předpoklad nezastává. Ujistil, že nebudou udělovány žádné patenty, týkající se lidských bytostí.“

Tímto výrokem zamýšlel rovněž ukončit diskuzi, ve které se výzkumníci začali zabývat otázkou, do jaké míry smí být geneticky manipulovaný živočich ‚lidský‘, jestliže má být patentovatelný.“Manipulce života se příkrádá v malých krocích a je zahalena do mnoha příslibů a slibů. Mají uspat morální odpor, objevující se v řadách obyvatelstva, a udržovat volnou cestu zainteresovaným kruhům ve spolupráci s politiky, kteří se brání toto nebezpečí vidět. Při pokusech na zvířatech

to byla domnělá vědecká nutnost, která měla otupit morálku ‚prostého člověka‘, nyní má být lidstvu zase jednou skrze genovou techniku otevřena nová cesta k léčebným metodám. Avšak na novém uzdravování pomocí genové techniky se podílejí opět ty staré síly. Krom jiného se rekrutují z i toho lékařského systému, který rovněž po mnoha slibech dokumentuje rok co rok své ztroskotání v přímo katastrofálních bilancích. a opět se tu ke všemu druží chemicko-farmaceutický průmysl, ten průmysl, jehož léčivé prostředky způsobily dodneška víc škod než užítku. a znovu jsou tu pravidlem jednání podobně jako při záplavě všech těch léčiv ne zájmy o zdraví člověka, nýbrž zájmy o profit a o výhody v soutěživosti.

Avšak ohrožení novými technikami jde přes neodvolatelné poškozování a ničení přírodního pořádku ruku v ruce s nebezpečím vzniku nových onemocnění ještě mnohem dál, míří přímo na kořeny lidského bytí. Výpověď o vědcích, kteří by si rádi „hráli na Boha“, vystihuje zcela trefně postupy a jednání genové techniky. Ačkoliv sotva některý z nich přijme toto stanovisko za své, přece jenom je to vždycky jen a jen tento jednotlivý vědecký pracovník, který rozhoduje při výběru genů, sloužících k vytváření nových živočišných konstrukcí, o „dobrém“ či „špatném“ ve smyslu jeho vlastního přece jenom velmi krátkozrakého myšlení. Bylo tu již naznačeno, že tento vývoj, který má počátky v mikroorganizmech, přejde pravděpodobně i k člověku. Od roku 1979, kdy se Angličané Edwards a Stepoe stali „otci“ prvního dítěte ze zkumavky v historii lidstva, se zpřístupňuje cesta i tomu, aby byl budoucí lidský život manipulován ve vědeckých laboratořích.

T. Weidenbach a B. Tappeser:

„Ve zvěrolékařství se stalo všechno již rutinou“, říká gynekolog prof. dr. med. dr med. vet. h. c. Semm, aby tak uklidnil všechny ty, kteří mají o používání této techniky u lidí své pochybnosti. Za problematický považuje proces rozmnožování se mužů s „méněhodnotným spermatem“. Kdybychom vzali v úvahu kvalitativní normy, platné při výrobě hovězího dobytka, byly by splněny nanejvýše každým desátým mužem. Jeho kolegyně prof. Lieselotte Mettlerová propaguje ve své knize ‚Programovatelná dědičnost‘ ‚kvalitativní kontrolu embryí‘. [...] Podle prof. Semma spočívá zásluha techniků, zabývajících se rozmnožováním, v tom, že ‚přenášejí proces oplozování z temnoty dělohy na denní světlo‘. ‚Ektogenesi‘ savců – dokonalý vývoj ve zkumavce od oplození až po životní zralost – nevidí v tak daleké budoucnosti. Konečně jsme u myši už tak daleko, že polovina její doby březosti je už ve zkumavce realizována, chybějí ještě dva další dny a zenit je překročen...

Ještě drastičtěji to formuloval Jean Rostand ve své knize ‚Biologie a člověk budoucnosti‘: ‚... naše vývojové možnosti zůstávají velmi omezené tak dlouho,

dokud neosvobodíme zárodek z jeho parazitické závislosti na mateřském organismu. ‘apokračuje dále: ‚Nebot’ toho dne, kdy by byla proveditelná ektogenese, by měla pozitivní podmínky i eugenika [řízení rozmnožování obyvatelstva na základě lidských hledisek].‘ [...] Tato myšlenka vysokovýkonnostního chovu je uskutečnitelná pouze na základě výběru, který je umožněn novými rozmnožovacími technikami. Rovněž mezi lidmi by se měli rozmnožovat jen ti ‚dobří‘ – vysokovýkonní – jedinci a takoví, kteří budou ‚potřební‘. Současné jsou rozmnožovací metody nutným předpokladem genové techniky, neboť umožňují zásahy do vaječných buněk a do embryí, na které mají být přenášeny cizí geny.

Vlastnosti budou redukovány na výkonnostní potenciál. Jednostranná výkonnostní kritéria určí, jestli je gen ‚dobrý‘, nebo ‚špatný‘. Komplexnost celkového organismu s jeho mnohoznačnými a různorodými vztahy k životnímu prostředí se má stát vypočitatelným systémem.”

Jak ukazují autoři dále, je v genové technice dnes už volání po embryovém výzkumu na člověku čím dál hlasitější. Po výzkumech, které jsou v říši živočišné už dávno realitou, neboť tu je většinou zapotřebí několika tisíc zvířecích embryí k tomu, aby se podařilo žádoucího, genově pozměněného živočicha udržet při životě. Možná proveditelnost je pro mnohé vědce popudem k vyžadování povolení k zásahům do lidských zárodečných drah. Rovněž jsou vyžadována taková lidská embrya, která by nesloužila k výzkumům sama sobě, nýbrž by byla dána k dispozici jiným embryím či jiným účelům. Nejextrémnější požadavky jsou ty, podle kterých by se měla “tato embrya, sloužící ke ‚spotřebním‘ účelům, dokonce zvláště pěstovat.” Morálka, která by zakazovala, aby se budoucí život stával objektem vědeckých cílů, u mnoha výzkumníků už dávno neexistuje. Odstrašující bezcitnost a krutost oděná do pláště vědy, která se zřetelně projevila již na pokusech se zvířaty, se nezastavuje ani před lidským životem. Zacházení s lidskými embryi a dokonce s lidskými zárodky náleží už po mnoho let v mnohých oblastech lékařského výzkumu rovněž k tomuto faktoru.

Hans Rüschi narazil při svých vyšetřováních na případy u amerických a anglických badatelů, kteří skupovali po nemocnicích lidské zárodky po potratech, které jim pak sloužily jako živý pokusný materiál. z jeho knihy “Die Pharma Story”:

“Tato praxe je nadále provozována i přes veřejné zamítnutí dokonce ze strany papeže. Dozvídáme se o pokusech na lidských zárodcích, získaných po potratech, které pocházely z finských nemocnic a na které byly poskytnuty finanční příspěvky americkými zdravotnickými úřady. Proč právě Finsko? Protože ve Finsku jsou ženám prováděny potraty až do pátého měsíce těhotenství, v tomto stáří přežívají mnohé plody v inkubátoru a mohou tak být prodávány k výzkumným účelům.”

Podobné zprávy podávají i T. Weidenbach a B. Tappeser:

“Již po mnoho let se provádějí pokusy s embryi živočichů a i s lidskými embryi, aby se testovala jejich vhodnost konzervační či zmrazovací. Přitom jsou zkoušeny živné půdy nejrůznějších složení, ve kterých pak mohou v laboratořích přetrvávat. Počet přežitých embryí rozhoduje o kvalitě živné půdy. Široká veřejnost se nedoví nic o tomto ‚spotřebním‘ embryovém výzkumu, je pouze informována o jejich úspěších. Má být vytvořen zvyk, na jehož konci by pak mělo stát akceptování takového vývoje.”

Na sympóziu “The Future of Man” (budoucnost člověka), uspořádaném Ciba-fundací v Londýně roku 1962 se sešli genetikové z celého světa. Měla se tu učinit účinná opatření proti omezenosti lidské inteligence. Biolog Joshua Lederberg, nositel Nobelovy ceny za lékařství a nynější prezident Rockefellerovy univerzity v New Yorku, tu zastával názor, že by se elita lidstva měla cítit zavázána k tomu, aby se dala k dispozici k umělému vytváření lidí.

T. Weidenbach a B. Tappeser objevili spolu ještě i jiné, dojemné citáty některých proslulých vědců, zúčastněných na tomto sympóziu:

“‘Touto elitou‘, jak doplnil profesor genetiky Haldane, ‚rozumím, zhruba řečeno lidi, jako jsme tu my.‘ Není tedy pochyb o tom, že se nositelé Nobelovy ceny cítí být tímto způsobem vyzváni k takovým činům. Tato ocenění odpovídala náladě přítomných. [...] Joshua Lederberg a J.B.S. Haldane v Londýně pak bilancovali. Lederberg: ‚Nepromrháme přece hříšně takový vědecký poklad, ve kterém bychom nevěnovali pozornost tvůrčím možnostem genetického vylepšování!‘ a k tomu Haldane: ‚I to je možné, že budou jednoho dne geny vytvořeny i synteticky. a může se zdát být velmi výhodné i to, že se jednoho dne začnou zabudovávat zvířecí geny do lidského genomu [celistvost dědičnosti živého tvora], neboť tyto intranukleárně naroubované geny mohou naše následníky uschopňovat k získávání hodnotných vlastností ostatních živočišných druhů bez toho, aby ztratili ty typicky lidské.‘ To, co bylo včera pouhou vizí, se stane zítra naším cílem a pozítří možná skutečností.” Ten, kdo by chtěl v těchto vyjádřeních spatřovat jen ojedinelé pozice pomatených vědců, ten by byl návštěvou sedmého humánně-genetického světového kongresu, těsně o jedno čtvrtstoletí později, v Berlíně roku 1986, poučen o něčem jiném. Místopředseda tohoto kongresu mluvil ve svém projevu o jakémsi “genetickém břemeni”, které přibude na základě industrializace podstatně na váze. Řešení tohoto problému viděl právě v genetice. Zastupující i mnoho ostatních, požadovala Helga Kuhseová, “biotechnička” z Austrálie, na tomto kongresu novou, “racionální etiku”.

V knize “Die Träume der Genetik” (Sny genetiky) shrnul Ludger Wess argumentaci této humánní genetičky následovně:

- „1. Zárodečné buňky, oplozená vajíčka a raná embrya jsou lidské buňky, které v sobě zahrnují jedině potenciál k vývoji lidského života. s takovými smí být neohraničeně ‚plýtváno‘, smějí být používány či ničeny.
2. Pokud nemá embryo ještě žádné nervy a žádný mozek, takže není schopno rozeznávat bolest, strach, radost, je z hlediska morálního k lékařským experimentům vhodnějším objektem než jsou zvířata se svým vnímáním bolesti a strachu. Výroba embryonů exklusivně za účelem výzkumů je proto z těchto důvodů bez jakýchkoliv omezení přípustná.
3. Starší embryony/plody s mozkiem a nervy jsou – viděno biologicky – sice členy druhu ‚Homo sapiens‘ [t.zn. lidé], avšak nejsou to ještě osoby, chráněné společenskými zákazy usmrcování, chybějí jim kritéria, která odlišují člověka od zvířete: osobnost a na budoucnost zaměřené vědomí o sobě samých. Proti bezbolestným experimentům a usmrcování není žádných morálních námitek, neboť jen samotná příslušnost k druhu smí být zrovna tak chabým podkladem k odsouzení, jakou je i příslušnost rasová.
4. Osobnost a sebevědomí se vyvíjejí teprve v prvním roce života, u postižených dětí (snad s Downovým syndromem) [mongolismus] jsou zakrnělé nebo se nevyvíjí vůbec. Infantizid a obzvláště pak usmrcování postižených dětí (odnětím výživy-/terapie nebo léčivy) je z tohoto důvodu přípustné.
5. Usmrcování nemocných, u kterých kritéria pro lidskou osobnost kvůli nemoci, nehodě, stáří dlouhodobě neplatí, je přípustné.
6. Rozhodnutí o tom vydávají z podstatné části lékaři ve spolupráci s komisemi pro etiku.
7. Je na čase zrušit dávno přežitý pojem nedotknutelnosti života, postavený na religiózním základě a nahradit jej racionální etikou, která je přiměřená vědeckým a kulturním požadavkům moderní doby. v rámci této etiky je pak možné a dokonce nutné, rozlišovat život životně hodnotný od života životně nehodnotného a právě to životně nehodnotné ničit.”

Biochemik a jeden z nejostřejších kritiků genové techniky Erwin Chargaff mluvil jednou o “nebezpečné brutalizaci” vědecké fantazie a vyvodil z toho toto:

“Tak jako každé snižování morální úrovně děje se i tato za pomoci malých kroků. Špatné příklady kazí charakter; nejprve je to jen lapálie, pak se k ní druží další a pojednou se nacházíme na genetických jatkách.”

Potlačení ducha

Ordinarius teoretické fyziky na Vídeňské univerzitě, prof. Pietschmann, píše ve své knize “Konec přírodovědecké epochy” toto:

“Model, který konstruuje přírodní věda, se nám zdá být vážnější, důležitější a reálnější než prožívaná skutečnost. Rozpory tu nejsou už pouze eliminovány, stávají se z nich omyly, které vedou k vážným poruchám. a tak bychom museli Galileův popis metody nové vědy doplnit, abychom jej vyjádřili přesněji:

‘Všechno, co je měřitelné, měřit, co měřitelné není, měřitelným udělat a co se měřitelným udělat nedá, popřít.’ Tak se ‘vytlačení ducha z přírody’ stalo ‘vytlačení ducha ze světa’.”

V roce 1985 se televizní stanice ZDF v jedné své vysílací řadě s názvem “Zkouška na příklad: léčba na dálku” věnovala tématu léčení duchovní cestou. Tato vysílání dosáhla mimořádného ohlasu z řad diváků, a to takového, jakého kdy předtím žádné vysílací zařízení nedosáhlo. k pořadu připojenou diskuzi, týkající se této tematiky, ve vysílací řadě “pět minut po desáté”, trvající do 0.30hod., sledovalo 2,18 milionů diváků; 30 000 diváků si vyžádalo listinu se seznamem knih na téma “duchovní léčení”, vydanou ve spolupráci s německou čtenářskou společností. v historii této listiny – byla to čtyřicátá listina – to byl absolutní rekord. Rukopisy těchto vysílání byly ještě dodatečně uveřejněny ve formě knih a byly mezitím už vydány ve dvou nakladatelstvích.

V příspěvku vysílače ZDF bylo ukázáno ve spolupráci se švýcarským léčitelem Freddyem Wallimannem, že léčení silou ducha je možné i na velké vzdálenosti. Přitom nedošlo k žádnému osobnímu kontaktu mezi léčitelem a vybranými uzdravení hledajícími osobami, které se předtím nacházely v dlouhodobém lékařském ošetřování a přes veškeré lékařské snahy se u nich nepodařilo dosáhnout úspěchu “konvenčními” cestami. u paní Ursuly Rogowské, která byla ochrnutá po mozkové mrtvici, zmizelo toto ochrnutí téměř dokonale, u Heleny Wagnerové(79) se z velké části zahojil vřed na noze, který musela snášet po dobu asi 40ti let, poté, co léčitel započal z dálky několika stovek kilometrů sprostředkovávat léčivou energii. Desetiletá Heike Halenová byla zbavena utrpení, které jí od jejího druhého roku života působila velmi nepříjemná vyrážka, zatímco se u po deset let ochrnutého pana Kocha (60) ani po jednoročním pozorování nemohlo

vůbec mluvit o nějakých změnách jeho zdravotního stavu. Vysílání však odhalilo rozdílné názory. Karel Schnelting, vedoucí hlavní redakce odboru kultury ZDF, uvádí ve své knize “Geistige Heilung” (Duchovní léčba) toto:

“Nejvyššímu vedoucímu spolkové lékařské komory, panu dr. med. H. P. Brauerovi, jsme položili tuto otázku: ‚Kdyby přišel nějaký pacient k některému vašemu kolegovi a vyjádřil by přání, aby byl skontaktován s duchovním léčitelem, který by ho nadále ošetřoval, jak by na to váš kolega anebo vy sám, reagoval?‘ – Dr. Brauer: ‚Já bych takovou možnost nebral v úvahu, spíše bych ho od takového ošetřování odradil.‘ – My: ‚Jako lékař byste se nikdy k takovému pokusu neodhodlal ...‘ dr. Brauer přerušuje: ‚... jako lékař, který je činný na základě svých poznatků ze školní medicíny, bych nikdy k něčemu takovému – bych nikdy pacientu neradil, aby se o takovou metodu pokusil.‘” Prezident spolkové lékařské komory dr. Vilmar:

“Ve Spolkové republice je vykonávání léčitelství zákonně upraveno. Zázračných léčitelů nám není zapotřebí!”

Lékařský spolek “Hartmannbund” hovořil v této souvislosti v jednom živém vysílání televizní stanice ZDF z Hannoveru, které bylo zpřístupněno veřejnosti, o “středověkých, národ ohlupujících pověrách,” Klaus Heinrich Daum z lékařské komory Hamburg viděl v takovém léčení “nebezpečný humbuk, který budí nezodpovědným způsobem naděje”, jeho kolegyně dr. Antje Schäffer-Kühnemann, televizní lékařka, přišla ke zjištění:

“Vyléčení duchem s jistotou neexistuje.”

Oproti tomu přiznává britská lékařská komora již po desetiletí ve svých prohlášeních, že “duchovním léčením se dají dosáhnout taková uzdravení, která nemohou být lékařskou vědou vysvětlena”. K tomuto názoru se přiklání i křesťanské církve v Anglii poté, co bylo provedeno i prozkoumání celé této záležitosti. Již v roce 1959 otevřelo v Londýně na 200 nemocnic své brány duchovním léčitelům. Tato výsada byla duchovním léčitelům udělena na stejném základě, na jakém se udílí i kněžům. Mezitím dovoluje britská lékařská komora svým členům, odkazovat pacienty i na duchovní léčitele a dnes jsou léčitelům, organizovaným v národním léčitelském svazu, zpřístupněny všechny nemocnice národní zdravotnické služby. v r. 1982 bylo dokonce v jedné publikaci, vydané vládou, “Práva pacientů” uznáno léčení duchovní cestou za léčebnou terapii, plně akceptovanou státním zdravotnickým úřadem. Oproti tomu je Spolková republika Německo ještě zemí rozvojovou. Jak Karl Schnelting poukazuje, pojem duchovního léčení se v zákonodárství Spolkové republiky vůbec neobjevuje, jakákoliv ošetřování jsou povolena pouze příslušníkům některého z uznaných léčitelských povolání (aprobovaní lékaři, psychoterapeuti nebo přírodní léčitelé).

Duchovní léčitelé jako takoví právně uznáváni nejsou. Dokonce i spolupráce mezi lékařem a léčitelem jakožto lékaře a duchovního léčitele je ve spolkové republice zaměstnaneckoprávními ustanoveními zakázána.

V Rakousku je výkon léčitelství předurčen výhradně jen lékařům, léčitelé tu nedostanou povolení. Rovněž léčení přikládáním ruky je tu zakázáno. Ve Švýcarsku povolují některé kantony působení duchovních léčitelů, jiné zase ne. Při veškeré explozi nákladů ve zdravotnictví a při prokazatelné neschopnosti školní medicíny snižovat účinně neustále se zvyšující počet nemocných, je zcela nepochopitelná skutečnost, že vládní vedení průmyslových zemí i nadále jednostranně investuje nehorázné sumy do tohoto konvenčního systému. s přihlédnutím ke všem těm skandálům, způsobených léky, k desetitisícům lidí, zemřelých ročně na jejich následky a k 800 000 závislých na lécích jen v samotné Spolkové republice německé by bylo vhodné, poslechnout konečně příkazu doby a nalézt novou orientaci v tomto dosavadním konceptu. v diskuzi, připojené k výše uvedenému vysílání ZDF, vyjádřila lékařka a manželka bývalého spolkového prezidenta Carstense, dr. Veronika Carstensová myšlenku, že by lidé měli začít hledat "prameny síly pro ducha a duši". Neměla žádné stavovskými právními pochybnosti o kooperaci mezi léčitelem s vyšším etickým vědomím a lékařem. Požadavky, které najdou odezvu s jistotou u většiny obyvatel Spolkové republiky, která k 56ti% vidí své nejnaléhavější přání právě v udržení zdraví, jak ukazují ankety veřejného mínění.

Jsou to přání, která však projevují i lékaři. Jsou mi známí kolegové, kteří projevují o léčení duchovní cestou velký zájem, jiní jsou dokonce ochotni nechat se vyškolit v metodách duchovního léčitelství, jak mi sdělila jedna léčitelka. Avšak přece jen je to jen malá menšina, která je ochotná překročit tyto pořád ještě tak tabuizované hranice duchovního léčení. o něco větší počet oproti tomu je ochoten odvážit se k prvním krokům, vedoucím od tradičního základu ke zdánlivě nejisté půdě "vědecky nezajištěných léčivých metod", jako je přírodní léčitelství.

Člověk by si myslel, že zdravotním úřadům a zrovna tak lékařským funkcionářům pluralistické, svobodně demokratické společnosti by mělo záležet nejvíce na tom, aby byla rozmanitost léčitelských metod podporována, dokonce vyžadována. a přece jenom v zařízeních lékařské komory pro další vzdělávání chybí přírodní léčitelská témata. Již samotná, tolik osvědčená forma terapie, jakou je homeopatie, založená lékařem Samuelem Hahnemannem v r. 1791 a která už po dobu 200 let prokazuje svou působnost, je vylučována. To platí právě tak pro mnohé další postupy, jako je např. úspěch slibující nasazení biofyzikální medicíny (elektroakupunktura, mora-terapie aj.), které jsou školní medicínou i nadále ignorovány. Angažování lékařů musí toto zanedbávání ze strany zdravotní politiky

a jejich stavovskýc zástupců vyrovnávat, vytvářejí z tohoto důvodu lékařská sdružení, aby tak mohly i tyto zanedbávané formy terapie dojít svého uplatnění.

V jednom knižním uveřejnění centra pro dokumentaci přírodních postupů s názvem "Die Vernichtung der biologischen Medizin" (Ničení biologického lékařství) žalují lékaři stát:

"Je to nesnesitelné,

- že přírodní a empirická medicína je opakovaně odmítána a potlačována argumentem, že jejich terapeutické formy nejsou vědecky prokazatelné...

- že se po všech těch skandálech s léky dnes ještě nutí pacienti ve všech veřejných nemocnicích nechat se ošetřovat školní medicínou, zatímco jsou v přírodním a empirickém lékařství známy terapeutické metody, nevykazující žádných vedlejších účinků...

- že stát jen skrze jednostranné uznání a podporování přírodního lékařství zabraňuje širšímu rozvinutí biologických ošetrovacích metod a přitom připouští formy terapií, u kterých si dnes už více než jedna třetina obyvatelstva přeje, aby byly veřejnými orgány, jako je BGA (spolkový zdravotní úřad) správním cestou odstraněny."

V r. 1976 se chtělo dokonce ve spolkové sněmovně hlasovat o novém zákonu o léčivech v homeopatii, který by měl homeopatii zakázat a s ní odstranit z trhu rovněž většinu přírodně léčitelských preparátů. Jenom masivním, po celém Německu rozšířeným protestním hnutím lékařů a pacientů, konajícím se v jedné obzvláště senzitivní předvolební periodě, se mohlo tomuto útoku zákonodárce proti přírodnímu léčitelství zabránit. v souvislosti s velkým počtem lidí, závislých na uklidňujících léčivech (náleží k psychofarmakům s velkým nebezpečím vytvoření návyku) však ze strany státních úřadů tak houževnatá iniciativa nalezena nebyla.

V časopise "Der Spiegel" stojí v č. 35/1988 na straně 166:

"Veřejným účastenstvím nerušeně se oproti tomu až doposud Pharma-Loby daří, chránit malé pilulky s velkým výdělkem před obchodně neblahými zásahy. Na nátlak světové zdravotnické organizace (WHO) jsou sice benzodiazepiny (uklidňující prostředky, zvané též tranquilizéry, jako je adumbran, valium, lexotanil, tavor, tranxilium atd.) od r.1984 postaveny na roveň prostředkům omamným. Avšak nahrávajíc Pharmě-Loby, zachovali se dohlížitelé nad léky spolkového zdravotnického úřadu nanejvýš velkoryse. Místo toho, aby tyto zákeřné pilulky pro denní potřebu zakázali a podřídili jejich předepisování přísným podmínkám, platicím v oblasti omamných prostředků – tak by zažila totiž tato konjunktura

tranquilizérů přes noc svůj konec - , sjednotili se dozorcí a firmy na poukazech, vložených do balení léků, které však jsou schopny sotva někoho odstrašit. “Tento požadavek by měl být vlastně samozřejmostí už vzhledem ke stoupajícímu počtu dětí, které jsou uklidňujícími prostředky přiváděny do klidu jejich rodiči, a také počtu těch, kteří se po dlouholetém konzumu “uklidňujících pilulek” z chemických laboratoří nacházejí na klinikách, aby si od nich opět odvykli.

Těsné propletení mezi státními orgány, etablovanými vědci a průmyslem, které se zřetelně ukázalo již na počátku kapitoly, tvoří podstatnou překážku k novelizaci zdravotně politické situace.

Tak je lékařský vzdělávací program budoucích lékařů na většině univerzitách redukován pouze na zprostředkovávání etablovaných lékařských pojmů, stát investuje z větší části do lékařských výzkumů, které upevňují jen pozice konvenčního lékařského systému.

Od nejjednodušších úvah lidského rozumu velmi vzdálena je tato marodní struktura i nadále podporována. Miliardové projekty k výstavbě klinik, které se spíš podobají továrnám, nalézají podporu veřejné, rozdávající ruky.

Nejde tu už dávno o zdraví národa, nejde tu už dávno o rozvoj vyšších ideálů.

Vlády a zástupci moderních zdravotnických systémů většiny průmyslových zemí se více či méně zaprodali tomuto průmyslu nebo podlehlí jejich nátlaku a nechali se ponížít na hlasatele přestárých názorových dogmat.

Hans Rüşch:

“V malém, ale finančně velmi silném Švýcarsku, se moc chemického průmyslu projevuje přímo skrze vládu a to, co se odehrává tam, platí pro většinu průmyslových zemí.”

Podobně je tomu i ve Spojených státech.

Hans Rüşch:

“S nehoráznou finanční mocí a totální bezohledností ovlivňuje americký chemický kartel Drug Trust nejenom politiku vlastní země, nýbrž také politiku ostatních států. Jako např. tehdy, kdy byla v r. 1978 socialistická vláda Sri Lanky (předtím Ceylon) přinucena k tomu, aby upustila od jednoho programu, který předpokládal drastické snížení dovozu amerických léčiv, protože Washington hrozil zastavením nezbytně nutné potravinové pomoci.

Potravinovou pomoc financuje americký daňový plátce, avšak chemii poslušná vláda používá taktiku nátlaku k tomu, aby vnutila chudé zemi dovoz drahých léčiv,

kteří si tato země nemůže dovolit a ani je nepotřebuje a nepřeje si je, přičemž profit z tohoto dovozu nepřijde k dobru daňového plátce, nýbrž plyne přímo do soukromých pokladen kartelů, vyrábějících tato léčiva. Ukazuje to, až do jakého stupně drží kartely vlády ve svých rukou.”K odhalení v “Der Spiegel”: “Raději na výše jmenované konto” o podplácení politiků farmaceutickým průmyslem dále:

“Přece jenom jinak, než u rodinného podniku Flick, jehož jméno se stalo symbolem pro korupci politiků, stojí za novou bonnskou korupční aférou celé vědecké větve – farmaceutický průmysl s ročním obratem okolo 20 miliard marek, jeden z nejvlivnějších západoněmeckých průmyslových odvětví. Koncerny, vyrábějící léčivé prostředky, vydávaly, měřeno mírou Flickovou, jen malé položky. Nesypaly zpravidla velkoryse miliónové položky do pokladen stran. Svě peníze rozdělávaly cíleně politikům a úředníkům, kteří měli právo rozhodování v bonnské zdravotnické politice. s nízkým nasazením docílili farmaceutičtí podnikatelé velké působnosti. Obstarali si, podporováni ziskuchtivými poslanci, ve Spolkové republice se světem neporovnatelně výhodné odbytové podmínky, které jim zabezpečují trvalý hospodářský rozkvět. Tato miliardová branže, jak to dokazují podklady, si koupila zákonodárství. [...] Úřadující i bývalí členové vlády kaširovali v hotovosti pro sebe i pro své strany. Státní sekretáři a vysocí ministerští úředníci, kteří po řadu mnoha let výrobcům léčiv přísluhovali, byli odměňováni vysokými honoráři, poslanci žebřali o peněžní dary a o cestovné – úplatky a dary odměňovali producenti pulilek všechny ty, kteří jim ulehčovali obchody se zdravím: od špice ve spolkovém ministerstvu zdravotnictví až po jim podřízené referáty. [...] k obdarovaným náleží i vedoucí spolupracovníci spolkového zdravotního úřadu (BGA), kteří rozhodují o povolení nových léčiv či o zákazech léčiv. [...] ‚Považuji to za užitečné,‘ píše ředitel Pharma podniku Scholl dne 22.prosince1978 předsedovi Maxi P. Tiefenbacherovi, ‚když se spolkový svaz i v tomto roce ukáže ‚uznalecky‘ k určitým dámám a pánům, jejichž podpora a porozumění se v minulém roce prokázaly jako výhodné.‘ Tiefenbacher, který byl tehdy v chemickém multipodniku Hoechst zodpovědný za oddělení ‚prodej léčiv‘, potvrdil souhlas svým podpisem.”Z jednotlivých malých příspěvků vyrostly sumy větší hodnoty. Farmaceutický koncern Hoechst nasadil “podle dosavadních vědomostí okolo pěti miliónů marek”, “Thome koncern dva milióny” a “Bayer Leverkusen prokazatelně 500 000 marek”. Příjemci: Strany a politikové.

Velký počet idealistických lékařů, které do jejich povolání přivedl opravdový zájem o zdraví jejich spoluobčanů, vyvíjí snahy, vytvořit zčásti uvnitř tohoto systému vyšší ideály. Jak je mi známo od některých mých kolegů, je často dobrá vůle vystřídána narůstající rezignací a člověk se pak i s takovou strukturou smíří.

Jiní však bojují po celý svůj život s ohromným nasazením z kolektivu vyloučení, většinou odsouzení svými vlastními kolegy, aby pomáhali tam, kde se pomoci dá.

Prof.dr.jur.Martin Kriele, seminář státní filozofie a právní politiky na univerzitě v Kolíně:

“Individuálnímu terapeutickému posudku lékaře, jeho zkušenostem, jeho hledání nových cest, jeho otevřenosti k nekonvenčním metodám není důvěřováno[...]. Důvěra je místo toho věnována přírodovědeckým pracovníkům a jejich metodám, pokusům se zvířaty, statistice náhodného výběru při slepých pokusech a všemu tomu, co se dá změřit přístroji, co se dá spočítat a vážít. Co je podle nejnovějšího stavu vědeckých poznatků viděno jako prokazatelné, je používáno, ostatní je vyloučeno. [...] Motivy této nekompromisnosti jsou [...] v první linii vědeckopolitického druhu: To znamená, nejde tu o zdraví nás všech, nýbrž o prosazování světonázorových dogmat, která jsou odvozována z vědeckých poznatků, jsou osamostatňována a upevňována.”

Tato světonázorová dogmata, jimž slouží za základ bezduchý, mechanický obraz člověka posledních století, zajišťují tyto miliardové profity průmyslu, který se stal mezitím víc než mocným. Člověk je již od dětství pod vlivem sugesce, která vedla k duchovnímu ztrnutí v řadách obyvatelstva, které se tváří v tvář rostoucímu utrpení od ní teprve v mladší době skrze rostoucí duchovní obnovu osvobozuje. Ve škole je život zahrnut v předmětu biologie, kde je zachycen v biochemických modelech, při studiu medicíny a ve “zdravotnickém poučení” obyvatelstva se zabývá lékařská polověda lidským tělem jako “biologickým strojem”. Život se odehrává ve viditelné hmotě, jsoucno člověka je omezeno na jeho materiálně viditelnou strukturu. Dr. fil. Alois Dreizehntner, bývalý univerzitní docent pro starověkou vědu se vzdal po podrobném studiu starých léčebných metod na celém světě své činnosti na univerzitě a vede nyní jako léčitel jedno centrum pro globální léčení v Berlíně.

Jeho názor na lékařskou vědu:

“Školní medicína je potud dobrá, dokud zprostředkovává odborné znalosti biologického a chemického charakteru, které jsou veskrze použitelné v běžné praxi, v léčení, na člověku. Avšak obraz člověka školní medicíny, je to často popisováno a řečeno, je vlastně překonaný obraz člověka 19.století: člověk není pro školní medicínu nejpozději od doby Virchova [známý lékař na přelomu století] nic jiného, než je nějaký velmi komplikovaný stroj, bez duše, bez ducha, bez životního ducha a je s ním pak i odpovídajícím zacházeno. a to je už od svého počátku nesprávné, protože člověk je právě víc, než fyzické tělo. [...]

Existuje jedna oblast, kde školní medicína funguje na výbornou, je to školní medicína v případě nutné rychlé pomoci. Aby odstranila přechodná poškození na zdraví, bolesti, např. zadlahování zlomené nohy či vyoperování zaníceného slepého střeva. Avšak to, co medicína vlastně znamená, totiž léčbu, uzdravování, to školní medicína neumí, protože tu nevychází z člověka celého, celistvého. Vidí člověka [...] jen jako seskupení buněk. a proto funguje pouze částečně.[...] Je schopná odstranit symptomy, je schopná potlačit projevy nemoci a když pak člověk pozoruje jednotlivé případy, pak vidí, že lidé, kteří byli zdánlivě vyléčení, po krátké době opět onemocní, buďto zase na stejnou chorobu nebo na nějakou jinou. Neboť nemoc má mnohem hlubší základy než jsou jen poruchy v biochemických procesech těla.”

Švýcarská lékařka dr. Beat Imhofová píše:

“Symptomy chorob mají charakter poukazovatele a vyzývatele. Poukazují na to, že s člověkem není něco v pořádku a vyzývají ho k tomu, aby se do pořádku opět uvedl. Pouhé ošetřování symptomů nevede nikdy k vyléčení, neboť vyléčení znamená, být v pořádku celý. Jestliže zůstane vlastní příčina nemoci neodstraněna, dojde k přesunu symptomů.

Američtí lékaři hovoří o kontrolních vyšetřeních na 30ti pacientech, kteří byli operováni na žaludeční vředy. Po chirurgickém zákroku byli všichni zbaveni bolestí žaludku, avšak u mnohých se po krátké době objevily poruchy jiného rázu, např. ve formě astma, vysokého tlaku, srdečních potíží, depresí a všeobecné slabosti.

Nemoc znamená vždycky poškození člověka celého. Takto viděno, neexistují nemoci různé, nýbrž jenom nemoc jedna, zrovna tak, jako je jenom jedno zdraví. Být nemocný nebo být zdravý, je pouze otázkou duševně-tělesné rovnováhy, vnitřní harmonie, vyrovnaní protikladů. Každá nemoc si proto vyžaduje obsáhlého čistícího procesu a procesu vyzrávání v celém člověku. Tak jsou okřívání, léčení, uzdravení, vyléčení konečně velmi do hloubky zasahujícím [...] děním, které vede k rozšiřování vědomí a tím k vyššímu chápání smysluplnosti života. Komu se podaří přivést do souladu vlastní vnitřní protiklady, navrátit se do klidu věčného bytí, který nazývali Číňané tao, ten neonemocní.”Ve “školní medicíně” se sice také hovoří o duši člověka a připouští se, že nemoci jsou duševně podmíněny, avšak při bližším pozorování se přitom duše jako vyšší dimenze lidského bytí na zřetel nebere. Duše či psyché člověka je v ortodoxní medicíně opět stavěna na materiální základní koncept. Duše člověka, pro léčitele nepomíjející duchovní realita, se v medicíně pokouší redukovat pouze na souhrn hormonů a nervového

systému a jsou vyvíjeny snahy odvozovat duchovní bytí člověka z biochemických procesů, které se odehrávají především v mozku.

Mechanický model člověka je pohodlný a na první pohled i svůdný. Tělo je schopno oprav, duchovní vlastní zodpovědnost je tu bez většího významu, “podle nejnovějších vědeckých poznatků pracující moderní vysokovýkonná medicína” obdrží rozhodující kompetenci pro zdraví. Dobře vypulírované “důkazy o výkonech” v mediích, jako první transplantace srdce a kouzelná formule “vědecky uznané” drží obyvatelstvo posledních století jakoby na nějaké magické dráze. Po staletí sugerovaná víra obyvatelstva v modely skrze nůž a tablety “opravyschopného člověka-stroje”, je základem lékařsko-průmyslového komplexu. Lékaři, vystudovaní na univerzitách podle světonázorových dogmat “fungují” víceméně dobrovolně jako motory systému a zabezpečují s okolo 500 miliony recepty, s přibližně dvěma miliardami individuálních předpisů za rok jen ve Spolkové republice Německo fungování národního “zdravotnického” podniku.

Ani duchovní nová orientace uvnitř obyvatelstva, která se stává v průběhu let stále zřetelnější, ani rostoucí kritika konvenčních lékařských konceptů v mediích, ani volání po přírodě blízkém léčení, nebyly až doposud schopny ani přes katastrofální poměry existujícího systému kurs obrátit. Mluví se o redukci nákladů ve zdravotnictví, ve skutečnosti však jsou tyto náklady jen převáděny stále více na obyvatelstvo samotné a to formou samopodílení se na placení a podstatným zvyšováním příspěvků nemocenského pojištění, bez toho, aby k nějaké základní nové orientaci ve zdravotnictví docházelo.

Vážná redukce přílivu léčiv je zaváděna jen velmi sporadicky, není to však z důvodu zodpovědného rozeznání skutečnosti, spíše je to následek neustále rostoucího finančního tlaku. Očividně nežádoucí je požadavek, aby byly zařazeny tranquilizéry mezi omamné prostředky a oči jsou rovněž zavírány před masivními požadavky na nižší finanční náklady při léčbě přírodními postupy spolu se snahami, zavést bezplatné duchovní léčebné způsoby podle anglického vzoru. Státní úřady, zákonodárce, ti, kterým by mělo vlastně nejvíc záležet na zdraví obyvatelstva, neberou znamení doby vůbec v úvahu. Trpěni státními institucemi je tak jako tak léčivy přeplněný trh doplňován neustále novými preparáty. Tyto nové, nepotřebné “léčivé prostředky” způsobovaly již před svým povolením odstrašujícím způsobem utrpení velkému počtu zvířat. Krom toho je trpěno i to, že si na univerzitách zajišťují vědci pochybnými a krutými experimenty na zvířatech akademické pocty na účet daňových plátců. Milióny zvířat umírají kvůli lékařskému výzkumu, který až do dnešních dob nebyl schopen, přinést davu

nemocných účinnou pomoc. Nové léky jsou zkoušeny i na lidech, kteří často z finanční tísně musí dávat k dispozici k takovým pokusům svá těla.

Tím však není celá věc ještě u konce. Namísto toho, aby se člověk z takových zkušeností poučil, používají se tyto mechanické, bezduché modely i nadále a do technologicky rizikových projektů, jako je i genová technika, se investují miliónové příspěvky. Ze strany vlády je s nepochopitelnou omezeností taková technologie označována, jak bylo již uvedeno na jiném místě, dokonce za “klíčovou technologii příštího tisíciletí”.

Jakákoliv vyšší dimenze života je obětována této mrtvé vědeckosti. Proti potřebám obyvatelstva, které si stále více přeje sblížení s přírodou (zato však ,bohužel‘ oddálení finančnímu profitu) a jejími léčebnými cestami, které touží ve stále větší a větší míře po objasnění duchovních dimenzí lidského bytí, holduje stát průmyslu a z velké části ignorantské vědě a spolupracuje na ničení životních základů jeho obyvatelstva.

Tento vývoj, který dosáhl genovou technikou svého smutného vrcholu, bude tak dlouho produkovat neustále nové a nové utrpení, dokud člověk nebude ochoten, oddělit se od jednostranného vnímání viditelných struktur těla a dokud neuzná opravdovou existenci lidských duchovních sil a nevybuduje takové společenské systémy, které by umožňovaly jejich vývoj a proškolení v nejširších řadách obyvatelstva.

Karrel Schnelting:

“Tak jako tak už stále více vědců dochází k poznání – populární příklad je fyzik Fritjof Capra se svou knihou a bestsellerem ,Wendezeit“ (Čas obratu) -, že člověk, když naráží ve svém vývoji na kvantitativní hranice a tím na problémy, které je schopen logicky řešit pouze kvalitativním skokem do vyšší roviny, je schopen vyřešit je jen kvalitativní přeměnou vědomí.”Ve vysílací řadě televize ZDF byl v r. 1985 učiněn první signál. Bez ohledu na všechna vštípená tabu tu měl být dán podnět ke vzniku spolupráce mezi školní medicínou a léčením duchovní cestou, která by otevřela i lékařským výzkumům velmi hodnotou a mnohoslibnou cestu do nových oblastí. Tento výzkum, který nemá za úkol produkovat finančně výnosné pilulky a ani nechce proti veškerému přírodnímu pořádku vyvíjet na zisk programované živé organizmy, může však pomoci, přivádět člověka stále blíže k pramenům síly v duši a duchu, o čemž hovořila paní dr. Carstensová.

Ojedinelé počáteční případy ukazují jasně, jak plodná může tato spolupráce být. Jak referuje “New York Times” z 26.03.1985, učí se newyorské zdravotní sestry umění přikládání ruky a vědecká vyšetření potvrzují zjištěné léčebné úspěchy.

v liverpoolské Waltonově nemocnici, která je klinikou, zabývající se bolestivými případy, praktikuje duchovní léčitelka ve spolupráci s lékaři. Od června 1983 jsou tu přijímáni pacienti s chronickými bolestmi, u kterých doposud nevedlo žádné ošetřování k úspěchu. Třetina ze všech pacientů, platících tu za nevléčitelné, je již vyléčena. v Anglii existují dokonce vzdělávací střediska pro léčitele. Člověk se tu učí, jakým způsobem je možno vnímat vyzařování jiných lidí a dostává se mu tu pomoci k tomu, aby mohl nadále rozvíjet své duchovní energie, aby je mohl přenášet na druhé. Odpovídající kurzy v Německu registrují v posledních letech zdesetinásobnění počtu jejich účastníků. Je mezi nimi i mnoho lékařů a zdravotních sester, rovněž i duchovních.

Avšak tento proces nové orientace jde jen klopýtavě dopředu, protože až příliš mnoho společenských sil má zájem na tom, aby vydělávalo na utrpení druhých, anebo obětovalo svou vědeckost a objektivitu dogmatismu, namyšlenosti a penězům.

A tak zůstává tento jasný akcent, který televizní stanice ZDF svým odvážným krokem nasadila, bez citelné působivosti. Zdraví trpících lidí stojí, jak se zdá, u zodpovědných institucí pořád ještě až na druhém místě.

Bruno Gröning v zorném poli medicíny

Dne 15.12.1950 psal dr. med. Lederer z A. v časopisu "Neues Europa" toto:

"Protichůdná stanoviska existují již od počátků lidstva. Avšak nikdy nebyly rozdíly v míněních větší, než jsou nyní. Největší se zdají být tyto rozpory mezi moderními zázračnými léčiteli a konzervativními mediky. Máme k dispozici tisíce úředně potvrzených výpovědí o vyléčeních, přivozených osobnostmi, kterým byla osudem dána schopnost disponovat zázračnou léčivou silou. Přesto jsou odmítáni mediky, kteří žijí myšlenkově ještě v minulém století. Zázračná vyléčení Matthiase Brennera z Luxemburgu, senzační vyléčení v Lourdech, skutečnost, že Léon Alaouf mimo jiné vyléčil i 300 lékařů, kteří si sami pomoci nemohli a nedokázali to ani jejich kolegové, jako i vyléčení [...], kterých dosáhl v letech 1949/1950 Bruno Gröning v Německu, to pro ně nejsou žádná zázračná vyléčení, nýbrž 'léčivé procesy zcela přirozené povahy'. a přece se žádný z těchto sporuchtivých lékařů nemůže pochlubit ani jedním takovým úspěšným 'léčivým procesem zcela přirozené povahy'. Tak nějak tu není něco v pořádku. Bylo by žádoucí, aby byl celý tento sporný komplex zázračných vyléčení vysvětlen na objektivní bázi, oproštěné od jakékoliv osobní zaujatosti, přehnané rétoriky a individuální zášti. Objasnění zázračných vyléčení na takovém základě by bylo

pro obě strany jediné výhodné. Nežijeme v začáteční epoše parních strojů, nýbrž na začátku éry, o které víme jen to, že o ní vlastně nevíme vůbec nic.“ Ani o 35 let později, v roce 1985, se v Německu nic podstatného nezměnilo.

V jednom dopise čtenáře, který se týkal výše uvedené vysílací řady v televizi ZDF jeden lékař přiznává:

“... mohu to jako lékař jen přivítat, že se naše nejsilnější médium, televize, zcela bez předsudků zabývala tématem ‚alternativních‘ léčivých metod. ‚Bez předsudků‘ tu rozumím ve smyslu bez jakýchkoliv úsudků a posudků, v protikladu k mnohým politováníhodným přístupům magazínových vysílání, při kterých vždy udávají tón protagonisté vládnoucí školní medicíny. Je nejvyšší čas pro všechny zúčastněné skupiny – pacienty, lékaře, vědce a žurnalisty, ale taky pro politiky ve zdravotnictví-, aby ukázali ochotu akceptovat fenomény vyléčení, i když k jejím vysvětlením dosavadní obraz vědy ani tzv. vědecká kritéria nestačí. [...] Vědecká výměna názorů, týkající se tohoto či onoho fenoménu se v odborné lékařské literatuře nevyskytuje a když ano, tak jenom v polemické formě.[...] Prosím, pokračujte v této činnosti a přibližujte i nadále publiku žurnalisticky čistým způsobem témata , která jsou v naší zemi vládnoucími institucemi opomíjena nebo dokonce potlačována.”

První krok k obratu a obnově zdravotnictví skrze léčení duchovní cestou byl v Německé spolkové republice učiněn působením Bruna Gröninga. Vytvořil základnu, která dnes, desítky let po jeho smrti, otvírá stále většímu počtu lidí přístup k Boží léčivé energii.

Masivní odpor z lékařských kruhů musel Bruno Gröning pocítit jako první. Jeho působení pohló v poválečném Německu celou veřejností. Lékařský tisk ve spolupráci s významnými lékaři se snažil podávat klamné informace v souvislosti s léčením duchovní cestou. Obvyklé nesprávné pojmy jako sugesce, pochybnosti o trvání vyléčení a vyloučení možnosti vyléčení organických potíží, které byly předmětem pozorování na jiném místě knihy, se nacházely ve většině článků. Tak píše “Die neue Zeitung” dne 22. července 1949 mimo jiné, že Bruno Gröning je schopen působit pouze sugestivní silou a jeho úspěchy musí být tedy omezeny jen na duševní potíže. Poukazuje se tu i na to, že “Gröningovi příznivci” pořád ještě nevědí, že “školní medicína už dávno používá podobné metody jako tento zázračný doktor.” Činí to však pouze v rámci psychoterapie a hluboké psychologie a řídí se přesně vyzkoušenými pravidly.” Podobné formulace se vyskytovaly houfně. a pokaždé byly terapeutické formy školní medicíny představovány jako jediná smysluplná cesta k vyléčení.

Otázka, proč se na Bruna Gröninga obracelo několik statisíců lidí, když školní medicína používá podobné metody, zůstává ve všech zprávách nezodpovězena.

“Süddeutsche Zeitung” ze dne 13.09.1949 pěl až nepříjemně dotíravým způsobem chválu lékařské cestě školní medicíny, která vede od určení diagnózy přes indikaci až k ošetřování určité nemoci. Tato schůdná forma lékařského ošetřování byla předváděna jako garant dlouhodobého vyléčení. Pro ty, kteří chtěli jít cestami jinými, bylo malováno na stěnu hroživé strašidlo nevyhnutelné katastrofy. Neboť protože neměl Bruno Gröning žádné lékařské vzdělání, nemohl určovat, jak uvádí noviny, “žádnou přesnou diagnózu, která je a i o lékařského umění. Na ní se teprve může stavět způsob ošetřování. Bez diagnózy není indikace, bez indikace není ošetřování. v případě chybného určení musí dojít ke katastrofě, jejíž strašný rozsah je laik schopen jen velmi těžko pochopit.”

“Gröning”, píše se dále, “nemůže léčit žádné organické choroby, přinejmenším je schopen změnit duchovní náhled nemocného na svou nemoc a tím může jen tak mimochodem dojít ke zlepšení všeobecného stavu.” a na jiném místě, v očividné neznalosti skutečnosti:

“Jeho metoda patří ve vylepšené formě k vědeckým pokladům každé nervové kliniky. Psychoterapii provádí někdy každý svědomitý lékař, a samozřejmě každý neurolog. Tato metoda se odvíjí v tichosti, bez reklamy, bez křiklavě trhovnického chování, zato však ve svědomitě vybudované trpělivé práci. Tady se nemluví o zázracích, mluví se tu o samozřejmosti.”Není to ani zdaleka mým úmyslem, zavrhnout terapeutické formy školní medicíny, avšak myslím si, že by měly mít i jiné cesty k vyléčení přinejmenším stejné právo k jejich uznání.Člověk by si měl uvědomit, že dnešní forma medicíny je jen několik málo století stará, zatímco duchovní léčení je praktikováno úspěšně již po tisíciletí. v této souvislosti je jasné, jak nesprávné jsou tyto argumenty pisatele výše uvedené zprávy, když tvrdí, že jediným garantem k uzdravení je cesta, vedoucí od diagnózy a pak přes indikaci k ošetřování. Celistvé léčivé působení vyšší síly na organizmus nepotřebuje žádnou diagnostiku, léčivá síla si vyhledá sama postižená místa v těle člověka, tak jak to je patrné při vyléčeních, která u druhých dosahoval Bruno Gröning.

Velká část z těch, kteří tehdy hledali pomoc u Bruna Gröninga, se určitě ne jednou podrobila proceduře určování diagnostiky, která byla nutná k indikaci a k dalšímu ošetřování, aniž by dosáhli vyléčení. Musí to být tudíž označeno za velmi nezodpovědné a nebezpečné, brát těmto z lékařského hlediska nevyléčitelným osobám cílenými negativními sugescemi, které produkují strach a konflikty s vlastním svědomím, možnost k vyléčení duchovní cestou.

Jeden rosenheimský lékař tvrdil dokonce veřejně, že mu nejsou známa žádná vyléčení z Traberhofu. Velké množství předložených dokumentů o vyléčeních na Traberhofu, která potvrzují až do dnešních dob očití svědkové, svědčí jasně o nedostatečných vědomostech tohoto kolegy, týkajících se této záležitosti.

Ve frankfurtské “Abendpost” ze 17.09.1949 se píše pod nadpisem “Generální útok proti Gröningovi se započal – leták proti zázračnému doktorovi – bavorské lékařstvo nasazuje k obraně” následující:

“Proti Brunu Gröningovi se začlo včera v pátek s masivním publicistickým útokem. Touha zázračného doktora po klidu, která ho na nějakou chvíli nechala zmizet ze zorného pole, dala podnět jeho soupeřům, aby využili této „přestávky ve středověkém vyvádění“ k tomu, aby přivedli zdejší obyvatelstvo k rozumu.”

“Rozumem”, který obzvláště vyžadoval od veřejnosti rovněž prezident bavorské lékařské komory dr. Weiler v jednom letáku, bylo rozuměno upuštění od víry na možnost příjmu vyléčení vyššího druhu. Člověk tu nabývá skoro dojmu, že tu šlo spíše o výzvu k věrnosti existujícímu zdravotnickému systému, než o objektivní posuzování působení Bruna Gröninga. Tento “rozum”, který lékaři od tisíců trpících lidí vyžadovali, od těch, kteří byli tradičním systémem odepsáni a viděli v Brunu Gröningovi svou poslední naději, byl pro všechny tyto zoufale pomoc hledající samozřejmě jen velmi těžce pochopitelný.

Lékařstvo se pod vlivem fenoménu Gröning rozštěpilo. Na jedné straně se nacházeli dogmatikové, kteří, když chybí věcné argumenty, přecházejí velmi rádi k metodám osobní potupy, na druhé straně to byli lékaři, kteří vzdálení jakékoliv stavovské temnotě, byli ochotni v zájmu nemocných i ke krokům neobvyklým.

Vrchní lékař jednoho sanatoria v K., dr. H., napsal dne 10.09.1949 Brunu Gröningovi:

“Vážený pane Gröningu!

Po hovoru se zemským pojišťovacím úřadem Horního Bavorska si dovoluji položit Vám zdvořile otázku, jestli byste nebyl eventuelně ochoten navštívit zdejší sanatoria.[...] Samozřejmě tu budete moci působit na pacienty, bez toho, aby Vám byly dělány jakékoliv potíže ze strany mé či ze strany mně podřízených lékařů. Rovněž si nevyžadujeme žádného práva dohledu nebo podobných opatření. Moje pozvání má absolutně loajální charakter a je učiněno jen a jen v zájmu mých nemocných.”

Podobně psal i lékař, působící v Mnichově:

“Vážený pane Gröningu!

S velkým zájmem a hlubokým obdivem беру Vaše úspěchy na vědomí. Poněvadž jako praktický lékař mám mezi mými pacienty i takové, kterým byste mohl s určitostí pomoci,[...] táži se Vás, jestli byste k nám nemohl přijet, kdybych Vám dal k dispozici auto a učinil veškeré přípravy. Ujišťuji Vás, že Váš příchod bude držen v tajnosti, jestliže si to Vy sám budete přát. [...] Dávám Vám rovněž své slovo, že nemám na mysli žádné finanční výhody, že mi jde jen o splnění mého srdečného přání, pomoci mým nemocným.”

Jeden chirurg se mimo jiné vyjádřil:

“... především však Vás musím poprosit, protože se k Vám dostavím jako lékař, abyste snad nemyslel, že tak budete muset přijmout nějakou věc, diktovanou nedůvěrou či nepřátelským postojem.”

V jiných případech to bylo vlastní utrpení nebo choroba v nejbližším příbuzenstvu, které vedly lékaře k tomu, aby se obrátili na Bruna Gröninga:

“Milý pane Gröningu!

Jsem sám lékařem a po mnoho let nemocný[...] Pomoci mi nemohli ani samotní univerzitní profesori.[...] v posledních letech ochably mé síly natolik, že jsem schopen jen s největší námahou a jen omezeně vést mou ordinaci. Prosím proto o Vaši pomoc na dálku a důvěřuji Vaší léčivé síle.”

Dr.med. Roth z T.:

“Má dcera Helga[...] onemocněla v srpnu minulého roku dětskou obrnou. Jako následek tohoto onemocnění jí zůstalo totální ochrnutí levé nohy.[...] Všechny pokusy, vyléčit toto ochrnutí, zůstaly bezúspěšné.[...] Prosím Vás, abyste byl ujištěn o tom, že se na Vás obracím jako otec a jsem naprosto neovlivněn vášnivými rozepřemi, týkajícími se Vašich léčebných metod”

Odborní lékaři mnoha disciplín, léčitelé ale také zvěrolékaři se obraceli s prosbou na Bruna Gröninga, aby pomohl při duševních i organických poruchách, zatímco na druhé straně ve stejné době stáli proti nim zástupci téhož cechu, jako např. vedoucí zdravotního úřadu v A., který ve svém dopisu policejnímu ředitelství označoval projevy Bruna Gröninga jako nežádoucí, prosil policii o zásah, mluvil rovněž o žalobě proti Brunu Gröningovi v případě, že bude v projevech pokračovat. Tato rozporuplná situace se projevila ještě jednou velmi zřetelně před soudem. Právníci byli odkázáni na odborná dobrodání o Brunu Gröningovi a o jeho působení. Avšak kdo se už může označit za odborníka, když jeho vědění bazíruje vyloženě na uznaných znalostech školní medicíny?

Soud se obrátil na psychosomatickou univerzitu v Heidelbergu. Dobrozdání, které bylo vyhotoveno k procesu 1951/52, mělo zaujat stanovisko k otázce, jestli má být Bruno Gröning hodnocen jako léčitel či jako psychoterapeut (viz. kap. 5) Byl ohodnocen jako léčitel, ještě dodatečně se však dobrozdání zabývalo jeho osobností, čímž se cítili být pověřeni lékařští dobroznalci, kteří osobně Bruna Gröninga vůbec neznali.

Dobroznalci se omezili pouze na podrobné studium aktů, protože pro tento předložený komplex otázek k zodpovězení nepovažovali “osobní prověření a dotázání se[...] za nutné. Zároveň však zřejmě v tomto dobrozdání viděli možnost, jak vyjádřit své emocionálně zbarvené světonázorové odmítnutí Bruna Gröninga a jeho působení. Celkové dobrozdání je více osobní urážkou a vědomé hanobení osoby Bruna Gröninga, než objektivní hodnocení faktů. Dobroznalec prof. Mitscherlich a dr. Ruffler ho popsali jako “pudovou, nanejvýš infantilní osobnost podprůměrného nadání” a odmítali jakoukoliv možnost “opravdového osobního setkání”, abych tu jmenoval jen některé výtky. Marně by člověk hledal v těchto dobrozdáních nějaké pozitivní vyjádření o Brunu Gröningovi a jeho působení. Dokonce ani soud se mohl, jak podotkly jedny soudní noviny dne 6.4.1952 v jednom komentáři, týkajícího se procesu, teprve na “žádost státního návladního rozhodnout o předčítání pouhých úryvků”, neboť, jak píše noviny dále, “co v tomto dobrozdání stojí, zdá se být víc než hanobení obžalovaného”.

Autor odborného časopisu označil toto dobrozdání jako “čistě tradičně-lékařské hledisko.” Přesto však vyžadoval o léta později v následujícím procesu roku 1957 jiný soudce, aby dobrozdání vypracovali opět ti stejní “dobroznalci”, kteří samozřejmě jeho prosbě stejným, jednostranně negativním způsobem vyhověli. Člověk si to už může domyslet, že tato “odborná” vyjádření obou lékařských dobroznalců našla v tisku velkého rozšíření. Často byl dokonce nesprávně jmenován prof. Weizsäcker jako tvůrce tohoto dobrozdání. Přitom se na univerzitní klinice v Heidelbergu konala přešetřování působení Bruna Gröninga pod vedením Weizäckera, byla financována časopisem Revue již dva roky předtím a nebyla vzata vůbec do souvislosti se soudem požadovaným dobrozdáním, které vyhotovili úplně jiní lékaři.

Noviny se také nezmínily o tom, že lékařští dobroznalci freiburské univerzity došli k úplně jiným výsledkům o osobě Bruna Gröninga, než jejich heidelbergští kolegové. Ve Freiburgu bylo základem posudku do podrobností zabíhající osobní setkání, z něhož bylo vyvozena mimo jiné “inteligence, ležící na vrchní hranici průměru” a “hluboká soucitnost”. (viz kap.5).

V procesech proti Brunu Gröningovi je k tomu i nápadná ta skutečnost, že všichni lékařští dobroznalci, kteří byli s léčením duchovní cestou obeznámeni, docházeli rovněž k úplně jiným výsledkům jako heidelbergští dobroznalci (viz kap. 2.a5.). Chybějící odborné znalosti a neprávem vykonstruované předsudky proti léčení duchovní cestou se ještě i v dnešní době u soudu objevují v lékařských dobrozdáních. Duchovní léčitel H.J.Starczewski z H., který zprostředkoval mnoha lidem vyléčení a pomoc v nejrůznějších situacích a nemocech, byl jedním lékařským dobroznalcem označen před nedávnem v odvolacím řízení kvůli porušení léčitelského zákona před vrchním soudem Oberlandu v Koblenci za “posedlého s omezenou ovládací schopností”.Nedostačující kompetence mnoha dobroznalců lze pozorovat i na rovině vládnoucích kruhů. Nejenom soudy, nýbrž i politikové jsou ve svých úsudcích o nových cestách k vyléčení většinou závislí na “odbornících”, kteří jsou však z větší části vychováni současným lékařským systémem. Tito, jestliže jsou postaveni před úkol, zaujat stanovisko k tématice, jakou je léčení duchovní cestou za pomoci jim věrohodného marterialistického světa a materialistického obrazu člověka, docházejí přirozeně většinou k nesprávným názorům. Je nanejvýš načase, aby stát u otázek, týkajících se života, nechal přijít ke slovu znalce, kteří jsou s vyššími zákony života důvěrně obeznámeni a nejsou vázání ve svém horizontu poznání na hmotný viditelný svět.

Revoluce v lékařství

Stanovisko BrunaGröninga, které zaujal k veřejným útokům, namířeným proti jeho osobě v listu “Münchener Merkur” ze dne 19.09.1949:

“Nikdy jsem nebyl nepřitelem lékařů a nikdy se ničím takovým ani nestanu. Mým nejnroucnějším přáním je spolupracovat s lékaři, kteří považují svůj zodpovědný úřad za poslání k tomu, aby bez oddechu hledali všechny možnosti, které jejich nemocným slibují uzdravení a tato spolupráce vykázala ty nejlepší úspěchy všude tam, kde k ní bylo přistupováno s ryzím srdcem. Kdo však plný závisti a zaujatosti a bez jakéhokoliv protidůkazu léčitelské možnosti odřekne, jejichž pravou skutečnost přesně znám, ten se nesmí mému odřeknutí divit.

Mým přátelům a mým protivníkům se již ve velmi krátké době – nezávisle na víře nebo pochybnosti - dostane příležitosti, udělat si jasný obraz o mých vyléčeních, která se nepodaří popřít žádným letákům. Také ti pochybníci – a právě ti lékařsky vzdělaní – tu dojdou k poznání, do jaké míry je víra v Boha a souhra života s jeho příkázáními základem duševního a tím předpokladem i tělesného zdraví.”

Erika B. (49) z F. dostala v březnu r. 1983 výhřez meziobratlové ploténky. Protože si operaci nepřála, byly její potíže ošetřovány léčivý, masáží a ozařováním, čímž se dosáhlo určitého zlepšení jejího stavu. Řekla mi:

“V průběhu let se bolesti zmírnily. Ovšem za předpokladu, že jsem při všech mých pohybech byla velmi opatrná. Jakmile jsem něco těžšího nesla, když bylo v domácnosti o něco víc práce nebo když jsem udělala nějaký nepozorný pohyb, vystřelila ostrá bolest od stehna přes lýtko až po malíček na levé noze. Levá noha byla rovněž neustále unavená. Chodit jsem mohla jen velmi pomalu a nosit jsem mohla zátěž jen asi dvou kilogramů a ta musela být rozdělena na obě části těla. Víc jak 100m jsem ujít nemohla. Často jsem musela přerušovat i domácí práce, protože bolest natolik zesílila, že jsem si musela lehnout. Byla jsem zoufalá a věřila jsem tomu, že s bolestmi už budu muset žít až do konce svého života.”

V květnu 1989 se dověděla z jednoho článku v novinách o Brunu Gröningovi a krátce nato byla uvedena do jeho učení. o několik měsíců později zmizely všechny potíže, kterými trpěla celých šest let. Dnes je schopná dobíhat i tramvaje, což pro ni bylo dříve nemyslitelné. Nosit může zátěž 12ti kil, rozdělenou na obě poloviny těla a svou domácnost obstarává bez problémů. Bolesti se dodnes neobjevily.

Gerta Jakobs (54) z W. si přivodila při pádu z kola ve svém druhém těhotenství výron krve v levém bérce. Tento výron nezmizel, vyvinul se z něho v průběhu šesti let v r. 1965 vřed, který se neustále zvětšoval až dosáhl velikosti 5x10cm.

Následovaly desítky let prožité v bolesti, neboť veškerá lékařská snaha, vyléčit tuto velkou otevřenou ránu, vyvolanou vředem, byla marná. Silné léky proti bolesti byly jejím každodenním průvodcem. Po 15ti letech ošetřování se u ní dostavila alergie na masti.

Říká o tom sama:

“Když jsem přišla po práci ke klidu, bolesti zesilovaly. Po delší práci mi často opuchaly obě nohy. Vnoci jsem vůbec nespávala [...] Jeden specialista se pokusil injekcemi oblitrovat ty nejhorší křečové žíly. Sliboval si od toho zlepšení stavu bércevého vředu. Místo zlepšení jsem však ke všemu dostala ještě zánět žil. Byla jsem zoufalá a sklíčená, velmi nervózní, plná vnitřního neklidu, unavená a bez chuti do života. Dnem a nocí mne mučilo svědění[...]. v létě r. 1983 jsem dostala ještě růži (erysipel), která se pomalu rozšiřovala až ke koleni.”

Jedna její známá jí vyprávěla v této době o Brunu Gröningovi a slíbila jí, přijímat za ni léčivou sílu. Krátce nato zažila Gerta Jakobsová něco zázračného. Poprvé po mnoha letech prospala celou noc a ráno po probuzení nepocítovala žádnou bolest nohy. Když odstranila obvaz, viděla, že růže zmizela, nebyl vidět

vůbec žádný zánět. Vnoci se přes její otevřenou ránu vytvořila ještě velmi tenká růžová kůžička, která měla ještě uprostřed otvor velikosti asi 3x4cm. Tento otvor se uzavřel během příštích tří týdnů.

Paní Jakobsová se pak později dověděla, že se její známá “einstellen” i s mnoha ostatními lidmi vždy ve stejnou dobu podle učení Bruna Gröninga na příjem léčivé síly, určený pro její uzdravení.

Toto uzdravení se událo již před sedmi lety a stav zůstává až do dneška nezměněn. Paní Jakobsová nepotřebuje žádné léky od bolesti, spává dobře, vřed se už neobjevil.

Od dubna 1980 trpěla Charlotte Schaltinatová (79) z O. zánětem slinivky břišní, který se několikrát do roka opakoval a byl spojen se silnými bolestmi v horní části břicha. Mnohokrát musela trávit několikátýdenní pobyty v nemocnici. z důvodu poškození slinivky břišní musela držet přísnou dietu, nesměla nic mastného, jestliže pak neměla po hodiny trpět silnými bolestmi. Od svého syna se dověděla v r. 1990 o Kruhu přátel Bruna Gröninga, během krátké doby se jí dostalo vyléčení. Od té doby už neměla ani jednu záchvat a smí nyní jíst všechno, co pro ni bylo předtím po mnoho let nemožné, dokonce smetanu, ryby a smažené pokrmy, aniž by se dostavily jakékoli problémy.

Všude na celém světě se dávají dohromady lidé, aby se postavili proti odporu materialistického ducha doby a aby společně popohnali dopředu proces duchovní obnovy na všech rovinách společnosti, který byl předtím započat v duších jedinců. Již dnes je stále více lidí ochotno, postavit své svědomí na první místo a ostatním lidem v uveřejněných a přednáškách odhalovat nesprávná učení, která je přivedla do takové bídy a utrpení. Zaklínadla “machrů” z oblasti medicíny, vědy a politiky ztrácejí stále víc a více na jejich síle a působnosti.

Karel Schnelting:

“Člověk z ulice už nedůvěřuje všem těm okrasným řečnickým obrátům expertů a politiků a vydává se na cestu hledání nových obsahů, nové orientace. [...] Mnoho uvažujících lidí již poznalo v krizích následky materialistického způsobu myšlení, které má jen krátkou ruku. [...] Zároveň přináší poznání přírodních věd našeho století do obecného vědomí fakt, že ,duch nevznikl následkem evoluce života, nýbrž tu byl jako matrix, jako pramen a podmínka fyzikální reality vždycky, že hmota, ze které je tato fyzikální realita složena, je duchem“. (prof. George Wald na zasedání nositelů Nobelovy ceny v Lindau r. 1984).

Víra na převahu moci ,vědomí“ nad ,materií“ si razí svou dráhu. Mezitím už nejsou požadovány téměř jednomyslně jako odpověď na zdánlivě bezvýhodnou

situaci právě nové technické postupy a lepší aparatury, nýbrž ‚zásadní přeměna vědomí‘ – jako klíč k transformaci jednotlivce a společnosti.[...]. Dělat tak, jako že by to mohlo jít tu a tam s menšími korekturami i nádale, jak to šlo doposud, jako že lze s recepty včerejška a předvčerejška dosáhnout pomoci, se prokáže, čehož se lze obávat, jako sebeklam. Velký obrat doby se zdá být stále méně otázkou správné či nesprávné věštby, je čirou nutností k přežití a skutečně tu není požadováno nic jiného, než je úplně jiné myšlení, jestliže nechceme ukončit tento grandiózní vzestup v přírodních vědách a v technice hlubokým pádem.”

Opravdové léčení duchovní cestou nemá na sobě nic tajuplného, nemá nic společného s okultizmem, je to něco nanejvýš přirozeného, co je schopno života jen skrze čistou lásku k bližnímu a k Bohu. “Revoluce v lékařství”, obnova zdravotnického systému mocí ducha je “revoluce lásky” stavějící se proti systému, který člověka s jeho potřebami téměř úplně zapomněl. Přitom nemá žádný léčitel v úmyslu vyloučit lékaře, všichni opakovaně tvrdí, že by si s nimi nejraději přáli spolupráci.

Bruno Gröningovi se této vytoužené kooperace s lékaři za doby jeho života dosáhnout nepodařilo, rovněž nevyslyšen zůstal i druhý veřejný podnět k nové orientaci ve zdravotním systému v Německu, zavdaný akcí televizního vysílače stanice ZDF. Přece však popud, který dal Bruno Gröning ještě za doby jeho života, rostl nepozorovaně v následujících letech a dnes už přináší ve stále narůstající míře své plody. v červnu r. 1992 se konalo první zasedání “lékařsko-vědecké odborné skupiny” Kruhu přátel Bruna Gröninga, což je svazek zástupců většiny léčitelských povolání, lékařů, léčitelů, a zástupců terapeutických povolání z Německa a z ostatních zemí. Zde se mohli zúčastnění dovědět, jak kolegové ve svém pracovním životě s učením Bruna Gröninga zacházejí, naučili se tu rovněž přijímat léčivou sílu, aby jí pak mohli využívat pro sebe i pro své pacienty. Zasedání se dočkalo velkého ohlasu, takže se koncem října 1992 mohlo uskutečnit hned další. v centru programu obou zasedání stáli vyléčení, kteří tu o svých uzdraveních referovali. Byly to zprávy, které byly většinou za podkladu lékařských vyšetření komentovány přítomným lékařem.

Cílem je svolávat v tomto rámci v pravidelných časových odstupech zástupce léčitelských povolání, aby se mohly vybudovat základy k vědecké dokumentaci léčebných dění (viz kap.9.). v říjnu 1992 vyšel první exemplář časopisu “Der Weg zum Heil” (Cesta ke spáse), kterým bylo založeno i fórum zástupců léčitelských povolání, sloužící k výměně zkušeností s učením Bruna Gröninga.

Práce všech je tak jako v Anglii vykonávána bez nároku na peněžní odměnu a mimo povolání. Je vykonávána z pocitu zodpovědnosti vůči miliónům lidí na celém světě, kterým se tak dostane možnosti, bezplatně se na cestě duchovní vyléčit.

7. kapitola

Nepoznané utrpení – cesta utrpení zneužnaného

„Nebot' řečeno obrazně, dneska to vypadá tak, že se člověk nachází na scesti. Byl už po mnoho a mnoho let sváděn z Boží cesty [...] a dnes bloudí takový člověk jen tak sem a tam a už vůbec neví, co je nesprávné a co je to pravé. a já chci toho člověka, který tu stojí před propastí, jen zavolat zpátky, chci mu říct, aby nešel dál, protože mu hrozí nebezpečí, a proto by pro něj bylo dobré, kdyby zase nastoupil tu cestu Boží.“

Bruno Gröning

Šance lidstva

V průběhu této knihy se už zřetelně ukázalo, že zdraví člověka je v prapůvodním smyslu religiózně-duchovní téma. Nebot' zdraví, nebo lépe řečeno to, co je podstatně přesahuje, blaho, spása člověka a s tím celého lidstva, je natrvalo dosažitelné pouze skrze pravé, ryzí „religio“, tzn. návratem k Božímu, k Božímu duchu v srdci každého jednotlivce. Tak, jako se žádný květ nerozvine bez vlivu slunečních paprsků, tak je lidskému duchu zapotřebí přílivu Božích energií, aby se mohl z bídy a utrpení a ze stínu živořící existence rozvinout k plně uvědomělému lidskému bytí. Dokud se člověk nenaučí zaměřit své vědomí na Boží sílu, otevřít se přílivu Božího ducha, zůstane ve stavu sebeodcizení připoután k lidským představám. Jeho vědomí bude stále omezenější, bude lpět na tom minulém a dříve nebo později se toto oddělení ducha od svého původu může projevit jako porucha, jako nemoc na duši i na těle. Člověk zůstává duševně nedospělý a stává se nevědomky poddajným nástrojem lidsky krátkozrakých mocenských zájmů. Jeho nevědomost, týkající se světla původu Božího pramene, z něho dělá bytost velmi náchylnou k přisvojování si mylných učení, která vyvolávají zase jenom bídu a utrpení.

Tak to bylo už odjakživa a zůstalo i napořád, že hlavním cílem negativní moci (viz kap.4) je udělat všechno pro to, aby bylo zabráněno procesu uvědomění lidí, udržovat je v sebeodcizení a zamezit jim přístup k Božím silám existujícím v nich.

Člověk dostal pro svůj pozemský život od Boha svobodnou vůli, aby mohl dozrát k tomu Božímu na poli napětí dobra a zla a skrze vytrvalý zápas o pravdu, lásku a životní zkušenosti. Už Goethe rozpoznal v pozemském životě člověka jenom jakousi předškolu k vyšší existenci. Avšak vliv a velká moc sil, odporujících Bohu, nám neslouží jenom jako šance k poznání a učení, nýbrž představuje také stálé nebezpečí pro lidského ducha.

Avšak ten, kdo zapře sám sebe a pokorou a láskou zdobí svou povahu, přiměje toto světlo spasení dostatečně hluboko zakořenit ve svém vědomí a svého ducha tím nepochybně váže na sílu Boží, takže manifestace negativní duchovní moci v jeho životě už nenacházejí k jeho srdci žádný přístup. Dokáže v sobě pevně držet živoucí víru ve všemohoucnost Božího světla ve svém nitru a stává se pomocníkem těm, v jejichž vědomí se snaží pevně uchytit první paprsky spásného světla.

Neboť ten, kdo v sobě nepozná vyšší pravdu, kdo nezažije tvořivou sílu a nepustí do svého srdce světlo Božího ducha, považuje vyjevení věčné pravdy v životě jiného člověka za velké nebezpečí, protože se v konfrontaci s ním může temno jeho vlastního ducha projevit před celým světem. Jde mu o to, udělat všechno proto, aby se zabránilo probuzení živoucího ducha, aby tak mohly být za zástěrkou dogmat a rituálů zakryty nedostatky ve vlastním životě.

Následkem tohoto neustálého potlačování duchovní pravdy bylo to, že velké množství lidí přišlo o tajemství v každém člověku ukryté duchovní pravdy Boží říše.

Lidé takto zůstali ve stavu sebeodcizení a duchovní nedospělosti, protože většině z nich chybí vedení k pravdě toho Božího v jejich nitrech.

Ta největší část lidstva se stala bezbrannou obětí sil vědomí, odporujících Bohu, která není schopna pro nedostatek vnitřního světla a napojení na Boží životní energie tyto síly poznat ani překonat. i přes dobrou vůli mnoha duchovních se stávalo spojení s vyšší skutečností od generace ke generaci stále těžším. Neboť už velmi brzy začali rodiče své děti zatěžovat nesprávným zaměřením vědomí, které jim bylo vštípeno církví a státem a v průběhu života se v nich upevňovalo ve formě myšlenkových a citových zvyklostí. Jejich děti to pak přenesly často ještě zhoršené neblahými vlivy doby na další generaci.

Rut Björkman píše ve svých zápiscích do deníku o „světle jiné dimenze“:

„Dnešní výchovné metody nejsou schopny přispívat k tomu, aby se člověk stal člověkem [...]. Diskuse neustávají, objevují se nové a nové návrhy, aniž by člověku bylo jasné, že ke všem takovým pokusům vychovat z člověka člověka, který bude sám pro sebe a pro své okolí spásou, patří ještě pojmout do něj tvořící sílu

Stvořitelovu, bez které je formování člověka nemožné. Ze situace stvoření člověka vyplývá, že jestliže má tento splňovat smysl svého stvoření, musí zůstat závislý na jednotě se silou Stvořitele, ze které je stvořen. Protože to nepatří k dnešní výchově člověka, aby mu byla objasněna otázka jeho závislosti na jednotě s tím určitým a absolutním, to je se silou Stvořitele, žije člověk bez vědomí o významu této síly a dostává se tak nutně do prokletí sebeodcizení a ztrácí svou orientaci v životě.

Výchova, která je člověku nabízena školami a univerzitami, je výchova k získávání znalostí ze světa jevů a slouží k rozvíjení rozumových sil, aniž by se tu přihlíželo k principu stvoření a aniž bychom byli podníceni k přijímání spojení s naší duchovní skutečností. Jelikož však výchova člověka státními institucemi a církví slouží přizpůsobení se ustáleným hodnotám a daným názorům, není se co divit, že tu nedochází ke změně člověka ve smyslu Stvořitele. Právě sebevědomí, jako vědomí skutečného já, vědomí, že je v nás duch Stvořitele, člověku chybí, a proto se v něm vyvíjí z jeho ega, z jeho pozice v tomto světě takové vědomí, které je zaměřeno na jeho osobu a tím je vyloučen z prožitku jednoty veškerého bytí. Člověk trpí ztrátou vztahu ke své vlastní duši stejně tak, jako ztrátou vztahu k duši veškerého stvoření. Tento deficit života se snaží nahrazovat zdánlivým, klamným životem a podniká honbu za rozptýlením, určuje si sám své cíle a životní smysl a přitom všem trpí vnitřní samotou. Ztrácí víru ve smysl svého života, od kterého žije vzdálen do té doby, dokud ho nenajde v sobě samém, ve svém pravém původu. Život bez zaměření na život samotný, na to, že Stvořitelova síla je v nás a naše životní podstata v duchovnu, je bezmocným, jen částečným životem v pomíjivosti, je hluboce nesmyslný, protože je oddělený od prapůvodu veškerého života, od Boha. Musíme dojít k poznání, že Bůh není pouhou náboženskou záležitostí našeho života, se kterou se můžeme zabývat nebo ne, nýbrž že Bůh je naší životní záležitostí vůbec, která rozhoduje o našem bytí nebo nebytí. Jak silné je naše vědomí Boha, tak silná je i člověka tvořící Boží síla, která v nás působí, neboť Bůh je tou silou v nás, ze které jsme stvořeni a která toto stvoření dovršuje.“

Ztráta orientace, vyrůstající z chybějící vazby vědomí k Božímu duchu, se projevuje ve stále rostoucím chaosu, v nepořádku v člověku samotném i v jeho okolí. Člověk není schopen vnímat svým vědomím, odtrženým od pravého života, životní zákony, které jsou dány za základ existence veškerému tvorstvu. Duchovně slepý jde pouze po hmatu skrze z vnějšku přístupnou skutečnost stvoření a působí v ní jen za pomoci svého rozumu. Vypadl z Božího pořádku bytí a žije v klamně představě, že je schopen zvládat své životní okolnosti sám od sebe. Hledá své vzory mezi chytrými světa, ve výkonech vědy a techniky, doufajíc ve vysvobození, které se mu v náboženství najít nepodařilo.

Avšak i přes své veškeré snahy zůstává věda třetec pořád jen ve světě jevů, které je sice schopna popsat, ale není schopna poznat jejich podstatu. Její možnosti řešení problémů, daných dobou, které se ukazují jako symptom chybějícího Božího vědomí lidstva, nemohou zahrnout jejich kořeny, dokud bude věda věřit, že má sama od sebe k tomu dost velkou moc a dokud bude popírat všechny důkazy existence vyšší skutečnosti.

A tak se musí narůstající nouze stát člověku jeho hořkým učitelem do té doby, než bude schopen rozpoznat v ní celou tu nemohoucnost a nedostatečnost vládnoucích sil světa vyvést ho z bezvýchodnosti jeho života, a než začne pátrat po nových cestách.

Stále více a více lidé poznávají, že svým chováním nejen, že přivedli až do stavu „nevyčísitelného“ své tělo, nýbrž že se už i jejich celková vnější skutečnost bytí nachází pro lidské možnosti v „nevyčísitelném“ stavu. Kyselý déšť, hromady jedovatého odpadu, smog, znečištěné vodstvo, půda i vzduch, umírání lesů, chemickými látkami znehodnocené potraviny, stále nebezpečí nukleárních katastrof ve stínu „GAU“ ze strany Three Mile Island a Černobylu, milióny mrtvých z hladu ročně, války, odstrašující nárůst sebevražd, kriminalita a zneužívání drog, zapomenout nesmíme ani neustále narůstající téměř nepřehlednou paletu celosvětového duševního a tělesného utrpení, to vše se jeví jako symptomy rozpadu, ve kterém se jako v zrcadle věrně a hrozivě odráží tomu odpovídající obraz duchovního stavu lidstva.

Stanislav Grof píše ve své knize „Die Chance der Menschheit“ (Šance lidstva) toto:

„V těchto globálních symptomech se zrcadlí mylná přesvědčení a vnímání, strachy a fantazie, mechanismy obrany a popírání, které formují, resp. deformují naše individuální počínání. Jinými slovy: ve stavu světa se odráží náš duchovní postoj. Kolektivní krize jsou zobrazením našeho kolektivního vědomí.

Podle toho bychom dosáhli na tomto stupni, kterého se tato výpověď týká, jen omezeného úspěchu, kdybychom vyvíjeli snahy zakročit proti našim globálním krizím pouze ekonomickými, politickými nebo militaristickými opatřeními. Když se např. omezí úsilí skoncovat s problémem jaderných zbraní jen na to, aby se dosáhlo na obou stranách stejného počtu jaderných zbraní, pak tím zůstanou nedotčeny psychické síly, které tuto soutěž ve zbrojení rozdmýchávají.

Aby tedy bylo dosaženo úplného odstranění těchto celosvětových krizí, nebo aby došlo alespoň k dosažení významnějších dalekosáhlejších změn v této oblasti, je zapotřebí víc než odstranění jejich symptomů. Nejde tu pouze o to,

abychom zásobovali hladovějící lidi potravinami, nebo abychom redukovali zásoby jaderných zbraní, nýbrž jde o to, abychom si důkladně rozebrali rovněž psychologické zázemí těchto problémů. [...] Mohli bychom naší psychické nezralosti ponechat volný průběh, místo abychom ji v sobě rozpoznali a vyrostli z ní, mohli bychom se poddat svým návykům, místo abychom proti nim bojovali a opakovat tak všechny ty neurotické vzory chování, místo abychom se od nich osvobodili. Pokud by svět měl být jevištěm, pak je příliš malé k tomu, abychom se na něm mohli i nadále oddávat své psychické nezralosti.“

Grof ukazuje dále, že psychické zrání, přeměna vědomí, „pochod směrem k duchu“, jak řekl Teilhard de Chardin, je bezpodmínečně nutné k tomu, aby lidstvo přežilo.

Podobně hodnotí situaci John White:

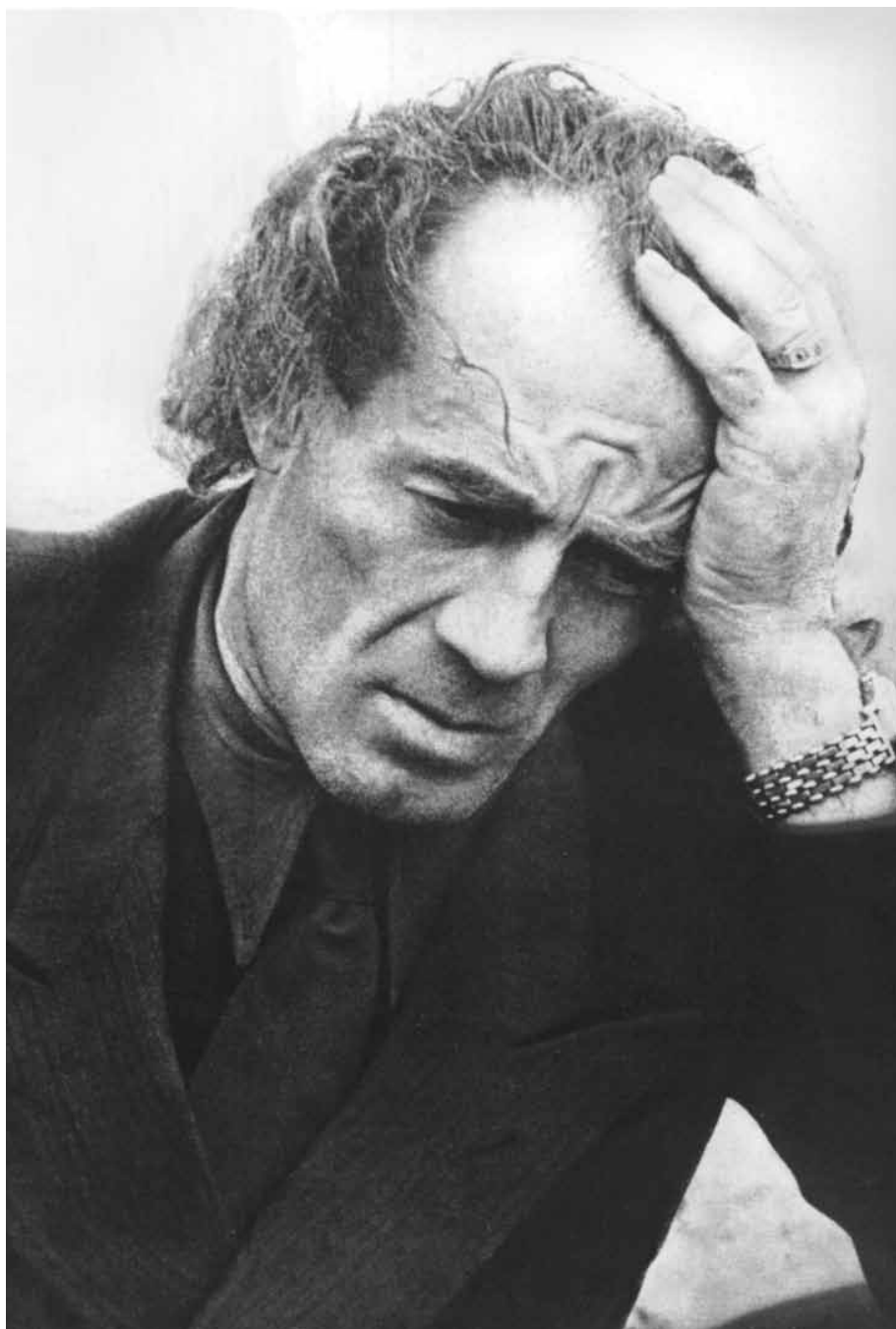
„Veškerý život na této planetě Zemi je ohrožován celou řadou příčin, které by mohly způsobit jeho zánik. [...] Všechna tato ohrožení jsou výtvorem člověka. Všechna kořeni v jejich hlavách. Naše chování je manifestací našeho myšlení a cítění a naše myšlení a cítění je opět závislé na stavu našeho vědomí. [...] Jestliže tomu tak je, tak řešení problému leží jasně na dlani: Změňme to vědomí! Přežití vyžaduje obrat v našem vědomí.“

Pomalu dochází k přehodnocování, člověk poznává, že věda, technika, lékařství, jsou ve své podstatě požehnání pro lidstvo, avšak v rukou lidí, vázaných na psychicky nezralé, proti Bohu zaměřené, egoistické síly vědomí, se stávají kletbou a motorem sebezničení veškerého stvoření. Stále větší počet lidí hledá nejenom dosažení vyššího rozumu, člověk začíná poznávat ten obrovský význam opravdového vzdělání srdce, probuzení a upevnění vyšších ideálů ve svém vědomí. Stále víc lidí chápe velký význam slov a učení těch, kteří v sobě rozpoznali duchovní skutečnost bytí a kteří chtějí poklady svých vnitřních zkušeností pokorně a nesobecky dát do služeb všech. Už se proti nim nepozdvihuje ruka, naopak, lidé se scházejí, aby z vlastní rostoucí touhy slyšeli víc o dřív zakázané vyšší skutečnosti.

Často se hovoří o obratu doby, duchovně osvícení vidí přicházet novou epochu, mnohá proroctví předpovídají lidstvu hluboké převraty krátce před přechodem do třetího tisíciletí. Zdánlivě bezvýhodná situace lidstva, katastrofy životního prostředí a neobyčejné politické změny, ale v neposlední řadě také už po staletí nepozorovaný obrat stále větších vrstev obyvatelstva k vyšší dimenzi života, se zdají dávat těmto předpovědím a tušením za pravdu.

Avšak mocné síly kladou s nasazením všech svých možností tomuto duchovnímu probuzení odpor. Chtějí člověku uloupit tyto z rozjímání a klidu vyrůstající síly, chtějí mu vzít za pomoci sugestivního násilí veškerou naději negativními prognózami a odstrašujícími zprávami v médiích, chtějí ho připoutat strachem z nezaměstnanosti, ze zničeného životního prostředí, z války, z hladu, k sebeničící mentalitě tvrdých loktů nebo k rezignujícímu postoji nechuti k jakémukoliv jednání a podnikání, a zároveň mu nabízejí velký výběr návykových prostředků jako „východisko k zapomnění“. Duch doby zkouší všechny možnosti k tomu, aby člověku zabránil kráčet po té úzké stezce ke světlu a aby ho zavedl do ubohosti sebeodcizení. Smyslnost bez hranic, představování násilí, hororů a akcí se objevují čím dál častěji v časopisech s programy a přitahují diváky svou neodolatelnou mocí. Jako výraz nízkých vibrací vědomí vštěpují se jejich obrazy emocionálním násilím hluboko do duší lidí, přitahují tam neustále podobné myšlenky a představy, které tento ztrnulý citový svět vybičují a zprostředkují tak krátkodobý životní pocit, který však mnohého obere o jeho poslední životní energii. Církevní kruhy používají zčásti ještě zbytků své společenské moci a varují přednáškami a tendenčními uveřejněními před duchovní obnovou, která se vymyká jejich učební náplni, velké části z oblasti vědy a výzkumu usilují o to, aby potlačily jakoukoliv obnovu svých dogmatických chápání skutečnosti. Stát, zahrabaný v korupci a lobbizmu, je veden většinou lidmi, kteří jako loutky mocných odvětví průmyslu a hospodářství žijí velmi vzdáleni od nějakého vyššího vědomí.

Jako naprogramované šílenství v rozporu s těmi nejprostšími poznatky jsou v tropických dešťových pralesích ničeny ročně plochy velké jako Rakousko, Dánsko a Holandsko, obyvatelstvo je poškozováno bezpočtem z velké části nepotřebných léků, takže bráno jenom v Německu, přicházejí touto cestou desetitisíce lidí o svůj život (viz kap. 6), zatímco alternativní léčebné metody a duchovní léčení jsou stavěny do pozadí. Se stejným šílenstvím je celosvětově nesmyslně utýráno k smrti na 90 miliónů zvířat ročně (viz kap. 6), nemluvě vůbec o miliónech lidí, kteří jsou lidskou rukou týráni nebo vražděni. Bez ohledu na veřejné protesty a rizika je teď lidstvu vnucována po atomové síle ještě ta nejnebezpečnější cesta šílenství vědy, genová technika: takto se spotřebitelé dodávají zločinným způsobem genově manipulované potraviny se všemi svými dalekosáhlými následky, bez povinnosti jejich označení a všechno už je připraveno k otevření cesty ke genové manipulaci člověka. z přímo neslýchané domýšlivosti napadá tento omezený lidský duch, který svou neznalost a hloupost už dostatečně prokázal chaosem ve světě, vzniklým jeho přičiněním, ty nejvnitřnější kořeny Stvořitelova pořádku. V genové technice projevuje vůči svému Stvořiteli, jehož je výtvořem, tu nejnehoráznější opovážlivost. Toto je projev posledního lidského šílenství, v němž se člověk cítí být tím mocným sám ze sebe.

Trnitá cesta

Rychlostí beroucí dech pracují lidé, kteří se stali většinou nevědomky povolným nástrojem odpůrce Boha, ve své duchovní omezenosti neustále na tom, aby nouze a utrpení nebraly konce. Zdá se, jakoby chtěla negativní duchovní moc všechno zmobilizovat k tomu, aby mohla lidstvo ještě před jeho duchovním probuzením dokonale odrovnat.

Spisovatel Manfred Kyber psal již před desítkami let ve své knize „Die drei Lichter der kleinen Veronika“ (Tři světla malé Veroniky) toto:

„Ještě se stane mnoho velkých událostí při tomto obratu světa, [...] aby se lidstvo probudilo a pochopilo, že tábory vojsk bílých a černých vedou boje o jejich duše.“

Čím silnější je světlo, tím výraznější je stín. Čím jasněji se zrcadlí v životě rostoucího počtu lidí po tisíciletí ubíjená a potlačovaná prapůvodní pravda vyšší skutečnosti, tím působivější a patrnější budou i síly vědomí Božích odpůrců. Stále víc bez okras se odhaluje moc zla jako síla, která se pokouší ovládnutím lidského chování zničit ve všech oblastech vyšší pořádek bytí, který vyvěrá z Boží lásky a moudrosti. Vší mocí se pokoušejí tyto proti Bohu zaměřené síly ovládnout myšlení lidí, aby se títo lidé mohli stát nástroji jejich, život ničících, cílů.

Konec zápasu mezi světlem a temnotou, mezi mocí a všemocí, rozhodne člověk, který na základě svého stavu vědomí, zaměřeného na Bohem danou svobodu jeho vůle, otevře cestu buď k výstavbě nebo zničení Stvořitelovy skutečnosti. Avšak jak ukazuje neustále rostoucí rozsah zkázy, působené negativními silami, nezbyvá mu už mnoho času k obratu.

Hořká mise

V jednom projevu v Karlsruhe řekl Bruno Gröning toto:

„Mám sice své povolání, a proto říkám, že jsem jen truhlářem, mám ale i velké poslání, mám ale také velkou zodpovědnost. a tady v tomto nejsem žádnému člověku nic z této zodpovědnosti dlužen [...]. To, co tu činím, je moje mise. Já jsem si svého zdejšího bytí plně vědom a musím striktně následovat tomu, komu máte následovat i vy všichni.“

Prof. Hohmann, kterého k Brunu Gröningovi přivedl jeho velký zájem o fenomény, stojící na hranici s vědou, napsal ve svých pozorováních o této osobě a jejím působení: „Unter uns steht einer, den kennt keiner“ (Mezi námi se nachází jeden, kterého nezná ani jeden):

„Pokaždé, když Boží pořádek už nebyl středem pozornosti lidského bytí, tak jako je tomu teď u nás, objevili se milostí obdaření lidé, kteří volali ostatní k rozjímání a k obratu ke všemohoucímu. Za takový zvláštní jev považují pana Gröninga. [...] Pro mne byla velmi významná následující výpověď [Bruna Gröninga]: ‚Nemohu nechat nikoho, kdo potřebuje pomoc, na holičkách. Mám velice nutný příkaz. Pohání mě mé svědomí. Musím pomoci každému nešťastníkovi, nemohu jinak.‘“

Nehlásají všechna svatá písmata všech náboženských směrů to, že nejvyšší duch, všemocná bytost, nechává na Zemi opakovaně inkarnovat obzvláště vyspělé duchy jako lidi, aby jejich prostřednictvím poučoval ostatní lidstvo o významu jejich života jako člověka a aby je vedl na cestu ducha? Je to už asi zvláštní tragikou této naší „osvícenské“ doby, že on i jeho poslání tu zůstalo nepoznáno. Forma vyšší pomoci, která se v něm po utrpení dvou světových válek lidem vyjevila, byla ze svěhlavosti, namyšlenosti, závisti a hlouposti zavržena a on sám byl pronásledován až do jeho posledního dne života všemi prostředky dnešní doby. Vycházely o něm nepřívznivé a nenávistné články v tisku a byly vedeny vleklé soudní procesy. Jeho cesta byla tak velmi ztěžována a bylo uděláno všechno pro to, aby se jeho poselství, určené širokým vrstvám národa, stalo nevěrohodným.

V dosavadních pojednáních v rámci této knihy však mohlo být dostatečně přesvědčivě dokázáno, že Bruno Gröning byl někdo úplně jiný než jaký byl před veřejností představován v médiích. Jeho slova o vyšší skutečnosti prýští z vnitřního zážitku a z osobních zkušeností a v jeho působení se ukázalo duchovní vědomí, jaké nemá obdoby. Zažil ve svém nitru „religio“, spojení s Božím duchem a stal se vědoucím, kterému byl dán příkaz, roztrhnout závoj lži a falšování, který opět odděloval člověka od Boha. Pro mnohé se stal zprostředkovatelem, ukazatelem cesty živoucího spojení s Bohem ke svobodě; s jeho pomocí našli lidé ten vědomě prožitý přístup ke Stvořitelově síle, k životnímu proudu Boha a mohli tak opustit utrpení.

Mnohý z uzdravených mluvil o bráně, která se pod vlivem učení Brunu Gröninga otevřela v jeho srdci, brána k jiné skutečnosti, která až dosud byla teoreticky líčena jen v kostele a někdy v nějaké knize, ale až teprve teď to může i prakticky na sobě samém zažívat. Jiní srovnávali jeho učení s mostem, pomocí něhož úžasně jednoduchým způsobem nalézají přístup k tomu Božímu ve svém nitru. Grete Häuslerová mi vyprávěla o jednom zvláštním duchovním zážitku při jednom setkání s Brunem Gröningem v 50tých letech. Dva roky předtím zažila na vlastním těle uzdravení. Pouhým ústním předáváním tohoto jejího zážitku na další osoby následovala u nich další uzdravení, a to i z nejtěžších chorob, která se děla za nepřítomnosti Brunu

Gröninga. Myslela si tenkrát, že už ví všechno. Když Bruno Gröning pobýval v Rakousku, došlo ještě před jeho přednáškou k jejich krátkému setkání.

Na okamžik stála proti němu sama, krátce se na ni podívala, zdálo se, jako kdyby uhodl její myšlenky a ona v sobě zažila něco zvláštního:

„Stála jsem v jedné bráně, která mi, to jsem věděla, byla otevřena duchovním spojením k Brunu Gröningovi. z této brány jsem hleděla do prostoru a cítila jsem, že je nekonečně velký. Avšak v tomto prostoru jsem neviděla vůbec nic, všechno byla jediná šed'. u mých nohou začínala cesta, jejíž první část jsem mohla rozpoznat. Náhle jsem ve svém nitru věděla, že toto je ta duchovní říše a poznala jsem, jak málo jsem ve skutečnosti věděla a jak moc jsem byla namyšlená. Cítila jsem však taky, že Bruno Gröning znal tuto říši, ve které jsem byla tak nevědomá a bezmocná, a že mě chtěl vést. Bylo tomu tak, nedostala jsem od něj pouze zdraví, nýbrž mi bylo dopřáno, abych ve všech těch letech s jeho pomocí poznávala a zažívala v této duchovní říši tak mnohé nevýslovně krásné a velké v nejjasnějším světle, všechno to, co mi předtím zůstávalo ukryto.“

V roce 1958, rok před jeho úmrtím, daroval Bruno Gröning Gretě Häuslerové během jedné hodiny společenství dva oblouky ze staniolu, zformované do podoby koňské podkovy a ptal se přítomných, co by to asi tak mohlo být. Jedni to označili za podkovu, jiní v tom viděli pouze staniolový oblouk.

Bruno Gröning podal ale jen krátké vysvětlení: „Ne, je to brána.“

Většina z přítomných cítila, co tím chtěl říci, přestože se k tomu už dále nevyjadřoval.

Při jedné přednášce dne 17.10.1950 v Mnichově byl jednoznačnější:

„A protože už člověk nemohl na tu vlastní, na tu Boží cestu zpátky, protože most, který k ní vedl, byl zborcen a on byl stěsnán na hromádku a bloudil jen sem a tam - ten most k té opravdové, k Boží cestě jsem postavil já a když budete tento most používat, když přes něj půjdete, přijдете na cestu, přijдете na Boží cestu, kde vy sami pak budete mít spojení s tím velkým, jedinečným Božím dílem, kde obdržíte ten skutečný, ten pravý, ten správný, ten Boží životní proud, který je nutný k tomu, abyste pak nadále mohli svůj život dobře, především však zdravě vést.

A kdo přes tento most jde a správnou Boží cestou kráčí dál, ten dostane úplně jiný pocit, ten je užaslý nad tím, co tady je, co tu až dosud nemohl poznat.“

Duchovní pomocí Bruna Gröninga mnozí lidé opět našli své zdraví, aby mohli zažít „religio“, spojení s Božím duchem a aby mohli uprostřed doby, která

vyšší skutečnost bytí zapomněla, zase kráčet tou prastarou stezkou života. Dění, které nabývá po jeho smrti stále větších rozměrů.

Někteří z těch, kteří navštěvují dnešní společenství Kruhu přátel Bruna Gröninga mi sdělili, že se dříve dlouho modlili, aniž by se uzdravili, avšak tady byly jejich prosby náhle vyslyšeny a oni se uzdravili. Jiní prosili ve velkém zoufalství Boha o pomoc a krátce nato našli cestu do společenství, ve kterých pak mnoho z nich dosáhlo vytožené pomoci. Jedna léčitelka mi řekla, že ona to cítí tak, jako by se v ní uvolnil skrze Bruna Gröninga duchovní kanál, který pocit'uje jako obraz nějakého mostu či nějaké brány. Skutečností je, že dokonce i lidé, kteří neměli doposud žádný, ani ne teoretický vztah ke skutečnosti bytí, nacházející se mimo vnější smysly, zažili v sobě a na sobě Boží sílu pouhým myšlenkovým spojením k Brunu Gröningovi. Dokonce i samotní léčitelé si s úžasem všimli nevšedního rozsahu této duchovní síly, kterou mohou ve společenstvích Kruhu přátel Bruna Gröninga pocit'ovat. Jeden stuttgartský léčitel mi sdělil, že příjmem léčivého proudu podle učení Bruna Gröninga měl k dispozici mnohem více síly, což se kladně projevilo na jeho úspěších.

Avšak, jak tomu máme rozumět, že skrze duchovní spojení k nějakému člověku se stane jiným lidem přístupná Boží síla v takovém nevšedním měřítku? Může tato Boží síla zahrnout všechno a je přístupná každému člověku? Je zapotřebí nějakých zprostředkovatelů?

Bruno Gröning často přirovnával člověka k radiovému přijímači, který je schopný vysílání nějakého vysílače přijímat a vyslat dál. Stejným způsobem, jakým se stávají slyšitelnými radiové vlny i na velké vzdálenosti pomocí tohoto „technického zázraku“, tak je schopen člověk přijímat ten „Boží zázrak“, jak říká Bruno Gröning, když se naladí na „Boží vysílač“, jehož vysílání, jehož sílu pak přijímá. Tak jako však člověk nějakým přijímačem o malém výkonu nemůže přijímat velmi vzdálený vysílač nebo má příjem velmi slabý a špatný, tak je to i u člověka, který už často nedisponuje dostatečným množstvím energie, aby mohl dokonale ovládat své tělo a není tak většinou ani schopen přijímat v dostatečné síle a čistotě Boží vysílání přímo. Zatímco u rádiových vln hraje roli faktory, jako je prostorová vzdálenost a vedení přijímače, o zřetelnosti a síle Božího vysílání rozhoduje vzdálenost vědomí a vnitřní vyspělost přijímajícího člověka. v oblasti techniky je k dispozici mezivysílač, který je sto přijímat vysílání velmi vzdálených vysílačů a vysílat je pak dál. v blízkosti takové odpovídající mezistanice může dokonce i přístroj s velmi slabým výkonem přijímat vysílání vzdáleného vysílače velmi kvalitně a silně. Stejně tak existují i lidé, kteří jako zprostředkovatelé, jako mezistanice, slouží tomu nepochopitelnému Božímu a jiným lidem zpřístupňují zvláštním způsobem vysílání, sílu Boží, dokud tito lidé sami nevyzrají, t.zn. kdy jsou schopni spojit své vědomí odpovídajícím vnitřním a vnějším vedením života

do té míry s duchem Božím, že jsou schopni přímo přijímat ve větším měřítku tuto sílu a jsou schopni věst i ostatní nesobecky k duchovní samostatnosti.

Bruno Gröning v jednom projevu v Karlsruhe:

„Teď budete rozumět, hlavní vysílač, řekněme, je v Americe a abyste mohli zachytit přijímačem vysílání tohoto amerického vysílače, musí být toto vysílání přijato nejprve nějakým německým vysílačem, který leží mezi těmito technickými zařízeními a musí být pak vedeno dál. Teprve pak jste schopni toto vysílání přijmout. Tak je i cesta od Boha k [...] pozemšťanům zde velmi daleká. Nemáte k dispozici ještě tolik energie, abyste byli schopni přímo přijímat Boží vysílání, protože nedokážete ještě své tělo dokonale využívat, protože jste ještě nepoznali, že i ve vás je takový zesilovač, který by to umožnil. Proto jsem tu já, abych vás k tomu přiměl, abyste byli později schopni toto vysílání přijímat přímo. Dneska je vám toto vysílání zprostředkováváno, tady jsem ta mezistanice, tady jsem ten pozemský vysílač, který nemá nic jiného na práci, než toto vysílání přijímat a zrovna tak je nezměněné, jak je dostanu, posílat dál. [...] To je mým úkolem tady na této Zemi, to je mým posláním. Nebudou to stovky a tisíce už vůbec ne, Bůh nepotřebuje tak moc vysílačů, tak mnoho pozemských vysílačů. Ale aby tu a tam byl jeden, který by to zprostředkoval takovému, který je sám slabý a není schopný do sebe přijmout toto vysílání z daleka, abych zase použil přirovnání. Když máte jenom takové malé rádijko, pak nebudete moci zachytit vysílání z Hamburku, stejně tak nebude moci Hamburčan přijímat stejným aparátem vysílání tady odsud. Ten přístroj je moc slabý, [...], nemá v sobě sílu. Jestliže člověk k tomuto přístroji přidá zesilovač, pak je to dobré, ale u nás, v našem těle, tam nepotřebujeme zabudovávat žádný zesilovač, ten už tam je, moji milí přátelé, jenom jsme ho nepoužívali, vy jste o něm dokonce ani nevěděli. [...] Důkazy o tom podávat nemusím, neboť všechno, co tu dělám – v této činnosti samotné jsou důkazy.“

Elektromagnetické vlny se staly v radiovém provozu a při každém rozhlasovém či televizním vysílání docela běžnou věcí. Příslušnými přístroji se dají zachytit a dají se popsat jejich zákonitosti. Skutečnost myšlenkových vibrací či jejich vyzařování je rovněž dokázána (viz kap.4) a některé z jejich zákonitostí už o sobě dávají rovněž vědět. Duchovní vyzařování není vázáno na trojrozměrný prostor, prostorová vzdálenost mezi vysílačem a příjemcem se zdá být bezvýznamná, oproti tomu má pro sílu příjmu velký význam vnitřní odstup nebo spojení. Jestliže musí být v technické oblasti vysílač a příjemce ve svém prostorovém uspořádání na sebe zaměřeny, v oblasti duchovní se to zdá být jedno, na kterou světovou stranu je pohled vysílače a příjemce obrácen, zaměřují se na sebe pouze vnitřně. Silný technický vysílač je schopný překonávat velké prostorové vzdálenosti a silný duchovní vysílač zase velké vzdálenosti, vázané na vědomí.

I když Bůh nemůže dosáhnout převážnou část lidstva z důvodu jeho odstrašujícího úpadku čistě duchovní cestou, nechce se stavět proti jeho svobodné vůli. Proto potřebuje zprostředkovatele, kteří jako viditelný nástroj vyšší moci svým způsobem života pomohou člověku na základě jeho vnějších smyslů poznávat pravou skutečnost toho Božího a odvrátí ho tak od pádu jeho vědomí do duchovní temnoty a odcizení Bohu. i když se zdá být Bůh jednotlivému člověku tak nepochopitelný, zjevuje se tento nepochopitelný v podobě svých posluš a stává se člověku v rovině jeho vědomí srozumitelný, pochopitelný. Hledající člověk se vnitřně obrátí k takovému prostředníku a přijímá přes něho vysílání od Boha a Boží sílu. Čím více Boží síly na základě nově nalezené víry ve světlo je schopen si v sobě udržet, tím vyšší jsou vibrace jeho vědomí. Vnitřně dozrává a spěje ke světlu a je veden duchovní pomocí prostředníka, tohoto mezivysílače, který nese velkou duchovní zodpovědnost ve svém pověření přivádět lidi ke světlu, k samostatnosti, k osobnímu spojení s vyšší silou.

Pravé prostředníky k všemohoucímu duchu nerozezná člověk na základě jejich velkolepých ústních projevů či podle nějakých vnějších znamení, pozná je podle jejich lásky a jejich činů. Jejich charakter se vyznačuje nesobečností a pokorou. Přestože našli hluboko ve svém nitru rovinu bytí, která leží vně jakýchkoliv představ a která jim dává často k dispozici zvláštní duchovní moc, je jim cizí, využívat těchto sil ve svůj prospěch. Mnoho z těchto požehnaných lidí vede přitom život, který je bohatý na těžké rány osudu a na osobní nouzi, což se zdá být v rozporu k jejich vnitřnímu uskutečnění Boha. Tak také cesta Bruna Gröninga byla poznamenána obzvláštní tvrdostí.

V jednom nekrologu dva roky po jeho smrti bylo napsáno toto:

„Od těch, kteří se naléhavě domáhali vyléčení, vyžadoval Gröning víru a důvěru v Boha, vyvarování se zlého a zanechání myšlenek na nemoc. Tento Heilstrom, plynoucí z duchovního silového pole byl totiž schopen působit jen tehdy, když mu lidé přizpůsobili do jisté míry své vibrace myšlení a citění, přinejmenším, když nevytvářeli blokady svou nevírou a skepsí.

Od sebe sama požadoval mnohem více. Zůstával skromným, ve vši pokoře si byl vždycky vědom toho, že ne on, nýbrž že „TO“ léčí skrze něho, že je jen pouhým transformátorem. Jeho prosby a modlitby o podporu byly zaměřeny vždycky jen na jiné, nikdy ne na jeho vlastní osobu.

„Pro sebe to dělat nesmím“, řekl příležitostně přátelům, když ho osud zle napadl a oni ho chtěli přimět k tomu, aby teď za pomoci těchto sil přešel do protiútok. Zůstal k obětem připraveným nástrojem svého vysílače.“

I těm nejužším přátelům Bruna Gröninga zůstávala nepochopena ta skutečnost, proč nepoužíval ve své mnohonásobné nouzi, kterou ve svém životě trpěl, tuto duchovní sílu, kterou měl vždy k dispozici, zatímco když šlo o pomoc hledajícím lidem, prokázal ve svém působení duchovní vědomí, které bylo rozumem stěží pochopitelné. Myšlenky jeho spoluobčanů nezůstávaly před ním ukryty ani na ty největší vzdálenosti. a nešlo jen o přítomnost. Stejně tak měl přístup k věcem, které se týkaly budoucnosti i minulosti. Působením skrze něho zprostředkované síly odcházelo i to nejtěžší utrpení. Byl dokonce schopen i přes velké vzdálenosti vybudovat na velkých prostorách tak silné duchovní silové pole, na němž se otevřel lehce přístup k léčivé síle tisícům pomoc hledajícím. Jak mi dosvědčila svědkyně doby Grete Häuslerová, mohl předčítat z knihy, která mu byla podána, libovolné stránky, aniž by knihu vůbec otevřel. Svým duchem ovlivňoval technické přístroje (viz kap. 4). Na druhé straně se stavěl za lidi, jako byl Otto Meckelburg, Eugen Endelin, E.A.Schmidt a jiní, u kterých bylo i mimostojícím nad jiné jasné, že jim šlo pouze o finanční zájmy, spojoval se s advokáty, kteří Gröningovo poslání podcenili. I přes mnoho pozvání z ciziny, zůstal právě tady v Německu, kde mu byl život tak neúprosně ztěžován. Zatímco všechny pomoc hledající důtklivě napomínal a upozorňoval opakovaně na to, aby při příjmu Heilstromu nekrížili paže a nohy, stál tu před nimi se zkríženýma rukama a vsedě překládal nohu přes nohu. Zatímco v jeho okolí a až do dnešní doby mnoho lidí ztratilo přijímáním Heilstromu podle jeho učení chuť na cigarety a černou kávu, on sám kouřil až do svých posledních dnů velké množství cigaret a káva mu nemohla být nikdy dost silná. Jestliže měl Bruno Gröning sám, obzvláště v posledních letech, kdy proti němu probíhaly velké soudní procesy, velkou finanční nouzi, tak až do dnešní doby referuje oproti tomu velké množství lidí ze společenství o úžasných finančních podporách, dosažených jeho duchovním vlivem.

On sám se musel až do své smrti protloukat vleklými soudními procesy, avšak ve spojení s ním se dostalo mnoha jiným až do dnešních dnů úžasně pomoci právě v soudních záležitostech.

Grete Häuslerová:

„Když jsem žila ještě na Korutansku, dostala jsem v roce 1955 dlouhý prosebný dopis od jednoho pána N. z Vídně, který dostal moji adresu při své dovolené v Korutansku. Měl rakovinu a zdálo se, že to vzdal. Jen na základě písemného styku se mnou a se společenstvím ve Vídni byl pak v nejkratším čase svého zatížení zbaven. Podával zprávu o jedinečném úspěchu: Měl jednoho přítele v Grazu, proti kterému byl veden soudní proces a jeho situace byla pro něho bezvýchodná. v den soudního přelíčení se ve Vídni einstellen a prosil duchovně

Bruna Gröninga, aby stál při tomto jeho příteli a aby mu pomohl, aby pravda vyšla najevo. Tu ho pak jeho přítel informoval, že jako zázrakem ten proces vyhrál.“

Když Bruno Gröning v roce 1952 přišel do St. Veit/Glanu v Korutansku, odmítli mu po první přednášce na naléhání místních lékařů uspořádat druhou naplánovanou přednášku. Grete Häuslerová, která tehdy tyto přednášky organizovala, byla o této skutečnosti uvědoměna policií a byla vyzvána, aby se dostavila společně s ním na policejní stanici.

Vypráví ze svých vzpomínek:

„Jaké to pro mne bylo trpké překvapení! Nemohla jsem pro tuto událost najít tak rychle vysvětlení. Bruno Gröning mě při svém příchodu uklidňoval. Věděl to všechno už předem. ‚Všechno to tak musí být‘, řekl. Nerozuměla jsem tomu. Jak mohl někdo, kdo věděl, že na něho čekají takové nepříjemnosti a nebezpečí, přesto přijít a podstoupit je?“

Podobně reagoval Bruno Gröning, když mu jednou při rozloučení přála, aby zůstal ušetřen nesprávných spolupracovníků.

Pouze jí odpověděl: „Úplně nesprávně, tak to musí být.“

Dával se tedy s jasným vědomím těmto lidem a jejich cílům a úmyslům až do určité míry napospas, a dal jim všechno do rukou, aby se jim tak dostalo šance k obratu a teprve potom, když viděl, že se vůbec nechtějí změnit, odhalil jejich cíle a rozešel se s nimi.

V jedné přednášce v Mnichově k tomu řekl:

„Co všechno už lidé zkusili, aby vydělali peníze na tomto malém muži a na jeho vědění a umění. Mysleli si, že tu našli zlatý důl. Zčásti měli i tu možnost, aby tu vydělali peníze; avšak užitek z toho bohudík neměli. Také tito lidé musí existovat a sice proto, aby se ukázalo, kdo tento člověk je, že tento člověk jde i přes mrtvolu a neptá se vůbec na to, jestli může být nemocnému pomozeno nebo ne. [...] Tito lidé [...] nevynechali žádnou příležitost k tomu, aby mohli být v mé blízkosti. Víím, že se tu a tam naskytne otázka, když ten muž tak všechno ví, proč nevěděl toto, možná, že neví vůbec nic! Jestli něco víím a kolik toho víím, to se budete postupně dovídat. Ale toto muselo být! Tento materiál chyběl ještě k dokončení, aby se pro vás pro všechny uvolnila cesta. Musím mít jednotlivé lidi, tzn., jak máte ve zvyku říkat: ‚Musí nastavit záda, aby se to po nich všechno pěkně svezlo.‘ [...] Budoucnost to všechno ukáže, že takovým lidem ještě poděkuju. a sice budou všichni jmenovitě [...] zapsáni v knížce, že nebudou moci uniknout. Doposud to bylo zachyceno v novinách, ale noviny se vyhodí, knížka zůstane a každý uvidí, jací jsou.“

Chování, které se musí nutně zdát střízlivému lidskému rozumu protismyslné, neboť pozorováno čistě z vnějšího pohledu, ztěžoval si tím značně svou cestu a vytvářel si na veřejnosti špatnou pověst vznikající pomstychtivostí a pomluvami lidí, kteří se cítili být jím blamováni. (viz též kap. 5)

Avšak výpovědi svědků doby svědčí o tom, že Bruno Gröning od prvopočátku svého působení o své těžké cestě věděl, dokonce ani doba jeho smrti mu nebyla neznámá.

Inge Thiede, svědkyně doby z F.:

Bruno Gröning mi jednou už delší dobu před svou smrtí řekl, že ví přesný den a přesnou hodinu, kdy bude muset odejít domů. a také řekl: „Mohu pomoci všem lidem, ale sám sobě ne! Má hodina je stanovena a já ji znám.“

Bylo to, jako kdyby náleželo k jeho úloze nejenom zprostředkovávat lidem opět přístup k tomu Božímu, nýbrž pro ně i snášet, vystavovat se vědomě manifestaci negativní moci, brát na sebe utrpení druhých. Při jeho projevech mohl člověk pozorovat, že se postavil úplně vážně před pomoc hledající a řekl:

„Dejte mi svou nemoc! Dejte mi své starosti! Vy se s tím nevypořádáte. Ponesu je za vás. Moje záda jsou široká.“

„Myslím, že to mohu s určitostí říci, abyste mi předali všechny vaše starosti, všechna vaše utrpení. Ano, starosti také. Jak si s nimi poradím, to je moje věc. Už jsem si toho tolik naložil a mohu k tomu přiložit ještě víc.“

V jedné přednášce Bruno Gröning jednou naznačil, že nemoci jsou odstraňovány skrze jeho tělo. Tu vyskočila jedna paní, která byla zbavena těžké žlučové koliky a vzrušeně křičela. „Mé bolesti taky?“ a on jen odpověděl: „Ano, ty taky“ a pokračoval v přednášce.

Jednomu blízkému spolupracovníku se Bruno Gröning ve svých posledních měsících vyjádřil podobně.

Osvícenému modernímu člověku jsou pojmy hříchu a viny cizí. Přispělo k tomu nesprávné zacházení s těmito slovy.

Původně znamenalo slovo hřích oddělenost, odcizení se od sebe, od Boží reality v sobě, poklesek vůči Božímu pořádku stvoření. Tento pořádek je obsažen v Božím zákonu, kterému je podřízen každý člověk, ať už tento zákon zná, nebo ne. v tom leží skrytý soud.

Ne zbytečně napomínal Bruno Gröning stále znova a znova své posluchače, aby mysleli, mluvili a konali jen to dobré, neboť s každou myšlenkou, s každým

slovem a obzvláště s každým činem napíná člověk svou tvořivou sílu, která mu byla dána Bohem na jeho životní cestu a vytváří tak duchovně struktury, formy a spojení, která jeho vnitřní vývoj nebo vnitřní vývoj ostatních buď podporují nebo mu brání. Tak formuje svůj vlastní osud sám v každém okamžiku svého života a spolupůsobí i na osud svých bližních.

Myšlenky, se kterými se vnitřně slovy a činy spojil, zůstanou na něm často dlouhou dobu duchovně lpět a mohou se pak projevit svou vlastní duchovní základní vibrací. Přicházejí-li z Božího pramene, působí na duši člověka stále jen povzbudivě, pocházejí-li však od Božího odpůrce, pověsí se na duši jako těžké břemeno a mohou podle své síly na dlouhou dobu bránit vývoji k tomu Božímu. Svou základní vibrací, která má opačné kvality než má Boží vibrace, přitahují tyto negativní myšlenky životní sílu člověka na sebe a mohou se stát, jestliže jsou přítomny ve větším množství, zárodkem nemoci a nouze.

Jedná-li tedy člověk ve svých myšlenkách, slovech a činech podle Božího pořádku, koná dobro, pak se mu i dobro vrátí. Nechá-li ve svém nitru volný přístup tomu negativnímu a podle toho i jedná, pak přijde i toto k němu zpátky. (viz kap.3)

Bruno Gröning:

„Každý je svého štěstí strůjcem, neboť co člověk zaseje, to i sklídí.“

„Každý se řídí svými myšlenkami.“

Není tu zapotřebí žádného trestajícího Boha, neboť člověk se tu trestá sám, jestliže je poslušen myšlenkových pokynů negativní moci a spojuje se tak duchovně s odpůrcem Boha. Člověk si tak sám uzavírá přístup k životu, stává se obětí svého nesprávného chtění. Zákon kompenzace je neúprosně spravedlivý, všechno to negativní, co člověk zneužitím své duchovní síly vytvoří, musí být opět odčiněno, všechno to špatné, co druhým přivodil, musí být zase vyrovnáno. a to je většinou spojeno s utrpením a nouzí.

K účinkům námi vytvořeného osudu nemusí vždy dojít během bytí, ve kterém žije nyní na této Zemi duše člověka vázána na hmotné tělo. To se může stát i v jiných rovinách bytí a konec konců i v pozdějších bytích člověka na hmotné rovině. Tím je vysvětleno např. utrpení dítěte nebo nějakého člověka, žijícího očividně v dobru, které pochází z některého předcházejícího pozemského života.

K tomu řekl Bruno Gröning : „Každý člověk si přináší už svůj osud na tento svět.“

Na jedné straně se musí varovat před tím, aby se na každého nemocného dívalo jako na špatného člověka, často je opak skutečností; na druhé straně je nesprávné, vysvětlovat si těžké rány osudu jenom jako odpykávání dřívější viny a jako znamení špatného charakteru člověka. Nejedno postižené dítě spolutrčí za své rodiče nebo za svou rodinu; mnoho lidí na základě svého postižení, zdánlivě sociálně neprospěšných, tu koná svým bytím obzvláště významnou duchovní službu jiným. a opět jiní lidé mohou ze své vlastní vůle mnohým, kteří se nedokáží duchovně chránit, způsobit nevýslovná utrpení, která by se nedostavila, kdyby tito následovali dobro. Mnohé těžké osudové rány jsou tu proto, aby člověku, který byl ve svém životě špatným učením společnosti sveden ze správné cesty, umožnily návrat opět k tomu Božímu. Negativní síly, které nevědomky živil díky nesprávné výchově a které se nyní projevují v jeho životě jako toto osobní poškození, se tak nepřímou stávají tomuto člověku pomocníkem k tomu, aby opět našel světlo. Tak se to často ukáže jako milost, když se negativní energie ještě během života v hmotném těle projeví v podobě ran osudu, neboť takovým způsobem je ještě umožněna duchovní oprava směru před oddělením se duše od těla. Na druhé straně však leží zvláštní tragika bytí takových lidí, kteří zdánlivě nedotčeni mocí Božích zákonů ‚nerušeně‘ uplatňují negativní zásady ve svém životě při relativně dobrém zdraví a světských úspěších, následkem čehož pak odevzdávají bez předchozího vnitřního obratu k Bohu svá těla napojená na tuto negativní moc. Připoutání na účinky svého vlastního tvoření pak musí často dlouhou dobu vyčkávat ve velkém utrpení v rovinách bytí onoho světa (viz také „Smrt neexistuje“).

Lidský rozum je tak omezen, že není schopen obsáhnout ten obrovský počet všech příčin, které vyvolávají účinky dostupné jeho hrubým, hmotným smyslům. Vazba jednotlivých lidí, ale i celých národů na tuto osudovost se prostě vymyká lidskému poznání. Je to pouze ten jeden nekonečný duch, který za tímto zdánlivým chaosem světového dění stojí, jehož pohled nezná hranic v minulosti ani v budoucnosti, který však nechá své cesty diktovat láskou a milosrdenstvím, které stojí vždy nad zákony. Člověk by si však měl být ve svém jednání vědom vyšší zodpovědnosti k sobě samému a i k ostatním. Nepodplatitelná spravedlnost Božích zákonů ho musí ještě silněji nabádat k dobru a musí ho vést k tomu, aby se podřizoval neustále pořádku. Měl by se neúnavně snažit podle svého vnitřního poznání jít cestou tohoto ducha, aby se ve spojení s všemohoucností skrze Boží světlo lásky odpoutal od negativních energií své roviny bytí, které jsou projevem vlastního nebo cizího provinění.

Avšak lidé jsou sami slabí na to, aby nesli následky svého nesprávného jednání. Neustálým narůstáním vlivu protibožích sil vědomí v průběhu tisíciletí se lidé do té míry zatížili tím negativním, že jeho osudové následky a účinky během

nekonečně dlouhých časových úseků by jim zabránily přístupu k Božímu světlu, kdyby nepůsobil zákon vyrovnání pro každou duši.

Boží zákon vyžaduje jen vyrovnání negativity, vytvořené lidským duchem. Toto vyrovnání může na sebe vzít i někdo jiný. Ve všech náboženstvích existovali vnitřně dalece vyzrálí jedinci, kteří podle vůle Boha brali na sebe viny druhých, aby jim ulehčili jejich cestu k vyšším rovinám bytí. Indický jogín Paramahansa Yogananda podává ve své autobiografii zprávu o svém duchovním učiteli Sri Yukteswarovi, který byl životu nebezpečně chorý, ale přesto se vždycky uzdravoval:

„Sri Yukteswar ‚spálil‘ svým horečnatým onemocněním v Kašmíru mnoho hříchů svých učedníků, aby jim tak pomohl. Vysoce vyvinutí jogínové jsou schopni převádět choroby jiných lidí na svá vlastní těla. Právě tak, jako může silný muž slabšímu pomoci při nesení jeho břemene, tak může i duchovní [...] [mistr] tělesné i duševní utrpení svých učedníků zmírnit tím, že na sebe převezme část jejich karmy. a tak jako nějaký bohatý člověk rád obětuje část svých vlastních peněz, aby zaplatil dluhy svého ‚ztraceného syna‘ a tím ho ochránil před následky jeho pošetilého jednání, tak taky obětuje mistr své zdraví, aby zmírnil utrpení svých učedníků. [...] Mistr, který v průběhu svého nynějšího pozemského bytí nalezl Boha, se už o své tělo vůbec nestará. Ani tehdy ne, když je nechá onemocnět, aby tak pomohl jinému člověku, jeho ničím nsvázaného ducha se to nedotkne. Považuje se za šťastného, že je schopen pomoci druhým. Tím okamžikem, kdy člověk dospěl k jednoznačnému osvobození v Bohu, je účel lidského těla splněn; pak s ním může mistr disponovat podle libosti.

Úkolem na světě žijícího [...] [duchovního mistra] je mírnit utrpení lidstva; a to může dělat různými způsoby: duchovními technikami, moudrými radami, svou silnou vůlí nebo přejímáním tělesných nemocí. Ačkoliv je mistr kdykoliv schopen přejít do nadvědomí a zapomenout na svou nemoc, dává často přednost tomu, aby šel svým učedníkům příkladem tím, že statečně snáší tělesné bolesti. Tím, že jogín –tak řečeno v zastoupení – bere na sebe nemoci druhých, dělá zadostiučinění karmickému zákonu příčiny a následku. Tento zákon pracuje s mechanickou a matematickou přesností a ukazatel božství [...] může zasahovat bezevšeho do jejího soukolí.

Duchovní zákony však od mistra nevyžadují, aby pokaždé onemocněl, když chce vyléčit nějakého člověka. Obvykle léčí mistři přímo, aniž by se sami do utrpení vtahovali. V řídkých případech však, jestliže chce mistr vývoj svých učedníků obzvláště uspíšit, převezme velkou část jejich špatné karmy na své vlastní tělo.

Pouze určitým lidem je předána úloha, aby za účelem rychlejšího osvobození zatížených brali na sebe v určité míře negativitu, kterou jiní lidé vědomě či nevedomě na sebe nabrali. Tito lidé se stávají svým utrpením spolupracovníky při spasení druhých, aniž by však sami byli spasiteli. Bruno Gröning poukazuje opakovaně na to, že člověk, aby mohl být spasen, se musí myšlenkově odtrhnout od všeho utrpení, musí vědět, že Bůh stvořil lidi zdravé a šťastné a že si nepřeje, aby lidé trpěli. Charakterem Boha není utrpení, nýbrž pevné zdraví a nejvyšší blaženost. Stanovisko, které vyjadřuje nutnost přijetí utrpení, „bohuodevzdaného“ snášení nemoci, čímž se snad zaslouží vstup do nebe, je nesprávné. Obzvláště tragický je takový vývoj proto, že tímto způsobem mohlo být zakrýváno ochabování té síly, která vysvobozuje tělo a duši. Existuje pouze jeden, který určuje, jestli je člověk ve svém nitru natolik zralý a je-li povolán k tomu, aby nesl utrpení za druhé. Člověk sám nesmí být tak domýšlivý, aby důsledek svého vlastního nesprávného chování, projevující se jako utrpení, považoval za Bohem chtěné. Takové myšlení mu nepřísluší.

Nad těžkou cestou Bruna Gröninga a nad jeho relativně brzkou smrtí spočívá tajemství, kterému se můžeme přiblížit pouze skrze zvláštní vnitřní poznání. „Nepoznané utrpení zneuznaného“ mohou čtenáři představit pouze ve formě fragmentů, výpovědí svědků doby, jednotlivých poznámek Bruna Gröninga, které mi v rámci mých ověřování informací byly přístupné, takže mnoho otázek musí zůstat nezodpovězeno. Sám Bruno Gröning nevyjevil ani svým nejbližším přátelům tu nejtěžší dimenzi svého poslání. Jen velmi zřídka hovořil sám o sobě a mnohé z jeho poznámek o jeho osudu, které pronesl v přítomnosti jemu blízko stojících osob, našlo vysvětlení teprve později, a to na základě určitých událostí. Jeho utrpení a těžký duchovní boj za splnění jeho mise byl pocíťován jen málo lidmi. Dokonce i jeho paní se o tom dověděla až v jeho posledních chvílích. Jen několikrát nechal jednotlivé osoby zcela vědomě poznat něco o tom, co musel duchovně nést a řešit. Tak zažila jednou také paní Grete Häuslerová, která působení Bruna Gröninga sledovala po svém uzdravení po devět let, situaci, která se jí i po všech těch desítkách let, pořád ještě hluboce dotýká:

„Při svatbě Bruna Gröninga nastala následující situace: Seděl krátce trochu stranou a ani já jsem se s nikým nebavila a seděla jsem sama několik metrů od něho. Když jsem na něho jednou krátce pohlédla, zhrozila jsem se, neboť takového jsem ho ještě nikdy neviděla. Jeho obličej byl popelavý, vypadalo to, jakoby nebyl vůbec ve svém těle. Výraz jeho obličej je nikdy nezapomenu. Ještě nikdy jsem neviděla tak propastné zoufalství, takový výraz bolesti jako v tomto okamžiku. Měla jsem pocit, že na něm leží břemeno nejhlubší temnoty, jakoby kráčel úplně osamocený ve své duši peklem. Cítila jsem, že žádný z ostatních o tomto velkém utrpení, které nesl, nevěděl, nikdo nezažil to, co mi v tomto

okamžiku bylo darováno jako poznání. Vzbudilo to ve mně potřebu pomoci mu, chtěla jsem mu ukázat, že není úplně sám, že mám soucit, že mu chci stát po boku – tu se otevřely dveře a do místnosti vstoupil manželský pár Riedingerových, ještě dva přátelé z Karlsruhe a šli k Brunu Gröningovi, aby mu ze srdce blahopřáli. Ve vteřině se rozlila barva v jeho obličejí, byl opět plně přítomen a obrátil se směrem k Riedingerovým. Paní Riedingerová ho prosila hned o pomoc pro dva nemocné, byla však panem E. A. Schmidtem napomenuta. Řekl jí, že má přece v tento den nechat Bruna Gröninga na pokoji s takovými záležitostmi, dnes by tu měl být jen pro sebe a svou ženu. Avšak přesně v tom okamžiku, kdy paní Riedingerová prosila o jeho pomoc, zazářila radost a jas v jeho očích. Vycházelo z něho zase světlo, které jsem pozorovala vždycky, když mohl pomáhat. Bruno Gröning jen odvětil: „Nechte paní Riedingerovou, chci pomoci, zúčastním se toho.“ Až dodneška ve mně zůstává nezapomenutelná vzpomínka na to, jak se jeden člověk během nejkratšího času duchovně může přenést z nejhlubších hlubin až k těm nejvyšším výšinám.

Myslím, že ve svém životě musel vnitřně překonávat velké hlubiny, což si vyžadovalo jeho posledních sil. Musel překonávat zlo, aby se lidem po jeho smrti dobro stalo přístupným do té míry, jak jsem to na mnoha lidech a i sama na sobě po všechny ty desítky let zažila. “V rukou psaných poznámkách se nachází jeden záznam Bruna Gröninga z roku 1949:

„Nezbylo mi nic jiného, než abych zlomil ten uzavřený kruh zla. Nebylo cesty zpátky, jen dopředu, neúnavně vpřed.“

A ve svých přednáškách říkal:

„Cesta byla pro vás uzavřená, uzavřená trním a bodláčím, uvolnil jsem vám ji. Běžte teď tedy po ní.“

„Vyhlašuji boj zlu! Můj život je Bůh!“

„Tak je má cesta cestou utrpení. Netrpím však pro sebe, to nemám zapotřebí.[...] Ne, že bych se tím chtěl nad někoho povznášet [...]. Lidským rozumem to pochopit nelze, nelze to ani prověřit.“

„Existuje tak mnoho těch lidí a vyplatí se to skutečně, aby člověk kvůli nim i trpěl.“

V nejtěžší době během posledních let jeho života, jak mi referovala jedna svědkyně doby, poukázal Bruno Gröning jednou s humorem, jemu vlastním, na svou adresu, která byla symbolická pro jeho trnitou cestu. Bydlel v Plochingenu, v ulici jménem Dorndreher 117. [Dorn=trn; Dreher=soustružník; pozn. překl.]

Katharina Layerová, svědkyně doby z P., byla v posledních měsících před smrtí Bruna Gröninga častěji se svými rodiči v jeho blízkosti. S velkým nepochopením pozorovala útoky, namířené proti jeho osobě na veřejnosti, neboť ho znala v docela jiném světle. Zažívala s ním, jak těžké byly všechny tyto pomluvy pro Bruna Gröninga, nesprávné představy o jeho osobě a jeho působení, a i všechny táhlé soudní procesy.

Řekla mi následující:

„Myslím, že se ho to moc dotýkalo, všechno to, co bylo namířeno proti němu, byl tím velmi postižen a hluboce zraňován. Hájil se sice, ale měla jsem pocit, že už mu ke konci nezůstala žádná možnost obrany, protože bylo proti němu až příliš intrik, bylo proti němu až příliš mnoho podnikáno. Já jako mladý člověk jsem všechny tyto nepřátelské akce proti němu tenkrát nesla velmi bolestně. Pro mne byl tím nejlepším člověkem, kterého jsem kdy potkala, ten nejdobrotivější člověk“

Ten, který se všeho vzdá jen proto, aby mohl splnit vyšší poslání, který obětuje dokonce i svůj život, aby z lásky spolupomáhal osvobozovat lidstvo z moci ničivých sil, zůstává většinou osamocen. Není to pouze zátěž a velká zodpovědnost tohoto úkolu, které spočívají na jeho bedrech. Vší silou se tu vzpíná proti němu Boží opozice, pokouší se oddělit jeho vědomí od božství, šťve proti němu jiné lidi a zkouší všechno, co by zabránilo splnění jeho poslání.

Přitom se po celá staletí stávají lidé na základě závisti, arogance, hlouposti a nenávisti nástroji protivníka, který dělá všechno pro to, aby posly vyšší pravdy umlčel.

V jedné z předcházejících kapitol byly podrobně popsány velké snahy Bruna Gröninga o to, aby mohl působit bez překážek. S jakými následky na jeho tělesný stav však byly tyto neustálé překážky v jeho činnosti spojeny, to netušil ani jediný z jeho současníků. Pouze některé lidi, kteří mu byli nejbližší, nechal nahlédnout o něco hlouběji. Grete Häuslerová mi vyprávěla o jednom rozhovoru mezi Brunem Gröningem a známým básníkem Hansem Sternederem. Tento zavedl hovor na značně zesílené místo na krku Bruna Gröninga. Jako mnoho jeho současníků si myslel, že se tu jedná o strumu, což je chorobné zvětšení štítné žlázy. Bruno Gröning mu odpověděl: „Nemám žádnou strumu, mám pouze žlázu a když je mi umožněno působit na tisíce lidí, tak naběhne natolik, že mi sahá až k prsům a já se cítím velmi dobře. Když mohu působit jen na stovky lidí, zmenší se a já se cítím pořád ještě dobře. Když však smím mluvit jen k málo lidem, je tato žláza velmi malá a já se necítím vůbec dobře a když mi mé působení bude zakazováno, vnitřně shořím.“

Ztluštění krku Bruna Gröninga dalo za doby jeho života podnět k nejrůznějším fámám a mnohokrát byl i z tohoto důvodu zesměšňován. Také já jsem zpočátku ze svého lékařského hlediska ve zvětšení jeho krku předpokládal strumu, byl jsem však v průběhu mého pátrání po informacích poučen o něčem jiném. Očití svědkové, mezi nimi i Inge Thiede, mi potvrdili, že při přednáškách Bruna Gröninga bylo možné pozorovat znatelné zvětšení jeho krku, které bylo o to větší, oč větší byl počet přítomných osob hledajících vyléčení. Po ukončení přednášky ztluštění ustoupilo. Takový proces není slučitelný s chorobným zvětšením štítné žlázy a je rovněž dnešním stavem medicíny vědecky nevysvětlitelný. Z učení o energetických centrech člověka (čakry) je však známo, že štítná žláza je energeticky spojena s pátou čakrou a ta má být zase spojena se slovem. Působení Bruna Gröninga se dělo z podstatné části prostřednictvím mluveného slova. To poukazuje na souvislosti, které nejsou dnes ještě zdaleka známy a ukvapeného kritika by měly napomínat k zdrženlivosti. K tomu, aby se mohl vyřknout kompetentní úsudek, je nevědomost většiny lidí o základních zákonech života a působení duchovní energie v lidském těle ještě příliš velká. Platí to rovněž v obzvláštním měřítku i pro smrt Bruna Gröninga. Je to odstrašující, jak lehkomyšlně i tady tisk posuzoval a z nevědomosti a povýšenosti rozšiřoval nepravdy.

Svědkové doby Christa a Werner Hasseovi mi vyprávěli o době, kterou strávili spolu s Brunem Gröningem toto:

„Bruno Gröning nás několikrát velmi důrazně upozornil na to, že vnitřně shoří, když se mu bude neustále zakazovat léčení. Zpočátku jsme nevěděli, co si s těmito poznámkami počít. Když jsme o několik let později slyšeli o jeho smrti, tušili jsme, co nám tím chtěl říci.“

Totéž mi bylo potvrzeno ještě i jinými současníky tehdejší doby. Bruno Gröning patrně věděl, že síly, které od počátku jeho veřejného působení v takové míře do něho proudily, budou působit ničivě na jeho vlastní tělo, když mu bude bráněno v tom, aby je dále předával na ty, co hledají pomoc. a tak byly poslední roky, ve kterých bylo jeho působení důsledkem pomluv jeho osoby na veřejnosti spolu se zákazem léčení omezeno pouze na malý počet lidí, hořkým bojem o přežití, plným utrpení.

Jeho paní jednou vyprávěla, že na cestách na přednášky pro pomoc hledající, často zastavil a svíjel se na zemi v bolestech, ale během přednášky byl ten dávající, který chtěl pomoci a nikdo nezpozoroval, jakou bolestí trpěl.

Během jedné přednášky v Rosenheimu trpěla jedna zúčastněná bolestmi, které se daly stěží vydržet, obzvláště v žaludku, bolestmi, které ještě nikdy předtím neměla. Po přednášce Bruno Gröning této paní poděkoval a naznačil jí, že po

Bruno Gröning a pani Josette

dobu, kdy měla bolesti, on neměl žádné. V listopadu roku 1958 bylo paní Josette Gröning nápadné, že její muž v průběhu jednoho měsíce velmi zhubnul. Sdělila tyto zneklidňující symptomy jednomu spřátelenému lékaři v Paříži (Josette Gröning byla Francouzka), který naléhal na lékařské vyšetření. Ještě předtím, než odjela se svým mužem do Paříže, jí řekl, že ví, co mu chybí, že mu však nemůže nikdo pomoci. V Paříži zjistil dr. Pierre Grobon na základě většího počtu rentgenových vyšetření rakovinu žaludku v pokročilém stádiu.

Nátlaku lékaře k okamžité operaci Bruno Gröning nepodleh, slíbil mu však, že se dostaví do osmi dnů. Jeho celkový vnější stav a jeho chování absolutně neodpovídaly lékařsky stanovené diagnóze.

Na zpáteční cestě z Paříže udělal společně se svou paní zastávku u přátel v Karlsruhe. Tam jedl s chutí pro něho nezvyklou a po hlavním chodu snědl dokonce ještě čtyři kousky třeňé bábovky.

Jak jeho paní ve své několikastránkové zprávě „Pravda o onemocnění Bruna Gröninga a o jeho smrti“ napsala, neprojevil Bruno Gröning, který po celou dobu cesty sám řídil auto, „ani ty nejmenší náznaky vyčerpání nebo duševní skleslosti. Jeho charakter byl absolutně nezměněn. Jako vždycky byl sdílný, měl dobrou náladu.“

Bruno Gröning využil tohoto času, aby připravil vánoční oslavy pro společenství a o osm dnů později jel se svou paní opět do Paříže na chirurgickou kliniku svého známého lékaře dr. Bellangera, který byl uznávaný specialista na onkologickou chirurgii v Rue Henner, nedaleko od Montmartre.

Josette Gröning píše ve své zprávě:

„Poté, co si dr. Bellanger ještě jednou prohlédl rentgenové snímky, řekl mi něco francouzky, čemu Bruno nerozuměl:

„Operace bude velmi těžká, nejsem si ani jist, jestli můžeme vůbec operovat. Podle rentgenových snímků je tento případ téměř zoufalý. [...]“

Nezamlčela jsem svému muži vážnost situace. Usmál se a řekl:

„Promne zamne, rozřežte mě odshora až dolů, nemám žádný strach, konečně se jednou musím na svém vlastním těle dovédět, jak se člověk cítí po takové těžké operaci.“

Dr. Bellanger vykulil oči, když jsem mu tato slova přeložila a vyjádřil se, že zřejmě musí být odebrán velký kus žaludku. Bruno mínil: „Promne zamne, vyjměte třeba celý žaludek, ale já stejně vím, že ho přece necháte uvnitř.“

Když jsme pak přišli do našeho pokoje na klinice, řekl mi Bruno, smějíc se: „Až mě otevrou, užasnou, co uvidí. Je to mnohem horší, než co ukazují rentgenové snímky.“

Následujícího dne se konala operace v přítomnosti dr. Grobona. Ještě než operaci dokončil, přišel ke mně na pokoj a řekl mi:

„Musím Vám říct něco strašného. Je to ještě mnohem horší, než jsme si představovali. Žaludek je úplně rozežraný, není už dávno operovatelný.““

Operační rána byla tak okamžitě znovu uzavřena. Chování Bruna Gröninga nadále odporovalo tomu těžkému nálezu, který v tak pokročilém stadiu vyvolává často velké nechutenství a opakované zvracení i při malém množství přijaté potravy. V následujícím dni po operaci k úžasu jeho ošetřujících lékařů jedl s velkou chutí a prosil dokonce každý večer ještě o velký obložený chléb. Neprojevovala se u něho žádná tak obvyklá nevolnost.

Již po několika dnech po operaci vstal a začal provádět k úleku lékařů tělesné cviky, jako jsou dřepy a pod. Během jeho celého pobytu a také při druhé operaci krátce před jeho smrtí, to byl vždycky on, který navzdory svému zdravotnímu stavu lékařům dodával odvalu a přiváděl je svými žerty k smíchu.

Krátce po první operaci jel se svou paní zpět do Plochingenu a nenechal si nikým odebrat řízení vozu.

Věnoval se pomoc hledajícím a hovořil v kruhu přátel dlouho do noci. Nikdo nepozoroval, v jakém je zdravotním stavu, nápadná mohla být nanejvýš jeho bledost a hubenost.

O jeho zdravotním stavu v posledních týdnech před jeho smrtí stálo v časopise „Neues Europa“:

„Jeho pracovní síla je vyjádřena v jeho četných plánech a dohodách a v úmyslu, vzít si novou sekretářku. Dne 6.ledna1959 objasnil své ženě při snídani:

„Novou sekretářku přijímat nebudeme. Této noci jsem dostal STOP. Brzy pojedeme zpět do Paříže. Přesné datum určím já.“

Gröning teď přesně věděl, že k němu přijde smrt a kdy to bude. Znal už termín. Utrpení se očividně zhoršilo. Přesto jel uprostřed zimy dne 10. ledna za hustého sněžení vlakem na jednu besedu do Rhöndorfu. Někdo jiný v jeho stavu by takovou cestu v zimě nepřežil. [I hodiny musel čekat na nádražích na přípoje.] Mistrovsky ovládal také ještě nyní duchovně svůj tělesný stav. Ještě i teď dopomáhal trpícím k vyléčení. [...] Čekal na vnuknutí a instrukci ke svému odjezdu do Paříže – ke své smrti.“

Hrob Bruna Gröninga v Dillenburgu

Uprostřed ledna 1959 se ještě setkal se dvěma svými spolupracovníky a vysvětloval jim, jak mají nadále budovat společenství. Ani tito vůbec netušili, že ho vidí naposledy.

Teprve dne 21.1.1959 letěl znova do Paříže. Byla tu provedena druhá operace kvůli uzávěru oblouku tlustého střeva.

Tato operace se konala dne 22.1.1959 v 9hod. ráno, kupodivu to bylo přesně v tu hodinu, kdy bylo v Mnichově zahájeno revizní řízení soudního procesu, vedeného proti němu. Krátce po operaci došlo k přírodnímu jevu, který je pro toto roční období zcela neobvyklý.

Josette Gröning:

„Dne 22.1., zatímco můj muž ležel ještě v narkóze, vypukla znenadání nad Paříží prudká bouře a zatemnila světlou atmosféru jasného dne svými blesky a duněním hromu. Setmělo se natolik, že se musela za bílého dne rozsvítit světla. Sestřička vyjádřila velký údiv nad tak prudkou bouří.“

V noci z neděle na pondělí dne 25.1.1959 byly známky blížící se smrti očividné. Dne 26.ledna 1959 v 13.46 hod. Bruno Gröning zemřel. V úmrtním listu byla jako příčina smrti uvedena rakovina, přece však se chirurg dr. Bellanger po druhé operaci vyjádřil v přítomnosti Josette Gröning takto:

„Zkáza Brunova těla je strašná, je to vnitřní totální spálení. Jak mohl tak dlouho žít, aniž by zažíval strašlivé bolesti, to je mi záhadou.“

Josette Gröning uzavírá svou zprávu o posledních dnech svého muže těmito slovy:

„Jako manželka zemřelého považuji za velkou nutnost, podat krátkou zprávu o lidské spoluúčasti jeho lékařů. Když jsem krátce po skonání Bruna mluvila s dr. Bellangerem, utřel si tento, na utrpení zvyklý, lékař tajně slzy, které se řinuly po jeho tváři.“

Řekl:

„Tito Bohem obdaření lidé mají tady na této zemi velmi neschůdnou cestu. Jejich tragedií je to, že si sami nesmí pomoci poté, co sami pomohli tisícům.““

Mrtvé tělo Bruna Gröninga bylo zpopelněno v jednom pařížském krematoriu a urna byla uložena na hřbitově v Dillenburgu. Pro většinu lidí byla tímto kapitolou Bruno Gröning ukončena.

Věřilo se, že tento neobyčejný muž, který se stal svým působením mnohým společenským kruhům opravdovým nebezpečím, je odstaven. Avšak vyléčení

a pomoci, dostavující se skrze duchovní spojení k němu, ukazují až do dnešní doby opak a nechávají tak moderního člověka, omezeného na trojrozměrný svět, tušit, že se tu jedná o neslychané dění. Již za dob života zdůrazňoval Bruno Gröning velmi často, že jeho dílo a jeho mise se neskončí jeho tělesným úmrtím. Řekl, že bude i nadále pomáhat a to i tehdy, když už tu nebude žít jako člověk. Svědkyně doby Gisela Knollmann z L., která se svým manželem bývala často ve společnosti Bruna Gröninga a sama zažila vyléčení, mi vyprávěla:

„Bruno Gröning byl to, co my svým rozumem jako malí lidé nepochopíme. Ale právě takové věci existují, které nejsme schopni chápat a protože jsme to teď sami zažili, musíme to akceptovat. Není to tak, že se dá všechno vysvětlit. Ani tomu tak nikdy nebude. Možná to ani nesmíme. Možná vůbec nesmíme všechno vědět. [...] Tady v Brunu Gröningovi nám bylo něco ukázáno. Něco, co je víc, než je náš malý život tu na této zemi, který se začíná a který i končí. Byla to síla, kterou si nedovedeme vysvětlit, ale ta síla tu byla. [...] V roce 1958, kdy byl Bruno Gröning naposledy tady u nás v Eschi, řekl kromě jiného:

„Nebudu tu už dlouho mezi vámi.“

Něrekl ‚Zemřu‘ nebo ‚Jdu pryč‘, [...] řekl jen:

„Nebudu tu už dlouho mezi vámi. Ale i když tu nebudu, budu s vámi přesto. Mohu vám ještě pomáhat. Myslete na to“.

Když to říkal, byla ta chvíle velmi slavnostní a tichá.“

Podobně se Bruno Gröning vyjádřil i před Grete Häuslerovou. Když byl roku 1952 na pár dnů v jejím rodišti ve St.Veitu/Glan, ptala se ho, jak to bude po jeho smrti.

Na to jí odpověděl:

„Všichni lidé musí zemřít, já taky. Tělo bude položeno do země, ale já mrtvý nebudu. Kdo mne zavolá, pro toho budu tady a budu pomáhat i nadále. Ale pak tu pomoc a vyléčení zažije každý sám ze sebe.“

Jak je něco takového možné? Jaké duchovní naplnění v sobě nesl tento nenápadný muž, když byl schopen vidět i přes očividně neproniknutelnou zeď smrti a dokonce předpověděl i své působení po svém tělesném skonu? Bruno Gröning i s jeho posláním je opředen tajemstvím, které se odhalí pouze těm, kteří proniknou k tomuto člověku tím vnějším až k jeho podstatě, aby tu pocítili velikost jeho ducha, který v tomto zneuznaném člověku přebýval.

Pak porozumíte, proč jednou řekl k paní Anny Ebner von Eschenbach z Bad Tölze:

„Musím se přetvařovat, přetvařovat se musím, aby lidé nepoznali, kdo jsem.“

A při jedné přednášce poznamenal jakoby jen tak mimochodem:

„Nejsem Bruno Gröning. Lidé mi dali toto jméno. Kdo ale ve skutečnosti jsem, to lidé poznají, až už tady ve svém těle nebudu.“

Smrt neexistuje

„Smrt neexistuje, existuje pouze vykoupení.“

Bruno Gröning

„Ona smrt, o které nás chce věda přesvědčit, ve skutečnosti vůbec neexistuje.“

Dr.med.Elisabeth Kubler-Ross

Bruno Gröning hovořil často po skončení svých přednášek ještě v menším kruhu jemu důvěrných posluchačů až do ranních hodin. Aniž by se unavili, naslouchali jeho slovům, která jim umožňovala podílet se na jeho neslychaných schopnostech, nahlédnout do duchovní říše, která je většině lidí uzavřena. Mluvil o Bohu, kterého nazýval svým otcem a často mohli posluchači zažít, jak jinak spíše mlčenlivý Bruno Gröning přerůstá přes své vlastní já a hovoří z něho „TO“.

Jeden jeho současník to popsal takto:

„Velkolepý byl let jeho myšlenek, logický, jasný a svědčící o hlubokém vědění, které může pocházet pouze z nadlidské empatie (schopnosti vcítit se – pozn. překl.) a nemá nic společného s vnějším, naučeným věděním.“

V jeho slovech neexistovala žádná hranice mezi životem a smrtí, život na zemi tvořil pro Bruna Gröninga pouze nepatrný výřez věčného bytí. Smrt pro něho znamenala přechod, velkou, svatou hodinu, narození do opravdového života.

Skonání nebylo pro něho nic jiného, než „odchod domů k Otci“, návrat do vlastního domova člověka. Přitom to nebyly pouhé domněnky, nýbrž hluboká vnitřní jistota, kterou jeho posluchači cítili, když dával najevo svou radost nad tím okamžikem, kdy bude smět opustit své tělo:

„Nejšťastnější hodina mého života bude ta, až budu smět odejít domů k mému Otci do velkolepé náruče Boží.“

Přesto zůstal život, který mu byl Bohem odměřen na této zemi pro něj svatý a měl neocenitelný význam pro kvalitu jeho bytí na onom světě. Tak napomínal často

velmi vážně své posluchače, aby tento svůj krátký čas na zemi „nepromarnili“, nýbrž aby ho využili pro duchovní cestu, neboť čeho můžeme dosáhnout zde na Boží cestě poznání, uzdravení a vnitřního zrání, k tomu je na onom světě zapotřebí období podstatně delšího.

„Kdyby lidé věděli, co by mohli pro svůj další život, pro svůj duchovní život, který je tím skutečným životem, již tady dělat, žili by úplně jinak. Využili by každého roku, každého měsíce, každého týdne, každé hodiny a minuty k tomu, aby se na tento život připravili. Ale co dělají? Oni spí.“

„Všichni, kteří žijí mezi dobrem a zlem, mají ještě tu šanci a tuto šanci by měli využít.“

Tak jako Goethe viděl Bruno Gröning v životě na zemi školu, ve které mají lidé ze své svobodné vůle, včlenění mezi silová pole božích a protibožích vlivů, najít cestu k vnitřnímu životu. Bůh, nekonečný duch, zvolil tuto malou zemi k tomu, aby byla „vysokou školou Božích dětí“. Stvořený duch se tam může stát na základě své životní cesty jako člověk svobodným dítětem Nejvyššího. Zatímco je výtvar podřízený vůli Stvořitele, což vyplývá ze situace stvoření, je Božimu dítěti dána možnost, aby se rozhodlo pro anebo proti svému Otci. Otec hledá lásku svého dítěte, ale láska může vzniknout pouze na půdě svobodné vůle. Proto se všemohoucí duch ukryl do svého stvoření a připustil působení protibožích duchovních sil.

V přístupné oblasti vědomí nepopsaný list papíru, oprostěn od vědění o předešlém žití duše na jiných rovinách bytí, přichází člověk na svět, vydán na pospas myšlenkovým zvyklostem své doby. Před ním leží obtížná pozemská cesta životem. Tento malý pozemský občanek srší životní energií, životní silou, která je mu dána k tomu, aby po letech, po desetiletích za pomoci zkušeností s působením Božích sil vědomí a jejich opaku našel cestu, na které by své vědomí znovu ze svobodné vůle spojil s věčným, nevyčerpatelným pramenem Božího ducha. Avšak jak málo z lidí rozpozná smysl svého zdejšího bytí, jak málo se jich cítí být povoláno k boji v sobě samém, jak málo jich usiluje o poklady ducha, které nepřijdou do hrobu, ale které zůstanou jejich věčným vlastnictvím. Většinou mají jejich cesta tu uzoučkou stezku, která vede ke světlým výšinám ducha. Člověk zůstává v údolí svého rozumového vědění a svého egoismu, považuje se za vědoucího, aniž by to opravdové vědění byl schopen ze své omezené perspektivy rozpoznat.

Bruno Gröning jednou svým posluchačům řekl:

„Zavedu vás na jednu horu a čím výše vystoupíte, tím víc budete moci rozpoznat, co je nad vámi a co je pod vámi.“

Neexistuje žádná jiná cesta do říše světla, než stoupat ve vědomí k Bohu pomocí neúnavné práce na sobě samých a Boží milosti. Čím vyšší je vibrace našeho vědomí, tím jasnější je pohled do skrytých souvislostí bytí. Je načase, abychom se konečně odtrhli od těch otrelých představ o nebi a pekle a poznali, že nebe a peklo není od člověka vzdáleno, nýbrž že představuje jeho stavy vědomí, jejichž odstup se neměří v kilometrech, ale v odevzdání svého Já a toho života, ve kterém toto Já stojí v centru pozornosti. Když bude tělo odloženo a s ním i veškerý hmotný majetek, duše člověka nese i nadále s sebou své vědomí a určuje tak svým vnitřním charakterem svůj stav v tom skutečném, onom světě. Bruno Gröning často poukazoval na to, oč krásnější to tam bude pro toho člověka, který již tady na zemi věří v Boha. Přitom může mít rozhodující význam pro jeho situaci na onom světě i vnitřní obrat k víře ve zdraví, k naději ve vyšší pomoc a milost, i když se dostaví v posledních hodinách před skonáním těla. Proto jsme mohli pozorovat, že Bruno Gröning ani na smrt nemocným lidem neodebíral naději na uzdravení a na pomoc Boží, i když bylo patrné, že tento člověk v nejkrajší době skoná.

Jednou řekl: „Člověk se nesmí nikdy vzdát, neboť když se vzdá sám sebe, vzdá se Boha, a pak už mu nemůže být pomoheno.“

Jak podstatně určuje ale postoj ke smrti člověka v jeho myšlení, cítění a jednání. Tady v tomto bodě vyvinula negativní duchovní síla veškeré snahy k tomu, aby zfalšovala člověku vědění o jeho nesmrtelném bytí nebo aby ho napojila na klam smrtí omezeného zdejšího bytí. Následkem toho postrádá většina dnešních lidí vědění o jejich následném posmrtném životě docela, anebo mají v sobě jenom takovou slabou a neurčitou víru, která je dalece vzdálená od té vnitřní jistoty, schopné změnit život. Jak je to hořké pro ty, kteří teprve po své „smrti“ musí dojít k poznání, jak dalece žili vzdáleni od pravdy, do jaké míry svůj duchovní život plně nežili, do jaké míry ho promarnili. Avšak tak jako Bruno Gröning, tak stále více lidí až po dnešní dobu pozvedá své hlasy, aby osvobodili lidstvo od této klamně představy o smrti, aby je přivedli k realitě takového bytí, které leží za hranicí lidského chápání. Švýcarská lékařka dr. Kübler-Rossová patří k těmto lidem a je ochotná se jako lékařka pozdvihnout nad konvence, jestliže si to pravda žádá. Svými výzkumy na desetitisících pacientech, kteří už byli klinicky mrtví, kteří se však opět vrátili do života a vyprávěli o udivujících zážitcích, umožnila již mnohým lidem, aby našli svou novou životní perspektivu.

Ve své knize „O smrti a o životě po ní“ píše:

„Zážitek smrti je téměř identický s narozením. Je to narození do jiné existence, která se dá velmi jednoduše dokázat. Dva tisíce let po vás bylo žádáno, abyste na věci onoho světa jen „věřili“. Pro mne to není žádná věc víry, nýbrž věc vědění. a ráda Vám řeknu, jak člověk k tomuto vědění dospěje, předpokladem však je, že to vědět chcete. Jestliže to vědět nechcete, tak taky žádnou roli nehraje. Až jednou zemřete, pak se to stejně dovíte.“

Paní dr. Kübler-Rossová srovnává smrt člověka s vylétnutím motýla z kukly. Člověk, který opustil své tělo, tak může, jak dokazují její výzkumy, vnímat všechno, co se děje na místě, kde nastala smrt. Veškeré dění, rozhovory v okolí jsou duši člověka na základě vyšší formy vnímání přístupné:

„Jestliže teď budu pískat na píšťalku pro psy, nebudete moci slyšet nic, zatímco však pes to slyšet bude. Má to svůj důvod v tom, že lidský sluch není stvořen k tomu, aby vnímal tyto vysoké frekvence. Právě tak nemůže průměrný člověk rozpoznat takovou duši, která vystoupila ze svého těla, zatímco tato z těla vystoupivší duše je schopna registrovat ještě délku pozemských vln a tím je schopna rozumět všemu, co se děje na místě nehody či někde jinde.“

Ve svých uveřejněných dokládá svá tvrzení velmi výstižně:

„Abych trochu uklidnila všechny skeptiky, provedli jsme výzkumný projekt se slepými lidmi, při kterém jsme si dali podmínku, aby byli vybráni slepí, kteří neměli absolutně žádnou světelnou percepci nejméně deset let. a tito slepí, kteří měli tento mimotělový zážitek a vrátili se zpět do života, by vám mohli do detailu říci, jaké barvy a jaké ozdoby jste měli na sobě, jestliže byste bývali byli přítomni, jaký vzor měl váš svetr nebo vaše kravata atd. Rozumíte jistě, že se zde nejedná o nějaké fantazírování. Můžete tuto situaci docela dobře dokázat, jestliže vám odpověď na ni nenažene strach. Jestliže vám strach nažene, pak můžete jako každý skeptik ke mně přijít a jako oni říci, že takové mimotělové zážitky se mohou posuzovat jako výsledek nedostatku kyslíku v mozku. Ach ano, jestliže se tu jedná skutečně o nedostatek kyslíku, naordinuji všem mým slepým nedostatek kyslíku.“

Na jiném místě píše:

„Naše průzkumy, týkající se tohoto fenoménu, jsou potvrzeny vědeckými experimenty, které byly provedeny ve spojení s Robertem Monroem [...]. Já sama jsem neprodělala pouze vlastní spontánní mimotělovou zkušenost, nýbrž jsem prodělala i takové, které byly prováděny ve vědeckých podmínkách Monroeových laboratoří pod jeho osobním vedením pod dohledem některých vědců Menningerovy nadace z Topeky, jimiž byly tyto experimenty i vyhodnoceny. Stále větší počet vědců a badatelů opakuje své výzkumné metody a shledávají

je proveditelnými a úspěšnými. Přirozeně vedou tyto výzkumy k dalekosáhlým úvahám ohledně dodatečných dimenzí, které jsou s naším trojrozměrným myšlením jen těžko slučitelné. „Osobními zkušenostmi a zážitky se obraz světa a života této lékařky od základu změnil. Není už dávno ve svém vědomí vázána na omezenost viditelného světa, ví o dimenzi Nekonečného, Věčného, kterou v sobě každý člověk nese na své vývojové cestě k nejvyšší lásce:

„Chtěla bych vám také říci, jak i vy můžete být přesvědčeni o tom, že tento život na zemi, který žijete ve svém fyzickém těle, je pouze krátké, kratičké období ve vaší celkové existenci. Váš nynější život je ovšem ve vaší celkové existenci velmi významný, neboť jste tady z jednoho určitého důvodu, který je určen jen a jen pro vás.

Jestliže žijete správně, nemusíte si se smrtí dělat vůbec žádné starosti ani kdyby vám k životu zbyval jenom jeden jediný den. [...] Správně žít znamená ve vlastním smyslu slova učit se milovat.“

Lékař dr. Raymond Moody došel nezávisle na své kolegyni ke stejným výsledkům. Ve své knize „Život po smrti“ objasňuje své stanovisko na mnoha příkladech, které působivě dokládají fenomén vědomé mimotělové existence člověka. Výsledky obou vědců potvrzují přece pouze staré vědění, které už odpradáвна žilo ve velkých, pravdivých náboženstvích, lidstvem vyznávaných a bylo vyhoštěno pouze materialistickým duchem doby do oblasti zbožných pohádek. Dr. Moody zjistil např. udivující shodu mezi výsledky jeho výzkumů a popisů, týkajících se odluky duchovního těla od těla hmotného, vnějšího, v jednom prastarém dokumentu tibetských učenců, v tibetské knize mrtvých. Ten, kdo ve svém vědomí jednou překonal klamnou představu smrti, bude moci rozumět Brunu Gröningovi, když mluví o tom, že bude moci pomáhat i poté, co se odloučí od svého hmotného těla. Stejným způsobem, jakým se lidem dostávalo pomoci a vyléčení za jeho života i v jeho nepřítomnosti, jen tím, když ho v myšlenkách o pomoc prosili, se pomoc dostavuje i desítky let po jeho smrti. Myšlenky neznají žádné hranice podle kilometrů, právě tak nemůže působit změna rovin bytí ducha oddělení. Pro ty lidi, kteří jsou ochotni jít tou cestou, kterou jim on jako člověk ukázal, zůstává i nadále prostředníkem, duchovním pomocníkem, který stojí poutníku na úzké, strmé stezce k Božství po boku a odnímá mu těžká břemena, která by mnohým znemožnila vzestup.

Bruno Gröning:

„Je to moje mise, ne mé povolání, nýbrž mé poslání, pomáhat svým bližním.“

Budu nadále pomáhat

8. kapitola

Dílo Bruna Gröninga dnes

Michael Löllgen z K. trpěl po dobu 14ti let neustále se opakujícími záněty žaludeční sliznice a žaludečními a střevními vředy. Napětí v rodině, způsobené jeho závislostí na alkoholu a špatnou zdravotní situací členů celé rodiny, narůstalo do nesnesitelné míry. Jeho paní Lilian byla už po léta silně zatížena tvrdošjnou ischialgií, bolestmi hlavy následkem úrazu, střevními vředy, provázenými kolikami a chronickým zánětem slinivky břišní, který vyžadoval dietu. u její nejstarší dcery Uty (15) se po dobu dvou let objevovalo bušení srdce ve formě záchvatů, což ji velmi deptalo. u třináctileté dcery Claudie se často dostavovaly následkem změn na páteři pocity necitlivosti v dolních končetinách Trpěla pocity strachu a rodičům působily starosti její velké potíže ve škole.

Marion (12) trpěla už od svého prvního roku života úporným ekzémem a často se u ní objevovaly záněty močových cest. Také nejmladší dcera Judith (6) byla trýzněna velmi silným svěděním při ekzému na kolenou a na loktech a kvůli opakující se snížené hladině cukru v krvi musela u sebe neustále nosit hroznový cukr. Syn Gebhard (9) měl po devět let chronicky se opakující hnisavé záněty v čelistních a čelních dutinách a často se u něho dostavovaly i záněty středního ucha. v důsledku očkování proti neštovicím ho trápily časté bolesti hlavy.

Michael Löllgen se modlil k Bohu, jak se tomu jako věřící katolík vždycky učil a snažně ho i se svou paní prosil o pomoc. Přitom byly návštěvy u doktorů v této rodině na denním pořádku. i přes léta trvajících úsilí se neukazovalo žádné východisko. V roce 1975 se Lilian Löllgen dověděla o Brunu Gröningovi a o jeho učení:

„Po celých pět dnů jsem se potýkala s myšlenkou, jestli tam mám jít nebo ne. Pak jsem se rozhodla jet na uvedení, abych se sama o té ‚věci Bruno Gröning‘ přesvědčila. Vzala jsem s sebou i dvě ze svých dětí.“

Během uvádění do učení Bruna Gröninga cítila v nohou až ke kolenům velmi silný, ale příjemný proud a ohlásily se i bolesti. Ještě téhož večera se společně s celou rodinou podle nového návodu einstellen na přijímání léčivé síly a v duchu prosila Bruna Gröninga o pomoc. Tím došlo k obratu, ve který by si už nikdo netroufal věřit.

Nepotřebovala už od té doby žádnou dietu, tvrdošjný ischias a bolesti hlavy zmizely, střevní koliky se už nedostavovaly. Nejstarší dcera Ute byla zbavena

záchvatů bušení srdce. u Claudie zmizely pocity necitlivosti v dolních končetinách spolu s pocity strachu, a také potíže, které měla dříve ve škole, byly pryč. Přes noc odezněl u Marion ekzém, který ji trápil víc než dvanáct let a nedostavovaly se už ani žádné záněty močových cest. Také u Judith zmizel ekzém okamžitě a hladina cukru v její krvi se znormalizovala. Gebhard byl zbaven hnisavých zánětů čelních a čelistních dutin a zánětů středního ucha i bolestí hlavy. Rovněž Michael Löllgen byl zbaven dlouholetých žaludečních potíží a o něco později se zcela vzdal i alkoholu.

Kruh přátel Bruna Gröninga – dílo lásky k bližnímu

„Nebot' dobro nemáte jenom sami pro sebe, to máte i pro své bližní zapotřebí, abyste i jim činili dobro. Ale to můžete dělat až tehdy, když jste dobré udělali sami sobě, když jste dobro přijali a když jste tak došli k poznání.“

Bruno Gröning

Grete Häuslerová, rozená Holzbauerová, se narodila dne 25.3.1922 ve Vídni. Její dětství bylo zastíněno těžkým astmatickým onemocněním, jehož léčení nebylo účinné. Po dlouholetých marných návštěvách lékařů předal jeden známý dětský lékař její matce prostředek, který měla dát svému dítěti, aby „lehčeji přešlo na jiný svět“, aby se už nemuselo trýznit těmito strašnými dusivými záchvaty. Jeho vlastní dcera zemřela nedávno na tutéž chorobu. Avšak k tomuto kroku nebyla paní Holzbauerová ochotná přistoupit, a tak hledala nadále pomoc a setkala se pak s tehdy velmi známým Valentinem Zeileisem z Gallspachu (Horní Rakousko), který svou nově objevenou terapií vysokého napětí pomohl dítěti k uzdravení. Ve válečném nasazení, kde pracovala jako učitelka v Jugoslávii, se nakazila mladá paní Holzbauerová v roce 1943 žloutenkou, která vedla k těžkému poškození jater. Kvůli tomuto poškození musela dodržovat přísnou dietu, po požití něčeho tučnějšího ji po hodiny trýznily těžké koliky.

O několik let později k tomu všemu přistoupily ještě závratě, které byly z lékařské stránky kvalifikovány jako nedostatek cukru v krvi. Bez požití hroznového cukru každého rána nebyla vůbec schopná vstát z postele, i během dne nosila stále hroznový cukr u sebe, bez něj se neobešla. Trápila ji neustálá slabost a velmi často byla blízko bezvědomí. K tomu se družily ještě od roku 1935 permanentní bolesti hlavy, způsobené chronickým zánětem čelních dutin. Její ošetřující lékaři ji několiknásobně ujistili, že s těmito onemocněními se musí vyrovnat po celý život, byla to prognóza, která ležela jako velká tíha na jejím životě. V této situaci četla v roce 1949 o Brunu Gröningovi.

Grete Häuslerová mi vyprávěla ze svých vzpomínek:

„Již v roce 1949 se mi do rukou dostaly noviny s článkem o Brunu Gröningovi. Okamžitě jsem jej odložila se slovy: ‚Něco takového neexistuje, to je vyložený podvod, o čem se tu píše.‘ Tím byla pro mne tato záležitost vyřízena. Když se tak dívám nazpět, vystoupila jsem ve svých sedmnácti letech z církve. Bylo to v době nacizmu. Nevěřila jsem už na nic. Věřila jsem pouze na své tři nevléčitelné nemoci. a to bylo pro mne úředně platné. a pak, v roce 1950, ke mně přišla jedna slepá kamarádka ze Salzburku s prosbou, jestli bych ji nemohla doprovodit do Mnichova k Brunu Gröningovi. Neměla nikoho, kdo by s ní jel a já jsem ji nemohla taky nechat na holičkách, neboť jsem se cítila za ni zodpovědná. a tak jsem tedy jela a chtěla tím zároveň odkrýt tento podvod, abych ji před ním ochránila. Takovým způsobem jsem přišla k Brunu Gröningovi. Ale co se stalo? Při projevu Bruna Gröninga se mi dostalo spontánního vyléčení ze všech tří nevléčitelných chorob a ze dveří jsem vycházela jako zdravý člověk.“

Nepotřebovala pak už nikdy hroznový cukr, nízká hladina cukru zmizela, povolily bolesti hlavy a bez problémů mohla jíst vše, i tučnou stravu. Tak to zůstalo dodnes, to znamená už více než čtyři desítky let.

Grete Häuslerová:

„Nestalo se však pouze to, že jsem se uzdravila, celý můj život se od té doby zcela změnil. Dostávalo se mi Boží pomoci ve všedním dnu i v zaměstnání. Jestliže jsem se dříve počítala k těm, kteří jsou pronásledováni neštěstím, tak od té doby, co jsem skrze Bruna Gröninga dosáhla spojení s Nejvyšším, jde u mne prostě všechno dobře.“

Největším zážitkem pro mne však bylo to, když jsem pak o svém vyléčení a o Brunu Gröningovi vyprávěla u nás doma a když se tu pak i v jeho nepřítomnosti děla vyléčení z těžkých chorob. Bylo to tehdy pro mne nepochopitelné, že může zprostředkovávat pomoc, aniž by byl očividně přítomen.“

Následovaly pro ni bohaté roky poznání, ve kterých našla s duchovní pomocí Bruna Gröninga cestu, vedoucí hluboko do duchovní říše (viz též kap.7). Nepatřila k těm, kteří po jeho smrti opustili společenství, která v posledních letech svého života s takovým úsilím vybudoval, ještě s několika málo jedinci věřila v další rozvoj jeho díla. Neboť byla přesvědčena, že i z roviny bytí, náležející do onoho světa, chce Bruno Gröning nadále pomáhat.

Grete Häuslerová:

„Po jeho smrti jsem věděla, že všechno půjde dál, neboť tak jako dřív i nyní jsem pocítovala Heilstrom na svém těle a již po krátkém čase jsem zažila i první

vyléčení. Měla jsem jednu paní na úklid, která byla třináct let na jedno oko slepá. Šest odborných lékařů jí řeklo, že na toto oko už nikdy nebude vidět, příčinou oslepnutí byla embolie během těhotenství. Jednoho dne se stalo, že jsem jí vyprávěla o Brunu Gröningovi a od tohoto okamžiku jsem se s ní einstellen vždy, když k nám přišla. Po třech měsících přišla a zářila radostí, když mi hlásila: ‚Tři dny jsem měla bolesti hlavy, měla jsem stavy, jako kdybych měla chřipku, ale přece jenom to bylo jiné než chřipka, bylo to tak divné a dneska ráno bylo oko plné hnisu a když jsem ten hnis vymyla, mohla jsem zase vidět.‘ Pak šla k obrázkové knížce mých dětí, zakryla si zdravé oko a s tím, co nově vidělo, mohla přečíst i to nejmenší písmo. Potom šla zase k oknu a popisovala mi předměty, nacházející se ve velké vzdálenosti. Bylo to první vyléčení, které jsem zažila po odchodu Bruna Gröninga domů. a od této chvíle už nejsem nečinná, nemohu být nečinná, když potkávám lidi, kterým není nikdo schopen pomoci. Člověk musí nejprve sám zažít, co to znamená být nevléčitelně nemocný, aby mohl pak sám pocítit, jak ho to přímo žene k tomu, aby to, co zažil, předával dále. Tak chci říci všem, kteří se vzdali: ‚Znám jednu cestu, kde se vám dostane pomoci.‘ a odkáží je na učení Bruna Gröninga. Jestli to dotyčný přijme nebo ne, to už je jeho věc.“

Avšak po léta trvající negativní zprávy o Brunu Gröningovi, mnohonásobná falšování a překrucování pravdy o jeho působení a o jeho osobě v mediích za doby jeho života do velké míry ztěžovaly začátky výstavby tohoto díla. Ani Grete Häuslerová nezůstala ve svých vlastních řadách ušetřena překážek. Začala vznikat nejrůznější sdružení, která si dělala nárok na to, aby vedla dílo Bruna Gröninga v jeho smyslu i nadále. Avšak tato činnost se nevyvíjela správným směrem, neboť duchovní požadavek přinést trpícím tak hořce potřebnou pomoc učení Bruna Gröninga brzy nestál v centru všech snah, nýbrž šlo spíše o dodržování stanov těchto spolků. Tlačena vnitřní potřebou vybudovat dílo lásky k bližnímu, oddělila se Grete Häuslerová ještě s několika přáteli roku 1979 od těchto organizací a založila svůj vlastní Kruh přátel.

Další vývoj ukazuje zřetelně, jak nezbytné bylo toto rozhodnutí. Jen během několika málo let se Kruh rozrostl z původních tří osob, které ji tehdy následovaly, na 700 (začátek roku 1985). Do roku 1991 stoupl počet lidí, kteří se s Kruhem přátel spojili, na 5000 a koncem roku 1992 se počítalo v oblasti střední Evropy ke Kruhu přátel Bruna Gröninga už více než 9000 lidí. v roce 2004 to bylo už přes 60000. Velký počet úspěšných vyléčení svědčí o vyšším požehnání, které leží na tomto stále rostoucím díle. Mnozí tu obětují nesobecky svůj čas, dávají k dispozici své vědění a um a mezitím už byla vybudovaná pevná základna k tomu, aby tu mohl být zprostředkován všem trpícím a duchovně hledajícím i ve větším počtu přístup k té povzbuzující, osvobozující Boží síle. Přitom celá organizace díla svědčí o velkém

vědomí zodpovědnosti vůči jednotlivci, který má být obezřetně a láskyplně opět přiveden nazpět k duchovním zákonům a k víře v dobro, víře v Boha.

Každý zájemce a pomoc hledající člověk má možnost na základě uvedení do učení Bruna Gröninga (viz kap. 3) obdržet základní vědomosti, aby byl sám schopen přijímat Boží sílu, Heilstrom, jak ji Bruno Gröning nazýval. Dozví se o možnostech této síly a bude mu tu do rukou vložena příležitost k tomu, aby se sám ve svém životě o pravdivosti řečeného přesvědčil. Avšak hledající tu není ponechán se svým věděním sám sobě. Za svého života uváděl Bruno Gröning do života společenství, která měla sloužit k tomu, aby tu lidé společně přijímali duchovní sílu, aby si vyměňovali zkušenosti a prohlubovali to, co tu doposud slyšeli a zažili. Jedinec je většinou příliš slabý, jak často zdůrazňoval, aby šel touto vnitřní cestou sám. Právě tak se nabízí i dnes všem zájemcům možnost navštěvovat hodiny.společenství.

V jednom osobním rozhovoru mi Cindy Krone (39) z H. řekla o svých zkušenostech toto:

„Přišla jsem jako duchovně hledající do Kruhu přátel Bruna Gröninga a již při uvádění během jedné hodiny společenství jsem pocítila Heilstrom jako podivuhodné proudění v mém těle a dostavilo se i velké teplo. Potěšilo mne, jak přirozeně mně a i všem ostatním přítomným vedoucí společenství učení Bruna Gröninga vysvětlila. Seděli jsme všichni společně s otevřenými dlaněmi a nezkříženými nohama a dovídali jsme se o duchovních zákonech a o Brunu Gröningovi. Avšak bylo to něco víc než prostá přednáška, neboť člověk mohl sílu, o které se tu hovořilo, sám na sobě cítit. Vyjádřila bych to tak, že celá atmosféra byla velmi příjemná, plná lásky. Hned na druhý den se u mě dostavily Regelungen. Po mnoho let jsem trpěla migrénou a nyní se dostavily podobné symptomy, jen jsem tentokrát neměla žádnou přecitlivělost na světlo. Od té doby jsem zbavena migrény. Tak jsem dostala vyléčení už den po uvedení do učení Bruna Gröninga, vyléčení z dlouholetého utrpení. Už nikdy poté jsem žádné záchvaty migrény nedostala.

Od té doby navštěvuji pravidelně hodiny společenství a doma se einstellen podle učení Bruna Gröninga na Heilstrom. Tím se mi dostává mnoho síly. Nezaplatila jsem za to ani haléř. Pokládám to za něco nádherného, že jsou lidé na této cestě přiváděni zpět k té zapomenuté prastaré duchovní pravdě a učí se převádět to všechno ve svém běžném životě v požehnání pro sebe i pro ostatní. Dalo mi to tak mnoho, a proto jsem u toho zůstala.“

Pro mnoho lidí se stala hodina společenství pramenem síly, kde může člověk obnovit svou ztracenou energii, vydanou ve svém běžném životě, a kde může

přijmout nutnou duchovní sílu, aby byl schopen ve víře a důvěře v Boží pomoc překonávat všechny překážky na cestě k vyléčení či všechny těžkosti života. Přehled osob, počítajících se ke Kruhu přátel, by nám poskytl velmi pestrý obraz. Člověk se tu setkává s příslušníky všech pracovních oborů a vrstev. Jsou tu zastoupeny nejrůznější národnosti a náboženství právě tak, jako všechny věkové skupiny.

Když se lidé spojí dohromady k tomu, aby v dnešní době svým bližním zprostředkováním zapomenutého vědění a zapomenuté síly vložili vše do rukou, aby se tak mohli sami od sebe opět zbavit své nouze, není to žádné lehké předsevzetí. Nebot' jestliže chce člověk dosáhnout takového cíle, přivést ostatní lidi odpovědným způsobem na cestu ducha, není zapotřebí pouze vynaložení času, zapotřebí jsou i prostředky finanční. Avšak jak Bruno Gröning neustále srozumitelně zdůrazňoval, pomoc nesmí být závislá na zaplacení. Rovněž musí stát vždy na prvním místě úplná svoboda každého jednotlivce, nikdy nesmí být žádný člověk na cestu duchovna nucen nebo nějakým způsobem zavazován.

Grete Häuslerová

„Obzvláště mě těší to, že mohu říci, že nikdo z Kruhu přátel nedostane za svou práci ani haléř, ani já ne. Kdo chce pomáhat, dělá to dobrovolně a vedle svých soukromých povinností. Celková práce Kruhu přátel je podporována pouze dobrovolnými dary.“

O každé společenství se stará jeden vedoucí společenství, který nasbíral dostatečné množství zkušeností s působením Heilstromu, aby mohl stát ostatním lidem jako rádce po boku. Je podporován pomocníky, aby tato velmi obsáhlá práce, nutná k postarání se toho času o několik tisíc pomoc hledajících osob, mohla být zvládnuta.

Grete Häuslerová:

„Přitom nechceme pomoci, kterou lidem nabízíme, nahradit lékaře. Ve smyslu Bruna Gröninga mi velmi záleží na spolupráci s nimi. Dostavují se sice ta nejkrásnější vyléčení, která není schopen způsobit žádný lékař, avšak u některých pomoc hledajících je nutná operace, jiní potřebují ještě nějakou dobu své léky. Je to u každého člověka jiné, ale kvůli tomu není ten jeden lepší nebo horší, nebo se neocitá pod tlakem, kterým by se měl vynutit úspěch. Bruno Gröning chtěl pouze, aby se člověk opět sklonil před Bohem, aby znovu našel spojení k Jeho osvobozující síle a k víře v Jeho všemohoucnost, aniž by ale mohl nějakou určitou formu pomoci od něho požadovat.“ Je to dojemné, čeho už bylo bez podpory zvenčí během několika let dosaženo. Existuje už mezitím více než 170 společenství v Německu a ve státech s ním hraničících. Nejen dospělí, nýbrž

i mládež a děti jsou seznamováni s působením léčivé síly. Sešit, který vychází čtyřikrát do roka a stejný počet audiokazet a CD, kde jsou zachyceny cenné zkušenosti a poznatky, ke kterým jsou přidruženy i zprávy o uzdraveních, dostává každý člen Kruhu přátel zdarma. Všechn tento materiál je vyhotovován a zpracováván s velkým osobním nasazením pouze několika, často až do noci pracujících, členů. Některým nejsou ani zatěžko daleké jízdy, které jsou mnohdy delší než sto kilometrů, k tomu, aby se postarali o pomoc hledající a aby jim přiblížili učení Bruna Gröninga.

Maria Garrido (29) z S., Portugalka, poznala v Německu učení Bruna Gröninga a o pravdivosti jeho slov se přesvědčila na vlastním těle. Chronické záněty ledvin a močového měchýře, které u ní trvaly přes 14 let, zmizely právě tak, jako bolesti v zádech, které ji trýznily od dob jejího mládí. Rovněž mohla odložit své brýle. Jak mi řekla, viděla několik měsíců po uvedení najednou lépe bez brýlí než s brýlemi. Kontrolní vyšetření potvrdilo, že se jí zrak plně obnovil. Ale i na její spolupracovnice působila tato síla.

Maria Garrido:

„Když jsem sama na sobě zažila vyléčení, přišla ke mně jedna moje spolupracovnice, jedna mladá Portugalka a řekla mi, že má na levé noze mateřské znaménko velikosti haléře, které se s léty zvětšuje. Já jsem se za svou kolegyni einstellen na Heilstrom-a prosila o pomoc, aniž by tato o tom věděla. Krátce nato mi udiveně řekla, že toto znaménko prostě zmizelo. Když jsem jí pak vyprávěla o Brunu Gröningovi, okamžitě pomyslela na svého muže, který trpěl alergií na čisticí prostředky. Když přišel do styku s čisticími prostředky, okamžitě se osypalo celé jeho tělo silně svědící vyrážkou. Přišel k uvedení do učení Bruna Gröninga, které jsem vedla v portugalštině. Krátce nato byl vyléčen.

Protože mne prosili o návštěvu i moji krajané, letěla jsem dne 20.11.1992 na několik dní do Portugalska. Přišla jsem do Tondely, což je malá vesnice na severu, která má 400 obyvatel. Už první den se dostavilo 50 lidí, další den ještě jednou 50, všichni chtěli vědět o Brunu Gröningovi. Všichni pocítili hned tu sílu a děla se i vyléčení, která mi vešla do srdce.

Jedna 65letá paní, která mohla chodit jen za velkých bolestí a taky kulhala, byla už druhý den po uvedení bez bolestí. Řekla mi plná radosti, že ‚ted´ může zase běhat jako mladé děvče‘.

Manuel S., jeden mladší muž, měl už dva roky na noze otevřenou ránu, která se nechtěla hojit. Na mou radu si v noci po uvedení ovázal tuto ránu obvazem,

pod který vložil fotografii Bruna Gröninga. Příští den by obvaz plný hnisu a další den se rána uzavřela.

Isilda M., která měla revmatismem zkroucené ruce, byla schopná již několik dnů po uvedení ruce téměř natáhnout, což už mnoho let předtím nebylo vůbec možné.

Tak bych mohla vyprávět ještě o mnoha vyléčeních. Avšak já vím taky, proč k tolika vyléčením mohlo dojít. Tito prostí venkovští lidé dokázali Bruna Gröninga okamžitě přijmout jako Bohem seslaného pomocníka a uvěřili jeho slovům, že jim jejich nemoci odejme, a tak se mohly stát věci, které rozumem pochopitelné nejsou. V Portugalsku se stále víc lidí chce dovědět o Brunu Gröningovi. Po svém návratu jsem se ještě dověděla, že projevil velký zájem dokonce jeden lékař z okolí, který chce být také uveden. Jsem velmi vděčná, že mohu pomoci svým krajanům učením Bruna Gröninga tak jednoduchým způsobem. Snažím se teď o získávání zpráv o úspěších a jejich lékařské dokumentace, abych tak měla v ruce důkazy pro širokou veřejnost v Portugalsku.“

Podobně se dařilo i Polce Krystyně Wozniakové (44) z L. Vystudovaná v elektrotechnickém oboru jako elektroinženýrka se už dlouho zabývala duchovními věcmi, praktikovala jógu, dosáhla druhého stupně v reiki. Takto vnitřně otevřená cítila během uvedení okamžitě Heilstrom.

„Musím říci, že jsem tuto Boží kosmickou sílu pocíťovala už i v józe, při reiki jsem ji mohla cítit ještě víc, ale co jsem zažila při uvádění do učení Bruna Gröninga, bylo ohromné. Síla byla tak mocná, že uchvátila celé mé tělo a zanechala ve mně lehkost a radost, jakou jsem ještě nikdy předtím nepocítila.“

Tvrdošíjná plíseň na nohou, která přetrvávala přes veškeré lékařské ošetřování od konce 60tých let, zmizela o dva měsíce později. Již brzy pocítila Krystyna Wozniaková přání, aby bylo to, co sama zažila, přístupno jejím krajanům v Polsku a začala tedy s překladem uvádějícího materiálu do polštiny. Mezitím už podnikla dvakrát okružní jízdu celým Polskem a mohla podobně jako Maria Garrido v Portugalsku pouhým zprostředkováním učení Bruna Gröninga zažít dojemná vyléčení.

Na světovém kongresu, týkajícím se duchovního léčení, který se konal v Basileji v listopadu roku 1992, byla Grete Häuslerová viceprezidentem spolku lidového léčení v Rusku požádána o návštěvu Moskvy. Přál si, aby se jeho krajané dověděli o pomoci touto cestou, která byla uvedena ve známost Brunem Gröningem.

Rovněž na světovém kongresu esperanta ve Vídni roku 1991 byl projeven neočekávaně velký zájem účastníků z Indie, Maďarska, Austrálie, Belgie, Velké

Británie, Bulharska, Litvy, Norska, Iránu, Polska a ostatních států o učení Bruna Gröninga.

Grete Häuslerová:

„Bruno Gröning mi předpověděl, že jeho učení se rozšíří po celé zeměkouli a v poslední době se to projevuje čím dál tím jasněji. i přes neúnavné osobní nasazení mnoha přátel však stojíme před potížemi, abychom zvládali neustále rostoucí práci. K tomu musíme ještě přihlédnout ke skutečnosti, že finance, potřebné ke krytí výdajů v Polsku, Rusku a v ostatních chudých zemích mohou být jen ztěží uhrazeny ze zdrojů dobrovolných peněžních darů obyvatel těchto zemí. Avšak od té doby, kdy jsem Bruna Gröninga poznala, jsem zažila opětovně i v těch nejtěžších situacích Boží pomoc. Takto se ukáže cesta i v těchto případech.“

V Kruhu přátel se dělá všechno pro to, aby mohl obstát i před širokou veřejností.

Bruno Gröning svěřil ještě před svou smrtí několika přátelům, že chce napsat jednu knihu, avšak k tomu už nedošlo. V archivu Bruna Gröninga byl později nalezen list papíru, na kterém byl zachycen titul, rozčlenění a jeden odstavec. V roce 1984 převzala tuto úlohu Grete Häuslerová, protože nikoho jiného nenašla, kdo by byl k něčemu takovému ochoten. a protože žádný nakladatel nechtěl zařadit knihu do svého programu, musela ji vydat ve vlastním nakladatelství. To byl základní kámen k pozdějšímu nakladatelství Grete Häusler, které bylo založeno z toho důvodu, aby tak bylo umožněno dávat veřejnosti k dispozici neustále rostoucí počet knižních uveřejnění o Brunu Gröningovi a o jeho učení.

Přitom je tu k dispozici i stále větší počet spisů v různých jazycích. Kniha „Uvedení do jeho učení“ už byla vyléčenými nejrůznějších národností přeložena do 16 jazyků (stav na konci roku 1992).

Vlastními tiskařskými stroji a vlastním osobním nasazením se od roku 1990 vyvíjejí snahy o to, aby se zabránilo neúnosným výdajům, které by musely být při stoupajícím písemném materiálu placeny profesionálním tiskárnám. Kromě velkého počtu jiných aktivit, jako je práce s veřejností, kompozice hudebních skladeb aj., je kladen velký důraz v Kruhu přátel Bruna Gröninga na zpracovávání uskutečněných vyléčení ve formě jasně strukturovaných zpráv, které jsou nazvány „zprávy o úspěchu“. V jednotlivých společenstvích se snaží spolupracovníci „skupiny zpráv o úspěchu“ ve spolupráci s vyléčenými na základě evidování lékařských diagnóz, terapií a průběhu nemoci až do doby uvedení do učení, a pak co možná nejpřesnějším popisem průběhu uzdravení o to, aby novým pomoc hledajícím osobám umožnili pochopit fenomén duchovního léčení. K tomu jsou

lékaři z Kruhu přátel sestavovány příručky, které jsou v podstatě orientovány na kritéria klinické anamnézy.

Spolupracovníci lékařsko-vědecké odborné skupiny (viz kap. 6) zkoumají tyto „zprávy o úspěchu“ po odborné stránce a doplňují je, pokud je to možné, podklady prvního vyšetření a kontrolního vyšetření, provedeného nezávislymi lékaři a pak odborným komentářem. Tato práce je teprve na začátku, ale přesto už mohly být v jedné knize pro veřejnost („Das Heil erfahren, das ist Wahrheit“ [Uzdravit se, to je pravda], vyd. G. Häusler) uveřejněny některé dokumentované zprávy o vyléčení. Jejich výtah vložil autor do dodatků této knihy.

Když je zpráva o úspěchu spolupracovníky lékařsko-vědecké odborné skupiny akceptována, následuje archivace podle roku a rovněž uložení do databáze počítače.

Toto velké vynaložení sil je nutné k tomu, aby byla lidem poskytnuta víra a naděje na vyléčení a pomoc od největšího ze všech lékařů – Boha. Je však rovněž nutné obstat před veřejným napadáním těmi společenskými silami, které se cítí být ve svém zdánlivém monopolu na zdraví ohroženy.

Avšak působením-„Heilstromu“ nacházejí znova své zdraví nejenom lidé, zaznamenány jsou v průběhu doby uvnitř Kruhu přátel i zprávy o vyléčení zvířat a rostlin. Působivá pomoc při hledání zaměstnání či bytu a při nebezpečných situacích v běžném životě dotváří celkový obraz o velikosti síly, která nám byla opět zpřístupněna v tak neobyčejné míře učením Bruna Gröninga a jeho působením.

Ve světle těchto událostí se jasně ukazuje důležitá úloha člověka dnešní doby v živoucím spojení s Božími duchovními silami. Jen tímto způsobem je člověk schopen působit léčivě na své životní prostředí a okolí, jen tak se může stát požehnáním pro své bližní, pro rostliny a zvířata. Teprve ten, který zápasí o toto spojení, který kráčí po pravé cestě Ducha, se může označit za realistu ve vlastním smyslu slova. Takový se probudil ze sna světového ruchu do skutečnosti a pracuje na duchovním obratu lidstva, uvedeného do omylu. Přitom, jak tomu věřím, nebude mít v budoucnosti odkaz „zneuznaného“ Bruna Gröninga zanedbatelný význam.

Bruno Gröning:

„Zažijete neštěstí, bolest, nevyléčitelné utrpení. Já vám však říkám: Nechod'te ještě hlouběji, volám vás k velkému obratu!...]

Běžte z cesty utrpení na cestu Boží. Na této cestě není žádného neštěstí, žádných bolestí, není tu nevyléčitelné; tady je všechno jen dobré. Tato cesta vede zpátky k Bohu.“

Grete Häuslerová

Pamětní hodina k 33. výročí úmrtí Bruna Gröninga v Dillenburgu

9. kapitola

Dokumentované zprávy o vyléčení

Částečně přepracovaný výňatek z dokumentačního spisu, zabývající se zprávami o úspěchu, komentovanými autorem:

Häusler Grete (vyd.)

„Das Heil erfahren, das ist Wahrheit“ (Dosáhnout spásy, to je pravda)

2. vydání, Wegberg 1992

Uzdravení při poruchách mozku

Zpráva Evy-Marie Weidig,
společensví Sauerland:1

Uzdravení dcery Zuzany
z infantilní cerebralparézy

1. Moje dcera Zuzana (29) trpěla již od raného dětství mozkovou poruchou. Lékaři si nebyli jisti, kdy k poruše došlo (je možné, že hned při narození).

Byla těžce postižená.

Jak se toto postižení projevovalo? Chodit mohla jen velmi pomalu a převážně jen na předních částech chodidel, která byla otočená směrem dovnitř, což způsobovalo, že často padala.

Stěžovala si na slabost v pažích a v nohou, ujít mohla maximálně dva až tři kilometry (ca.jednu hodinu), pak jí vypověděly nohy službu. Pravou paži nebyla schopna vyzdvihnout nad hlavu, nemohla si tak ani mýt sama hlavu, fénovat vlasy a česat se. Tato pravá paže byla léta stále opuchlá a velmi bolestivá.

Ze strany lékařů byla označena za „tenisový loket“.

V rukou neměla žádnou sílu, prsty a zápěstí byly uvolněné, jako by byly vykloubené, stisk ruky byl mdlý. Mohla své ruce natáhnout jen tak daleko, že se dotkla špičkami prstů předloktí.

Na základě mozkového postižení trpěla křečemi, které se projevovaly zejména v pravé ruce. Když chtěla pravou rukou něco krájet, dostala bolesti a její ruka začala křečovitě svírat nůž. Právě tak tomu bylo např. když nesla tašku nebo když se chtěla pravou rukou přidržet držadla při nastupování do vlaku. Ruka sevřela v křečích dotýcný předmět a ona sama pak křičela strachem a já jsem pak často musela její prsty uvolňovat.

Také bylo pro ni velmi těžké zavazovat tkaničky. Ovládala sice techniku tohoto úkonu, ale uzal a smyčka byly napolo otevřené. Nebyla schopná je utáhnout. Rovněž bylo pro ni velkou námahou zapnout nebo rozepnout např. knoflík na povlečení, většinou se s tím trápila déle než půl hodiny, a pak to vzdala.

Psaní jí stálo rovněž hodně namáhání. Bylo pro ni velmi těžké, aby udržela tužku ve správné pozici, neboť neměla v ruce téměř žádnou sílu a tužka jí z ní často vyklouzla. A k tomu všemu přicházela do ruky asi při třetím řádku ještě křeč, se kterou pak její ruka tužku svírala. Mnohdy jí museli pomáhat spolužáci tužku z ruky uvolnit.

Neměla možnost, aby se naučila psát levou rukou, neboť tak jako její babička, která ji vychovávala, tak i škola jí to zakazovaly. Tak si vyvinula svou vlastní techniku, při které pokládala po napsání jednoho nebo dvou řádků tužku, když zjistila, že se dostavuje křeč a ruku si protřepávala, aby tak křečím zabránila. Při diktátech musela často vynechávat slova, aby je stačila psát.

Pravá kyčel se jí mnohdy částečně vykloubila, např. když šla do vany, při nepozorných pohybech, při uklouznutí na obrubníku chodníku nebo při pohybových zkouškách u lékaře. Měla při tom silné bolesti a teprve po mimovolném škubnutí se kyčel vrátila na své původní místo. Pravou nohu byla schopná jen velmi málo v kyčli ohnout (asi 30-40 stupňů), poté se dostavovaly bolesti. Výš než 30cm nebyla schopná nohu od země zvednout.

Na základě ochrnutí se u ní v průběhu let vytvořila kulatá záda. Při chůzi byla nahnutá dopředu a hlavu nebyla schopná otočit k ramenům, protože její brada se přes ramena nedostala.

Po léta absolvovala Zuzana nápravný tělocvik a tělocvik pro tělesně postižené, bylo tu o ni po této stránce pečováno. Úspěch však byl skromný, pohyblivost kyčlí se nezlepšila vůbec, o něco se zlepšila kulatá záda a tím se stala i její chůze o něco vzpřímenější.

Kvůli poškození mozku trpěla také celý svůj život až do doby uvedení poruchami rovnováhy. Stačil jen nepatrný popud a už padala k zemi. Spadla vždy na pravou stranu, což mělo za následek poškození menisku na pravém kolenu. Toto koleno bývalo většinou napuchlé a velmi bolestivé.

Trpěla rovněž silně plochýma nohama se sníženou klenbou, a proto musela nosit mimořádně široké boty, do normálních úzkých by se vůbec nevešla. Přirozeně jí bránily tyto deformace bolestivě v chůzi.

Počty byly pro ni velmi těžké. Uměla násobit jen v násobilce a měla jsem dojem, že to uměla jen proto, že se to naučila zpaměti.

2. Po léta trpěla žaludeční neurózou. Mívala často bolesti žaludku se zvracením.

3. Rovněž trpěla strachem např. ze tmy, bouřky, z výtahu, bála se změn, bála se být sama, měla strach z cizích lidí, dokonce i z jízdy vlakem.

Ve čtvrtek dne 9.11.1989 jsme se z novin dověděly o Brunu Gröningovi. Ihned jsem zatelefonovala vedoucímu společenství, který byl v novinách uveden a poprosila jsem ho o termín k uvedení. Domluvili jsme se na pondělí 13.11.1989. Již po tomto prvním telefonickém rozhovoru – bylo to ještě před uvedením, ale my jsme se už začaly podle rady vedoucího společenství einstellen na léčivý proud – se udály tak nádherné věci, které nelze rozumem pochopit.

V sobotu dne 11.11.1989 se v Zuzanině paži objevilo pálení v loketním kloubu a kloub byl ztuhlý, ale potom tento tenisový loket, kterým trpěla celých 13 let, zmizel. Rovněž může od tohoto okamžiku i volně pohybovat pravou paží a dělat to, co už po léta dělat nemohla, tzn. zdvihnout paži až nad hlavu. To Zuzana sama zpozorovala a sdělila mi to.

Krom toho se staly Zuzaniny ruce o mnoho jistější. Rukám se dostávalo čím dál víc síly, zpevňovaly se. Už nemohla své prsty ohýbat dozadu, zápěstní kloub se upevnil. Její stisk ruky, kterému chyběla síla a byl dříve tak mdlý, zesílil. Působí mi dokonce bolest. Své ruce může dokonale ke všemu používat: vázat stuhy a pevně je utahovat, to už jí nedělá žádné potíže. Dokonce i tkaničky u bot může pevně uvázat.

Ochrnutí paží a spastika pravé paže jsou prostě pryč! Při výměně ložního prádla bez problémů zapíná a rozepíná malé knoflíčky, což bylo dříve nemyslitelné.

Pravou rukou je schopná krájet maso, držet správně příbor při jídle a dokonce i držet pevně psy na vodítku při procházkách. Už se nedostavují žádné křeče.

Do tramvaje nebo do vlaku už nastupuje i vystupuje bez jakýchkoli těžkostí a na držadlech se může i vytahovat do výše.

Může dokonce to, co bych nikdy nevěřila, může škrábat brambory! Dříve nebyla schopná oškrábat ani jeden brambor, nyní jich nedávno naškrábala před obědem celý plný hrnec.

Nemá už žádné problémy ani se psaním. Tužka sedí pevně v její ruce. Píše řádek za řádkem, stranu za stranou, aniž by musela na chvíli přestat kvůli slabosti nebo křeči v ruce.

Až tak daleko to došlo ještě před uvedením, pouze jsme se einstellen na léčivou sílu.

Při uvedení měla Zuzana pocit otupění v obličejí a měla silné bolesti v obou nohou a v chodidlech. Pak se dostavily ještě bolesti v hlavě. Byly jsme schopné věřit, že to jsou regulační bolesti, které přinesou pomoc.

Příštího dne stála přede mnou a volala: „Mami, podívej se, co umím!“ Zdvihla svou pravou nohu, uchopila chodidlo a položila je na ohyb levé kyčle. Noha byla dokonale pohyblivá, mohla ji zdvihát bez omezení. Dříve ji byla schopná zdvihnout jen do výše 30 cm. i levou nohu dokázala zdvihnout do výše, tuto dříve zdvihla do výše asi 50 cm od země. Mohla rovněž, a to trvá až do dneška, normálně jít, tzn., že může chodidlem normálně našlapovat.

Od té doby se nevykloubil ani jednou kyčelní kloub. Může dělat jakékoliv pohyby, může vstupovat do vany a pravou nohu otáčet v kyčelním kloubu jak chce. Ačkoliv teď už nedošlo k vykloubení ani jednou, dříve při takových pohybech by už dávno došlo k vymknutí. Také ve srovnání s dřívějším jsou tyto pohyby kyčelního kloubu bezbolestné.

Jeden den po uvedení měla silné bolesti v celém těle, obzvláště v zádech. Věřila na Regulungen a o nějakou dobu později jsme zjistili, že je rovná, zakulacení zad bylo pryč. Mohla otáčet hlavou a mohla dosáhnout bradou až na ramena. Přeměřila jsem jí pak: byla skutečně o dva centimetry větší!

Pak opět začaly regulační bolesti v chodidlech. Odolávala bolestem ve víře a v důvěře ve slova Bruna Gröninga a když bolesti odezněly, mohly jsme na otisku nohy ve sněhu pozorovat tvar normálního chodidla, nikoliv už jednolitou plochu. Její dřívější boty jsou jí teď už moc velké. Může nosit dokonce kovbojské kozačky, které jí dříve byly příliš úzké.

Pryč jsou i poruchy rovnováhy. Týden předtím, než jsme se z novin dověděly o Brunu Gröningovi, chtěla na hřišti přejít po pohyblivé kladině. Musela jsem ji držet a podpírat a jejím přáním tehdy bylo: Chtěla bych to jednou umět sama.

Přesně tři dny po uvedení přeběhla poprvé sama po této kladině. Od té chvíle problémy s rovnováhou zmizely.

Téměř všechna tato vyléčení se udála v prvních 24 hodinách po uvedení.

Zuzana dnes chodí jako normální člověk. Hraje na ulici všechny hry, při kterých se běhá a skáče, hry, při kterých musela dříve jen přihlížet. Dříve postávala jako postižená stranou a ještě k tomu se jí děti kvůli její chůzi posmívaly, dnes se může účastnit všech her a je plně akceptována. Ve vesnici už se to stalo nápadným, že se teď docela jinak pohybuje.

Ochrnutí zmizelo i z nohou! Kde dříve musela při pochodu asi po hodině s chůzí kvůli slabosti v nohou přestat, pochoduje dneska dokonce čtyři a půl hodiny a dokonce i do kopce.

Roznáší noviny, což bylo dříve nemyslitelné, chodí nakupovat pro nás a pro lidi ze sousedství. Většinu to vyřídí na kole. Pro větší nákupy má přívěsný vozík. Nosí a rozvází bedny s minerálkami. o vánocích 1990 přišla domů s norskou jedlí o velikosti 1,80 m. Téměř jsem z toho oněměla. Dříve jsem musela sílu, potřebnou k tělesné práci, sama vyvinout, protože u ní nebylo v tomto směru nic, ale vůbec nic možné. Dneska jde do všeho s vervou jako zdravý mladý člověk.

Asi půl roku po uvedení se stalo ještě něco, co nás obě velmi udivilo. Při nákupu se Zuzana přistihla, že při cenách, které byly sečítány, byla schopná počítat, což dříve nemohla. Pořídila si teď počítáček ze čtvrté třídy a s udivením pozoruje, že pojednou je z hlavy schopná odčítat, sčítat a dělit, kde dříve se nedostala v malé násobilce přes násobení.

2. Dne 19.11. dostala Zuzana během její první hodiny společenství vyléčení z žaludeční neurózy. Od počátku hodiny až do jejího konce ji trápilo silné říhání. Od té doby je zbavena žaludečních potíží.

3. Rovněž zmizely všechny obavy a strachy. Tma, bouře, jízda vlakem, samota, to všechno už jí problémy nedělá. Ztratila dokonce i strach ze smrti. Na místo strachu nastoupila jistota a radost, kterou jsem u ní dříve nikdy neznala. To se projevuje i v jejích obrazech: Ty dřívější jednobarevné klikyháky ustoupily dnešním barevným a radost vyjadřujícím malbám.

Zuzana má důvěru ve slova Bruna Gröninga a věří v ně, aniž by kladla nějaké otázky nebo o něčem pochybovala. Pro ni žije, je skutečností a patří k členům rodiny.

Děkuji Bohu Otci a Brunu Gröningovi z celého srdce za toto velké dění.

Lékařský komentář

Nervové buňky tvoří podstatnou stavební část nervové tkáně. Disponují dlouhými výstupky, nervovými vlákny, kterými jsou vedeny elektrické impulzy. Velký počet nervových buněk, které jsou spolu v mozku propojeny ve velmi komplikované síti, zaručuje přenos impulzů vůle člověka na jeho svalovou hmotu. Nervy, které elektrické vzruchy z mozku ke svalům vedou, nazýváme nervy motorické a nervy, které zase naopak mozku hlásí všechny tělesné vzruchy, se nazývají nervy senzitivní. u motorických nervů, které jsou zodpovědné za uvědomělé tělesné pohyby, rozlišujeme ještě nervy centrální a periferní. Centrální nervová vlákna se táhnou od velké kůry mozkové přes mozkový kmen do páteřní míchy, kde předávají impulzy do odpovídajících periférií (obstarávající paže a nohy) motorických nervů. Tyto zase vedou impulzy dále do svalů. Pro každý pohyb člověka je důležité dokonale zharmonizované spolupůsobení nejrůznějších svalů, což zase předpokládá komplexní řízení velkého počtu nervů. Jestliže toto řízení funguje nerušeně, je člověk schopen vykonávat s velkou jistotou i ty nejjemnější úkony.

Nervy jsou jako vysoce specializované buňky velmi citlivé a jejich funkce je do velké míry závislá na dostatečně silném zásobování kyslíkem. Již velmi krátkodobé poruchy mohou vést k nenapravitelným poškozením, která se na těle projevují ve více či méně význačných funkčních poruchách nebo funkčních výpadcích. To se na příkladu Zuzany Weidigové zřetelně projevuje. Narodila se dne 24.3.1964 šest týdnů před termínem. u novorozené se objevily otoky a muselo být zavedeno okamžitě umělé dýchání. Kromě toho musela být ihned po porodu provedena kvůli nesnášenlivosti Rh faktoru s těžkou žloutenkou výměna krve transfuzí. Přitom byla zjištěna srdeční vada (defekt komorového septa) a Zuzana musela být během prvních týdnů svého života vyživována sondou, protože při sání vždycky zmodrala. Kvůli této srdeční vadě nemohlo být v prvním roce života prováděno žádné nápravné cvičení. V roce 1972 byl tento defekt komorového septa srdce operován.

S velkou pravděpodobností došlo již v prvních dnech života k poškození mozku. Příjemná je možnost perinatálního poškození kojence v důsledku nedostatku kyslíku. Postižení, získané v raném dětství, se projevovalo u dospívajícího děvčete

stále zřetelněji. V roce 1977, ve třináctém roce života, stojí v jednom lékařském dobrozdání toto:

„V případě Zuzany Weidigové se jedná o poškození mozku, ke kterému došlo v raném dětství, které bylo s největší pravděpodobností způsobeno exogenními [z vnějšku přicházejícími] faktory. Důvody, vedoucí k tak závažnému poškození, nebyly při vyšetřeních nalezeny. Tato centrálně nervová porucha mozkové činnosti z raného dětství způsobila několikanásobné postižení, které se toho času projevuje převážně v podobě závažného postižení [...] všech podstatných motorických tělesných funkcí [...]. Kromě toho existuje značná slabost v držení těla stejně tak jako kloubové hyperextenze, které jsou zčásti způsobeny stejnými centrálně nervovými poruchami, což si vyžaduje ortopedickou intervenci nejenom při vadě v držení těla, nýbrž i při vzniku příčně ploché nohy se sníženou zdeformovanou klenbou.“

Mozková poškození jsou reparabilní pouze v omezeném měřítku, jelikož se podle názoru dnešní lékařské vědy nervové buňky, jako buňky vysoce specializované, nemohou obnovovat. Je možné se pouze pokusit intenzivním nápravným cvičením o dosažení určité kompenzace tohoto poškození v naději, že zbývající oblasti mozku vyrovnají přinejmenším část chybějící nebo poškozené funkce mozku.

Avšak u Zuzany Weidigové nebylo dosaženo žádného podstatného zlepšení jejího tělesného postižení i přes po léta trvající nápravná cvičení a lékařské terapie. V jejím 18. roce života je její postižení popsáno jako

„infantilní cerebroparéza se zřetelnou pravostrannou tetraparézou“ (raně dětské poškození mozku s ochrnutím všech čtyř končetin, které je zdůrazněno na pravé straně).

Kromě toho se hovořilo o postižení v oblasti učelnivosti. Zaopatřovací ústav potvrdil v roce 1983 Zuzaně Weidigové stoprocentní snížení schopnosti výděлку.

Vedle projevů ochrnutí, které se jeví jako slabost v obou pažích a nohou, projevovalo se poškození mozku ještě pravostrannou spastikou, které pocíťovala Zuzana obzvláště bolestivě ve své pravé ruce. Spastika je vlastně chorobně zvýšený svalový tonus (svalové napětí). Může dojít tak daleko, že postižené svaly křečovitě ztrnou v určité pozici a jen velmi opatrně mohou být opět uvolněny. Příčinou je chybějící zábrana periferních motorických nervů v důsledku poškození nadřazených center. Tato, často se vyskytující, bolestivá křeč představovala pro

Zuzanu Weidigovou nouzovou situací, neboť bylo zapotřebí cizí pomoci k tomu, aby se její křečí ztuhlé prsty uvolnily.

Mozkové postižení se projevovalo obzvláště silně intenzivním porušením její jemné motoriky. Jemně sladěná centrální koordinace pohybů svalů na základě nervových impulzů byla porušena. Již samotné rozeprnutí knoflíku u povlečení, které je pro zdravého člověka banalitou, bylo pro ni téměř nepřekonatelnou překážkou.

Ortopéd, který ji po léta ošetřoval, v jednom lékařském nálezu z roku 1983 vyjádřil „podezření na uvolněnou kyčel vpravo“, mluvil o „silně příčně plochých nohou se sníženou klenbou na obou stranách“ a o „lehké špičkové pozici“ nohou. Kromě toho popsal opakující se různé druhy pohmožděnin, které nastaly „kvůli poruše rovnováhy“.

Výrazná všestranná pohyblivost kloubů všemi směry, poruchy držení těla s kulatými zády spolu s deformacemi nohou (příčně ploché nohy s nízkou klenbou) svědčí o svalové hypotonii, která je i v některých jejích nálezech popsána. Na první pohled by se zdálo, že to stojí v rozporu k nálezu spastiky, je to však často pozorovatelné při multifokálním (na více místech se nacházejícím) poškození mozku a připouští myšlenku na dodatečné poškození bazálních ganglionů. Souvislost s poruchami koordinace (lékařský nález: výrazné koordinační poruchy statické a dynamické) a s výraznými poruchami rovnováhy se sklonem padání na pravou stranu a rovněž s intenzivním třesem (třes při cílených pohybech) v neurologickém nálezu poukazuje také na poškození malého mozku.

Takové diferencování však leží více v rovině akademických zájmů, u Zuzany Weidigové se však jednalo s určitostí o nenapravitelné poškození mozku, které ji z lékařského hlediska odsoudilo neodvolatelně k životu tělesně a duševně postižené. Dosavadní výklady ozřejmily podle mého mínění dostatečně míru postižení.

Jeden nezávislý kolega mi v listopadu roku 1990 potvrdil vyléčení z postižení a koncem roku 1990 jsem se mohl sám o tomto vyléčení přesvědčit společně s jedním jiným mým kolegou. Na mé přání se Zuzana Weidigová podrobila v květnu 1992 ještě jednou kontrolnímu vyšetření u jednoho odborného lékaře pro neurologii, který píše ve své závěrečné zprávě:

„Kromě menšího nadání nejsou patrné žádné neurologické zvláštnosti.“

Několik měsíců předtím hovořila jedna odborná lékařka pro ortopedii ve svém nálezu o „způsobu chůze, vyznačujícím se lehkou spastikou kyčlí“ a o „lehce

snížené nožní klenbě,“ aniž by mohla prokázat před vyléčením existující výrazné deformity nohou a pohybové poruchy pravé kyčle.

Spontánní vyléčení několikanásobného postižení příjmem Heilstromu je z lékařského hlediska nepochopitelné. Stalo se tu něco, co odporuje jakékoliv lékařské zkušenosti a co může být označeno za zázrak. Na základě materialistického světového názoru nebude možno nikdy pochopit, že tělesné funkce, které nebylo možno po desítky let vykonávat v důsledku zničených mozkových tkání, jsou z jednoho okamžiku na druhý opět v pořádku. Teprve když je člověk ochoten si uvědomit, že člověk je víc než pouhé tělo, je možno toto dění vysvětlit.

Je velmi zajímavé pozorovat, že jedna část vyléčení nastala bez regulačních projevů, které se jinak tak často dostavují, zatímco postižení v nohou, chodidlech a v zádech odešla teprve až po předcházejících regulačních bolestech. Obzvláště mě však ohromuje ta skutečnost, že působením Heilstromu zmizelo nejenom postižení tělesné, nýbrž že se zlepšilo i postižení v oblasti učlivosti již po krátké době po uvedení a tento stav trvá až do dneška.

Vyléčení z chronické polyarthritis

Zpráva Dagmar de Meester
34 let,
společenství Kolín:

Počátkem roku 1988 se u mne poprvé dostavily bolesti v kloubech chodidel. Ortopéd, kterého jsem kvůli tomu vyhledala, předpokládal, že bolesti jsou způsobeny botami, které nosím (espandrillos). Radil mi, abych nosila jiné boty a bolesti skutečně zmizely.

Během mého těhotenství na jaře roku 1988 se znova dostavily bolesti a to v kloubech na rukou a kolenou. Nohy mě bolely obzvláště po dlouhé práci. Kromě toho jsem v těhotenství musela hodně ležet. V září jsem ležela v nemocnici a měla jsem často pocit, jako kdybych měla celé tělo ztuhlé. Bylo to tak silné, že jsem se v noci v posteli nebyla schopná ani obrátit.

Po skončení těhotenství (koncem září) se znova dostavily bolesti v šiji a v kloubech prstů, kolen a dlaní.

Nyní mi byly předepsány léky, nejprve to byl Diclofenac 50mg, potom Protaxon, z čehož jsem musela brát tři tablety denně. Ovšem k lehkému zlepšení mého stavu došlo teprve až po sedmi týdnech.

Potíže byly silné obzvláště po ránu a při deštivém počasí, v průběhu dne se bolesti o něco zmírnily.

V listopadu mi najednou silně opuchly nohy a prsty na rukou. Chladila jsem si je a příštího rána byly zase štíhlejší.

Nadále se místa bolestí měnila, jednou byly v nohou, podruhé v rukou, ale otoky zůstávaly.

Z lékařského hlediska se jednalo o revmatické onemocnění (chronická polyarthritis).

Mělo se provést léčení zlatem. Protože je toto léčení spojeno se silnými vedlejšími účinky, dvakrát jsem určený termín odvolala. Měla jsem být hned na tři týdny poslána do nemocnice, což jsem rovněž odřekla.

Avšak můj stav se neustále zhoršoval:

Od ledna 1989 jsem už nemohla položit ruce rovně natažené na stůl, měla jsem potíže, abych něco zvedla, abych pověsila prádlo či záclony a taky potíže se sehnout. Když jsem chtěla podat něco ze spodní zásuvky kuchyňské linky, stálo mě to velmi mnoho námahy, protože jsem se u toho musela sehnout, také jsem už vůbec nemohla v bytě uklízet. Zatěžko mi byla i chůze na větší vzdálenosti, byla jsem hned vyčerpaná, i samotné nakupování mi bylo na obtíž.

Na loktech se toho času utvořila tvrdá a zanícená místa. V únoru mi řekla lékařka, že proti revma musím bezpodmínečně začít něco dělat, jinak se vůbec nebudu moci postarat o svých pět dětí.

V polovině dubna 1989 moje prsty, které byly od října 1988 silně opuchlé, náhle zeštíhly a já jsem své práce mohla lépe vykonávat. Najednou jsem mohla i položit ruce na stůl natažené. Při jedné návštěvě u paní Schmitzové, mé susedky, jsem se dověděla, že se i se svým mužem na mne od 9. dubna 1989 podle učení Bruna Gröninga einstellen.. Velmi se mne to dotklo, že ta léčivá síla, ten Heilstrom ještě předtím, než jsem o tom něco věděla, na mne působila, což vedlo ke zmizení otoků prstů. Poprosila jsem pak sama o uvedení do učení Bruna Gröninga. Dne 21. dubna jsem se pak na uvedení dověděla, jak mám sama přijímat léčivou sílu, což od té doby také pravidelně dělám.

O krátký čas později se dostavily prudké Regelungen. Ruce a nohy opuchly a byly zarudlé a pálily jako oheň. Sotva jsem mohla chodit, nohy jsem doslova vláčela po podlaze.

V květnu a v červnu byly Regelungen tak silné, že jsem už nemohla jezdit ani autem. Nemohla jsem ani otočit klíčkem k nastartování, ani jsem nebyla schopná ovládat spojkový pedál a i řízení bylo pro mne velmi těžké. V tu dobu jsem nemohla ani opustit svůj byt. Domácnost obstarávala moje matka, jak jen to nejlépe šlo, zaskakovat musely i děti.

V té době jsem hodně ležela a měla velkou potřebu spánku. Já sama jsem mohla pouze s námahou připravovat jídlo pro svou rodinu. Abych udělala hlávkový salát, musela jsem ho dělat „nadvakrát“. i umývání nádobí jsem nebyla schopná vyřídit na jeden záťah, neustále jsem práci musela přerušovat. Abych se postarala o své dvě nejmladší děti, k tomu jsem potřebovala veškerou svou sílu.

V červenci to pak začalo jít všechno kupředu. Zase jsem byla schopná sevřít dlaně do pěstí, prsty jsou od poloviny dubna 1989 i nadále bez otoků a poznenáhlu se mi navracela do rukou síla. Opět mohu sama jezdit autem, opět mohu nastartovat. Zatímco mi dříve startování a používání spojky přinášelo tolik bolestí, mohu nyní řídit auto opět bez bolesti. Také práci v mé domácnosti jsem

postupně přebrala sama do svých rukou. Zatímco jsem dříve prádlo musela věšet na nízký stojan, mohu je dnes už zase věšet na šňůry.

Rovněž z nohou se postupně ztratily otoky. Byly předtím tak silné, že jsem si vůbec nemohla zapnout sandály. Mezitím otok opadl, takže mohu sandály bez problému zapnout.

Mnohem lepší je to i s mou chůzí. Byla jsem už se svými dětmi na procházce a taky jsem byla schopná stát bez přestávky jedenapůl hodiny na nohou při žehlení. Poté, co jsem po dva měsíce vůbec nevycházela z domu, přijala jsem teď už zase pozvání na návštěvu.

Zanícená a ztvrdlá místa na loktech rovněž zmizela. Mohu dnes zase zašroubovat lahve s mlékem a otvírat konzervy otvíračem, což bylo předtím pro mě nemožné.

Mohu se už i normálně sehnout. Po půlroce jsem byla zase poprvé schopná uklidit svůj byt.

Mezitím uplynuly už téměř tři roky, i nadále mohu s plnou silou provádět všechny potřebné práce v domácnosti, nedošlo k žádnému opětovnému revmatickému projevu, nepotřebuji žádné léky a svým dětem mohu být zase bez bolesti čínorodou matkou.

Lékařský komentář

Chronická polyarthritis (CP) je onemocnění, jehož příčina není známa, pravděpodobně leží v oblasti imunologické. Toto onemocnění se projevuje především zánětem periferních kloubů. Většinou lze pozorovat symetrické rozdělení tohoto napadení.

Tento chronicko-zánětlivý proces vede při delším průběhu k dalekosáhlému poškození kloubů, které může mít v konečném stádiu za následek definitivní ztuhnutí a zničení kloubů. Asi tak v 70% případů můžeme pozorovat začátek CP mezi třicátým a sedmdesátým rokem života, přitom onemocní ženy třikrát častěji než muži.

U paní de Meester se objevily první příznaky tohoto revmatického onemocnění už v jejích třiceti letech. Projevovalo se bolestivým omezením pohybu kloubů prstů ruky s otoky (proximální interphalangeální a metakarpophalangeální klouby obou rukou) a kolenních kloubů. Typické bylo symetrické napadení, byly postiženy oba dva kolenní klouby a klouby prstů obou rukou. V následujícím průběhu onemocnění byly postihovány i další klouby. Později přistoupily i bolesti

a zánětlivé otoky prstů u nohou a kloubů hlezenních. u paní de Meester se objevilo i typické ranní ztuhnutí kloubů, které bylo pocíťováno obzvláště na počátku dne.

Bolesti a otoky byly následkem zánětu postižených kloubů.

Na jaře 1989 se dostavily jasné známky pokročilého stavu onemocnění (progredience) a to vedle otoků a bolestí ještě začínající tuhnutí kloubů prstů na rukou. Paní de Meester nebyla schopná položit své ruce na stůl natažené.

Kromě toho se u ní objevily ještě revmatické uzly v oblasti loktů a kostrče. Tyto tkáňové změny, popisované také jako revmatické uzly, vznikají, jak se domníváme, kromě jiného zánětem malých krevních cév (vaskulitis). Tyto uzly se nacházejí nejčastěji v subkutánní tkáni nad místy, kde dochází k tlaku, jako jsou lokty, zadní část hlavy nebo kostrč.

U paní de Meester se dosáhlo podáváním protizánětlivých léků jen lehkého zmírnění potíží, aniž by se zabránilo pokračování nemoci. Proto se měla provést na počátku roku 1989 léčba zlatem v naději, že by se tak mohly záchvaty nemoci přerušit, nebo že by se mohl zredukovat jejich častý výskyt. Soli zlata jsou schopny u části nemocných potlačit aktivitu choroby, a tak se může dosáhnout zlepšení stavu. Na druhé straně se mohou dostavit vedlejší účinky v podobě zánětu kůže a sliznice dutiny ústní (dermatitis, stomatitis) nebo může dojít k poškození ledvin (membranózní glomerulonephritis), což může přejít až k nefrotickému syndrómu či k insuficienci ledvin a k poškození kostní dřevě (aplastická anemie, agranulocytóza a/nebo trombocytopenie).

Paní de Meester odmítla tuto terapii kvůli možným tak závažným vedlejším účinkům a vzala tím na sebe riziko pokračování choroby.

Ošetřující internista popsal onemocnění v roce 1989 jako:

„primárně chronická polyartritida s těžkým průběhem, otoky kloubů a deformacemi kloubů“.

Dále se vyjádřil takto:

„Onemocnění bylo dokázáno značnými klinickými nálezy a také laboratorně-chemicky.“

Náhlé zmizení otoků zánětlivě opuchlých kloubů prstů rukou v dubnu 1989, aniž by se změnila dosavadní medikamentózní terapie, by se sice mohlo vysvětlovat jako náhodná remise, avšak přece jenom by se měla vzít v úvahu jasná časová souvislost s prosebným Einstellen rodiny Schmitzových. Paní de Meester poznala po vysvětlujícím rozhovoru se svými sousedy v tomto fenoménu dálkové působení léčivé energie a spatřila v něm novou naději ve své tak bezvýchodné situaci.

Typické bylo, že se po příjmu Heilstromu u ní dostavily Regelungen. Neznalý věci by se mohl nejprve přiklánět k tomu, že by v této proměnné reakci těla viděl další záchvat choroby jako následek příjmu léčivé síly, avšak při uzdravování se z nejrůznějších chorob je možno opakovaně pozorovat tyto reakce, po kterých následuje většinou vyléčení.

Další klinický průběh hovoří sám za sebe. Poté, co paní de Meester přestála počáteční projevy Regelungen, začaly její potíže bez další medikace odcházet. Paní de Meester může dnes po více než dvou letech bez užívání jakýchkoliv léků a bez jakýchkoliv bolestí vykonávat všechny své povinnosti v domácnosti a při péči o svých pět dětí. Před nedávnem byla schopná ještě kromě svých denních povinností více než čtyři hodiny vstaje žehlit a hned nato ještě zametat ulici a dvůr, aniž by pozorovala nějaké potíže. Něco takového by bylo dříve zcela nemožné.

Působivě se jeví celé toto dění ve výpovědi jejího manžela:

„Tímto bych chtěl já, Raimund de Meester, dosvědčit následující:

V roce 1988 onemocněla moje paní na revma. Projevilo se ve značně silné formě. Stěžovala si, že bolesti jsou den ze dne silnější. Prsty opuchly, rovněž celé nohy, ruce a klouby na rukou, na loktech měla zatvrdlá a zanícená místa. Nemohla ani volně otáčet hlavou, dokonce i při žvýkání měla bolesti.

Nebylo už vůbec možné, aby obstarávala domácnost. Během týdne k nám chodívala tchýně, o víkendech jsem pracoval v domácnosti já, jak jen to šlo. Přesto, že manželka užívala silné protirevmatické léky, bolesti se neustále stupňovaly.

V dubnu přišla do společenství přátel Bruna Gröninga. Vysadila léky. V průběhu několika měsíců se její stav očividně zlepšoval. Dnes, po téměř třech letech, obstarává domácnost zase úplně sama. Nemá žádné bolesti a je z ní šťastný člověk.“

I když se v laboratoři vykazuje ještě zvýšené BSG, přesto se po léta nedostavil ani jeden revmatický záchvat, postřeh, který při od počátku skutečně těžkém průběhu hovoří o působení léčivé síly. Přesto, že se z lékařského hlediska může uznat náhlé odeznění chorobných aktivit jako „spontánní remise“, která je sem tam u revmatických onemocnění pozorovatelná, přesto tato skutečnost zůstává pro paní de Meester sekundární. Je zbavena těžké zátěže a chce svým léčebným úspěchem dodávat odvalu ostatním lidem, aby věřili na všemohoucnost léčivé síly Boha.

Vyléčení z vrozených střevních potíží

Zpráva Christel Schreiberové z H.
o vyléčení jejího syna Raimunda (9),
společenství Kassel:

Máme za sebou velmi těžký rok, ale máme ho za sebou. Náš syn Raimund se narodil dne 22.9.1983 a pět měsíců šlo všechno velmi dobře, dokud jsem ho mohla kojít. Ale potom to všechno začalo: Oční víčka byla plná vody, měl příliš často stolici, která měla bílou barvu a velmi zapáchala.

Lékař si s tím nevěděl rady, syn musel do nemocnice. Bylo to 12. března 1984. Tady se zjistilo, že má nedostatek bílkovin. Jenomže se nevědělo, kde se bílkoviny ztrácejí. Po třech týdnech vyšetření ukázala, že má Raimund změny na lymfatických cévách ve střevech. Tady docházelo právě ke ztrátě bílkoviny. Ale co bylo nejhorší, Raimund neměl v těle téměř žádné obranné látky. Bylo jich tak málo, že lékaři nevěděli, jak dál.

Beznaděj na vyléčení, která mi byla sdělena v nemocnici v K., byla pro mne otřesná. Bylo mi tam řečeno, že můj syn si nikdy nebude moci tak hrát jako jeho bratr. Měla jsem se s tím smířit a přizpůsobit této situaci svůj další život.

Raimund pak byl převezen na univerzitní kliniku v G.. Profesor této univerzitní kliniky mi dával naději, avšak po mé otázce: „Bude se mé dítě moci někdy uzdravit?“, mi dal srozumitelně najevo, že s uzdravením nemohu počítat, bude muset držet po celý svůj život dietu, aby byl vůbec života schopen. Nemohla a nechtěla jsem se s tímto výsledkem smířit a doufala jsem, že se stane nějaký zázrak.

Jedna známá, které jsem svou zoufalou situaci popisovala, aniž bych věděla, že je v Kruhu přátel Bruna Gröninga, se spolu s ostatními přáteli ze společenství na mého syna a na mne einstellen.

A tak bylo přece všechno jinak, než jak předpovídali lékaři, všechno se obrátilo v dobré.

S mým malým synkem to šlo tak krásně k lepšímu, že jsem já sama, přesvědčená svým nyní zdravým dítětem, začala chodit od konce roku 1984 rovněž do společenství Kruhu přátel Bruna Gröninga a sama se einstellen. Naučila jsem se tu, jak se má prosit a jak Bůh skrze Heilstrom působí.

Mé dítě je teď už více než sedm let úplně zdravé. Normálně si hraje se svým bratrem a jí všechno.

Dietu, kterou Raimund měl držet celý svůj život, jsem od května roku 1984 část po části nahrazovala normální stravou. Od konce roku 1984 jí syn úplně normálně.

Při všech kontrolních vyšetřeních v následujících letech jsem lékařům nejprve zamlčela, že Raimund už nedrží dietu. Hodnoty bílkovin, imunitních látek, všechny hodnoty stoupaly přesto dál a zastavily se na normálu. Když jsem se konečně odvážila říci lékařům, že dietu už dávno nedržíme, nebyli schopni pochopit, že je Raimund i přes všechny jejich předpovědi docela zdravý.

Jak vděční jsme my oba, můj muž a já, za tento veliký dar, se nedá slovy ani vyjádřit. Raimund byl vždy tak bleďý, vypadal jako by byl z vápna. Oči byly bez jasu. Ale teď jen září, má červené tvářičky a v ničem si nezadá se svým bratrem.

Lékařský komentář

Na základě biopsie tenkého střeva (odběr tkáně z tenkého střeva) byla u Raimunda Schreiberera histologicky zjištěna v šestém měsíci jeho života diagnóza „intestinální lymfatická angiektasie“. Obraz nemoci je charakterizován výraznou ztrátou bílkovin stěvem, snížením hladiny bílkovin v krvi, spojené s ukládáním vody ve tkáních (edémy) a snížením množství lymfocytů a imunoglobulinů (bílkovinné látky, které jsou zodpovědné za obranu proti infektům) v krvi. Základem choroby je vrozená deformace lymfatického tkáňového systému střeva. Předpokládá se, že hypoplastické (v příliš malém počtu se nacházející) střevní lymfatické cévy ztěžují průtok lymfy a vedou ke zvyšování tlaku v lymfatickém systému střeva. To může opět vést k rozšíření lymfatických cév v oblasti celého tenkého střeva. Následkem stoupajícího tlaku dochází lehce k prasknutí lymfatických cév s výtokem na bílkoviny velmi bohaté lymfatické tekutiny do střeva.

Následně pak klesá hladina bílkovin v krvi a dochází k ukládání vody v tělesných tkáních (edémy). u Raimunda to byly edémy na víčkách, lehké edémy na rukou a nohou a opuchnutí břicha (aszites). Kromě toho je stolice na základě velkého množství bílkovin světlá a zapáchající, jak to paní Schreiberová i u svého syna Raimunda pozorovala. Laboratorní hodnoty z března 1984 ukazují jasně, do jak nebezpečného stavu se dítě touto chorobou dostalo: Celkový stav bílkovin byl s 2,6 g/dl značně snížen (normál je 5,6-7,4 g/dl), právě tak imunoglobulin G (IgG) se 34,1 mg/dl (normál je 190-860 mg/dl). Velkou míru poškození ukázal rovněž dodatečný speciální test, který prokázal množství tělesných bílkovin, k jejichž

ztrátám docházelo střevní stěnou. Jak vyplývá ze závěrečné zprávy ze dne 6.5.1984, vypracované na základě Raimundova pobytu na stanici univerzitní kliniky v G., se v testu chrom-51-albumin prokázalo, že Raimund ztratil 52% intravenózně aplikovaného albuminu značeného chrom-51 za pouhé čtyři dny. Normální hodnota leží pod 1%! Bez terapie by Raimund nebyl schopen při dalších ztrátách bílkovin přežít. Dítěti byly během pobytu v nemocnici zaváděny do těla bílkoviny infuzemi, avšak natrvalo je jedinou možností terapie pouze speciální dieta. Tuky, složené z dlouhých řetězců, které se nacházejí v běžné potravě, jsou transportovány systémem střevních lymfatických cév a podílely se podstatně na zvyšování tlaku v tomto, zděděnou poruchou poškozeném, systému. Při speciální dietě, která se skládá především z tuků se středními a krátkými řetězci, které se vstřebávají přímo sliznicí, takže se do krve nedostávají pomocí systému lymfatických cév, je vzdušným lymfatickým cévám podstatně odlehčeno, už se tak snadno nepřetrhnou a tím nedochází ve střevě k této nebezpečné ztrátě velkého množství na bílkoviny bohaté lymfatické tekutiny. Tato dieta musí být bezpodmínečně dodržována po celý život, neboť nevede k vyléčení nemoci, nýbrž odstraňuje pouze její symptomy. Jestliže by však nemocný pozřel normální stravu s dlouhořetězcovými tuky, došlo by opětovně k těmto vrozeným potížím, došlo by zase ke zvýšení tlaku v systému lymfatických cév a k jejich roztržení a následovala by pak ztráta bílkovin ve střevě. Otoky, způsobené nedostatkem bílkovin a stolice, bohatá na tyto bílkoviny, by byla neklamným svědectvím o dietní chybě a bez opětovného dodržování této speciální diety by byla smrt nevyhnutelná.

Při speciální dietě jsou zakázány tyto potraviny:

Všechny živočišné a rostlinné tuky, normální mléko i mléko částečně zbavené tuku, smetana, šlehačka, jogurty, máslo, sýry (kromě nízkotučného tvarohu), špek, tučné uzeniny, vaječný žloutek, všechny tučné druhy masa i ryb, všechny druhy olejů a margarínu, avokádo, ořechy, mandle.

Dovoleny jsou:

MCT-olej, MCT-margaríny, nízkotučné mléko s 5%MCT oleje. (MCT nebo také MKT znamená triglyceridy (tuky) se středně dlouhými řetězci). Všechny druhy ovoce a zeleniny (až na výše uvedené výjimky), vaječný bílek, nízkotučný tvaroh, nízkotučné druhy masa a ryb.

Tato omezení se lehce řeknou. Ale člověk si musí umět taky představit, co to znamená, když se tímto způsobem musí žít po celý svůj život, jestliže chce přežít.

Jak se Christel Schreiberová později dověděla, přátel Bruna Gröninga se na Raimunda einstellen od začátku dubna 1984 bez jejího vědomí. Paní Schreiberová

zase začala vysazovat dietu 14 dnů po jeho propuštění z univerzitní kliniky, aniž by se poradila s lékařem a dávala svému dítěti, které nevykazovalo žádné symptomy nemoci, potraviny, které byly podle kritérií diety přísně zakázány. Protože i přes špatnou lékařskou prognózu Raimund tuto normální stravu snášel dobře, živila ho od konce roku 1984 zase úplně normálně, ovšem aniž by to lékařům při jeho pravidelných kontrolních vyšetřeních sdělila. Poněvadž absolvovala všechna ambulantní kontrolní vyšetření bez výjimky, průběh hodnot bílkovin v krvi a hodnoty imunoglobulinů se dá po dobu téměř dvou let dobře sledovat.

Raimund byl od 12.3. – 5.4.1984 v nemocnici v K. a byl odtud přeložen na univerzitní kliniku v G., kde byl až do 27.4.1984 stacionárně léčen. První ambulantní kontrola proběhla dne 8.6.1984. Pak následovaly další termíny ve dnech 19.10., 28.11.1984, 20.2., 27.6., 25.11.1985 a dne 29.1.1987.

V dubnu roku 1984 začala pro Raimunda s prosbou přijímat léčivou sílu jedna známá paní Schreiberové. Počáteční zvýšení bílkovin a obranných látek je lékařsky vysvětlitelné jejich substitucí (náhradou) v nemocnici a to, že nedocházelo k jejich ztrátě střevem, zase dodržováním přísné diety. Avšak po propuštění z nemocnice koncem dubna by musel být při následných ambulantních vyšetřeních pozorován opět pokles koncentrace bílkovin v krvi, neboť normální stravou by muselo opět dojít k morfologickým změnám lymfatického systému. Nejpozději při kontrolních vyšetřeních, konaných po roce 1984, by se to dalo z lékařského hlediska nutně očekávat. Avšak hodnota bílkovin zůstala až po poslední kontrolní vyšetření v roce 1987 v oblasti normálu. Dne 29.1.1987, po více než dvou letech bez diety, byla prokázána hodnota celkového počtu bílkovin 7,4g/dl (normál je 5,6-7,4g/dl), při nenápadné elektroforezi (72% albuminu) a při normální hodnotě imunoglobulinů (IgG 642 mg/dl). Ošetřující lékař prof.dr. G. napsal ještě dne 5.6.1984 rodičům lékařské potvrzení, určené k předložení na finančním úřadě:

„Výše jmenované dítě je postiženo chorobou, při které [...] musí být dodržována celoživotní dieta. Protože je tato výživa podstatně dražší než normální strava, dochází u rodičů k velmi silné dodatečné finanční zátěži.“

Při poslední ambulantní kontrole v lednu roku 1987 napsal vzhledem k neočekávanému průběhu nemoci rovněž tuto zprávu dětskému lékaři v K., do jehož ošetřování pak Raimund spadal:

„I při nedodržování diety nedochází ke ztrátě imunoglobulinů nebo lymfocytů. Bylo by přirozeně velmi zajímavé ještě jednou si důkladně prohlédnout střevní sliznici.“

Až do dneška (1993) se u Raimunda žádné problémy neobjevily, je to jasný důkaz trvalého uzdravení tohoto dítěte.

Vyléčení z těžké nedoslýchavosti

Zpráva od Jürgena Böhlendorfa (53),
společensví Hamburk:

Na levé ucho jsem trpěl nejméně po dobu pěti let těžkou nedoslýchavostí, kterou jsem si uvědomoval postupně. V běžném denním životě se stávalo čím dál častěji, že mne někdo oslovil a já jsem reagoval až po opakovaném oslovení. Při společném sledování televize jsem nerozuměl, o čem se mluvilo a musel jsem prosit o zesílení zvuku. Moje snoubenka, se kterou jsem se seznámil před čtyřmi a půl lety, mne opakovaně upomínala, abych navštívil ušního lékaře.

Když jsem pak v květnu 1991 konečně k ušnímu lékaři šel, abych si nechal sluch otestovat, byl výsledek jednoznačný. Diagnóza zněla: sluchový infarkt s následnou těžkou nedoslýchavostí vlevo. Lékař mi řekl doslova:

„Kdybyste měl jen toto ucho, stál byste pěkně v temnotě. Při Vaší příští návštěvě si musíme popovídat o naslouchadle.“

Na Kruh přátel Bruna Gröninga jsem byl upozorněn jednou přítelkyní, která mi při jednom rozhovoru sdělila, že by pro mne něco měla, kde bych se mohl uzdravit. Moje zvědavost na toto společenství mne už neopustila, a tak jsem byl dne 7.8.1991 uveden do učení Bruna Gröninga.

Kromě dovolené, která následovala hned po mém uvedení, jsem společně hodiny navštěvoval pravidelně. Od uvedení jsem cítil proud v celém těle.

Sluch byl zpočátku stejný jako před uvedením. Myšlenkově jsem toto ucho odevzdal a myslel jsem si: „Teď už jsou to Regelungen.“

Asi po dvou měsících jsem při jedné jízdě po dálnici pocítil po dobu čtvrt hodiny několikrát v levém uchu hlasité praskání, což jsem rovněž chápal jako Regelungen.

Několik týdnů poté, asi tak začátkem listopadu, jsem seděl u jednoho zákazníka a musel jsem čekat. V pozadí hrála tiše hudba. Pojednou mi řekl můj vnitřní hlas:

„Jürgene, to můžeš slyšet i levým uchem.“

Zacpal jsem si nejprve levé ucho, abych poslouchal. Pak jsem změnil ruku a držel si zase pravé ucho, abych to mohl srovnat. Hudba hrála velmi potichu, ale já jsem ji slyšel oběma ušima stejně silně!

Byl jsem tak překvapen, že jsem si uši střídavě zacpával několikrát, ale výsledek byl pořád stejný. Hudba měla na obě uši stejnou hlasitost. Teď jsem věděl, že se mi opět dostalo plného sluchu. Je to nádherný pocit!

Dostalo se mi i lékařského potvrzení. Nechal jsem si sluch znova otestovat a ošetřující lékař mi znovuzískaný sluch potvrdil.

Děkuji Bohu a Brunu Gröningovi z celého srdce.

Lékařský komentář

Ušním boltcem počínaje je zvuk veden vnějším zvukovodem k ušnímu bubínku. Tlakem, způsobeným přenášeným zvukem, začne bubínek kmitat. Pohyby bubínku jsou pak přenášeny ve středním uchu sluchovými kůstkami na takzvanou bázi třmínku, jehož pohyby vedou k posunu objemu tekutiny vnitřního ucha. Tímto se pohybuje šnekovitě tvarovaná membrána, táhnoucí se vnitřním uchem (basilární membrána), souhlasně se vzniklou frekvencí zvukové vlny, což zase vede k dráždění určitých smyslových buněk, které jsou ve spojení se sluchovými nervy.

Rozlišujeme nedoslýchavost na vedení zvuku a nedoslýchavost na vnímání zvuku. Příčinu nedoslýchavosti na vedení zvuku lze hledat ve zvukovodu nebo ve středním uchu, zatímco při nedoslýchavosti na vnímání zvuku se jedná o poškození vnitřního ucha nebo sluchového nervu.

U pana Böhlendorfa se jednalo o výraznou nedoslýchavost levého vnitřního ucha (nedoslýchavost na vnímání zvuku), která byla z lékařského hlediska v anamnézi způsobena sluchovým infarktem. Ztráta sluchu, kterou pan Böhlendorf popsal, je dokumentována ve zvukově-prahovém audiogramu jeho ošetřujícího lékaře ORL dr. J., ze dne 21.5.1991:

„Zvukový práh nalevo ležel v hlubokých frekvencích do 1000Hz při 35db ztráty sluchu a klesl do 8000 Hz na 80 až 90db ztráty sluchu.“ K tomu se přidala rovněž, i když ne v silné formě, nedoslýchavost vnitřního ucha na pravé straně:

„...vpravo pokles od 3000Hz na 50 až 60 db ztráty sluchu.“

Toto znatelné narušení sluchu bylo také nápadné osobám v jeho okolí.

Uta Thielke z U. potvrzuje místopřísežně:

„Poznala jsem pana Böhlendorfa asi před čtyřmi a půl lety a velmi rychle jsem postřehla, že zřejmě trpí značnou nedoslýchavostí, která se projevovala tím, že když ho někdo (já) oslovil, nereagoval buď vůbec, nebo reagoval až po opakovaném oslovení.

K tomu docházelo neustále a v nejrůznějších situacích, obzvláště pak tehdy, když člověk od něho seděl na levé straně. Prosil mne (a také jiné lidi), abychom mluvili hlasitě a rovněž rádio a televize musely být puštěny naplno.

Asi od října/listopadu roku 1991 už tyto výše jmenované potíže neexistují. Od této doby reaguje pan Böhlendorf zcela normálně.“

Působení Heilstromu se dá pozorovat i na zvukově-prahových audiogramech, které nechal Jürgen Böhlendorf vyhotovit po svém uzdravení. Vyhledal přitom hned dva ušní, nosní a krční lékaře. Dr. J. z H. potvrdil výrazné zlepšení sluchu a Dr. L. z H. mu opět potvrdil normální sluch, odpovídající jeho věku.

„Ve zvukově-prahovém audiogramu ze dne 4.3.92 jde o výkon vnitřního ucha oboustranně sahající až k 3 kHz při 10 db, potom o pokles vpravo na 30db při 6 kHz a vlevo na 40db při 6 kHz.“

Jestliže sluch v levém uchu byl dříve tak poškozen, že byl pan Böhlendorf schopen vnímat pouze velmi hlasitý hovor, dnes vnímá dokonce šeptavé hlasy.

Vyléčení z bronchiálního astmatu a z alergií

Zpráva Anne-Marie Schwabe (51)
společenství Braunschweig:

1. Od poloviny osmdesátých let jsem trpěla bronchitidou, která se projevovala většinou na podzim nebo na jaře v takové míře, že jsem musela po několik dnů spát vsedě, aby se mi v noci dostalo dostatečné množství vzduchu do plic. Počátkem roku 1989 pak došlo k prvnímu astmatickému záchvatu. V následujícím čase se dostavovala dušnost obzvláště silně, když jsem přišla do styku se psy, proto jsem se jim vyhýbala, jak jen to bylo možné. Avšak v dalších měsících jsem pozorovala, že mi při tělesné námaze velmi rychle ubývají síly, v roce 1990 jsem musela dokonce po zdolání 13-15 schodů asi pět minut kvůli dušnosti odpočívat, teprve pak jsem mohla pokračovat v chůzi.

Můj plicní lékař mi předepsal v březnu roku 1989 lék proti dušnosti, který mi přinesl úlevu, avšak na podzim roku 1989 jsem ještě dodatečně potřebovala sprej, který jsem musela použít vždycky, když se dušnost dostavila. Byla to pro mne velká pomoc.

Při jednom výletě na kole na jaře roku 1990 jsem musela několikrát kvůli dušnosti zastavit, od té doby jsem se kola už ani nedotkla. Vedle dušnosti při námaze se dostavovaly dýchací potíže i bez znatelných vnějších podnětů, až sedmkrát za noc jsem se kvůli tomu probudila. Rovněž mlha a výfuky z aut potíže zhoršovaly. Při astmatických záchvatech jsem musela s pískotem lapat po dechu a silně kašlat. Záchvaty byly provázeny mučivým pocitem dušení, dvakrát jsem musela kvůli akutní dušnosti do nemocnice.

V srpnu roku 1990 jsem byla poukázána kvůli astmatu na několik týdnů na jednu lázeňskou kliniku. Protože se potíže v průběhu roku 1990 zhoršily, byla mi tam zdvojnásobena dávka léků, byla mi předepsána dýchací gymnastika a inhalace. Zvýšené dávky léků způsobily opět zlepšení mého stavu. Dušnost se zlepšila a dostavovala se pouze maximálně jednou až dvakrát denně. v noci mne budila jen jednou, mnohdy jsem mohla prospat i celou noc. Jen na podzim roku 1990 jsem měla opět těžší dušnost při mlze. Jen jsem se mnohdy ptala, jak dlouho to bude trvat, než bude muset být dávka léků zase zvýšena.

2. Od roku 1976 jsem trpěla sennou rýmou a musela jsem každé léto brát lék Hismanal. Ten mi pomohl.

Od počátku května až do konce srpna se projevovaly symptomy jako červené oči s provázejícím svěděním, pálením a tekoucím nosem. Jestliže jsem šla přes kvetoucí louku a nevzala si předtím tablety, oči mi úplně otekly. V lázeňské klinice bylo v září 1990 na základě testu zjištěno, že jsem alergická na pyl trav, na čtyři druhy obilí a na téměř všechny druhy stromů, rovněž na roztoče a domácí prach.

Na Kruh přátel Bruna Gröninga jsem byla upozorněna malým inzerátem. Dne 15.prosince 1990 jsem byla uvedena do učení Bruna Gröninga, kdy se mi asi týden předtím dostalo krátkého telefonického uvedení.

1. Astma zmizelo okamžitě. Během uvedení jsem udělala myšlenkově čáru za svým dosavadním životem a oddělila jsem se vnitřně od všeho, co pro mne bylo těžké. Na astma jsem pak už vůbec nemyslela. Proto mě zpočátku ani nenapadlo, že se vlastně záchvaty ani jiné potíže od uvedení už vůbec nedostavily.

Před nedávnem jsem byla na jedné hodině společenství a přišla jsem tam do styku se psem rodiny, které patřila místnost, kde se hodina konala. Vzpomínka na to staré se mě už chtěla zmocnit, ale řekla jsem si: „To nepřijímám“. Šla jsem ke psu blíž a hladila jsem ho. Během hodiny seděl pes rovněž na takovém místě, že mi jeho zápach stoupal přímo do nosu. Dříve to bylo právě to, co jsem nesnášela. Tohoto večera se však nic nepříhodovalo. v noci jsem měla dva záchvaty kašle. Něco jsem mohla odkašlat. To byly veškeré Regelungen. Od té doby jsem až dodnes těchto potíží zbavena. Tyto dřívější potíže se nedostavují ani při stoupání po schodech, ani při mlze, ani při kontaktu se psy. Nepotřebuji žádné léky a dokonce jsem si nyní koupila nové holandské kolo, na kterém zvládám bez potíží i výstupy.

2. První léto po mém uvedení jsem si mohla užívat bez senné rýmy, taky roku 1992 se už neobjevily vůbec žádné potíže. Bez jakýchkoliv regulací jsem se zbavila mnoho let trvající senné rýmy.

Lékařský komentář

Astma je onemocnění dýchacích cest, které je charakterizováno zvýšenou orientovaností bronchií na větší počet iniciátorů.. Dochází k dušnosti, většinou ve formě záchvatu, která je provázena těžkým oddechováním, nápirem kašle a vykašláváním většinou vazkého hlenu. Typické záchvatové astma je založeno velmi často na nějaké alergii dýchacích cest, přičemž jako spouštěč přichází především v úvahu pyl ze stromů, trav, bylin, výtrusy hub, domácí prach (roztoči),

peří a zvířecí chlupy. Kromě toho rozlišujeme také astma dráždivé, které vzniká nespecifickým drážděním (změny teploty, mlha, výfuky atd.). Astmatické potíže se mohou projevovat rovněž působením infektů. Námahové astma může být způsobeno těžkým oddechováním a zrychleným dýcháním následkem těžké fyzické námahy a často se dušnost dostavuje rovněž na základě duševní zátěže, v tomto případě se jedná o astma psychogenní. Ve většině případů však lze pozorovat smíšené astmatické formy. Příčinou dušnosti při bronchiálním astmatu je extrémní zúžení bronchií svalovým spasmem (křeč), většinou ztěžuje stav ještě zduření sliznice a vazké hleny. Často je v průběhu astmatického onemocnění možno sledovat zhoršení stavu, kdy zpočátku jen lehká dušnost a řídké záchvaty mohou přejít k těžkým, částečně dokonce až život ohrožujícím astmatickým potížím, které vyžadují nemocniční ošetření.

Podle příčin dušnosti při astmatických záchvatech existují také specificky působící léky, které pro mnoho lidí představují jedinou možnost k přežití. Takzvaná bronchospasmolytika jako theopylin a jeho deriváty (odvozeniny) a takzvané beta-2-sympathomimetika působí uvolnění svaloviny bronchií. Antialergika zabráňují uvolňování určitých tělesných látek, které vyvolávají zúžení bronchií, a pomáhají tímto způsobem zmírňovat astmatické záchvaty. Při obzvláště silné dušnosti jsou nasazovány preparáty cortisonu, které působí proti zduřování sliznice a zabráňují zánětům. Takzvaná sekretolytika nebo mukolytika se používají k tomu, aby se tuhé hleny staly tekutějšími, aby tak mohly být lehceji vykašlávány.

Avšak všechny tyto léky jsou schopny potíže pouze mírnit a musí být často užívány několikrát za den, neboť jejich působení je omezené. Často jsou vstříkovány přímo při záchvatu do úst za pomoci sprejů jako jemný aerosol, dodatečně se však musí často provádět ještě dlouhotrvající terapie tabletami. Ve velkém počtu případů je nemocný odkázán na to, aby tyto léky užíval celý život. Dávky se v průběhu nemoci většinou neustále zvyšují. Kdo ví, jak mučivá může být dušnost, asi vytuší, jaké utrpení to pro nemocného je, když musí vést dlouhý zápas o vzduch a když musí přemáhat ten věčný strach z příštího záchvatu.

U paní Schwabe se vyskytovalo astma ve smíšené formě.

V jedné ambulantní zkoušce na funkci plic, prováděné ošetřujícím lékařem, plicním specialistou, byla nalezena dne 27.10,1989

„zřetelná obstrukce s těžkou nadměrnou plynatostí v alveolárním prostoru.“
(zřetelné zúžení bronchií s těžkou nadměrnou plynatostí plicních sklípků.)

Vývoj onemocnění se zrcadlí velmi jasně v narůstajícím užívání léčiv. Na začátku (březen 1989) stačil beta-2-sympathomimetikum (Spiropent 2x1 tableta denně),

po sedmi měsících byl dodatečně zapotřebí dávkovací aerosol Berotec. o deset měsíců později byly dávky při nemocničním pobytu zdvojnásobeny. Navíc ještě dostala paní Schwabe přípravek s theophyllinem (Euphyllong retard. [350mg theophyllinu] 2x1 tabl.) a dávkovací aerosol (Ditec) s beta-2-sympathomimetikem, profylakticky působící antialergikum, čehož brala 8 dávek denně. Teprve s touto dávkou jakžtakž vystačila.

Po 14 let trvající alergická rhinitis (senná rýma) se projevovala charakteristickým způsobem v sezónní symptomatice. V době výskytu pylu na jaře a v létě se u paní Schwabe projevovaly rok co rok typické potíže senné rýmy se silnými náporů kýčání, slzejícím a svědícím očima a zvýšenou produkcí vodnatých hlenů.

Podáním specifických antialergik se symptomatika zmírnila, jinak je tu ještě ta možnost vyhýbat se alergenům, což je však velmi těžce realizovatelné u lidí, jako je i paní Schwabe, kteří jsou činní mimo domov. Další existující terapeutická možnost hyposensibilizace nebyla u paní Schwabe provedena.

Pokoušela se mírnit symptomy tabletami, aniž by se tím vyhnula každoročně na jaře se vyskytujícím nepříjemným potížením .

Ústup či zmírnění dlouholeté senné rýmy můžeme v lékařské praxi sem tam v jednotlivých případech pozorovat. Avšak i zde se mi to jeví tak, jako i při jiných zprávách, že by nebylo na místě mluvit o pouhé náhodné spontánní remisi, mám přece k dispozici celou řadu zpráv o vyléčení, ve kterých příjmem léčivého proudu zčásti spontánně ty nejrůznější druhy alergií natrvalo zmizely.

Spontánní vyléčení astmatického onemocnění v tak výrazné podobě, jak to bylo v případě paní Schwabe, si neumím ze svého lékařského hlediska vysvětlit, zvláště když nelze pozorovat žádnou podstatnou psychickou složku při exacerbaci v průběhu nemoci. Jeden dotázaný kolega, plicní specialista, považoval poté, co jsem mu průběh choroby popsal, vyléčení tohoto astmatu za téměř vyloučené. Jiný kolega zastával mínění, že se pacientka musí připravit na celoživotní užívání léků.

Ošetřující plicní lékař Anne-Marie Schwabe zjistil při jednom kontrolním vyšetření v květnu roku 1992, poté co byla paní Schwabe již dva roky bez léků a bez potíží, v testu na zjištění plicní funkce normální parametry a zakončil zprávu o nálezů následujícími slovy:

„Nějaká terapie není z mého odborného hlediska žádoucí.“

Dodatek

Projev Bruno Gröninga (1957)

Milí přátelé, jestliže jste právě slyšené dobře sledovali, tak budete dozajista vědět, oč tu jde. Jde tu, prostě řečeno, o vás samotné. Jde tu o každého jednotlivého člověka, jde tu skutečně o opravdovou víru. Jde tu o víru v Boha a ta se začne teprve tehdy, až člověk dojde k přemýšlení sama nad sebou, takže pak ví, co má pro sebe, co má pro své tělo zapotřebí. Vím, že většina z lidí, ano, musel bych skoro říci, téměř všichni lidé, o sobě to pravé už vůbec neví. Ale když budeme, milí přátelé, přesně následovat toto učení (...), tak budeme mít úspěch, i každý jednotlivě.

Přírozeně propadli lidé v průběhu století úplně jinému učení, které je ryze lidské, je to pozemské učení. Dnes už člověk neví o sobě vůbec nic, to přírozené, to Boží odložil stranou, vzdal se tak sám sebe. A on sám to už vůbec nepovažuje za nutné, aby věnoval svému tělu nějakou pozornost. Dělal zkrátka jenom to, co sám od sebe považoval jako správné, tak jak tomu on sám rozuměl.

Milí přátelé, chtěl bych se vám tady prostřednictvím tohoto mikrofonu krátce představit, ne abyste snad zase jednou propadli nějaké jiné víře. Říkám vám to zcela jasně a zřetelně: Nevím toho mnoho, nevím toho o moc víc než to, co už dnes lidé vůbec nevědí, vědět nemohou, jak jsem právě řekl, protože propadli tomu člověčímu a proto člověk taky všechno tak lidsky bere a ne božsky. Proto, milí přátelé, má každý takový jedinec tak smutný osud. Nenachází už cestu (...). Už ani neví, co je to to pravé. On, člověk, se stal stále víc a víc povrchním, řečeno prakticky, propadl každému velkému hříchu, aniž by to věděl, aniž by si to uvědomoval, aniž by si dělal výčitky svědomí, to zn. on už to více méně ani necítí.

Co cítí, je to, že nesrovnalost není jenom kolem něho, ale vnikla už i do něho a každý, i vy, milí přátelé, si položí otázku: „Jak je to všechno jenom možné?“

Jak k tomu vůbec došlo, že zlo napadlo vaše tělo, ve kterém se už vůbec necítíte dobře, když jste si už sami i uvědomili, že vás vaše tělo neposlouchá, že mu už nemůžete dávat žádné rozkazy, protože vešlo, takříkajíc, určitým způsobem do stávký. Tady a tam to píchá a tu a tam jsou orgány, které už spolu nespoupracují, to zn., neplní své úkoly, které jim v těle byly určeny. Tělo je přece celistvé dílo, ze kterého si my, to zn. každý člověk má brát poučení, že nám Bůh vložil do těla Jeho dílo, ze kterého pak máme možnost rozpoznat, jak velký a mocný Bůh je!

Ale já vím, že mnozí, taky vy, milí přátelé, jste si neuvědomili ani to nejmenší. Máte na život úplně jiný názor. Žili jste tak, jak vám to vaši předkové ukázali a podle učení, které vám dali na vaši cestu oni. Lidé se řídí více nebo méně pozemskými zákony a dělají všechno možné proto, aby se jim podřizovali. Avšak na tomto místě bych to nechtěl až tak daleko rozvádět, neboť pak byste mi třeba neporozuměli.

Omezím se tedy pouze na jedno a to je pořád jenom to, aby teď konečně přišel člověk k rozumu a aby si uvědomil, že je výtvozem Božím, že je Boží bytostí a že je to Bůh sám, který mu propůjčil právě toto jeho jedno tělo, aby mohl vést pozemský život! To znamená, že Bůh nás sem poslal a že Bůh nám nechce ukázat a říct pouze něco, nýbrž nám chce ukázat a říct to, co představuje celou Jeho krásu a nádheru!

Ale my jsme už jednou spojení se zemí, spojení se zemí právě tímto našim tělem a už z toho vyplývá naše velká povinnost, první úloha každého jednotlivce, že bude tomuto svému jedinému tělu věnovat pozornost a že tomuto svému tělu dá taky všechno to, co pro ně Bůh určil. Když přejdu k určitému podobenství, tak mi budete, milí přátelé, lépe rozumět. Já však zjišťuji, že to musím udělat už z toho důvodu, abych vám dal více porozumění pro to, abyste si sami rozuměli a tím pak přišli k vlastním poznáním.

To však bude teprve pak možné, až budete sami sobě, zdůrazněno, svému tělu věnovat pozornost. Tam, kde jste byli, lépe řečeno vaše tělo, tam kde bylo napadeno zlem, vy sami říkáte: „Mé tělo není v pořádku“ byste použili jedno slovo: „Je nemocné“ nebo „Tu nebo tam je nemoc.“ Tvrdíte dokonce, že je to vaše nemoc! Ano, přátelé, bráno z vaší strany by tomu tak mohlo i být, ze strany skutečně pravdivé, ze strany Boží je to od základu nesprávné. Neboť zlo je kolem nás a člověk ho může velmi lehce přijmout, jestliže se jen jednou jedinkrát přivede do zapomětivosti, když dá opravdu jenom na lidi a na jejich názory, ať už títo nasbírali zkušenosti nebo ne, neboť tady v životě je to přeci mezi lidmi tak, že většina z nich říká pouze svá mínění, ne však svá přesvědčení.

A když jdete dále, tak zjistíte, že lidé pořád jenom říkají: Ale ano, už jsem se pokoušel o všechno možné!“ Pokoušel se tento člověk o to, aby svého bližního zbavil zla. Také vy tady, milí přátelé, jste se určitě pokoušeli už o všechno možné, abyste se toho zla zbavili a když si teď sami položíte otázku: No dobře, a co vám to přineslo? Neměli jste raději hned sáhnout po tom, k čemu patříte a co patří k vám, tak, aby ve vašem těle zase zavládl pořádek?

Neměli jste raději hned dělat to správné, než ztrácet čas pouhými pokusy? Chcete žít raději podle mínění vašich spoluobčanů anebo chcete být vystaveni neustále jen pokušením? Neboť vy, neboť každý člověk sám je zlo, když se zlu

poddává, namísto toho, aby se od zla osvobodil, když se zlem zabývá a to dělá už jen tím, když se jenom pokouší se tohoto zla zbavit, ale nikdy ho nenapadne přijmout myšlenku, že je to jeho velkou povinností, že je si to sám sobě dlužen, aby se sám od tohoto zla osvobodil, aby se sám tohoto zla zbavil.

Nikdy k tomu nepřešel, neboť pořád zůstává jen na cestě pokušení. Skutečnost je přece určité taková, co i vy sami řeknete, že vás všechno toto množství pokusů zla nezbavilo, že zlo z vašeho těla nezmizelo, nýbrž zachvacovalo je stále víc a víc a tím ho znehodnotilo do té míry, že už ho dnes nemůžete ani používat.

Vím, že mnozí z vás říkají: „Ale ano, já přece věřím, modlím se (...)“. Prostě řečeno: „Jsem přece věřící člověk!“ (...). Ano, milí přátelé, k tomu patří ještě mnohem víc (...)! Především to znamená, abychom (...) děláli jednoduše to, co dělat máme, jít tou cestou tak, jak nám to Bůh určil, to zn. musíme jít touto předurčenou cestou a musíme taky věřit, že svého cíle i dosáhneme. Ale ne se jen pouhým slovem uklidňovat, kterým říkáte, že věříte, že jste věřící člověk (...). Ne, přátelé, méně mluvit, ale spíš víc dělat. Dělat znamená, že přejdete k činu a že si teď skutečně k srdci vezmete jen to dobré, neboť to dobré chce být přijato!

Přece byste nechtěli věřit tomu, že to dobré, to ryze Boží pak přijde do vašeho těla, když se budete pořád ještě zabývat zlem, zabývat tím, co nikdy neznamená pořádek, nýbrž co je nepořádkem. A to jste doposud už mohli zjistit a uvědomit si to. A právě proto, milí přátelé, jste přišli i sem, abyste konečně uslyšeli pravdu. Ale já jdu ještě dál! Nejenon, že slyšíte pravdu, vy ji můžete i cítit, vy si ji můžete uvědomit, uvědomit na svém vlastním těle.

Ale k tomu dojde až teprve tehdy, když začnete svému tělu věnovat opravdovou pozornost, když budete následovat to, co následovat máte a když budete taky skutečně věřit, že se pořádek ve vašem těle opět dostaví. A říkám vám to ještě jednou, nestane se to dříve, než se opravdu neoprostíte od toho zlého, než s tím zlým nebudete skutečně mít už vůbec nic společného, to zn., nebudete se tím zlým, tím nepořádkem prostě víc zabývat a půjdete jednoduše tou cestou, kterou Bůh každému člověku, každé bytosti předepsal.

Když to člověk tak dělá, tak brzy zjistí, že se už na takové cestě nachází, cítí se čím dál tím lépe a volněji, takže se z něho stane opravdu člověk, těší se ze života. Ale tady pozor, milí přátelé, jestliže zamýšlíte jít touto cestou, nesmíte se opravdu už žádným zlem zabývat a nesmíte v něm žít, nesmíte se dívat zpátky a to dobré zpochybňovat nebo ale, jak se to velice snadno stává, jak to bylo možná i u vás, že jste byli a jste obklopeni svými bližními, kteří v sobě zdaleka nemají to dobré a kteří na to dobré, na to Boží ani nevěří. Neboť oni sami říkají: „To, co neznám, na to nevěřím, to, co nevidím a to, co nemůžu nahmatat, to pro mne neexistuje.“ Takový člověk je tedy nevěřící, přičemž vám pořád a pořád namlouvá: „No tak

pokus se o to, pokus se o toto a o tamto! Anebo už jsi se o to nebo ono pokusil? Ty se o to přece musíš pokusit!“

Podívejte se, milí přátelé, i tu jste byli neustále napadáni – a to už od svých bližních, od těch vám nejbližších příbuzných, je jedno, kdo to je; jestli je to otec, jestli je to matka, bratr sestra nebo teta či strýc, co já vím, kdo to všechno může být. Anebo možná dobrý přítel, nějaký dobrý soused, anebo nějaký namyšlený šašek, který si o sobě myslí, že pozřel všechnu moudrost světa, když v tomto svém životě pořád jen experimentuje, když dělá pokusy.

Ale všechno přece jenom není stejné, to zn., každý není stejně založen a každý není hned jen tím dobrým obklopen a ani ne hned jen tím zlým, ten jeden víc, ten druhý třeba méně. Ale nechme teď naše okolí úplně stranou, zamysleme se nad našim bytím, nad našim pozemským životem, zamysleme se nad našim tělem, zamysleme se sami nad sebou a tady, milí přátelé, tady se brzy dostanete k sebepoznání.

Neboť vy si musíte něco slíbit a tomuto slibu musíte i dostát! A když jste si ten slib dali, musíte tento slib, toto své slovo, dodržet, když si sami k sobě řeknete: „Ano, já chci! Nejprve se chci zbavit toho zla, nechci mít se zlem už vůbec nic společného! Spojím se teď jenom s tím dobrým, s tím pravým Božím, takže budu mít potom s Bohem přímé spojení!“

Vím, že člověk o sobě vůbec nic neví. Dnes se sice už mluví o těle, duchu a duši, ale je dost i takových lidí, kteří na duši více či méně nevěří, i když na druhé straně přece jenom říkají, že se tu jedná o duševní utrpení. Ano, milí přátelé, a kde se toto pak projeví? To byste měli vědět stejně dobře, jako to vím i já. Ale právě proto vám to není známo, protože jste se tím nezabývali, protože jste pro to nic nedělali, co jste dělat měli, to zn.: neměli jste sami sebe vylučovat z pozornosti, měli jste pravdu hledat sami v sobě. Neboť při pocitu, který teď vnímáte, budete sami říkat: „Tento pocit je mi cizí, je to takový divný pocit.“ A brzy nato přepnete pak zase na to zlé. A pak začnete dělat pokusy s tím, jestli to tu ještě píchá, jestli už to nebo ono můžete. Tady, milí přátelé, je to pro mne důkaz, že jste se dostali k vyžadování – ne, přátelé, to už je až přespříliš!

Tak daleko to dojít nesmí! Máte se pouze připravit na to, abyste přijímali to pravé, Boží vysílání, lépe řečeno, aby jste je dosahovali. Když tohoto spojení dosáhnete, to brzy zjistíte. Ale pořád musím opakovat, že teprve potom, co jste svému tělu věnovali opravdovou pozornost, když jste dávali pozor, co se s ním děje, ne kolem něj, nýbrž v něm, ve vašem vlastním těle. Jestliže jste okolním světem, vašim okolím rozptylováni, nezavírejte prostě oči a nevyžadujte nic, nevyžadujte, že se musí dostavit takový a takový pocit. Ne, přátelé, tak to není! Když budete věnovat svému tělu pozornost, tak nezjistíte něco, ale zjistíte právě

to, co se ve vašem těle ukazuje, tak to cítíte. A to musíte konečně jednou přijat za skutečnost, to si musíte vzít k srdci, je to to, co už jsem řekl, že vy pak řeknete: „Ten pocit je mi cizí, je to divný pocit!“

Ano, je to divné, že teď máte jednat jinak, než jste jednali doposud. Ano, milí přátelé, jen tak a ne jinak je to možné! – Mohl bych vám tu dnes rozebírat jednotlivé případy, případy, to znamená o každém jednotlivém padlém člověku, který ztratil to dobré kolem sebe, a pak postupně i v sobě – a pak, jak toho dobrého znovu dosáhl.

Stojí tu člověk, který skrze to zlé na svém vlastním těle zjistil, že přece jenom neexistuje nic dobrého, nýbrž že mu toto zlo bylo dáno na jeho cestu, takže přijde k sebepoznání, že zlo vede zase jenom ke zlu a nikdy ne k dobru, nikdy nevede k Bohu.

Tady však, milí přátelé, je to pořád jedno a totéž ve všech těch případech, když řeknu stovky, tak jsou to tisíce těch, kde byli lidé s určitostí od svých bližních odepsáni a kteří sami tvrdili: „Pokusili jsme se o všechno možné, abychom je toho zla zbavili, ale nejsme toho schopní.“

To znamená, tady mluví jeden jako druhý přece jenom pravdu, když vám a i všem ostatním dává na vědomí: „Tady pomoci nemůžeme.“

Podívejte se přátelé, už tady začíná ta celá pravda! Člověk se pokusil o všechno možné a nejenom vy jako jedinec, ne, i ten člověk, který byl ve vašem okolí nebo o kterém jste si mysleli, že vám přece jenom může pomoci. Ale pak jste na to přišli, i když značně pozdě!

Ale zůstaňme teď tady, říkám ještě jednou, kde jste se dověděli pravdu, když váš bližní říkal: „No tak tady nemohu nic dělat, už jsem se pokusil o všechno, je to prosté“, - no jo, jak to jsou lidé zvyklí říkat: - „je to nevyléčitelné, proti tomu není žádný prostředek, proti tomu nemůžeme vůbec nic dělat.“ A já myslím, že do určité míry jste i vy tady tak daleko. A teď, milí přátelé, tady začíná ta pravda. Tady jste došli k sebepoznání, to zn. došli k sebepoznání ti lidé, kteří dosáhli vyléčení na vlastním těle. Tady věděli docela přesně: „Byl jsem už odepsaný od všech mých blízkých, od všech mých příbuzných a ode všech těch, kteří se o mě starali, kteří o mne pečovali a kteří se přece pokusili o všechno možné a přece museli říci: „Nejsme toho schopní!“ Tak jak říká matka: „Pokusila jsem se o všechno možné, abych svému dítěti pomohla“, jak říká manžel: „Pokusil jsem se o všechno možné, abych mohl své paní ještě pomoci.“ Ale to byly pořád jenom pokusy! Tak je tomu i mezi bratrem a sestrou a obráceně a tak to jde dál. Ano, milí přátelé, tu nemohl jeden druhému pomoci, neboť si vůbec nevěděl rady a tudíž nemohl přejít k činu, byl bezradný a bezčinný.

Podívejte se, přátelé, právě když člověk tato poznání nasbíral a teď ví, oč tu jde, to zn. když přišel k sebepoznání, pak bude vědět a pak přijde zase na to, k čemu náleží. Říká se to snadno – ale dělá se to těžko! Bráno z vašeho hlediska bude vědět, že patří k Bohu, že bude o Bohu taky skutečně přemýšlet, který ho přece stvořil a který mu přece dal to všechno, který pro něho určil tolik dobra, které však on sám musí přijmout. Jestliže to udělá, je dobře, jestliže se ale jenom pokusí, tak ho každý pokus zavede zase k tomu zlému. „Každý pokus ztroskotá“, řekne potom. Ale musí ty pokusy pořád dělat? Není to pokoušení Boha? Je vám to všechno jasné? Já říkám: ano. Ale i vy budete brzy říkat ano, že to, co jste dělali doposud, bylo přece jenom pokoušení Boha! Ne, přátelé, to už je přespříliš!

Ještě jednou se vrátím nazpět: Tito lidé, kteří zažijí vyléčení na svém vlastním těle, byli vždy takovými lidmi, kteří docela přesně věděli, co chtějí, kteří našli zase cestu k Bohu a kteří tomu skutečně věřili a měli ve svém srdci hluboké přání, aby se zla ve svém těle zbavili! Ale pokud se člověk pohybuje pořád jenom tam, kde je zlo doma, nezbaví se ho nikdy!

Je to stejné, jako když vám teď řeknu: Nějaký člověk spadne do jámy, je vytažen a postaven vedle této jámy, nemá však sílu ani oporu, aby se nahoře udržel, spadne do té jámy znovu. A všichni lidé, kteří takto v ní vyrostli, jsou pošpinění, jsou poskvrnění. A když budete s takovými lidmi žít dohromady, tak budete i vy poskvrnění a nikdy se nebudete moci osvobodit a očistit! Je to tak, jak to říkám, milí přátelé, to je pravda!

Dneska bych nechtěl přecházet k mnoha podobnostem, bylo by toho na vás moc už z toho důvodu, protože byste nemohli to množství, to dobré, které je pro každou živou bytost určeno, hned tak pochopit. Proto vám teď dávám jednu dobrou radu, udělejte teď jen to jedno dobro a to je to, co už hodně lidí udělalo, to je, že přišli k sebepoznání a že už teď vědí, oč tu jde. Pak je to dobře! Takže, zbavte se toho, co jste pocítovali na svém těle jako zlo tím, že už nechcete mít nic společného s tímto zlem a tím, že se teď opravdu spojíte jenom s tím, k čemu vy, k čemu každý jednotlivec patří!

Vím, že mnozí budou tvrdit, že je to nutnost, aby se Gröning dostavil osobně. Ne, milí přátelé! Nutné je pouze to, abyste došli k sebepoznání. Osoba, tělo Gröninga, to vám neřekne nic – ale Bůh vám řekne všechno! A když si teď to dobré, to Boží vezmete k srdci, především vy – já už jsem to udělal -, pak řeknete i vy: „Teď je to jiné, je to úplně jiný pocit, - zajímavé!“ Opakuji ještě jednou – zajímavý pocit!

Takže, kdybyste jen teď už věřili, ale skutečně věřili a opravdu si teď spojení s Bohem podrželi a opravdu Boha poslouchali! – To jsou slova (...), abychom Boha poslouchali a že ho můžeme následovat jen tehdy, když jdeme jeho cestou,

když podle toho i jednáme a nejenom říkáme: „Já chci!“, nebo se tím utěšujeme a říkáme: „Já budu...“ Ne, tak ne, teď musíte prostě od toho zlého pryč! Svolávám vás všechny, milí přátelé, k velkému obratu! Cesta, po které jste šli, byla cestou nesprávnou! Nemusím to tolik zdůrazňovat, nejlépe to víte vy sami. Cesta, po které jste šli, byla cestou nesprávnou – byla to cesta zla! Na této cestě jste měli všechno to zlo nejenom kolem sebe, nýbrž jste toto zlo museli přijímat i do svého nitra a tím jste si ve svém těle způsobili nepořádek. A nepořádek je a zůstane i navždy tím zlým. Pořádek, milí přátelé, to je to dobré, pořádek je Bůh sám!

Vím, že existují i takoví lidé, kteří rádi říkají: Bůh k nám patří! Ne, přátelé, my, každý živý tvor patří k Bohu a Bůh má jeden zákon, svůj zákon. Kdo tento zákon nezná, kdo si ho nebere k srdci, kdo podle něj nežije, ten nemá v životě ani žádný úspěch. Takže přece jenom musí každý člověk dělat jen to dobré, to správné, nikdy však ne to špatné! Řeknu to jen docela v krátkosti: Kdo tu chce být čistý, ten ať nechodí do špíny a do bláta a ať se v té špíně nepřehrabuje, ani v tom bahně, protože tak se poskvrní. Když však dělá všechno pro to, aby zůstal čistý, tak nesmí do té špinavé díry chodit, musí ji obejít a pak musí říkat: „Tady je špína, tady je bahno, tu nechci, chci jít po dobré cestě, která je pevná, chci jít po mé určené cestě. Chci jít takovou cestou, kterou nám Bůh určil, protože On stvořil pro nás, pro každého živého tvora cestu, která vede k němu, to je k Bohu.“ Takže, touto cestou musíme jít!

A tak když každý teď po této cestě jde, tak je chráněn, má tu oporu, to zn., že tu obdrží skutečně tu pravou, Boží sílu, která ho neničí, ale která ho posiluje. Cítí se silný, cítí, jak jeho tělem tato síla proudí, cítí, že se mu na této cestě opravdu dobře vede, to zn. že je nad ním blaženost. A ta blaženost je Bůh! Bůh to chce, abychom byli blažení. Dává nám veškeré dobro, jenom musíme to Jeho, co nám posílá, do svého nitra přijmout! Takže to dělejte! Milí přátelé, musíte teď skutečně k tomu přejít a musíme věnovat svému tělu pozornost a opravdu se oprostít od všeho zla, které jste až doposud brali na zřetel, vždyť už teď přece víte, jak vás znehodnocuje. Už jsem to řekl jednou, ale musím to neustále opakovat, abyste to věděli, na čem záleží, oč tu jde, to by vám mělo být jasné: jde tu opravdu o Boží pořádek!

Takže věnujte teď svému tělu pozornost, nepřijímejte žádnou myšlenku zvenčí, nýbrž jedněte podle svého pocitu, tak jak působí ve vašem těle. Nemyslete nyní na to, co se děje doma, nemyslete na svůj obchod, nemyslete na svůj podnik, nemyslete na svou práci, ani ne na své bližní, ne, teď myslíte jenom na sebe. A když budete svému tělu věnovat tolik pozornosti, dostane se vám i velkého poznání, že si řeknete: „To, co nám řekl, to souhlasí, to zjišťuji, je to pro mne nové! Ale budu se podle toho chovat, protože já chci přece jen to dobré!“

Ale přátelé, k tomu patří ještě něco víc. To zlo, které je kolem vás, to vás na pokoji nenechá; a právě teď ne, kdy jste se rozhodli přiznat se ve vsí vážnosti

k Bohu a kdy chcete taky touto Boží cestou jít, toto zlo bude dělat všechno pro to, aby vás vystavovalo vlivu špatných myšlenek, abyste tyto špatné myšlenky mohli přijmout, nebo abyste špatné slyšeli od toho nebo onoho bližního a abyste mu zase propadli tím, když budete říkat: „Tomu se nedá věřit, to nemohu věřit, to nemůže zůstat dlouho dobré, to se musí zase zhoršit!“ Neboť takové zkušenosti jste nasbírali. Ale do té doby jste byli právě na té zlé cestě. A odtud jsem vás svolal k tomu, abyste se obrátili a šli tou správnou cestou, která je pro vás určena. Tato cesta nevede s kopce, nýbrž vede nahoru!

Takže teď, milí přátelé, odpoutejte se opravdu od toho zlého a věnujte svému tělu pozornost. Přijímejte jen to, co vás vede skutečně jen k dobrému. Vezměte si to dobré k srdci a to si vezmete k srdci jen tehdy, když už se nebudete pokládat za méněcenné, nýbrž za důstojné toho, abyste dobro do svého nitra přijímali, abyste to z celého srdce chtěli a abyste taky svému slovu, svému slibu dostáli, když budete říkat: „Už nechci mít se zlem vůbec nic společného!“

Dohadovat se však o tom nemusíme, nechci vám nic jiného říci, než to, co je pravdou. Takže mi neříkejte: „Dobře, že tu není Gröning přítomen osobně, jinak bych mu musel říct: „Ach, Gröningu, já na to ale musím myslet, protože to přece jenom bolí, píchá a mými údy nemohu vůbec pohybovat, necítím v nich žádný život a – to má být opravdu dobré? Smím v to věřit?““ A takové věci.

Ne, přátelé, to vám musí být už dávno známé, že jsem vám zakázal, abyste mi vyprávěli něco o tom zlu! Kolik už za mnou přišlo lidí, kteří si mysleli, že mi musí vyprávět všechno zlo, které je sužuje, to je, že mi musí vypočítávat všechny svoje nemoci. Museli o tom mluvit a požadovali ode mne, abych ty jejich nemoci ošetřoval. Ne, přátelé, špatně, úplně špatně! Je to síla zvyku, neboť v tomto jste až doposud žili. Jste tak zvyklí, že o zlu musíte mluvit a že ho pak chcete ještě ošetřovat! Ale tu budete už s určitostí vědět, že já nechci o tom zlu vůbec nic slyšet, protože já nenám se zlem nic společného. Takže tady už vám to musí být jasné a musíte si raději říct: „Nechce o nemocích, o neduzích, jak on to všechno nazývá, nic slyšet, nemáme mu o tom nic říkat!“ Stáli jste tu však před jednou vážnou otázkou: „Jak je to možné, že se pak této nemoci mohu zbavit?“ Já už nechci to slovo nemoc vzít ani do úst, ale vy jste o ní mluvili tak často a mluvíte i dnes pořád ještě! Nechte toho, přátelé. To je to neštěstí, ta pohroma, ne blaho. Nikdy vás neštěstí nepovede k blahu, to vás jediné poníží!

Takže, čím se liším od jiných lidí: V tom, že nechci mít se zlem nic společného a ani zlo neošetřuji. A i tu budete asi říkat: „Co to pořád mluví o nějakém zlu?“ Ano, máte na mysli nemoc nebo označujete zlo jako nemoc. A tak je to taky. Nyní, přátelé, já nemám se zlem vůbec nic společného a ani nic společného mít nechci! A žádám vás, abyste se i vy od zla odloučili a abyste zlo neošetřovali.

(...)

Avšak takovou přípravu si musí udělat každý člověk sám pro sebe. On sám musí učinit ten první krok, on sám se musí přiznat k tomu, k čemu náleží! To znamená, musí přijít k sebezpoznání, pak, milí přátelé, pak je to možné! Teď budete říkat: „Ano, nyní mám opravdu tak dobrý pocit, jak to Gröning říká.“ No a pak dojde k tomu dalšímu: „Ale jestli to tak zůstane?“ A jde to ještě dále: „Jestli se opravdu uzdravím, můžu tomu opravdu věřit?“ Ano, přáteli, to můžete! Ale toto moci musíte taky chtít, to znamená musíte je přeměnit v činy a ne že jenom teď věnuješ svému tělu pozornost, tak ne, to musíte dělat už pořád!

Ztráty energie jsou obrovské. Aby člověk přijal nějakou myšlenku, k tomu potřebuje energii. Proto se musí skutečně postarat o to, aby denně nové energie přijímal. Je to stejné, jako kdyby člověk dodal jen jednou svému tělu kyslík. Řekli byste, že vaše tělo by nemohlo existovat bez toho, abyste se zcela plic nenadechovali, abyste nenabírali do svého těla vzduch s kyslíkem a nevydechovali pak opotřebovaný vzduch zpátky. To děláte často, to děláte pořád a jde to samo od sebe, to znamená skutečně je to samo od sebe. Jestliže tělo potřebuje nový kyslík, nadechujete se zhluboka a taky vydechujete a pak se cítíte dobře, pak může tělo zase existovat. Pak můžete nad ním vládnout, pak s ním můžete pohybovat, pak je schopno i velké zátěže. Ale jak je to možné, že můžeme kyslík do svého těla přijmout? Jenom tehdy, když máme k dispozici určitou energii, když nás orgány poslouchají, když můžeme skrze orgány, to zn. skrze tělo vzduch, kyslík, přijímat.

Ale jak je to s přijímáním myšlenek? A když jste tyto myšlenky i vyslovili, běda, když jsou to zlé myšlenky! Pak musí ten člověk i zle mluvit! Běda tomu, kdo do sebe to zlo přijal, pak musí zlo i konat! Když něco zlého slyšel a o tom zlu hned taky dál mluvil, tak se stal taky zlým. Jak by to bylo přáteli, kdyby tomu bylo obráceně, no? Myslím, že jste teď přišli k poznání, to je, že jste přišli na to, že máte dělat přesný opak toho, co jste dělali doposud, že nemáte poslouchat zlo, nýbrž jen dobro, to je Boha!

A velmi důležité je, abyste každý den, jak už jsem to předtím říkal – musím to často opakovat – věnovali vašemu tělu opravdovou pozornost a abyste věděli, že je toho to tělo hodno, aby mu byla pozornost věnována, vždyť je přece tak nutně potřebujete. Víte taky že se během dne promrhá spousta energie, spousta síly, a to proto, že jste přijali nepotřebné věci, že jste jim naslouchali, viděli je nebo že jste je cítili, chutnali nebo čichali, je to jedno co jste s nimi dělali. Tak tedy nevyjednávát, ale jednat, to je to správné, milí přátelé! Myslete denně na své tělo! Přijímejte denně nové síly, to je dobré síly, a to se stane tehdy, když se uzavřete před okolím.

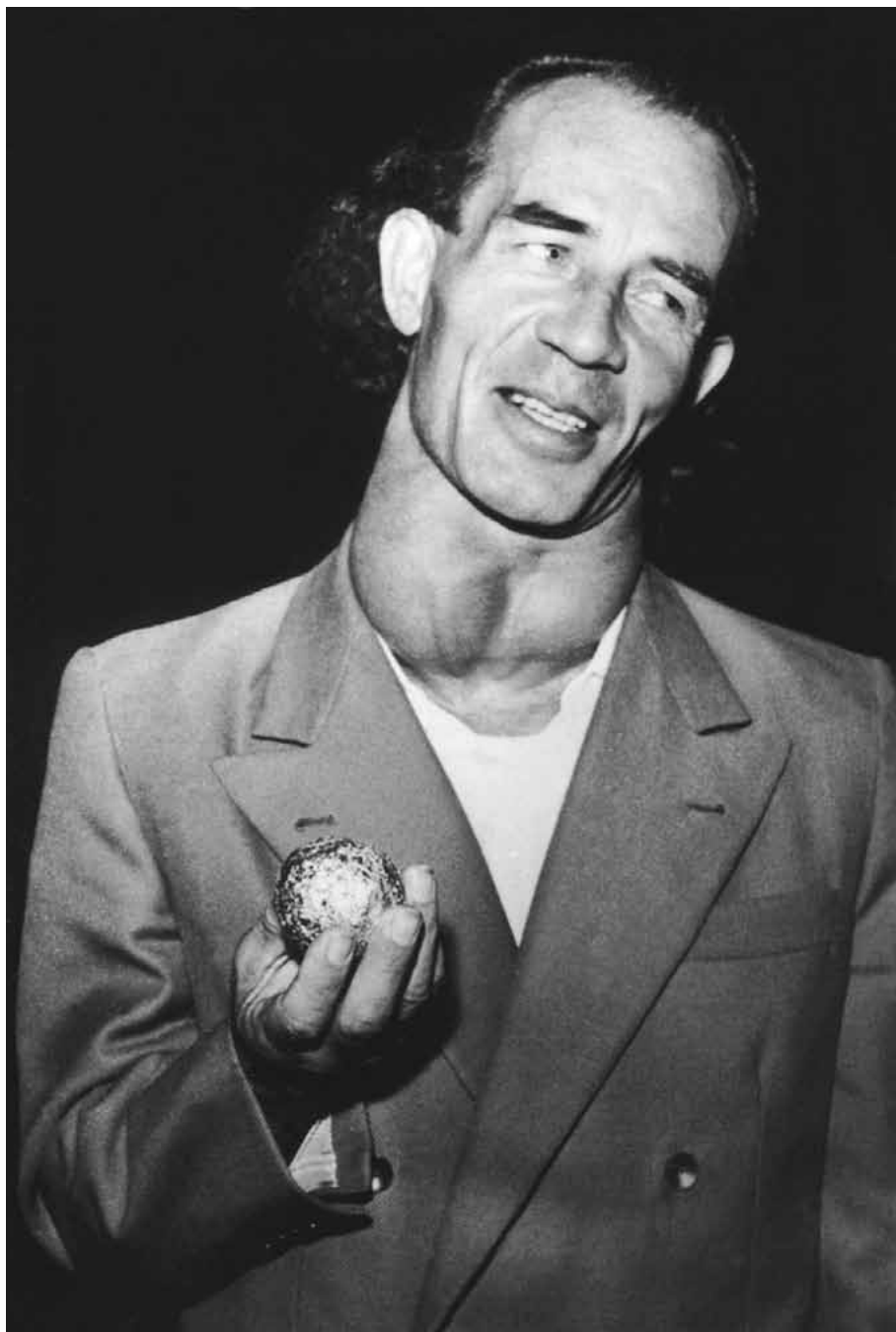
Když jste teď přišli k sebepoznání, tak se před okolím uzavřete automaticky. Myslete nyní jen na sebe, na své tělo, myslíte pouze na blaho svého těla, dejte mu teď stravu, nechte ho přijít k síle, jakou potřebuje a to dělejte denně! A pak budete říkat, když si naberete dostatečné množství síly: „Teď se cítím dobře, teď se cítím tak volně!“ Ano, abyste nad zlem zvítězili, přátelé, k tomu je zapotřebí mnoho, dokonce velmi mnoho dobré síly! A obzvláště tehdy velké množství dobré síly, když se zlo ve vašem těle už usadilo, protože jste doposud nebyli schopni uvěřit, že může zmizet a že teď máte do sebe nabrat dostatečné množství dobré síly, to znamená, že máte dokonce nabrat té síly do zásoby, abyste mohli říci: „Už brzy toho dosáhnou.“

Takže tady nepřijde na Gröninga, ne, tady to záleží na vás samotných, na každém jednom z vás! A tak vím, lidé žili taky v takové víře, že když se budou k Bohu modlit, tak že je Bůh musí vyslyšet a musí jim dát to, co od něho chtějí, tak jak to od něho jedním slovem vyžadují. Přátelé, tak to není správné, každý může to dobré, to Boží jen dosáhnout! A to bude jen tehdy možné, když se člověk naladí pouze jen na to skutečně pravé, na to Boží vysílání, když se zapne jen na takové vysílání. Takže, Boží vysílání můžeme přijímat, to může každý jeden z nás. A když člověk přijal dostatek síly, dostatečné množství energie, dostalo se mu i přesvědčení, že už v něm není nepořádek a že nepořádek už nepanuje ani kolem něho, neboť žije v pravém, Božím pořádku! A tak může poučit i své bližní, když jim řekne čistou pravdu, tak jak to pocítil on sám na svém vlastním těle, když byl zbaven všech neduhů.

Tak to váš bližní uslyší a začne taky věřit, protože ucítí, že mu říkáte pravdu, protože to viděl, jak bylo vaše tělo kdysi znehodnoceno a že jste dnes člověk, radující se ze života, a řekne pak: „Můj milý příteli, to chci taky a já věřím, že mi říkáš jen pravdu!“ Ano, přátelé, to je ta pravda: pravdu nejenom kolem sebe, nýbrž na sobě, v sobě hledat, tady to všechno začíná! A tak, milí přátelé, se vedlo už mnoha vašim bližním. Bůh to dává a to, co nám Bůh dává, to musíme i přijímat!

Jestliže dnes ještě nejste schopni věřit, tak to chci dělat za vás, tak dlouho, až uvěříte opravdu sami. A jestliže dnes ještě neumíte prosit, neumíte se modlit, tak to chci za vás taky dělat. Zbavte se všeho, co jste pocíťovali jako utrpení.

Pomohu a tato pomoc vede k vašemu blahu, vede vás na cestu, (...) a to je posvěcení! Přeji vám všem mnoho štěstí a hojného Božího požehnání! Bůh vás požehnej!

„Matka Země bude přesto zachráněna.“

Mein Tun und Wirken dient lediglich
mir dazu, alle Menschen dieser Erde
wieder auf dem rechten Weg, auf den
göttlichen Weg zu führen.

Das ist die grosse Umkehr.

Ich bitte um alle Menschen wieder gut zu
wissen (Liebe deinem Nächsten mehr wie dich
selbst.) Nur mit guten Taten kann der
Mensch beweisen das er mit Gott lebt.

Gräfelfing, den 11. Oktober 1950.

*Moje konání a působení slouží
pouze k tomu, přivést všechny lidi
této Země opět na pravou cestu,
na cestu Boží.*

To je velký obrat.

*Uzdravuji, aby si všichni lidé opět
dobře uvědomili (miluj svého bližního víc
jako sám sebe.) Jen dobrými skutky může
člověk dokázat, že žije s Bohem.*

Gräfelfing, 11. října 1950.

Gröning

Ti jedni jej nazývali Mesiášem, pro druhé byl šarlatánem. Uzdravení, ke kterým došlo jeho působením, otřásly milióny. Neuvěřitelné se událo skrze jeho slovo, chromí mohli opět chodit, slepí viděli, hluchí slyšeli. 1959 zemřel, ale platnost jeho slov „Neexistuje nevléčitelné, Bůh je největší lékař“ až dodneška dokazují lékařsky dokumentovaná uzdravení. Zázraky se dějí nadále, tisíce zažily v dnešní době pomoc a uzdravení skrze jeho učení.

Autor, povoláním lékař, jenž sám přezkoušel hodně vyléčení, rozpoznává po mnohaletých rešeržích v působení Bruna Gröninga až do dnešní doby „revoluci v medicíně“ a klade si za cíl, tohoto zneuznaného na veřejnosti rehabilitovat, a tak nevléčitelným a odepsaným ukázat cestu k uzdravení.

ISBN 978-3-933344-40-3 tschechisch

Kruh přátel Bruno Gröninga

